

● ဓမ္မစေတီတော် ●

နိဗ္ဗာန်မြို့သာယာမြို့ ၀၅၀၅

ဝုဠဝါပါဠိတော်မြန်မာပြန်

ကွယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်လော
ဦးအေးအောင် ဝန်းစန်းလွင် - နှင့်

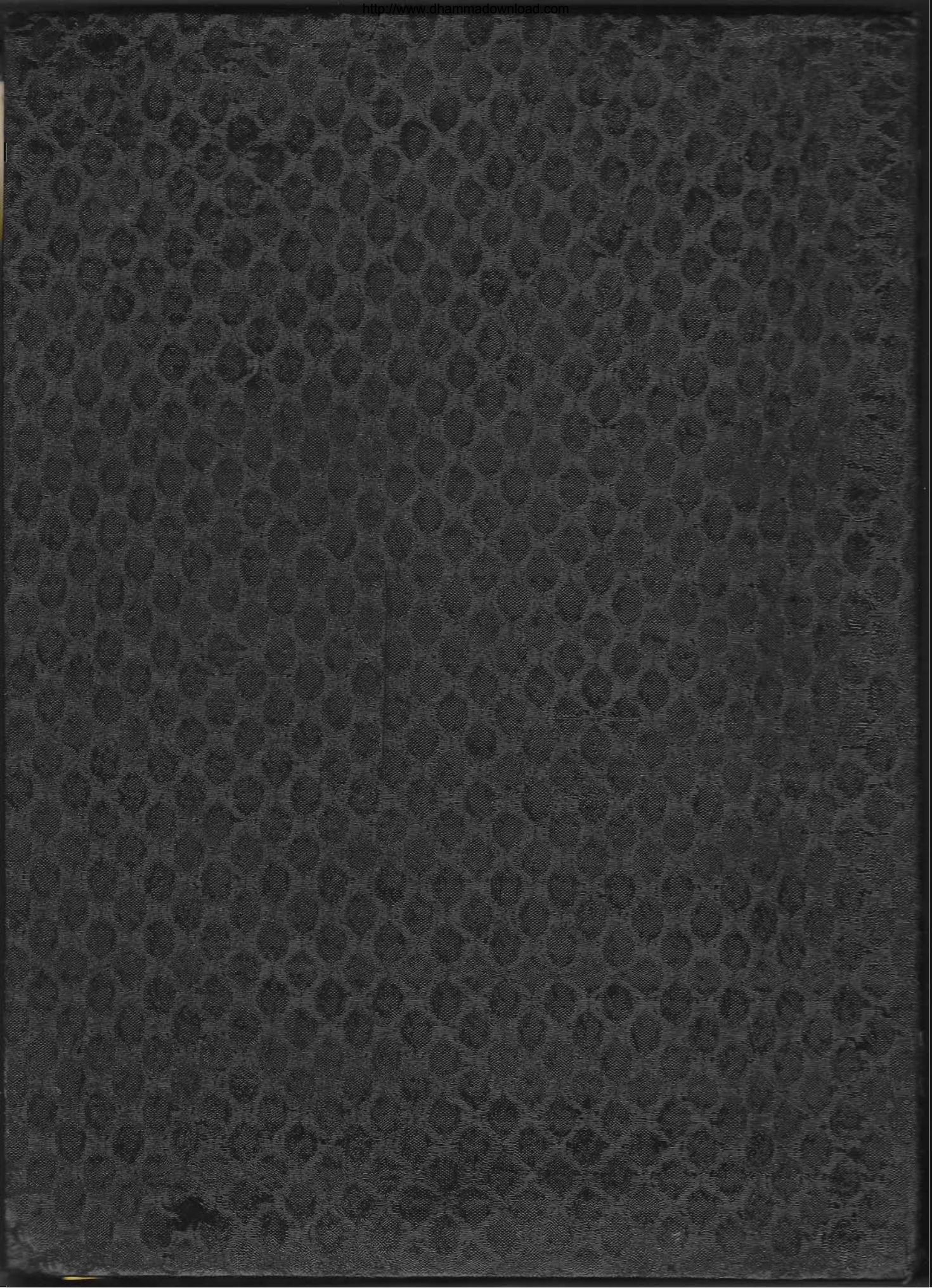
ကွယ်လွန်သူ ညီအကိုဖြစ်သူ
မောင်မင်းချင်းမြေ့ အေး - အေးရည်စူး၏

သားကြီး - ကိုဝင်းထွန်းလင်း +
မအေးမြတ်သာ (ခေတ္တ - လှဝန်)

သားငယ် ကိုအောင်ပြည့်စုံအေး (ခေတ္တ - ဝတ်စုံ)

မိသားစု ၊ တော်ဝင်မှု

၁၃၇၂ - ၇၅

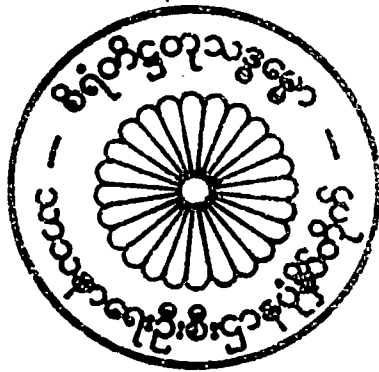

ဓမ္မသံဂါယနာတင် ပိဋကတ်တော်

ဓမ္မကနိကာယ်ဝင် ဝိနည်းပိဋကတ်

စုဠဝဂ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ကစိုးရ
 ဘာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန
 ဘာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်

စုစုပေါင်း ပြန်မာပြန်

အကြိမ်	အုပ်စု	ခုနှစ်
ပထမအကြိမ်	၂၀၀၀	၁၉၅၉
ဒုတိယအကြိမ်	၂၀၀၀	၁၉၉၂
တတိယအကြိမ်	၂၀၀၀	၁၉၉၈

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊
 သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊ ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
 ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးညွန့်မောင်
 (မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၂၄၀၅/၀၂၅၂၇) က
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ကြိုတင်သိမှတ်ရန် သင်္ကေတ လက္ခဏာများ

“ ” ဤကဲ့သို့ ကော်မာပြုလျှင် ကော်မာအတွင်းရှိ စာပိုဒ်များမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဦး၏ ဆိုလိုသော အခြင်းအရာ ‘အာကာရ’ ဟု သိမှတ်ရန်။

‘ ’ ဤကဲ့သို့ ကော်မာပြုလျှင် ရွှေ့က ကပ်လျက်ရှိသောပုဒ်နှင့် အဓိပ္ပါယ်သဘောတူ ဟု သိမှတ်ရန်။

“ ‘ ’ ” ဤကဲ့သို့ ကော်မာနှစ်ထပ်ပြုလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဦး၏ ဆိုလိုသောစကား အတွင်း၌ အခြားပြောဆိုပုံ စကားတရပ်ရှိနေသည် ဟု သိမှတ်ရန်။

() ဤကဲ့သို့ ဘရက်ကက် လက်သည်းကွင်းပြုလျှင် ၎င်းအတွင်းရှိ ပုဒ်သည် မူရင်း ပါဠိတော်တွင် တိုက်ရိုက်မလာ၊ မြန်မာအသုံးအနှုန်းအရ ပြည့်စုံစေရန် ပြည့်စွက်သောပုဒ် ဟု သိမှတ်ရန်။

— ဒက် ခေါ် မျဉ်းတိုကိုပြုလျှင် စကားဝါကျ မဆုံးသေး ဟု သိမှတ်ရန်။

[] ဤကဲ့သို့ ကွင်းချိပ်ကိုပြုလျှင် ၎င်းအတွင်းရှိ စာများမှာ ရှေးနည်းတူ ဆက်လက်ပြု လုပ်ရန် (ဖော်ထုတ်ရွတ်ဆိုရန်) မှာထားသော စကားများ ဖြစ်သည် ဟု သိမှတ်ရန်။

၁-၂-ဤကဲ့သို့ စာသားအတွင်း၌ ဂဏန်းကိုပြုလျှင် ၎င်းဂဏန်းရှေ့၌ ကပ်လျက်ရှိသောပုဒ် ၎် အဓိပ္ပါယ်ကို သိလွယ်စေရန် စာမျက်နှာအောက်ခြေတွင် မျဉ်းသားလျက် သီးခြား ဂဏန်း အစဉ်အလိုက် ဖော်ပြထားသည်ဟု သိမှတ်ရန်။ * ဤကဲ့သို့ ချဉ်းပွင့်ပြုရာ၌လည်း ထို့အတူပင် မှတ်သားရန်ဖြစ်ပါသည်။

On the ...

...
...
...

စူဠဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

အကြောင်းအရာ

မျက်နှာအမှတ်

၁-ကမ္မက္ခန္ဓက

မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး	၄၃
ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး	၄၃
၅-အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ	၄၅
မတရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး	၄၆
တရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး	၄၇
ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး	၄၈
ကျင့်ဝတ်လေးဆယ့်သုံးပါး	၄၉
မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး	၅၀
ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်းလေးဆယ့်သုံးပါး	၅၁
၆-အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ	၅၅
ဥက္ခေပနီယကံ၌ မတရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး	၅၆
တရားသောကံတဆယ့်နှစ်ပါး	၅၇
ဥက္ခေပနီယကံ၌ ပြုလိုက ပြုရာသောကံခြောက်ပါး	၅၇
ကျင့်ဝတ်လေးဆယ့်သုံးပါး	၅၉
မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်းလေးဆယ့်သုံးပါး	၆၀
ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်းလေးဆယ့်သုံးပါး	၆၁
၇-ယုတ်မာသော အယူကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ	၆၃
မတရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး	၆၇
တရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး	၆၇
ပြုလိုက ပြုရာသောကံခြောက်ပါး	၆၈
ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး	၆၉
မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်းလေးဆယ့်သုံးပါး	၇၀
ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်းလေးဆယ့်သုံးပါး	၇၁

၂-ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက

၁-ပါရိဝါသိဆောက်တည်သော ရဟန်း၏ကျင့်ဝတ်	၇၇
၂-အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်	၈၃
၃-မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်	၈၆
၄-မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်း၏ကျင့်ဝတ်	၉၀
၅-အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ကျင့်ဝတ်	၉၄

၃-သမုတ္တယက္ခန္ဓက

၁-သုက္ကဝိသင်္ဃိ—အပ္ပနိစ္စမာနတ်	၉၉
ဖိုးလွမ်းခြင်းမရှိသော အဗ္ဗာန်	၁၀၁

အကြောင်းအရာ

မျက်နှာအမှတ်

၃-သမုစ္စယက္ခန္ဓက

တရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်	၁၀၃
တရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မာနတ်	၁၀၅
တရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အဗ္ဘာန်	၁၀၆
ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်	၁၀၈
ပရိဝါသ်ဆောက်တည်စဉ် အရင်းသို့ငင်ခြင်း	၁၀၉
မာနတ်ကျင့်ထိုက်စဉ် အရင်းသို့ငင်ခြင်း	၁၁၁
အာပတ်သုံးခုတို့၏ မာနတ်	၁၁၃
မာနတ်ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ငင်ခြင်း	၁၁၄
အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကိုအရင်းသို့ငင်ခြင်း	၁၁၅
အရင်းသို့ငင်ထားသောရဟန်းအား အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်း	၁၁၆
လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်	၁၁၉
လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်နေစဉ် အရင်းသို့ငင်ခြင်း	၁၂၀
သမောဓာနပရိဝါသ်	၁၂၂
မာနတ်ကျင့်ထိုက်သောရဟန်းကို အရင်းသို့ငင်ခြင်းစသည်	၁၂၃
အာပတ်သုံးမျိုးတို့၏ မာနတ်	၁၂၄
မာနတ်ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ငင်ခြင်းစသည်	၁၂၅
အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းအား အရင်းသို့ငင်ခြင်းစသည်	၁၂၆
ပက္ခပုဂ္ဂိုလ်အဗ္ဘာန်	၁၂၆
၂-ပရိဝါသ်	၁၃၁
အက္ခသမောဓာန ပရိဝါသ်	၁၃၁
သဗ္ဗစိရပုဂ္ဂိုလ်အက္ခသမောဓာန်	၁၃၂
နှစ်လပရိဝါသ်	၁၃၄
နှစ်လပရိဝါသ်နေရမည့် အစီအရင်	၁၃၇
သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်	၁၄၈
၃-စက္ကာလိသက(၄၀)	၁၅၁
၄-ဆတ္တိသက(၃၆)	၁၅၄
၅-မာနတ္တသတ(၁၀၀)	၁၅၅
၆-သမူလာယသမောဓာနပရိဝါသ်(၄၀၀)	၁၅၉
၇-ပရိမာဏစသော ဝါရုဏ်စု	၁၆၄
၈-ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ဝါရုဏဆယ့်နှစ်မျိုး	၁၆၅
၉-မူလာယအဝိသုဒ္ဓိနဝက	၁၆၇
၁၀-ဒုတိယနဝက	၁၆၉
၁၁-တတိယနဝက	၁၇၂

အကြောင်းအရာ

မျက်နှာအမှတ်

၆-သေနာသနက္ခန္ဓက

၁-ပဌမအခန်း

ကျောင်းကိုခွင့်ပြုတော်မူခြင်း	၂၉၅
ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်စသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း	၂၉၈
ဆေးပြုသုတ်ခြင်းစသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း	၃၀၁
ပန်းချိုဆေးရေးရုပ်ကို ပယ်ခြင်း	၃၀၂
အုတ်စိမ့်စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း	၃၀၂
ဆွမ်းစားစရပ်ကို ခွင့်ပြုခြင်း	၃၀၃
တံတိုင်းစသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း	၃၀၄
အရံကိုကာရန် ခွင့်ပြုခြင်း	၃၀၅

၂-ဒုတိယအခန်း

အနာထပိဏ်ဝတ္ထု	၃၀၆
အမှုသစ်ကိုပေးခြင်း	၃၁၂
နေရာဦးစသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း	၃၁၃
ဂြိုဟ်နိထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်စသည်	၃၁၆
နေရာတားမြစ်မှုကို ပယ်တော်မူခြင်း	၃၁၆
လူတို့၏ဥစ္စာကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း	၃၁၇
ဇေတဝန်ကျောင်းလွတ် အနုမောဒနာ	၃၁၇
နေရာကိုတားမြစ်ခြင်းစသည်	၃၁၈
ကျောင်းယူစေသူ ဟု သမ္မုတိပေးခြင်း	၃၂၁

၃-တတိယအခန်း

မစွန့်ထိုက်သောပစ္စည်းများ	၃၂၅
မခွဲဝေထိုက်သောပစ္စည်းများ	၃၂၆
အမှုသစ်ပေးရမည်ကိုပြခြင်း	၃၂၈
အခြားနေရာ၌သုံးဆောင်ခြင်းကို ပယ်မြစ်ခြင်း စသည်	၃၃၁
သံဃာဘတ်စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း	၃၃၃
ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းအဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း	၃၃၃
နေရာခင်းသူစသည်အဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း	၃၃၄
ပရိက္ခရာအနည်းငယ်ကိုစွန့်သူအဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း	၃၃၅
မိုးရေခဲသက်န်းပေးသူစသည်အဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း	၃၃၆

အကြောင်းအရာ

မျက်နှာအမှတ်

၇-သံသဘောဒကက္ခန္ဓက

၁-ပဌမအခန်း

သာကိဝင်မင်းသားခြောက်ယောက် ရဟန်းပြုခြင်း	၃၄၁
ဒေဝဒတ်အကြောင်း	၃၄၆
ဆရာငါးဦးကိုပြုခြင်း	၃၄၈

၂-ဒုတိယအခန်း

ပကာသနိယကံ	၃၅၁
အဇာဟသတ်မင်းသားအကြောင်း	၃၅၅
လူသတ်သမားတို့ကို စေလွှတ်ခြင်း	၃၅၆
မြတ်စွာဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်စေခြင်း	၃၅၉
နာဠာဂိရိဆင်ကို စေလွှတ်ခြင်း	၃၆၁
ဝတ္ထုငါးမျိုးကိုတောင်းဆိုခြင်း	၃၆၃

၃-တတိယအခန်း

သံသဘောဒကထာ	၃၆၇
ဥပါလိ၏ အမေးပြဿနာ	၃၇၂

၈-ဝတ္ထုက္ခန္ဓက

အာဂန္တုကဝတ်ကို ပြုခြင်း	၃၇၉
အာဝါသိကဝတ်ကို ပြုခြင်း	၃၈၂
ခရီးသွားရဟန်းကျင့်ဝတ်	၃၈၃
အနုဓမ္မာဒနာပြုရမည့်ဝတ်ကို ပြုဆိုခြင်း	၃၈၄
ဆွမ်းစားစရပ်၌ ပြုရမည့်ဝတ်	၃၈၅
ပိဏ္ဍမာရိကဝတ်ကို ပြုခြင်း	၃၈၇
တောနေရဟန်းတို့ကျင့်ဝတ်	၃၈၉
ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ၌ ကျင့်ဝတ်	၃၉၁
ဇရုံးအိပ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်	၃၉၃
ဝစ္စကုရို၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်	၃၉၄
ဥပဇ္ဈာယ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်	၃၉၆
အဟူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်	၄၀၀
အာစရိယဝတ်ကို ပြုခြင်း	၄၀၃
အန္တေဝါသိကဝတ်ကို ပြုခြင်း	၄၀၈

အကြောင်းအရာ

မျက်နှာစာမှတ်

၉-ပါတိမောက်ကုဋ္ဌပနကုဋ္ဌက

ပါတိမောက်ပြုရန်တောင်းပန်ခြင်း	၄၁၉
မဟာသမုဒ္ဒရာ၌အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး	၄၂၀
ဤသာသနာတော်၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး	၄၂၂
ပါတိမောက်ကြံကြားနာထိုက်သူ	၄၂၄
တရားနှင့်လျော် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း	၄၂၅
တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း	၄၃၀
ကိုယ်တိုင်ယူသော အဓိကရုဏ်းအင်္ဂါ	၄၃၅
စောဒကပုဂ္ဂိုလ် ဆင်ခြင်ထိုက်သောတရား	၄၃၆
စောဒကပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေရမည့်သဘောတရား	၄၃၈
စောဒက စုဒ္ဓိတကတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာကိုပြခြင်း	၄၃၈

၁၀-ဘိက္ခုနီကုဋ္ဌက

၁-ပဌမအခန်း

မဟာပဇာပတိ ဂေါဘမိဝတ္ထု	၄၄၃
ဂရုခံရှစ်ပါး	၄၄၅
ဘိက္ခုနီဥပသမ္ပဒါကို ခွင့်ပြုခြင်း	၄၄၈

၂-ဒုတိယအခန်း

ရဟန်းမိန်းမဘို့ကို ညွှန်ရေဖြင့်လောင်းခြင်း	၄၅၃
ရဟန်းယောက်ျားတို့ကို ညွှန်ရေဖြင့်လောင်းခြင်း	၄၅၄
ဆုံးမရာသို့မသွားခြင်း	၄၅၅
ဩဝါဒကိုမခံယူခြင်း	၄၅၆
ခါးပန်းကြိုးကိုခွင့်ပြုခြင်း	၄၅၈
ကွယ်လွန်သူဘိက္ခုနီမ၏ပရိက္ခရာ	၄၆၀
ကလေးအလောင်းကို သပိတ်၌သည့်သော ဘိက္ခုနီမ	၄၆၀
ယောက်ျားအင်္ဂါကို တစ်ခန်းစိန်းကြည့်ခြင်း	၄၆၁

၃-တတိယအခန်း

အင်္ဂါဇာတ်မပါသော ဘိက္ခုနီမစသည်	၄၆၃
ဥပုသ်ကိုတန့်ထားခြင်း	၄၇၀
ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် ရဟန်းပြုခြင်း	၄၇၄
တိတ္ထိကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း	၄၇၅
ဘိက္ခုနီမဘို့ ရေချိုးခြင်းအမျိုးမျိုး	၄၇၆

[၉]

စူဠဝင်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

အကြောင်းအရာ

မျက်နှာအမှတ်

၁၁-ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက

၁-သင်္ဂါယနာနိဒါန်း

အသျှင်မဟာကဿပနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့အကြောင်း

၄၈၁

၂-ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပဒကထာ

အသျှင်အာနန္ဒာနှင့်မထေရ်ကြီးများ

....

၄၈၅

၃-ဗြဟ္မဒဏ်

ဗြဟ္မဒဏ်နှင့်ပတ်သက်၍မေးဖြေပုံများ

....

၄၈၉

၁၂-သတ္တသတိကက္ခန္ဓက

ဝေသာလီပြည်ရဟန်းများ

....

၄၉၅

လနေတို့၏အညစ်အကြေးလေးပါး

....

၄၉၆

ရဟန်းတို့၏အညစ်အကြေးလေးပါး

....

၄၉၇

ရဟန်းတို့ရွှေငွေကိုခံယူကြခြင်း

....

၄၉၈

ဝဇ္ဇီတိုင်းသားရဟန်းများနှင့်အသျှင်ယသ

....

၅၀၅

အသျှင်ရေဝတနှင့်ဥတ္တရအမည်ရှိသောရဟန်း

....

၅၀၆

အဓိကရုဏ်းနှင့်သံသရာစည်းအစား

....

၅၀၇

အဓမ္မဝတ္ထုဆယ်ပါးအမေးအဖြေ

....

၅၁၁

စူဠဝင်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

မာတိကာ ပြီး၏။

ဝိနည်းဝိရူပာဏိ

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-ကမ္မက္ခန္ဓက ၁-တဇ္ဇနိယကံ

၁။ တရံဇရာအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏိ သူဌေး၏အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဏ္ဍုက လောဟိတကံ ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်း မငြိမ်သက်မှုကိုလည်း ပြုတတ်ကုန်၏။

မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ —

“အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ ထက်ပညာရှိသူ သူ့ ထက်လိမ္မာသူ သူ့ ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့ ၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် ပဏ္ဍုက လောဟိတကံ ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများ၍

၁။ ပဏ္ဍုကနှင့် လောဟိတကံ၊ ပဏ္ဍုက-သည် ရဟန်းထပါ၊ လောဟိတကံသည် ရဟန်းထပါ၊ ပေါင်း နှစ်ပါးဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂုံခေါ် ခြောက်ပါးစုရဟန်းတို့တွင် တတို့ဖြစ်သည်။

သံသာ၌လည်း အဓိကရုဏ်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံသာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ 'အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက်ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်း အပင်းများ ဖြစ်ကြ ပါကုန်အံ့' ဟု ပြောဆိုကြကုန်ဘိသနည်း။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏" ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

၂။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကိုစည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ပဏ္ဍိတ လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများ၍ သံသာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။

မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများ၍ သံသာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍—

'အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက်လိမ္မာသူ သူ့ထက်အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့' ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော့" ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ “ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မ) အချဉ်းနှိုး ဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားတို့အား မလျှောက်ပတ် မလျော်ကန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူ မဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မ) အချဉ်းနှိုးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်။ပ။ သံသာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း။ မျက်ကွယ်။ပ။ သံသာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြား ရဟန်းတို့ ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ 'အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက်လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်

များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့ ၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြ ကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့ဟု ပြောဆိုကုန်ဘိ သနည်း။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေ ခြင်းငှါ၎င်း ကြည်ညိုပြီးသော သူတို့အားလည်း တိုး၍ ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း မဖြစ်နိုင်ပေ၊ ရဟန်းတို့ အမှန်စင်စစ် ဤအမှုသည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား မကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း ကြည်ညိုပြီး သော အချို့သူတို့အား အကြည်ညိုပျက်စေခြင်းငှါ၎င်း ဖြစ်ပေ၏” ဟု (ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တော် မူပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ပြုစု မွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း သူတပါးတို့က ပြုစုမွေးမြူရန်ခက်ခဲခြင်း အလိုကြီးခြင်း မပေးရဲခြင်း အပေါင်းအဖော်၌ မက်မောခြင်း ပျင်းရိခြင်းတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ (စကား)ကို မိန့်တော် မူပြီး၍ များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူလွယ်ခြင်း သူတပါးတို့က ပြုစုမွေးမြူလွယ် ခြင်း အလိုနည်းခြင်း ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း ကိလေသာကို ခေါင်းပါးစေခြင်း ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်း ကြည်ညိုဖွယ်ရှိခြင်း ကိလေသာကို မဆည်းပူးခြင်း ဝီရိယဖြင့် အားထုတ်ခြင်းတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် လျောက်ပတ်လျော်ညီသော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယကံ’ ကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့ကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ် သို့ တင်ပြီးနောက် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၃။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို)နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍—

‘အသျှင်ဘို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ကုန်လော့၊ ထိုသို့ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြွားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့ ၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်း အပင်း များ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့’ ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။

အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဠနိယ'ကံကို ပြုရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြား ရဟန်းတို့ ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍—

'အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက်ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့ ၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့' ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။

သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတကမည်သော ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဠနိယ'ကံကို ပြု၏။ ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဠနိယ'ကံ ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြား ရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍—

'အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့ ၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့' ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။

သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဠနိယ'ကံကို ပြု၏။ ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဠနိယ'ကံ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်

အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သိသာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍိက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိထို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွပ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြား ရဟန်းတို့ ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍—

‘အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆေးနှေးတိုင်ပင် ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆေးနှေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက်ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက်အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့ ၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်း များ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့’ ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။

သံဃာသည် ပဏ္ဍိက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံကို ပြုလုပ်၏။ ပဏ္ဍိက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံ ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ပဏ္ဍိက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံကို ပြုလုပ် အပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သီဝေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မတရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး

၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့်မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း မမေးမမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်း ချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေ ငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ အာပတ် မသင့်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ် ‘ဒေသနာကြား၍ မစင်ကြယ်’သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း၊ ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇနိယ'ကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇနိယ'ကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်း စွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇနိယ'ကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇနိယ'ကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်း စွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇနိယ'ကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သို့တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇနိယ'ကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁၂)

တရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

အလိုရှိက ပြုလုပ်ရာသောကံ ခြောက်ပါး

၆။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇနိယ' ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများ ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိခြင်း၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက်နေထိုင်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဇနိယ ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် တဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီးခြင်း မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒ အရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီးခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် တဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို ခြင်း၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်း တမျိုး သည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများတတ်၍ သံဃာ၌

အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မိုက်မဲမလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက် နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော ဘီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒ ပျက် စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်း သုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၆)

ပြုလိုက ပြုရသောကံ ခြောက်ပါးပြီး၏။

ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနိယ'ကံ၌ ကျင့်ဝတ် တဆယ့်ရှစ်ပါး

၇။ ရဟန်းတို့ တဇ္ဇနိယကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်—

ဤ(ဆိုလတ္တံ့ သည်)ကား ထိုသို့ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာပြုရသော ကျင့်ဝတ်တည်း—(ဥပဇ္ဈာယ် အရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခဲမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမ တို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို သြဿမပေးရ၊ တဇ္ဇနိယကံ ပြုထိုက်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ ထိုနှင့် အလားတူ အခြား အာပတ် သို့၎င်း ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့၎င်း မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍)မထားရ၊ ပဝါရဏာကိုလည်း (ဆိုင်းငံ့၍)မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာ၌ မထားရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ (ဤသည်ကား ကောင်းစွာပြုကျင့်ရသော ကျင့်ဝတ်တည်း)။

ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနိယ'ကံ၌ ကျင့်ဝတ်တဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

မငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး

၈။ ထိုအခါ သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနိယကံကို ပြု၏။ သံဃာက တဇ္ဇနိယကံ ပြုထားသော ထိုရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမေး ကို ချကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ထံသို့ချဉ်းကပ်ကြ ပြီးလျှင်—

“ငါ့ချင်တို့ သံဃာက တဇ္ဇနိယကံ ပြုသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာကျင့်ပါ ကုန်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမေးကို ချပါကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကိုကျင့်ပါ

ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သို့ ကျင့်ထိုက်ပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ပဏ္ဍိက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၏။ နိဿရည်း ပေး၏။ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစုစေ၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ နှစ်သက်၏။ သမုတ်ရ၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း တဇ္ဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) တဇ္ဇနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ဆုံးမခြင်းကို ပြု၏။ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ ပကတတ်ရဟန်းတို့ နှင့် ဝေယျာဏ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။

တဇ္ဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တဆယ်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တဆယ်ရှစ်ပါး

၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး။ နိဿရည်းမပေး။ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ။ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်။ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဩဝါဒမပေး။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) တဇ္ဇနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်။ ကံကို မကဲ့ရဲ့။ ကပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား။ ဆုံးမခြင်းကို မပြု။ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ။ ခွင့်မတောင်း။ မစောဒနာ။ မအောက်မေ့စေ။ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် မဝေယျာဏ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တဆယ်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၁၀။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက်ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကိုစမွယ်တင်လျက် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချိုပြီးလျှင် ဤသို့ လျှောက်ရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက တဇ္ဇနိယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါကုန်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမှူးကို ချပါကုန်၏။ ကံမှထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါကုန်၏။ တဇ္ဇနိယကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပါကုန်၏” ဟု ဆိုရမည် ။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာက တဇ္ဇနိယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤ ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမှူးကို ချကုန်၏။ ကံမှထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ တဇ္ဇနိယကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏။ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် မြစ်ငြားထဲ၊ သံဃာသည် ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာက တဇ္ဇနိယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမှူးကိုချကုန်၏။ ကံမှထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ တဇ္ဇနိယကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ဘဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနိယကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အားနှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာက တဇ္ဇနိယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမှူးကို ချကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ တဇ္ဇနိယကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနိယကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည်ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာက တဇ္ဇနိယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမှူးကို ချကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ တဇ္ဇနိယကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနိယကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်

ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ပဏ္ဍိတ လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနိယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သီရေမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ ကံပြီး၏။

၂-နိယဿကံ

၁၁။ ထိုအခါ၌ အသျှင်သေယျသကသည် မိုက်မဲ၏။ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ဖောယှက်၍ နေထိုင်၏။ ရဟန်း ဘို့သည် ပရိဝါသ် ပေးလျက် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဗာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ကြရကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်—

“အသျှင်သေယျသကသည် အဘယ့်ကြောင့် မိုက်မဲ၍ မလိမ္မာသူ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်ဘိသနည်း၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ဖောယှက်၍ နေထိုင်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ် ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဗာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ရကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ သေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏။ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ဖောယှက်၍ နေထိုင်၏။

ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ် ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဗာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ကြရကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားအား မလျောက်ပတ် ပလျော်ကန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် အဘယ့်ကြောင့် မိုက်မဲ၍ မလိမ္မာသူ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်ဘိသနည်း။ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ဖောယှက်၍ နေထိုင်ဘိသနည်း။ ရဟန်းဘို့သည် ပရိဝါသ် ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဗာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ကြရကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ (သေယျသက ပြုမိသော အမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါ၎င်း။။ပ။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် “သင်သည် မှီခိုနေရမည်” ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိဿယကံကို ပြုလော့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။ ရှေးဦးစွာ သေယျသက ရဟန်းကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာ တင်ပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၂။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ သေယျ သက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏။ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဗာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ကြရကုန်၏။

သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိလော့ ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ‘သင်သည် မှီခိုနေရမည်’ ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိဿယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ သေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူဖြစ်၏၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ် ပေးလျက် အဗ္ဗာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ကြရကုန်၏။ သံဃာသည် ‘သင်သည် မှီခိုနေရမည်’ ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိဿယကံကိုပြု၏။ သင်သည် မှီခိုနေရမည် ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိဿယကံပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော် မူလော့၊ ဤသေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍ နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဗာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ကြရကုန်၏။

သံဃာသည် ‘သင်သည် မှီခိုနေရမည်’ ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိဿယကံကို ပြု၏။ ‘သင်သည် မှီခိုနေရမည်’ ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိဿယကံ ပြုခြင်းကို အကြင်

၁။ နိဿယကံကိုယ်၏ကိုယ်ပိုင် နေ့စဉ်မရအောင် ပြုလုပ်မှုကို ဆိုလိုသည်။

အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် 'သင်သည် မှီခိုနေရမည်' ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိယထာကံကို ပြုအပ်ပြီ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ် ဝိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်" ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မတရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး

၁၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယထာကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယထာကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယထာကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယထာကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယထာကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မစောဒနာပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယထာကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွ တပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မမေးမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွ တပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၆)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ အာပတ်မသင့်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၇)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံ သော။ပ။ (၈)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၆)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၇)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဒေသနာဂါမ် အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၈)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၉)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယထာကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယထာကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁၂)

တရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

အလိုရှိက ပြုလုပ်ရာသောကံ ခြောက်ပါး

၁၅။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယထာကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်အခြား မရှိခြင်း၊ မလျော်မလျောက် ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ဝေယျာန်နေထိုင်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယထာကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် နိယထာကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီးခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယထာကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် နိယထာကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း။

သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း။ ရဟန်းတို့၏အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။

ရဟန်းတမျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မလျော် မလျော့က်ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေး၌ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ၏ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ၏ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကိုပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ၏ရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၆)

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး ပြီး၏။

နိယဿကံ၌ ကျင့်ဝတ် တဆယ့်ရှစ်ပါး

၁၆။ ရဟန်းတို့ နိယဿကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်—

ဤ(ဆိုလတ္တံ့ သည်)ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို သြဝါဒမပေးရ၊ နိယဿကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူး အရာ၌ မနေရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ ဟု (မိန့်တော်မူ၏) ။

နိယဿကံ၌ ကျင့်ဝတ် တဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်း

၁၇။ ထိုအခါ သံဃာသည် “သင်သည် မှီခိုနေရမည်” ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုလေ၏။ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် ထိုသေယျသက ရဟန်းသည် အဆွေခင်ပွန်း

ကောင်းတို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ် ခိုလှုံပြီးလျှင် သင်ယူ မေးမြန်းသည့် ဖြစ်၍ အကြားအမြင်များ၏၊ ပါဠိ တော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကိုလည်း ဆောင်၏၊ ပညာရှိ၏၊ ထက်မြက် လိမ္မာ၏၊ မကောင်းမှုကို ရှက်တတ်၏၊ သို့လော သို့လော တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွဲရှိ၏၊ အကျင့် သိက္ခာကို လိုလား၏၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး၏၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက် မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်တို့ သံဃာက နိယာဏ ကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း ဟု ပြောဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယာဏကံကို ငြိမ်းစေလော့။

နိယာဏကံကို မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး

၁၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာဏကံကို မငြိမ်းစေရ။

(ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍)ပဉ္စင်းခံပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစုစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမ္ပုတိ ပေးခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏၊ သမုတ် ခံရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာဏကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း နိယာဏကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) နိယာဏကံ ပြုကြောင်း ဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြု ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာဏကံကို မငြိမ်း စေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာဏကံကို မငြိမ်းစေရ။

(ထိုရဟန်းသည်)ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍)ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့ စေ၏၊ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာဏကံကို မငြိမ်းစေရ။

နိယာဏကံကို မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

နိယာဏကံကို ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး

၁၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာဏကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

(ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်၊ သမုတ်ခံရ

သော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဩဝါဒမပေး မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း နိယဿကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

(ထိုရဟန်းသည်) နိယဿကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုရဟန်း တို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ထိုရဟန်းသည် ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်ငုပူဇော်၊ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

နိယဿကံကို ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၂၀။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုသေယျသက ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်း ကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထား သောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ နိယဿကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ နိယဿ ကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယဿ ကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူ သော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေ၏။ သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို)နှာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤ သေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော)အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် သေယျသကရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကိုငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယ နိယဿကံ ပြီး၏။

၃-ပဗ္ဗာဇနီယကံ

၂၁။ ထိုအခါ အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက မည်သော အရှက်မရှိကြသော 'အလဇ္ဇီ'ရဟန်းယုတ်တို့သည် ကိဇ္ဇာကိရိဇနပုဒ်၌ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏၊ ထို (အဿဇိ ပုနုဗ္ဗသုက)ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြကုန်၏၊ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကုန်၏၊ စိုက်စေ ကုန်၏၊ ရေသွန်းလောင်းကုန်၏၊ ရေသွန်းလောင်းစေကုန်၏၊ ဆွတ်ခူးကုန်၏၊ ဆွတ်ခူးစေကုန်၏၊ သိကုံးကုန်၏၊ သိကုံးစေကုန်၏၊ ပွင့်ညှာတဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက် ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ ပန်းတံကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေ ကုန်၏၊ ရင်လွမ်းပန်းကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏။

ထို(အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက)ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုး ချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှါ ပွင့်ညှာတဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေ ကုန်၏၊ ပွင့်ညှာ နှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ ပန်းတံကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင် ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ ရင်လွမ်းပန်းကို ဆောင် ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏။

ထို(အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက)ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုး
 ချွေးမ အမျိုးကျွန်းမတို့နှင့် အတူ တခုထည်းသော ခွက်၌လည်း စားကုန်၏။ သောက်ရေခွက် တခုထည်း
 ၌လည်း သောက်ကုန်၏။ တနေရာထည်း၌လည်း ထိုင်ကုန်၏။ တညောင်စောင်းထည်း၌လည်း အိပ်
 ကုန်၏။ တခင်းထည်းလည်း အိပ်ကုန်၏။ တခြုံထည်းလည်း အိပ်ကုန်၏။ တခင်းတခြုံထည်းလည်း
 အိပ်ကုန်၏။ အခါမဲ့၌လည်း စားကုန်၏။ သေကိုလည်း သောက်ကုန်၏။ ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း
 ဆောင်ကုန်၏။ ကလည်း ကကုန်၏။ သီဆိုလည်း သီဆိုကုန်၏။ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။
 မြူးထူးစမ္မယ်လည်း မြူးထူးစမ္မယ်ကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ ကချေသည်မ၏
 အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်
 လည်း စမ္မယ်ကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆို
 ကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမ္မယ်ကုန်၏။
 ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏
 အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း စမ္မယ်ကုန်၏။ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏
 အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏။ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏
 အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စမ္မယ်ကုန်၏။

ရှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ကောင်းကင်
 ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ငယ်တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း
 ကစားကုန်၏။ အန်စာဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ကျည်းသားရိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ စတ
 ခတ်ရေးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ဂေါလီကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ပိပိမှုတ်သဖြင့်
 လည်း ကစားကုန်၏။ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ဂျမ်းထိုးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။
 စကြာဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစား
 ကုန်၏။ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ အကွရာဝှက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ စိတ်အကြံ
 ဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ကျိုးယောင် ကန်းယောင်ပြု၍လည်း ကစားကုန်၏။ ဆင်ကြန်
 အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ မြင်းကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ရထား အတတ်ကိုလည်း သင်
 ကုန်၏။ လေးအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ သန်လျက် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ဆင်၏ ရွှေမှလည်း
 ပြေးကုန်၏။ မြင်း၏ရွှေမှလည်း ပြေးကုန်၏။ ရထား၏ရွှေမှလည်း ပြေးလွှားလမ်းသလားကုန်၏။
 လေလည်း ချွန်ကုန်၏။ လက်ပန်းပေါက်လည်း ခတ်ကုန်၏။ လက်ပန်းလည်း လုံးကုန်၏။ လက်ဝှေ့
 လည်း သတ်ကုန်၏။

ကပဲ့၏ အလယ်၌ ဒုက္ခကို ဖြန့်ခင်း၍ ကချေသည်မကို “နမ ဤနေရာ၌ ကလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။
 ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နမ ဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကုန်၏။ နှပူးတင်ထား လက်ချောင်းများကို
 လည်း ပေးကုန်၏။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကုန်၏။

၂၂။ ထိုအခါရဟန်းတပါးသည် ကာသီတိုင်းဇနပုဒ်၌ ဝါမှ ထပြုံး၍ မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြော်ရန်
 အလိုငှါ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် ကီဇ္ဇာဂီရိသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ နံနက်အခါ၌
 သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကြည့်ညီဖွယ်ကိုဆောင်သောရွှေသို့ တက်ခြင်း
 နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း တူရှုကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကျွေးခြင်း ဆန်ခြင်းဖြင့် ချအပ်သော
 ပျက်လွှာရှိသည်ဖြစ်၍ ဣရိယာပုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုရဟန်းသည် ကီဇ္ဇာဂီရိသို့ ဆွမ်းအလိုငှါ

ဝင်၏။ လူတို့သည် ထိုရဟန်းကို မြင်၍ “ထုန်ထိုင်းထိုင်း နုန့်နုန့် ဒေါသထွက်သကဲ့သို့ မျက်မှောင်ကုပ်၍ သွားသော ဤသူကား အသုနည်း၊ ချဉ်းကပ်သော ဤသူအား အဘယ်သူသည် ဆွမ်းကို လှူလတ္တံ့ နည်း၊ ငါတို့၏ အသျှင် အသင် ပုနဗ္ဗသုကတို့သည်ကား သိမ်မွေ့ကုန်၏၊ ပြေပြစ်ကုန်၏၊ နှုတ်ချိုကုန်၏၊ ပြုံးခြင်းလျှင် ရွှေသွား ရှိကုန်၏၊ ကြွပါ ကြွပါ ဟု ဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုလေ့ရှိကုန်၏၊ ချိုသာကြည်လင် ပေါ်လွင်သော မျက်နှာရှိကုန်၏၊ ဦးစွာ ဆိုလေ့ရှိကုန်၏၊ ထိုအသျှင်တို့အားသာလျှင် ဆွမ်းကို လှူသင့် ပေ၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဥပါသကာ တယောက်သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်သော ထိုရဟန်းကို မြင်လတ် သော် ထိုရဟန်းအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ “အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းကို ရခဲပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ဆွမ်းကို မရခဲသေး ဟု (ပြန်ပြော၏)။

အသျှင်ဘုရား ကြွပါ အိမ်သို့ သွားပါကုန်အံ့ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ဥပါသကာသည် ရဟန်းကို အိမ်သို့ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင်—

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ရန် အလို့ငှါ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားမည်ဟု (ပြန်ပြော၏)။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးညွတ် ရှိခိုးပါလော့၊ ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလော့။

“အသျှင်ဘုရား ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းတိုက်သည် ပျက်စီးပါပြီ၊ အသင် ပုနဗ္ဗသုက မည်ကုန်သော အရှက်မရှိကြသော ရဟန်းယုတ်ဘို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြပါသည်။ ပန်းပင်ယေကို စိုက်ကြပါ သည်၊ စိုက်စေကြပါသည်။ ရေသွန်းလောင်းကြပါသည်။ ရေသွန်းလောင်းစေကြပါသည်။ ဆုတ်ခူးကြ ပါသည်။ ဆုတ်ခူးစေကြပါသည်။ သီကုံးကြပါသည်။ သီကုံးစေကြပါသည်။ ပွင့်ညွှာတဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ ပွင့်ညွှာ နှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ ပန်းတံကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ ရင်လွမ်းပန်းကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။”

ထို(အသင်ပုနဗ္ဗသုက)ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုး ချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှါ ပွင့်ညွှာတဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေ ကြပါသည်။ ပွင့်ညွှာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။ ပန်းတံကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြ ပါသည်။ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကြပါ သည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။ ရင်လွမ်းပန်းကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။”

ထို (အဿဇိပုနဗ္ဗသုက)ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုး
 ချေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့်အတူ တခုထည်းသော ခွက်၌လည်း စားကြပါသည်။ သောက်ရေခွက်
 တခုထည်း၌လည်း သောက်ကြပါသည်။ တနေရာထည်း၌လည်း ထိုင်ကြပါသည်။ တညောင်စောင်း
 ထည်း၌လည်း အိပ်ကြပါသည်။ တခင်းထည်းလည်း အိပ်ကြပါသည်။ တခြုံထည်းလည်းအိပ်ကြပါသည်။
 တခင်း တခြုံထည်းလည်း အိပ်ကြပါသည်။ အခါမဲ့၌လည်း စားကြပါသည်။ သေကိုလည်း သောက်
 ကြပါသည်။ ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကြပါသည်။ ကလည်း ကကြပါသည်။ သီဆို
 လည်း သီဆိုကြပါသည်။ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ်ကြပါသည်။ မြူးထူးဓမ္မယ်လည်း မြူးထူးဓမ္မယ်ကြပါ
 သည်။ ကချေသည်မ၏အလိုက်လည်း ကကြပါသည်။ ကချေသည်မ၏အလိုက်လည်း သီဆိုကြပါသည်။
 ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကြပါသည်။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ဓမ္မယ်ကြပါသည်။
 (စက်ရှုရမည်)။ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏အလိုက်လည်းကကြပါသည်။စမ္မယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း
 သီဆိုကြပါသည်။ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကြပါသည်။ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏
 အလိုက်လည်း ဓမ္မယ်ကြပါသည်။

ရှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကြပါသည်။ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကြပါသည်။
 ကောင်းကင်ကျားကိုလည်း ကစားကြပါသည်။ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစားကြပါသည်။ ငယ်
 တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ အန်စာဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ ကျည်းသားရိုက်ခြင်း
 ဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ စုတ်ခတ်ရေးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ ဂေါ်လီကစားခြင်းဖြင့်
 လည်း ကစားကြပါသည်။ ပီပီမှုတ်သဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကြပါ
 သည်။ ဂျမ်းထိုးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ စကြာဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ ခြင်ခွက်ငယ်
 ဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကြ
 ပါသည်။ အကွဆုတ်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်။ စိမ်းအကြံဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြ
 ပါသည်။ ကျီးယောင်ကန်းယောင်ပြု၍လည်း ကစားကြပါသည်။ ဆင်ကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါ
 သည်။ မြင်းကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်။ ရထားအတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်။ လေး
 အတတ် ကိုလည်း သင်ကြပါသည်။ သန်လျက်အတတ်ကိုလည်းသင်ကြပါသည်။ဆင်၏ရှေ့မှလည်း ပြေး
 ကြပါသည်။ မြင်း၏ရှေ့မှလည်း ပြေးကြပါသည်။ ရထား၏ရှေ့မှလည်း ပြေးလွှားလမ်းသလားကြပါ
 သည်။ လေလည်း ချွန်ကြပါသည်။ လက်ပန်းပေါက်လည်းခတ်ကြပါသည်။ လက်ပမ်းလည်း လုံးကြ
 ပါသည်။ လက်စေ့လည်း သတ်ကြပါသည်။

ကပွဲ၏ အလယ်၌ ဒုက္ခကို ဖြန့်ခင်း၍ ကချေသည်မကို “နုမ ဤနေရာ၌ ကလော့”ဟု ဆိုကြ
 ပါသည်။ ကောင်းစွကောင်းစွ ငါ့နုမဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကြပါသည်။ နုဖူးတင်ထား လက်ချောင်း
 များကိုလည်း ပေးကြပါသည်။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ရှေးအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို)ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြသော လူတို့သည်လည်း
 ယခုအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို)မယုံကြည်ကြ မကြည်ညိုကြတော့ပါ။ ရှေးအခါက သံဃာတော်၏
 အလှူဝတ်ဘို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ ပြတ်ပါကုန်၏။ (သီလကို)ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့သည်
 ဆိတ်သည်းကြပါသည်။ ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့သည် နေကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား တောင်းပန်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ ရဟန်းတို့ကို စေလွှတ်တော်
 မူပါ။ ယင်းသို့ (စေလွှတ်ခြင်း)ဖြင့် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ဤကျောင်းတိုက်သည် ကောင်းစွာ တည်ရာပါ၏”
 ဤသို့ (လျှောက်ပါလေ ဟု လျှောက်၏)။

“ဒါယကာ ကောင်းပြီ” ဟု ထိုရဟန်းသည် ထိုဥပါသကာအား ဝန်ခံ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွား၏။ အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သုဋ္ဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်၏။

အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားတော်မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းအား—

“ရဟန်း ကျန်းမာပါ၏လော၊ မျှတပါ၏လော၊ မပင်မပန်း ချမ်းသာစွာ ခရီးရှည် လာခဲ့ရပါ၏လော၊ ရဟန်း သင်သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

ကျန်းမာပါသည် မြတ်စွာဘုရား မျှတပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် မပင်မပန်း ချမ်းသာစွာ ခရီးရှည် လာခဲ့ရပါသည်။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကာသိတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ဝါမှထပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် အလို့ငှါ သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာသည်ရှိသော် ကိဇ္ဇာဂိရိသို့ ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ အကျွန်ုပ်သည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကိဇ္ဇာဂိရိသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ကိဇ္ဇာဂိရိသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်သော အကျွန်ုပ်ကို ဥပါသကာ တယောက်သည် မြင်လတ်သော် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုး၍—

“အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းကို ရခဲ့ပါ၏လော” ဟု လျှောက်ပါသည်။

ဒါယကာ ဆွမ်းကို မရခဲ့သေး ဟု (ပြန်ပြောပါသည်)။

အသျှင်ဘုရား ကြွပါ အိမ်သို့ သွားပါကုန်အံ့ ဟု လျှောက်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် အကျွန်ုပ်ကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးနောက် အကျွန်ုပ်အား—

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်ပါသည်။

ဒါယကာ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် အလို့ငှါ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားမည် ဟု (ပြန်ပြောပါသည်)။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးညွတ် ရှိခိုးပါလော့၊ ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလော့—

“အသျှင်ဘုရား ကိဇ္ဇာဂိရိ၌ ကျောင်းတိုက်သည် ပျက်စီးပါပြီ၊ အဿဇိပုနဗ္ဗဿက မည်သော အရှက်မရှိကြသော ရဟန်းယုတ်တို့သည် ကိဇ္ဇာဂိရိ၌ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို(အဿဇိပုနဗ္ဗဿက)ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြပါသည်။ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကြပါသည် စိုက်စေကြပါသည်။ ပ။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကြပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ရှေးအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို)ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြသော လူတို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို)မယုံကြည်ကြ မကြည်ညိုကြတော့ပါ။ ရှေးအခါက သံဃာတော်၏ အလှူဝတ်တို့သည်လည်း ယခုအခါ ၌ ပြတ်ပါကုန်ပြီ၊ (သံလက်)ချမ်းမြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်သည်းကြပါ၏။ ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့သည် နေကြပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား တောင်းပန်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ ရဟန်းတို့ကို စေလွှတ်တော်မူပါ။ ယင်းသို့ (စေလွှတ်ခြင်း)ဖြင့် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ဤကျောင်းတိုက်သည် ကောင်းစွာ တည်ရာပါ၏ ဟု လျှောက်ပါလော့” ဟု အကျွန်ုပ်အားလျှောက်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုကိဋ္ဌာဂိရိမှ လာခဲ့ပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

၂၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ အထာဇီပုနဗ္ဗသုက မည်သော အရှက်မရှိသော ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းထိုင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကုန်၏။ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကြကုန်၏။ ။ပ။ ။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှေးအခါက (ရတနာသုံးပါးကို) ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြသော လူတို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို) မယုံကြည်ကြ မကြည်ညိုကြကုန်။ ရှေးအခါ၌ရှိသော သံဃာတော်၏ အလှူဝတ်တို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ ပြတ်စဲကုန်၏။ (သီလကို) ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကြကုန်၏။ ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့သည် နေကြကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော့” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ။ပ။ ။ ရဟန်းတို့ ထို(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီး ဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်းပင်ငယ် စိုက်ကုန်ဘိသနည်း၊ စိုက်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ရေသွန်းလောင်းကုန်ဘိသနည်း၊ သွန်းလောင်းစေကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွတ်ခူးကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွတ်ခူးစေကုန်ဘိသနည်း၊ သီကုံးကုန်ဘိသနည်း၊ သီကုံးစေကုန်ဘိသနည်း၊ ပွင့်ညှာတဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်းတံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ရင်လွမ်းပန်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း။

ထို(အထာဇီပုနဗ္ဗသုက)ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှါ ပွင့်ညှာတဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်းတံကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ရင်လွမ်းပန်းကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း။

ထိုရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့်အတူ တခုထည်းသော ခွက်၌လည်း စားကုန်ဘိသနည်း၊ သောက်ရေခွက် တခုထည်း၌လည်း သောက်ကုန်ဘိသနည်း၊ တနေရာထည်း၌လည်း နေကုန်ဘိသနည်း၊ တညောင်စောင်းထည်း၌လည်း

အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ တခင်းထည်းလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ တဖြူထည်းလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ တခင်းတဖြူထည်းလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အခါမဲ့၌လည်း စားကုန်ဘိသနည်း၊ သေကိုလည်း သောက်ကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကလည်း ကကုန်ဘိသနည်း၊ သီလည်း သီဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ မြူးထူး စမ္မယ်လည်း မြူးထူးစမ္မယ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမ္မယ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်ဘိသနည်း၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမ္မယ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း စမ္မယ်ကုန်ဘိသနည်း၊ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်ဘိသနည်း၊ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ စမ္မယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စမ္မယ်ကုန်ဘိသနည်း။

ရွစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ကောင်းကင်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဇယ်ခတက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ အန်စာဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ကျည်း သားရိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ စုတ်ခတ်ရေးကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဂေါ်လီကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ပီပီမှုတ်သဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဂျမ်းထိုးကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ စကြာဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ခြင်ခက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ အက္ခရာဂှက်ကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ စိတ်အကြံပေးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ကျီးယောင် ကန်းယောင်ပြု၍လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဆင်ကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိသနည်း၊ မြင်းကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရထားအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိသနည်း၊ လေးအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိသနည်း၊ သန်လျက်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆင်၏ ရွှေမှလည်း ပြေးကုန်ဘိသနည်း၊ မြင်း၏ရွှေမှလည်း ပြေးကုန်ဘိသနည်း၊ ရထား၏ ရွှေမှလည်း ပြေးလွှား လမ်းသလားကုန်ဘိသနည်း၊ လေလည်း ချွန်ကုန်ဘိသနည်း၊ လက်ပန်းပေါက်လည်း ခတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ လက်ပန်းလည်း လုံးကုန်ဘိသနည်း၊ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကုန်ဘိသနည်း။

ကပဲ့၏ အလယ်၌ ဒုက္ခကို ဖြန့်ခင်း၍ ကချေသည်မကို “နမ လာလော့၊ ဤနေရာ၌ ကလော့” ဟု ဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နမ ဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ နှဖူးတင်ထား လက်ချောင်းများကိုလည်း ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။

ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍။။။ တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးနောက် သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့ကို—

“သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့ သင်တို့သည် သွားကြကုန်လော့၊ ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ သွား၍ အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့အား ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်းအမှု ‘ပဗ္ဗာဇနိယကံ’ကို ပြုကုန်လော့၊ ထိုရဟန်းတို့သည် သင်တို့၏ အတူနေ တပည့်များ ဖြစ်ကြကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ထိုရဟန်းတို့သည် ကြမ်းတမ်းပါကုန်၏၊ ခက်ထန်ပါကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့လျှင် အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့အား ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်း အမှုကို ပြုရပါကုန်မည်နည်း ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့ သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့သည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ သွားကြကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု သာရိပုတြာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြုရမည်၊ ရှေးဦးစွာ အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို စောဒနာရမည်၊ ထိုနောက် အောက်ဗေဒရမည်၊ ထိုနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ ထိုနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

၂၄။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤအဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် အမျိုးကို ဖျက်တတ်ကုန်၏၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့၏ ယုတ်မာသော အကျင့်တို့ကို မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ်ကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့သည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်သော အမျိုးတို့ကိုလည်း မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ်ကုန်၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့အား ‘အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရ’ ဟု ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤအဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် အမျိုးကို ဖျက်တတ်ကုန်၏၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့၏ ယုတ်မာသော အကျင့်တို့ကို မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ်ကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့သည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်သော အမျိုးတို့ကိုလည်း မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ်ကုန်၏၊ သံဃာသည် အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့အား ‘အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရ’ ဟု ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်းအမှုကို ပြု၏၊ အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့အား အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရ’ ဟု ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့။ပ။ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် အဿဇိပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရဲ ဟု ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်အပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သီစေ ရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မတရားသောက် တဆယ့်နှစ်ပါး

၂၅။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည်လည်း မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မစောဒနာပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မမေးမမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။

အာပတ်မသင့်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မအောက်မေ့စေပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သို့ မတင်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

မတရားသောက် တဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောက် တဆယ့်နှစ်ပါး

၂၆။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသော ကံဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ပ။

- စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
- မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
- မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
- ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
- အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
- ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
- ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
- စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
- အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
- အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဗာဇနိယကံသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

တရားသောက် တဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ပြုလိုကပြုရာသောက် တဆယ့်လေးပါး

၂၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မငိုခြင်း မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ယှဉ်ဆိုင်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် ကိုယ်၌ ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် နှုတ်၌ ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် ကိုယ်နှုတ်၌ ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် ကိုယ်၌ ဖြစ်သော မကျင့်အပ်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် နှုတ်၌ဖြစ်သော မကျင့်အပ်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် ကိုယ်နှုတ်၌ ဖြစ်သော မကျင့်အပ်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၁၂)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် ကိုယ်၌ ဖြစ်သော ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် နှုတ်၌ဖြစ်သော ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် ကိုယ်နှုတ်၌ ဖြစ်သော ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် ကိုယ်၌ ဖြစ်သော ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် နှုတ်၌ဖြစ်သော ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် ကိုယ်နှုတ်၌ ဖြစ်သော ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၁၄)

ပြုလိုက ပြုရသောကံတဆယ်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

ပဗ္ဗာဇနိယကံ၌ ကျင့်ဝတ် တဆယ်ရှစ်ပါး

၂၈။ ရဟန်းတို့ ပဗ္ဗာဇနိယကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်)ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ၊ သမုတ်ရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဩဝါဒ မပေးရ၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံ ပြုကြောင်း ဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍)မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍)မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာ၌ မနေရ၊ ခွင့် မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအာဇာန်မေ့စေရ၊ ပကတတ် ရဟန်းများနှင့် မရောယှက်ရ။ ဤကား ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။

ပဗ္ဗာဇနိယကံ၌ ကျင့်ဝတ်တဆယ်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၂၉။ ထိုအခါ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန် အမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းသည် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ သွားပြီးလျှင် “အဿဇိပုနုဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌မနေရ”ဟု အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်မှု ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလုပ်၏။ သံဃာက နှင်ထုတ်မှု ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသော်လည်း ထို (အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက)ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်၊ (မာန်တည်းဟူသော)အမှူးကို မချကုန်၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်။ ရဟန်းတို့ကို သည်းမခံစေ (မကန်တော့)ကုန်၊ ဆဲရေးကုန်၏။ ရေရွတ်ကုန်၏။ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိ လိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။ အရပ်တပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်၏။ လူလည်း ထွက်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ (မာန်တည်းဟူသော)အမှူးကို မချကုန်ဘိသနည်း၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ကို သည်းမခံစေ (မကန်တော့)ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆဲရေးကုန်ဘိသနည်း၊ ရေရွတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိ လိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်ဘိသနည်း၊ အရပ်တပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်ဘိသနည်း၊ လူလည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြင်ပြေပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားပါလျက် အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်၊ (မာန်တည်းဟူသော)အမှူးကို မချကုန်၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်၊ ရဟန်းတို့ကို သည်းမခံစေ (မကန်တော့)ကုန်၊ ဆဲရေးကုန်၏။ ရေရွတ်ကုန်၏။ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိ လိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။ အရပ်တပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်၏။ လူလည်း ထွက်ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။ ရဟန်းတို့ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားပါလျက် ထို(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ (မာန်တည်းဟူသော)အမှူးကို မချကုန်ဘိသနည်း၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ကို သည်းမခံစေ (မကန်တော့)ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆဲရေးကုန်ဘိသနည်း၊ ရေရွတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိ လိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်ဘိသနည်း၊ အရပ်တပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်ဘိသနည်း၊ လူလည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု)သည် ကြည်ညိုသော သေသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။

ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက်။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေလင့်။

မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်းတဆယ့်ရှစ်ပါး

၃၀။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၏။ နိဿရည်းပေး၏။ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစုစေ၏။ ရဟန်း မိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏ (လက်ခံ၏)။ သမ္မုတိ ရရှိလည်း ရဟန်း မိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို မငြိမ်း စေရ။ ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဗ္ဗာဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပဗ္ဗာဇနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြုရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ဆုံးမခြင်းကို ပြု၏။ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ (အပြစ်တင်) ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ ပကတတ် ရဟန်းနှင့် ဧဝေယျကံ ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ပဗ္ဗာဇနိယကံ၌ မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

ပဗ္ဗာဇနိယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး

၃၁။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး။ နိဿရည်း မပေး။ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ။ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက် (လက်မခံ)။ သမ္မုတိ ရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ ကို ဩဝါဒမပေး (မဆုံးမ)။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ငြိမ်းစေ ရမည်။ ပဗ္ဗာဇနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့မရောက်။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ ထိုထက်ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်။ ကံကို မကဲ့ရဲ့။ ကံပြု ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်း တို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ငြိမ်း စေရမည်။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား။ ဆုံးမခြင်းကို မပြု။ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ။ ခွင့်မတောင်း။ မစောဒနာ (အပြစ်မတင်) ၊ မအောက်မေ့စေ။ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် မဧဝေယျကံ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ပဗ္ဗာဇနိယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၃၂။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်—

ရဟန်းတို့ ပဗ္ဗာဇနိယကံ အပြုခံရသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤသို့ လျှောက်ရမည်။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏ဟု (လျှောက်ရမည်)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသော ကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော် မူလော့၊ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင် အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြီး၏။

၄-ပဋိသာရဏီယကံ

၃၃။ တရံထေရအခါ အသျှင်သမ္မေသည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍဇနပုဒ်၌ စိတ္တသုက္ကယ်၏ ကျောင်းထိုင် ရဟန်း ဖြစ်၏။ အမှုသစ်နှင့် ယှဉ်၏။ မြသော ဆွမ်းဝတ်ရှိ၏။

စိတ္တ သူကြွယ်သည် သံဃာကို၎င်း ဂိုဏ်းကို၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်ကို၎င်း ပင့်ဖိတ်လိုသော အခါတိုင်း အသျှင် သုဓမ္မကို မပန်ကြားပဲ မပင့်ဖိတ် ။ ထိုအခါ၌ အသျှင်သာရိပုတြာ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် အသျှင် မဟာကစ္ဆာန အသျှင်မဟာကောဠိက အသျှင်မဟာကပ္ပိန အသျှင်မဟာစန္ဒ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ အသျှင် ရေဝတ အသျှင်ဥပါလိ အသျှင် အာနန္ဒာ အသျှင်ရာဟုလာ ဟု ဆိုအပ်သော များစွာသော မထေရ်ကြီး တို့သည် ကာသိတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် မဉ္ဇိကာသဏ္ဍဇနပုဒ်သို့ ရောက်လာ ကုန်၏။ စိတ္တသူကြွယ်သည် “မဉ္ဇိကာသဏ္ဍဇနပုဒ်သို့ မထေရ်ကြီး ရဟန်းများ ရောက်လာကုန်သတတ်” ဟု ကြား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ သော စိတ္တသူကြွယ်ကို အသျှင်သာရိပုတြာသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လမ်းစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ စိတ္တသူကြွယ်သည် အသျှင်သာရိပုတြာက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လမ်းစေပြီးသော် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ မထေရ်ကြီးတို့သည် နက်ဖြန် အလို့ငှါ တပည့်တော်၏ အာဂန္တုကဘတ် ခရီးသွား ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လျှူအပ်သော ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါကုန်လော့” ဟု လျှောက်၏။ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံကုန်၏။

ထိုအခါ စိတ္တသူကြွယ်သည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ လက်ခံခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို ရှိခိုး၍ အရိအသေပြုပြီးနောက် အသျှင်သုဓမ္မထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး လျက် တခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ “အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် နက်ဖြန်အလို့ငှါ မထေရ် ကြီးတို့နှင့် အတူတကွ တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု အသျှင် သုဓမ္မကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် “ဤစိတ္တသူကြွယ်သည် သံဃာကို၎င်း ဂိုဏ်းကို၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်ကို၎င်း ပင့်ဖိတ်လိုသော အခါတိုင်း ငါ့ကို မပန်ကြားပဲ ရှေးက မပင့်ဖိတ်ပဲ ယခုအခါ၌ ပင့်ဖိတ်ဘိ၏။ ယခု ဤစိတ္တသူကြွယ်သည် ပျက်စီးပြို၊ ငါအပေါ်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်း သဘောမရှိ၊ ခင်မင်သော သဘောမရှိ” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) “သူကြွယ် တန်ပြီ ငါ လက်မခံ” ဟု စိတ္တသူကြွယ်ကို (ဆို၏)။

နစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း စိတ္တသူကြွယ်သည် အသျှင်သုဓမ္မကို “အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် နက်ဖြန်အလို့ငှါ မထေရ်ကြီးတို့နှင့် အတူတကွ တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ သူကြွယ် တန်ပြီ ငါ လက်မခံ ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ စိတ္တသူကြွယ်သည် “အသျှင်သုဓမ္မသည် လက်ခံသည် ဖြစ်စေ လက်မခံသည် ဖြစ်စေ ငါ့အား အဘယ်သို့ ပြုလတ္တံ့ နည်း” ဟု အသျှင်သုဓမ္မကိုရှိခိုး၍ အရိအသေပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါသွားလေ၏။

၃၄။ ထိုနောက် စိတ္တသူကြွယ်သည် ထိုည၌လွန်သဖြင့် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အတွက် မှန်မြတ် သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံစေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် “မထေရ်ကြီးတို့အတွက် စီမံ ထားသော စိတ္တသူကြွယ်၏ ဆွမ်းကို ကြည့်ရှုရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) နှုတ်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူကာ စိတ္တသူကြွယ်၏ နေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်း ထားသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော စိတ္တသူကြွယ်ကို “သူကြွယ် သင်စီရင်ထားသော ဤ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကား များပြားလှပါ

ပေ၏။ သို့ရာတွင် ဤ (များပြားလှသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်)၌ နှမ်းပျစ်မှု တခုကား မပါမရှိချေ” ဟု အသျှင်သုဓမ္မက ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား များစွာသော ဘုရားစကားတော် ဖြစ်သော ရတနာများ ရှိပါလျက် အသျှင် ဘုရားသည် နှမ်းပျစ်မှု ဟူသော ရှားပါးသော စကားကိုသာလျှင် ပြောဆိုဘိ၏။

အသျှင်ဘုရား ရှေးကဖြစ်ဘူးပါသည်။ ဒက္ခိဏပထတိုင်းသား ကုန်သည်တို့သည် အရှေ့ဇနပုဒ်သို့ ကုန်သွယ်ရန် သွားပါကုန်၏။ ထို ဒက္ခိဏပထတိုင်းသား ကုန်သည်တို့ အရှေ့ဇနပုဒ်မှ ဆောင်ယူလာ အပ်သော ကြက်မသည် ကျီးနှင့် အတူ ပေါင်းဖော်၍ ကြက်ငယ်ကို မွေးဖွားပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ထိုကြက်ငယ်သည် ကျီးသံမြည်လိုသောအခါ အာအောက်ကလိ ဟု မြည်ပါ၏။ ကြက်သံတူန်လို သော အခါ အောက်ကလိအာ ဟု တွန့်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤအတူပင် များစွာသော ဘုရားစကား တော် ဖြစ်သော ရတနာများ ရှိပါလျက် အသျှင်ဘုရားသည် နှမ်းပျစ်မှု ဟူသော ရှားပါးသော စကား ကိုသာလျှင် ပြောဆိုဘိ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏။ သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ရေရွတ်၏။ သူကြွယ် ဤကျောင်း သည် သင်၏ ကျောင်းတည်း။ ငါ့ဖဲသွားတော့အံ့ ဟု (ပြောဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရားကို မဆဲရေးပါ။ မရေရွတ်ပါ။ အသျှင်ဘုရား အသျှင် ဘုရားသည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍဇနပုဒ်အနီး ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဝေးပင် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေ တော်မူပါလော့။ တပည့်တော်သည် အသျှင်ဘုရားအား သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက် အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တို့ဖြင့် အားထုတ်ပါအံ့ ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်သုဓမ္မသည် စိတ္တသူကြွယ်ကို “သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏။ သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ရေရွတ်၏။ သူကြွယ်ဤကျောင်း သည် သင်၏ ကျောင်းတည်း။ ငါ့ဖဲသွားတော့အံ့” ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည် နည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။

သူကြွယ် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ငါသွားမည် ဟု (ပြော၏)။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင်ဘုရားနှင့် တပည့်တော် ပြောအပ်သမျှ စကား အလုံးစုံကို မြှုပ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားပါလေ။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် မစ္ဆိကာ သဏ္ဍဇနပုဒ်သို့ တဖန်ပြန်လာရာသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် မဟုတ်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

၃၅။ ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို သို့မှီးသိမ်းဆည်း၍ သပိတ် သင်္ကန်း ကို ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွားလေ၏။ အစဉ်အတိုင်း သွားလေသော် သာဝတ္ထိပြည် အနာ ထပိဏ်သုဋ္ဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နှုတ်ထိုင်နေကာ မိမိနှင့် စိတ္တသူကြွယ် ပြောအပ်သမျှ စကားအလုံးစုံ ကိုမြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)အချည်းနီး ဖြစ်သော ပေးကျိာား မလျှောက်ပတ် မလျှောက်န် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူ မဟုတ်၊ မအပ် မပြုသင့်။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီး ဖြစ်သော ယောကျိာား သင်သည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော လှူဒါန်း

တတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ်တတ်သော သံဃာကို လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ဆဲရေးဘိသနည်း၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရွတ်ချဘိ သနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ(သင်ပြုမိသော အမှု)သည် မကြည်ညို သေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ ။ ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ ။ ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီး လျှင် ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သုဗ္ဗေရဟန်းအား “သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်” ဟု ပဋိသာရဏိယကံကို ပြုလေ့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ သုဗ္ဗေရဟန်းကို ရှေးဦးစွာ စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၃၆။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသုဗ္ဗေရဟန်းသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုတတ်သော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ်တတ်သော သံဃာအား လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရွတ်ချ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သုဗ္ဗေရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏိယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသုဗ္ဗေရဟန်းသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ်တတ်သော သံဃာအား လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရွတ်ချ၏၊ သံဃာသည် သုဗ္ဗေရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏိယကံကို ပြုလုပ်၏၊ သုဗ္ဗေရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏိယကံ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ ။ ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာ တော်မူလော့၊ ဤသုဗ္ဗေရဟန်းသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ်တတ်သော သံဃာအား လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ် မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရွတ်ချ၏၊ သံဃာသည် သုဗ္ဗေ ရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တ သူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏိယကံ ပြု၏။ သုဗ္ဗေရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏိယကံ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင် အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သုဗ္ဗေရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရ ဏိယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။ ။

မတရားသောက် တဆယ့်နှစ်ပါး

၃၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသော ကံဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသော ကံဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည်လည်း မတရားသော ကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသော ကံဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မမေးမမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ် မသင့်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မအောက်မေ့စေပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သို့ မတင်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ မတရားသောက် တဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောက် တဆယ့်နှစ်ပါး

၃၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။
အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ တရားသောက် တဆယ့်နှစ်ပါးပြီး၏။

ပြုလိုက ပြုရာသော ကံလေးပါး

၃၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လူတို့အား လာဘ်မရအောင် လှုံ့လပြု၏။ လူတို့အား အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် လှုံ့လပြု၏။ လူတို့အား နေရာမရအောင် လှုံ့လပြု၏။ လူကို ဆဲရေး၏။ ရေရွတ်၏။ လူလူချင်း ကဲ့ပြားစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ပဋိသာရဏိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ လူတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ လူတို့အား တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ လူတို့အား သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ လူကို ယုတ်မာသောစကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရွတ်ချ၏၊ လူတို့အား တရားနှင့် လျော်သော ဝန်ခံချက်ကို မမှန်ကန်စေ 'ချွတ်ယွင်းစေ၏'။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဋိသာရဏိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းငါးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဋိသာရဏိယကံ ှု ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် လူတို့အား လာဘ်မရအောင် လှုံ့လပြု၏၊ ရဟန်းတမျိုးသည် လူတို့အား အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် လှုံ့လပြု၏၊ ရဟန်းတမျိုးသည် လူတို့အား နေရာမရအောင် လှုံ့လပြု၏၊ ရဟန်းတမျိုးသည် လူကို ဆဲရေး၏၊ ရေရွတ်၏၊ ရဟန်းတမျိုးသည် လူလူချင်း ကဲ့ပြားစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းငါးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဋိသာရဏိယကံကို လိုပြုက ပြုရ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းငါးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဋိသာရဏိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် လူတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတမျိုးသည် လူတို့အား တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတမျိုးသည် လူတို့အား သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတမျိုးသည် လူကို ယုတ်မာစော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ရွတ်ချ၏၊ ရဟန်းတမျိုးသည် တရားနှင့်လျော်သော ဝန်ခံချက်ကို ချွတ်ယွင်းစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းငါးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဋိသာရဏိယကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၄)

ပြုလိုက ပြုရသော ကံလေးပါး ပြီး၏။

ပဋိသာရဏိယကံ၌ ကျင့်ဝတ်တဆယ့်ရှစ်ပါး

၄၀။ ရဟန်းတို့ ပဋိသာရဏိယကံ အပြည့်ရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ (ဆိုလတ္တံ့ သည်) ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ဝတ်တည်း။ (ဥပဋ္ဌာယ် ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာစေရ၊ သမ္ပတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ ပဋိသာရဏိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသောရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆိုဆုံ မခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကိုမယူရ၊ အခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ ဤကားကျင့်ဝတ်တည်း။

ပဋိသာရဏိယကံ၌ ကျင့်ဝတ်တဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၄၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် 'သင်သည် စိတ္တသုကြယ်ကို သည်းခံစေရမည်' ဟု သုဗ္ဗေရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံကို ပြုလုပ်၏။ သံဃာက ပဋိသာရဏိယကံကို ပြုထားသော ကိုသုဗ္ဗေ ရဟန်းသည် ပစ္စိကာသဏ္ဍနေပုဒ်သို့ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာမသာယာသည်ဖြစ်၍ စိတ္တသုကြယ်ကို သည်းခံစေခြင်းငှါ

မတတ်နိုင်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ တမန် ပြန်လာ၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် သုဓမ္မ သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေအပ်ပြီလော” ဟု ပေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍနေပုဗ္ဗသို့ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာမသာယာသည်ဖြစ်၍ စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ ဟု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရန် အဖော် တမန် ရဟန်းကို ပေးလော့။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်။ တောင်းပန်ပြီးနောက် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ သုဓမ္မရဟန်းအား ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်း ပြု၍ပေး၏၊ သုဓမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော် တမန် ရဟန်းပြု၍ ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေ ရမည်)။

၄၂။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြုလျှင် သုဓမ္မရဟန်းသည် အဖော်တမန် ရဟန်းနှင့် အတူ မစ္ဆိကာသဏ္ဍ နေပုဗ္ဗသို့ သွား၍ “သူကြွယ် သည်းခံပါ၊ သင့်ကို ကြည်သာစေပါ၏” ဟု စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေ ရမည်။ ဤသို့ ပြောသဖြင့် အကယ်၍ သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏။

အကယ်၍ သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော်တမန် ရဟန်းသည် “သူကြွယ် ဤရဟန်းအား သည်းခံပါ၊ သင့်ကို ကြည်သာစေပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသဖြင့် အကယ်၍ သည်းခံငြားအံ့၊ မကောင်း၏၊ အကယ်၍ သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော်တမန် ရဟန်းသည် “သူကြွယ် ဤရဟန်းအား သည်းခံပါ၊ ငါသည် သင့်ကို ကြည်သာစေပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသဖြင့် အကယ်၍ သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏၊ အကယ်၍ သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော်တမန် ရဟန်းသည် “သူကြွယ် ဤရဟန်းအား သံဃာ၏ စကားဖြင့် သည်းခံပါ” ဟု ပြောဆို ရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသဖြင့် အကယ်၍ သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏၊ အကယ်၍ သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော်တမန် ရဟန်းသည် သုဓမ္မရဟန်းကို စိတ္တသူကြွယ်၏ မြင်လောက်ရာ အရပ်ကို မစွန့်စေပဲ

ကြားလောက်ရာ အရပ်ကို မစွန့်စေပဲ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်စေကာ၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စေပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီစေ၍ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားစေရမည် 'ဒေသနာ ကြားစေရမည်' ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် အဖော်တမန် ရဟန်းနှင့် အတူ မစ္ဆိကာသဏ္ဍနေပုဒ်သို့ သွား၍ စိတ္တသုက္ကယ်ကို သည်းခံစေ၏။

ထိုသုဓမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ရဟန်းတို့ ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ငါ့သျှင်တို့ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ သို့ပြစ်လျှင် သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တဆယ်ရှစ်ပါး

၄၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ၊ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစုစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ၏၊ သမ္ပတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပဋိသာရဏီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါး နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ် ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြုလုပ်၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တဆယ်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တဆယ်ရှစ်ပါး

၄၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည် (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး၊ မပြုစုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ၊ သမ္ပတိ ရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဋိသာရဏိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပဋိသာရဏိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံ ကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပတိရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ပဋိသာရဏိရကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၄၅။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုသုဓမ္မရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသိကို စမ္ပယ်ဘင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက ပဋိသာရဏိယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ ပဋိသာရဏိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဋိသာရဏိယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသုဓမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ ပဋိသာရဏိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံကို ငြိမ်းစေရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဋိသာရဏိယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသုဓမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ ပဋိသာရဏိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏၊ သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ သုဓမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဋိသာရဏိယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသုဓမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန်ကည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ ပဋိသာရဏိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏။ သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ သုဓမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏိယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

စတုတ္ထ ပဋိသာရဏိယကံ ပြီး၏။

၅-အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ

၄၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဘိပြည် ဃောသိတာရုံ ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ဆန္ဒသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မရှုလိုဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍—

“ရဟန်းတို့ ဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မရှုလိုဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ (ဆန္ဒပြုမိသော အမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက်။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။

ရှေးဦးစွာ ဆန္ဒရဟန်းကို စောဒနာရမည်။ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်။ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်။ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် (သိက္ခာပုဒ်၌) ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၄၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏၊ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏၊ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

“ရဟန်းတို့ ဆန္ဒရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ” ဟု ကျောင်းတိုက် အဆက်ဆက်သို့လည်း ပြောကြားကြကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မတရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး

၄၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ တရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး

၅၀။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်တတ်၏။ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏။ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏။ မြင့်မြတ်သော အကျင့်အထုံး အကျင့်ပျက်စီး၏။ မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတမျိုးသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်တတ်၏။

ရဟန်းတမျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်၏။

ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုး တို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏။

ရဟန်းတမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ပ။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြု ရာ၏။

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး ပြီး၏။

ကျင့်ဝတ်လေးဆယ့်သုံးပါး

၅၁။ ရဟန်းတို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ရဟန်းသည် ကောင်း စွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့ သည်)ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ပြုလုပ်၍)ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ် ကျွေး မပြုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ၊ သမ္မုတိ ရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံ ပြုကြောင်း ဖြစ်သော အာပတ်သို့ မထောက်ရ၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုထက် ယုတ် ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မထောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ် ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိအသေပြုခြင်းကို နေရာကို ရှေးရှုဆောင်ခြင်းကို 'နေရာခင်းခြင်းကို' အိပ်ရာကို ရှေးရှုဆောင်ခြင်းကို 'အိပ်ရာ ခင်းခြင်းကို' ခြေ ဆေးရေကို ခြေဆေး အင်းပျဉ်ကို ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ ပကတတ် ရဟန်းကို သီလပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အကျင့်ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အယူပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အသက်မွေးခြင်း ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ ရဟန်း အချင်းချင်း ကဲ့ပြားအောင် မပြုရ၊ လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ၊ တိတ္ထိတို့ကို မခိုခံရ၊ ရဟန်းတို့ကို မခိုခံရမည်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်ရမည်၊ ပကတတ် ရဟန်းနှင့် အတူ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရ၊ ပကတတ် ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ် ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌၎င်း ကျောင်းပြင်၌၎င်း မချုတ်ချယ်ရ၊ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍)မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍)မထားရ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာ ရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် မထော့ယှက်ရ၊ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း။

အာပတ်ကိုမရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ ကျင့်ဝတ်လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၅၂။ ထိုအခါ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ထို ဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှ အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားလေ၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့သည် ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦး မကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစား မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထို ဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြား ကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစား မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစား မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ကောသမ္မိသို့ တဖန် ပြန်လာ၏။

ထို ဆန္ဒ ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။

ရဟန်းတို့ ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့ချွင်တို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ် လျှင် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၅၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထား သော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။

(ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်ခံပေး၏။ နိဿရည်း ပေး၏။ သာမဏေကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစေ၏။ ရဟန်းအိန်းမတို့အား ဆုံးမနေ့ သမုတ်ခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏။ သမ္ပုတိရရှိ

လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) သံဃာက အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံ ပြုကြောင်း ဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြုသောရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေ ပြုခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို သာယာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၁၅)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည့်ထားခြင်း)ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း (ထားခြင်း)ကို သပိတ် သက်န်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို သာယာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၂၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်း ဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ အဟူပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ အသက်မွေးမှု ပျက်စီး ခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ ရဟန်းအချင်းချင်း ကဲ့ပြားစေ၏။ ဂုံးတိုက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံ သော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏ 'ဝတ်၏'၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကိုဆောင်၏ 'ဝတ်၏'၊ တိတ္ထိတို့ကို မှီဝဲ၏ 'ဆည်းကပ်၏'၊ ရဟန်းတို့ကို မမှီဝဲ 'မဆည်းကပ်'၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ မကျင့်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါး နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်း စေရ။ (၃၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်းနှင့် အတူ တမိုးထည်း သော ကျောင်း၌ နေ၏။ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ နေ၏။ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း နေ၏။ ပကတတ် ရဟန်းကိုမြင်လျှင် နေရာမှမထ။

ပကတတ် ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌၎င်း၊ ကျောင်းပြင်၌၎င်း၊ ချွတ်ချယ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၃၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၄၃)

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၅၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခမပေး၊ နိဿရညှိုးမပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်၊ သမ္မုတိ ရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံသက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုဘက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်သော မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို ရိုသေခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို မသာယာ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၁၅)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း)ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း (ထားခြင်း)ကို

သပိတ် သက်န်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာ။ ရဟန်းတို့ ဤ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၂၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်းကို သိလျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း မကျွဲပြားစေ ဂုံးမတိုက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၂၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိ ကို၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့ကို မမိဝံ့ မဆည်းကပ်၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲ၏ 'ဆည်းကပ်၏'၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့၏အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၂၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်းနှင့်အတူ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌ မနေ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေ၊ တမိုးထည်း သောကျောင်း၌၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေ၊ ပကတတ် ရဟန်းကိုမြင်လျှင် နေရာမှ ထ၏၊ ပကတတ် ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌၎င်း ကျောင်းပြင်၌၎င်း မချုတ်ချယ်။ ရဟန်းတို့ ဤ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ နှင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ ရမည်။ (၄၃)

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၅၅။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲဟဖက် ပင်းထက်၌ ကေသိကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်ယုတ် ချီးကာ—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပစ္စမမြောက် အာပတ်ကိုမရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ ပြီး၏။

၆-အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ

၅၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗိပြည် ဘောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ဆန္ဒသည် အာပတ်သို့ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ်ကြောင့် မကုစားလိုဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍—

“ရဟန်းတို့ ဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောက်ျားသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ်ကြောင့် မကုစားလိုဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆန္ဒပြုမိသောအမှု) သည် မကြည့်ညှိသေးသော သူတို့အား ကြည့်ညှိစေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက်။ပ။ တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့်အတူ တကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။ ရှေးဦးစွာ ဆန္ဒရဟန်းကို စောဒနာရမည်။ စောဒနာပြီးနောက် အောက်ခမစေရမည်။ အောက်ခမစေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်။ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏။

ဆန္ဒ ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့်အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံ ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်း သည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ် ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံ ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင် အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ “ဆန္ဒ ရဟန်းကို အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူ တကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ” ဟု ကျောင်းတိုက် အဆက်ဆက်သို့လည်း ပြောကြားကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥက္ကေပနိယကံ၌ မတရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး

၅၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်း သောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မမေးမမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်မသင့်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ် လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မအောက်မေ့စေပဲ ပြုလုပ်ခြင်း

မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ်တကဲ့တပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့ မတင်ပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကဲ့တပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံ သည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌
မတရားသောကံ တဆယ်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တဆယ်နှစ်ပါး

၅၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ ဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌
တရားသောကံ တဆယ်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ဥက္ကေပနိယကံ၌ ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး

၅၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစား ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက်

ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်တတ်၏။ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေး တို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ယှဉ်ဆိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်း ကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး ၏။ လွန်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏။ လွန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစား ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်း တို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းငုံ့လျက် ဆန့်ကျင် ဖက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်တတ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူဖြစ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မလျော် မလျောက် ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ယှဉ်ဆိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် လွန်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုး သည် လွန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား လည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ ပြုလိုက် ပြုရသောကံ ခြောက်ပါး ပြီး၏။

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၀။ ရဟန်းတို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌပုဒ်မာက ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့ သည်) ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဏ္ဍာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ၊ သမ္ပတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌပုဒ်မာက ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုဘက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသောရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိအသေပြုခြင်းကို နေရာ ကို ရှေ့ရှုဆောင်ခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို အိပ်ရာကို ရှေးရှုဆောင်ခြင်းကို အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို သီလပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အကျင့်ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အယူဝါဒပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အသက်မွေးခြင်းပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း ကွဲပြားအောင် မပြုရ၊ ဂုံးမတိုက်ရ၊ လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ၊ တိတ္ထိဘူ၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ၊ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲရ၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲရမည်။ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်ရမည်။ ပကတတ် ရဟန်းနှင့် အတူ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌မနေရ၊ တမိုးထည်းသော စရပ်တန်ဆောင်းစသည်၌မနေရ၊ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှထရမည်။ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်း တွင်း၌၎င်း ကျောင်းပြင်း၌၎င်း မချွတ်ချယ်ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆိုဆုံးခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်း ရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စရာ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ (ဤကား ကျင့်ဝတ် တည်း)။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကဋ္ဌပုဒ်မာက၌ ကျင့်ဝတ်လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၆၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ကဋ္ဌပုဒ်မာကကို ပြု၏။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကဋ္ဌပုဒ်မာက ပြုထားသော ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှ အခြားကျောင်း တိုက်သို့ သွား၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့သည် ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာမပြုစု မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာမပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှု သည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြု ကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုးမပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေ မှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်း တိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကိုမပြုကုန်၊ ကောင်းစွာမပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှု သည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ကောသမ္ဘိသို့ တဖန် ပြန်လာ၏။

ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏ ၊(မာန်တည်းဟူသော)အမွေးကိုချ၏၊ ကံမှ ထွက် မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ် ကို ကျင့်၏၊ ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍—

“ငါ့သျှင်တို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော)အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက် မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု မေး၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤကကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ် လျှင် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ လော့။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၂။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်း ခံပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ် ခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏၊ သမ္မုတီရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယ ကံကို မငြိမ်းစေရ။ ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ သံဃာက အာပတ်ကို မကုစား ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ပ။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေပြုခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏။ပ။ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း)ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း ကို သပိတ်သက်န်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပုတ်မှုကို သာယာနှစ်သက်၏ ။ပ။ ပကတတ် ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ အယူပျက် စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ ရဟန်း အချင်းချင်း ကဲ့ပြားစေ၏။ပ။ လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏၊ တိတ္ထိဘို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ်၏၊ ရဟန်းတို့ကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ မကျင့်။ပ။

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၀။ ရဟန်းတို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံ ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရာ၊ နိဿရည်း မပေးရာ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရာ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရာ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရာ၊ သံဃာက အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယ ကံပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့မရောက်ရာ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုသက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရာ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရာ၊ ကံပြုသောရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရာ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေပြုခြင်းကို နေရာ ကို ရွှေရှူဆောင်ခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို အိပ်ရာကို ရှေးရှူဆောင်ခြင်းကို အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သပိတ် သက်န်း လမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာရာ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို သိလျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရာ၊ အကျင့်ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရာ၊ အယူဝါဒပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရာ၊ အသက်မွေးခြင်းပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရာ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း ကဲ့ပြားအောင် မပြုရ၊ ဂုံးမတိုက်ရ၊ လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရာ၊ တိတ္ထိဘို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရာ၊ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲရာ၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲရမည်။ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်ရမည်။ ပကတတ် ရဟန်းနှင့် အတူ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌မနေရာ၊ တမိုးထည်းသော စရပ်တန်ဆောင်းစသည်၌မနေရာ၊ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရာ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှထရမည်။ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်း တွင်း၌၎င်း ကျောင်းပြင်း၌၎င်း မချုတ်ချယ်ရာ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရာ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရာ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရာ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရာ၊ ခွင့်မတောင်း ရာ မစောဒနာရာ၊ မအောက်မေ့စရာ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရာ၊ (ဤကား ကျင့်ဝတ် တည်း)။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ ကျင့်ဝတ်လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၆၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှ အခြားကျောင်း တိုက်သို့ သွား၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့သည် ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာမပြုစု မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာမပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှု သည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြု ကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုးမပူဇော်ကြသောကြောင့် မရှိသေ မှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်း တိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချိုမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကိုမပြုကုန်၊ ကောင်းစွာမပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရှိသေမှု သည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ကောသမ္မိသို့ တဖန် ပြန်လာ၏။

ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏ ၊(မာန်တည်းဟူသော)အမွေးကိုချ၏၊ ကံမှ ထွက် မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ် ကို ကျင့်၏၊ ရဟန်းဘို့သို့ ချဉ်းကပ်၍—

“ငါ့သျှင်တို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော)အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက် မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု မေး၏။

ရဟန်းဘို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤကကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ် လျှင် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ လော့။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၂။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်း ခံပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ် ခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏၊ သမ္မတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယ ကံကို မငြိမ်းစေရ။ ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ သံဃာက အာပတ်ကို မကုစား ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ပ။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချိုခြင်းကို အရိုအသေပြုခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏။ပ။ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း)ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း ကို သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပုတ်မှုကို သာယာနှစ်သက်၏ ။ပ။ ပကတတ် ရဟန်းကို သိလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စုပ်စွဲ၏၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စုပ်စွဲ၏၊ အယုပျက် စီးခြင်းဖြင့် စုပ်စွဲ၏၊ အသက်မေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စုပ်စွဲ၏၊ ရဟန်း အချင်းချင်း ကဲ့ပြားစေ၏။ပ။ လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်း၏၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်း၏၊ တိတ္ထိဘို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ်၏၊ ရဟန်းတို့ကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ မကျင့်။ပ။

ပကတတ် ရဟန်းနှင့် အတူ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌ နေ၏။ တမိုးထည်းသော စရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ နေ၏။ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း နေ၏။ ပကတတ် ရဟန်းကို မြင်၍ နေရာမှ မထ၊ ပကတတ် ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌၎င်း ကျောင်းပြင်၌၎င်း ချုတ်ချယ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကို မငြိမ်းစေရ။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကို မငြိမ်းစေရ။

အာပတ်ကိုမကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သောဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကို မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါးပြား၏။

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလှုပ်ကျွေး မပြုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကိုလည်း မသာယာ မနှစ်သက်၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကို ငြိမ်းစေရမည်။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ပြုထားသော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ် ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြား အာပတ် သို့ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီမှုကို ရိုသေမှုကို နေရာခင်းခြင်းကို မသာယာ ။ ပကတတ် ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း) ကို ခြေဆေး အင်းပျဉ်နှင့် ခြေပတ်အိုးခြမ်းထားခြင်းကို သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာ။ ပကတတ် ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း မကဲ့ပြားစေ။ ပကတတ် လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲ ဆည်းကပ်၏။ ရဟန်း ကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်၏။ ပကတတ် ရဟန်းနှင့်အတူ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌ မနေ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်းစသည်၌မနေ၊ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း

စသည်၌၎င်း မနေ၊ ပကတတ် ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထ၏။ ပကတတ် ရဟန်းကို ကျောင်း တွင်း၌၎င်း ကျောင်းပြင်၌၎င်း မချုတ်ချယ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထား သော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား။ ပဝါရဏာ ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၆၄။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆန္ဒရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီ ကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ် ချီကာ—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာကျင့်ပါ၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက် မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုအပ်သော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ ရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မကု စားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုအပ်သော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမွှေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယ ကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေ

ပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုအပ်သော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယ ကံကိုငြိမ်းစေ၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေ ပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယ ကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

ဆဋ္ဌမြောက် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ ပြီး၏။

၇။ ယုတ်မာသောအယုကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ

၆၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိကသူဌေး၏ အရံ ဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းအား “(ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်” ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယုသည် ဖြစ်၏။

များစွာသော ရဟန်းတို့သည် “လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်” ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယုသည် ဖြစ်၏” ဟု ကြားကြ သည်သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌ အမည်ရှိသော ရဟန်းထံ သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌ အမည်ရှိသော ရဟန်းအား—

“ငါ့သျှင် အရိဋ္ဌ သင့်အား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည်

မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ အယူ ဖြစ်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးကြကုန်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏။ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့် အတိုင်း ငါသိပါ၏။ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ” ဟု (ဆို၏)။

ငါ့သျှင် အရိဋ္ဌ ဤသို့ မဆိုပါလင့်၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို မစွပ်စွဲပါလင့်၊ မြတ်စွာ ဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းချေ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော်မမူရာ။

ငါ့သျှင် အရိဋ္ဌ များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ် ကို ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ် တို့ကို အသားမကပ်သော အရိုးနှင့် တူကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏။ ဤ ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ သားတစ်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။ ပ။ မြက် မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။ မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။ အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။ အငှားပစ္စည်းနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။ အသီးရိသော အပင်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။ ပ။ စဉ်းတီးတုံးနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။ လှံတံကျင်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။ မြေဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။ ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏။ ဤ ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏ ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းသည် ဤသို့ ထိုရဟန်းတို့က ပြောဆိုပါ သော်လည်း—

“ငါ့သျှင်တို့ ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏။ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရားဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိပါ၏။ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ” ဟု ထိုရေးအတူ သာလျှင် ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို အစွမ်းကုန် မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်ကာ စွန့်မြဲမြဲ ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော ထို မိစ္ဆာအယူမှ လွတ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား “အရိဋ္ဌ သဒ္ဓါအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ် ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ဖြစ်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်ပါ၏။ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း သိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား ငါသည် အဘယ်သူအား ဤသို့ တရားဟောတော်မူသည်ကို သင်သိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ငါသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော့။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော ရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။

ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို အသားမကပ်သော အရိုးနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။။ပ။။ သားတစ်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။။ပ။။ မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။။ မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍၎င်း။။ အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။။ အငါးပစ္စည်းနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။။ အသီးရိုသော အပင်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။။ စဉ်းတီးတုံးနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။။ လှဘဲကျင်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍၎င်း။။ မြေဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍၎င်း ဟောတော်မူ၏။ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော့။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ထိုသို့ ငါဟောထားပါလျက် သင်သည် မိမိ၏ မကောင်းသော စွဲယူခြင်းဖြင့် ငါတို့ကိုလည်း စွပ်စွဲဘိ၏။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း တူးဖြိုဖျက်ဆီးဘိ၏။ အကုသိုလ် တရားကိုလည်း များစွာ ပါးစေဘိ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား သင့်အား ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ကာလရှည်မြင့်စွာ အစီးအပါး မရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်လတ္တံ့ ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။။ပ။။ ဟု ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။။ပ။။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား—

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလော့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။ ရှေးဦးစွာ အရိဋ္ဌရဟန်းကို စောဒနာရမည်။ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်။ ဒောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်။ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၆၆။ “အသျှင်ဘုရား၌ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို)နာတော်မူလော့။ လင်းတသတ် အပျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏။

ထိုအရိဋ္ဌရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်း အား ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာထော်မှုလော့၊ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ် ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏။

ထိုအရိဋ္ဌရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်၊ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူး သော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုရာ၏။ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌ ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။၀။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို)နှာထော်မှုလော့၊ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ဟု ယုတ်မာ သော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်၊ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏။ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင် ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင် သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး ၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့် သောကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ။ သံဃာ အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက် သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (ဗီစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ “လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ” ဟု ကျောင်းတိုက်အဆက်ဆက်သို့လည်း ပြောကြားကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယ ကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသော ကံဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဥညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဥညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဥညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဥညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌
တရားသောကံ တဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး

၆၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (ထိုရဟန်းသည်) မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိအရုဏ်ကိုလည်း ပြုလုပ် တတ်၏။ မိုက်မဲမလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏။ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏။ လွန်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏။ လွန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ယုတ်မာ သော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်း

တို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မိုက်မဲမလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မလျော်မလျောက် ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ခေယုက်နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့ အား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် လွန်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် လွန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြား ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် သံဃာ တော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုလိုက် ပြုရ၏။ (၆)

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ ပြုလိုက် ပြုရသောကံ ခြောက်ပါး ပြီး၏။

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ်သုံးပါး

၇၀။ ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့ သည်)ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာ သော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ၊ သမ္မုတိ ရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုသက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ။ပ။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ။

ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ (ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း)။

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌ ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၇၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏။

ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ထို အရိဋ္ဌရဟန်းသည် လူထွက်၏။

အလိုနည်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌ ရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် လူထွက်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဘူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းသည် လူထွက်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ထို(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားသည် အဘယ်ကြောင့် လူထွက်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(အရိဋ္ဌရဟန်းပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါရင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကိုမစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၇၂။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍)

ပဉ္စင်းခံပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို ပြုစုလုပ်ကျွေး၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမစေရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ၏။ သမ္မုတိရ၍ လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။

(ထိုရဟန်းသည်) ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနိယကံ ပြုကြောင်း ဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကိုကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ပ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်း၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်း၍) ထား၏။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏။ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ယုတ်မာသောမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံ၌ မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၇၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၊ နိဿရည်းမပေး၊ သာမဏေကို မပြုစုလုပ်ကျွေးစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနိယကံပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ပ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခင်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ယုတ်မာသောမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ်သုံးပါး ပြီး၏။

၇၄။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်—

ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက်ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေဘို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမှေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကိုမစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမှေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမှေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနိယကံ ပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်း သည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အခမ္မားကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယ ကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ် မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်
ပြုအပ်သော သတ္တမ ဥက္ခေပနိယကံ ပြီး၏။
ပဌမကမ္မကုန္ဒက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတို့ကား ရန်စုံစုတို့တည်း။

ထို ကမ္မကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်—

ပဏ္ဍိက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်တိုင်လည်း ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုလုပ်ကုန်၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော ရဟန်းများသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ငြင်းခုံခြင်း၌လည်း အားထုတ်ကုန်၏။

မဖြစ်ဘူးကုန်သော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်လာကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည် လည်းတိုးပွား ကုန်၏။ အလိုဆန္ဒနည်း၍ သီလကို မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မျက်မြင် အားဖြင့် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။

သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို တည်တံ့စေတတ်သော အလိုလိုဖြစ်သော မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသော မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ၌ တဇ္ဇနိယကံ ကို ပြုလုပ်ရန် အမိန့်တော်သံထုတ်ပြန်လေပြီ။ ‘ပြုလုပ်ရန် စေခိုင်းတော်မူလေပြီ။’

မျက်မှောက် မဟုတ်ပဲ မမေးမမြန်းပဲ ဝန်မခံပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း အာပတ်မသင့်ပဲ ဒေသနာဂါမ် အာပတ်မဟုတ်ပဲ ဒေသနာကြားပြီးဖြစ်လျက် ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

မစောဒနာပဲ မအောက်မေ့စေပဲ အာပတ်သို့ မတင်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း မျက်မှောက် မဟုတ်ပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

မမေးမမြန်းပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း ဝန်မခံပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

အာပတ် မသင့်ပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း ဒေသနာဂါမ် အာပတ် မဟုတ်ပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

နည်းတူပင် ဒေသနာကြားပြီးဖြစ်လျက် တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံ သည်၎င်း နည်းတူပင် မစောဒနာပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

နည်းတူပင် မအောက်မေ့စေပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သောကံသည်၎င်း နည်းတူပင် အာပတ်သို့ မတင်ပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း အဓမ္မကံ မည်၏။

အဓမ္မကံဝါရနည်းဖြင့်ပင် ဓမ္မကံဝါရကိုလည်း သိအပ်၏။ သံဃာသည် အကြင် ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ငြင်းခုံသော ရဟန်းအား၎င်း မိုက်မဲသော ရဟန်းအား၎င်း လူတို့နှင့်ရောယှက်သော ရဟန်း အား၎င်း လွန်မြတ်သော သီလပျက်စီးသော ရဟန်းအား၎င်း လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်စီး သော ရဟန်းအား၎င်း လွန်မြတ်သော အယူဝါဒပျက်စီးသော ရဟန်းအား၎င်း သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုရာ၏။

အကြင် ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ ကို၎င်း သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသုံးပါးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုရာ၏။

အကြင် ရဟန်းတပါးသည် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြု၏။ မိုက်မဲ၏။ လူတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းကို မိဝဲ၏။ အကြင် ရဟန်းတပါးသည် လွန်မြတ်သော သီလ၌၎င်း လွန်မြတ်သော အကျင့်၌၎င်း လွန်မြတ် သော အယူဝါဒ၌၎င်း ပျက်စီး၏။

အကြင် ရဟန်းသည် ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း ပြောဆိုရာ၏။ ထိုရဟန်းသုံးပါးကို တဇ္ဇနိယကံ ပြုအပ်၏။ ကောင်းသော ကျင့်ဝတ်ကား ဤဆိုလတ္တံ့ အတိုင်းပေတည်း။

တဇ္ဇနိယကံ ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍ ပဉ္စင်းခံပေးခြင်း နိဿရည်း ပေးခြင်း သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစေခြင်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆွမ်းမရန် သမုတ်ခြင်း သမ္ပုတိ ရသော်လည်း ဆုံးမခြင်းကို သာယာခြင်းကို မပြုရာ။

တဇ္ဇနိယကံ ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် တဇ္ဇနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေအလားတူ အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရာ ကံကို၎င်း ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို၎င်း မကဲ့ရဲ့ရာ။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်း သည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အခမ္ဘာကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယ ကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ် မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်
ပြုအပ်သော သတ္တမ ဥက္ကေပနိယကံ ပြီး၏။
ပဌမကမ္မက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤဓမ္မကန္တံ ဝတ္ထုတို့ကား ဝေဒနာတို့တည်း။

ထို ကမ္မက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်—

ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်တိုင်လည်း ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုလုပ်ကုန်၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ရဟန်းများသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ငြင်းခုံခြင်း၌လည်း အားထုတ်ကုန်၏။

မဖြစ်ဘူးကုန်သော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်လာကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည် လည်းတိုးပါး ကုန်၏၊ အလိုဆန္ဒနည်း၍ သီလကို မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မျက်မြင် အားဖြင့် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို တည်တံ့စေတတ်သော အလိုလိုဖြစ်သော မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသော မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ၌ တဇ္ဇနိယကံ ကို ပြုလုပ်ရန် အမိန့်တော်သံထုတ်ပြန်လေပြီ၊ ‘ပြုလုပ်ရန် စေခိုင်းတော်မူလေပြီ။’

မျက်မှောက် မဟုတ်ပဲ မမေးမမြန်းပဲ ဝန်မခံပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း အာပတ်မသင့်ပဲ ဝေသနာဂါမ် အာပတ်မဟုတ်ပဲ ဝေသနာကြားပြီးဖြစ်လျက် ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

မစောဒနာပဲ မအောက်မေ့စေပဲ အာပတ်သို့ မတင်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း မျက်မှောက် မဟုတ်ပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

မမေးမမြန်းပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း ဝန်မခံပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

အာပတ် မသင့်ပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း ဒေသနာဂါမ် အာပတ် မဟုတ်ပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

နည်းတူပင် ဒေသနာကြားပြီးဖြစ်လျက် တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံ သည်၎င်း နည်းတူပင် မစောဒနာပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း။

နည်းတူပင် မအောက်မေ့စေပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သောကံသည်၎င်း နည်းတူပင် အာပတ်သို့ မတင်ပဲ တရားနှင့် မလျော်ပဲ မညီညွတ်ပဲ ပြုအပ်သော ကံသည်၎င်း အဓမ္မကံ မည်၏။

အဓမ္မကံဝါရနည်းဖြင့်ပင် ဓမ္မကံဝါရကိုလည်း သိအပ်၏။ သံဃာသည် အကြင် ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ငြင်းခုံသော ရဟန်းအား၎င်း မိုက်မဲသော ရဟန်းအား၎င်း လူတို့နှင့်ရောယှက်သော ရဟန်း အား၎င်း လွန်မြတ်သော သီလပျက်စီးသော ရဟန်းအား၎င်း လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်စီး သော ရဟန်းအား၎င်း လွန်မြတ်သော အယူဝါဒပျက်စီးသော ရဟန်းအား၎င်း သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုရာ၏။

အကြင် ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ ကို၎င်း သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသုံးပါးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုရာ၏။

အကြင် ရဟန်းတပါးသည် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြု၏။ မိုက်မဲ၏။ လူတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းကို မိဝဲ၏။ အကြင် ရဟန်းတပါးသည် လွန်မြတ်သော သီလ၌၎င်း လွန်မြတ်သော အကျင့်၌၎င်း လွန်မြတ် သော အယူဝါဒ၌၎င်း ပျက်စီး၏။

အကြင် ရဟန်းသည် ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း ပြောဆိုရာ၏။ ထိုရဟန်းသုံးပါးကို တဇ္ဇနိယကံ ပြုအပ်၏။ ကောင်းသော ကျင့်ဝတ်ကား ဤဆိုသတ္တံ့ အတိုင်းပေတည်း။

တဇ္ဇနိယကံ ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍ ပဉ္စင်းခံပေးခြင်း နိဿရည်း ပေးခြင်း သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစုစေခြင်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆူးမရန် သမုတ်ခြင်း သမ္ပုတိ ခသော်လည်း ဆုံးမခြင်းကို သာယာခြင်းကို မပြုရာ။

ဒဝါ အနာစာရ ဥပဿာတိ မိစ္ဆာဇီဝ-ဟူသော ဤပုဒ်တို့သည် ပဗ္ဗာဇနိယကံ၌ ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပို တို့တည်း။

အလာဘပဉ္စက အဝဏ္ဏပဉ္စက နှစ်ပါး ပဉ္စက မည်သော ပဉ္စက နှစ်ပါး ဟူသော ဤပုဒ်တို့သည် ပဋိသာရဏိယကံ၌ ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပိုတို့တည်း။ တဇ္ဇနိယကံ နိယဿကံ နှစ်ပါး၌ တူ၏။

တဇ္ဇနိယကံ ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို၎င်း ပဝါရဏာကို၎င်း (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရာ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို၎င်း အကြီးအမှူးအရာ ယူခြင်းကို၎င်း ခွင့်တောင်းခြင်းကို၎င်း စောဒနာခြင်းကို၎င်း အောက်မေ့စေခြင်းကို၎င်း ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းကို၎င်း မပြုမလုပ်ရာ။

ဥပဏ္ဍာယ်ဆရာပြုလုပ်၍ ပဉ္စင်းခံပေးခြင်း နိဿရည်းပေးခြင်း သာမဏေကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစေခြင်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆိုဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်း သမ္ပတိရသော်လည်း ဆုံးမခြင်းကို သာယာခြင်း ဤ အင်္ဂါငါးပါးရှိသော ရဟန်းသည် မငြိမ်းနိုင်။

တဇ္ဇနိယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ အလားတူ အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို၎င်း ကံပြုသော ရဟန်းကို၎င်း ကဲ့ရဲ့သော ရဟန်းသည် မငြိမ်းနိုင်။

ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထားခြင်း ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထားခြင်း ဆိုဆုံးမခြင်း အကြီးအမှူး ပြုလုပ်ခြင်း ခွင့်တောင်းခြင်း စောဒနာခြင်း အောက်မေ့စေခြင်း ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်း ဤ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ယှဉ်သော ရဟန်းသည် တဇ္ဇနိယကံမှ မငြိမ်းနိုင်။

အဓမ္မကံ ဝါရနည်းဖြင့်ပင် ဓမ္မကံဝါရကိုလည်း သိအပ်၏။ သေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏။ အာပတ်များ၏။ လူတို့နှင့် ရောယှက်၏။ မြတ်သော မုနိဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် နိယဿကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

ကိဇ္ဇာကိရိ၌ အဿဇိပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ကိုယ်နှုတ် နှစ်ပါးကို မစောင့်စည်းကုန်ပဲ အထူးထူးအပြားပြား မကျင့်အပ်သောအရာကို ကျင့်ကုန်၏။ မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ပဗ္ဗာဇနိယကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

မစ္ဆိကာသဏ္ဍဇနပုဒ်၌ သုဓမ္မရဟန်းသည် စိတ္တသူကြွယ်၏။ ကျောင်းထိုင်ရဟန်း ဖြစ်၏။ သုဓမ္မရဟန်းသည် စိတ္တသူကြွယ်ကို အမျိုးဇာတ်နှင့် ပတ်သက်သော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဋိသာရဏိယကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

ကောသမ္ဗိပြည်၌ ဘုရားမြတ်သည် အာပတ်ကို မရှုလိုသော ဆန္ဒရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥပက္ခေပနိယကံ ပြုရန် စေခိုင်းတော်မူ၏။ ဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုအာပတ်ကိုပင် ကုစားရန် အလိုမရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥပက္ခေပနိယကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

အရိဋ္ဌ ရဟန်းအား တွေ့ဝေမှု မောဟကို မှီသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူဝါဒသည် ဖြစ်၏။ အယူဝါဒကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥပက္ခေပနိယကံကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏။

နည်းတူပင် နိယဿကံကို၎င်း ပဗ္ဗာဇနိယကံကို၎င်း ပဋိသာရဏိယကံကို၎င်း အာပတ်ကို မရှုသော ကံကို၎င်း အာပတ်ကို မကုစားသော ကံကို၎င်း အယူကို မစွန့်သော ကံကို၎င်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏။

စုဠဝင်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

ဒဝါ အနာစာရ ဥပဿာတိ မိစ္ဆာဇီဝဟူသော ဤပုဒ်တို့သည် ပဗ္ဗာဇနိယကံ၌ ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပို တို့တည်း။

အလာဘပဉ္စက အဝဏ္ဏပဉ္စက နှစ်ပါး ပဉ္စက မည်သော ပဉ္စက နှစ်ပါး ဟူသော ဤပုဒ်တို့သည် ပဋိသာရဏိယကံ၌ ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပိုတို့တည်း။ တဇ္ဇနိယကံ နိယဿကံ နှစ်ပါး၌ တူ၏။

ပဗ္ဗာဇနိယကံ ပဋိသာရဏိယကံတို့၌လည်း ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပိုတို့ ရှိကုန်၏။ ထိုဥက္ခေပနိယကံ သုံးပါးတို့သည် ဝေဖန်ခြင်းအားဖြင့် တူကုန်၏။ တဇ္ဇနိယကံ ရှည်းဖြင့်လည်း ကြွင်းသောကံကို သိရာ၏။ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ကမ္မက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၂-ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက

၁-ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၇၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံ ဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်း တို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း ထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာ ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့က “ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း ထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေး ရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူ ခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုး ရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညို စေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော် မူ၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူ ခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ကို၎င်း ပဝါရဏာကို၎င်း မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို၎င်း ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကို၎င်း (သံဃဘတ် စသော) ဘတ်ကို၎င်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည်။

၇၆။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေးရာ၊ နိဿရည်း မပေးရာ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရာ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရာ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရာ၊ သံဃာက ပရိဝါသ်ပေးကြောင်း ဖြစ် သော အာပတ်သို့မရောက်ရာ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ် သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရာ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရာ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရာ၊ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရာ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရာ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရာ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရာ၊ ခွင့်မတောင်းရာ၊ မစောဒနာရာ၊ မအောက်မေ့စေရာ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မထေယျက်ရ။

၇၇။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ် ရဟန်း၏ ရွှေမှ မသွားရ ရွှေမှ မထိုင်ရ။

သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး နေရာ အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကို ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ အိပ်ရာ ကျောင်းကို နှစ်သက်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ် ရဟန်းကို ရွှေသွားပြု၍၎င်း နောက်လိုက်ပြု၍၎င်း ငါးယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ။

အရညကင် ဓုတင်ကို မဆောက်တည်ရ။

ပိဏ္ဍပါတ် ဓုတင်ကို မဆောက်တည်ရ။

“ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထိုပရိဝါသ် ဆောက်တည်ခြင်းဟူသော အ ကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်စေရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော စရပ် တန်ဆောင်းစသည်သို့ “ယနေပင် ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့၎င်း “ယနေပင်ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ၎င်း စရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ၎င်း သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့ “ယနေပင် ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ၎င်း စရပ်တန်ဆောင်းစသည်မှ၎င်း သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော စရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့ “ယနေပင် ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ၎င်း သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့၎င်း “ယနေပင် ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

၈၁။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တမိုး ထည်းသော ကျောင်း၌ မနေရာ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်းစသည်၌ မနေရာ၊ တမိုးထည်း သောကျောင်း၌၎င်း စရပ် တန်ဆောင်းစသည်၌၎င်း မနေရာ၊ ပကတတ်ရဟန်းကိုမြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်။ ပကတတ် ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်။ ပကတတ် ရဟန်းနှင့်အတူ တနေရာ ထည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သောနေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ် ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြံ တခုထည်း၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ ၌ ပကတတ် ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ။

၈၂။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော သီတင်း ကြီး ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ ဒု၊ရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌ မနေရာ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရာ၊ တမိုး ထည်းသောကျောင်း၌၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရာ၊ တနေရာထည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ထိုင်လျှင် မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ထိုင်လျှင် နေရာ၌မထိုင်ရ၊ စကြံ တခုထည်း၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ ၌ စကြံ လျှောက်လျှင် မြင့်သောစကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ မြေ၌ စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်း ပါဝင်မှု လေးပါးပြည့် ဖြစ်သော’ စတုဂံသံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက်ဖြစ်သော

‘ပရိဝါသိဒနသော ရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်ပြည့်ဖြစ်သော’ ဝိသတိဝဂ် သံဃာသည် အတ္တန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝါသိဆောက်တည်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ် ကိုးဆယ့်လေးပါး ပြီး၏။

၈၃။ ထိုအခါ အသျှင် ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရိုခိုး၍ တခုသော နေရာ၌ထိုင်နေကာ—

“အသျှင်ဘုရား ပရိဝါသိဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန်သနည်း ဟု” လျှောက်၏။

ဥပါလိ ပရိဝါသိဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် သုံးမျိုးတို့တည်း၊ (ကျောက်ကုန်းဆန်လျက် အိပ်ခြင်းဟူသော) အတူနေခြင်း၎င်း၊ (ပကတတ်ရဟန်းနှင့်) ကင်းကွာ၍ နေခြင်း၎င်း၊ ဝတ်မကြားခြင်း၎င်း၊ ဥပါလိ ပရိဝါသိဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် ဤသုံးမျိုးတို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၄။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် စုရုံးနေထိုင်၏။ ပရိဝါသိဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသိကို သုတ်သင်ရန် မတတ်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသိကို ချထားရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ချထားရမည်။

ပရိဝါသိဆောက်တည်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွှယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလျက်—

“ပရိဝါသိကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ပရိဝါသိကို ချထားသည် မည်၏။ “ဝတ်ကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ချထားသည် မည်၏။

၈၅။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်မှ ရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်သို့ ပဲသွားကုန်၏။ ပရိဝါသိဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသိကို သုတ်သင်နိုင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသိကို ဆောက်တည်ရန် ခွင့်ပြုတော် မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆောက်တည် ရမည်။ ပရိဝါသိဆောက်တည်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက်ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွှယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလျက်—

“ပရိဝါသိကို ဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ‘ပရိဝါသိကို ဆောက်တည်သည် မည်၏။

“ဝတ်ကိုဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏။

ပရိဝါသိနေသော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၂-အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်

၈၆။ ထိုအခါ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီး ဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည် ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း ထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်း တို့၏ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။။ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။။ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ ဟူတည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြို ဆိုခြင်း။ပ။။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အားလည်း ကြည်ညို စေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ ။ပ။။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြို ဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထား ခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပေါ့ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကို၎င်း ပဝါရဏာပြုခြင်းကို၎င်း မိုးရေခဲ သင်္ကန်းခံယူခြင်းကို၎င်း ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကို၎င်း (သံဃာတတ် စသော) ဘတ်ကို၎င်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့။ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ကြရမည်။

၈၇။ ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်၊ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ဆိုသော ကျင့်ဝတ်တည်း။

(ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ သမ္ပုတိရသော်လည်း ရဟန်း မိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့ စေရ၊ ရဟန်းတို့နှင့် မထေ့ယှက်ရ၊ ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရွှေမှ မသွားရ၊ ရွှေမှ မထိုင်ရ၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညွှန်ဆုံးကို၎င်း သံဃာ၏ အယုတ်ညွှန်ဆုံး အိပ်ရာကို၎င်း၊ အယုတ်ညွှန်ဆုံး ကျောင်းကို၎င်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာစသည်ကို သာယာရမည်။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ် ရဟန်းကို ရွှေဆောင် ရဟန်းပြု၍၎င်း နောက်လိုက် ရဟန်းပြု၍၎င်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ၊ အရညကင်စုတင်ကို မဆောက်တည် ရ၊ ပိဏ္ဍပါတ် စုတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ “ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်” ဟု (နှလုံးပြု၍) ထိုအရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။ ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသောကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသောကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါပဲ အန္တရာယ် မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော စရပ် တန်ဆောင်းစသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါပဲ အန္တရာယ်မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့၎င်း ပကတတ် ရဟန်းမပါပဲ အန္တရာယ်မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော စရပ် တန်ဆောင်းစသည်မှ ရဟန်းမရှိသောကျောင်းသို့ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော စရပ်တန်ဆောင်းစသည်သို့၎င်း။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့၎င်း ပကတတ် ရဟန်းမပါပဲ အန္တရာယ် မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ၎င်း ရဟန်းမရှိသောကျောင်းသို့ ။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့၎င်း ပကတတ် ရဟန်းမပါပဲ အန္တရာယ်မရှိပဲ မသွားရ။

၌၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရ၊ ပကတတ် ရဟန်းကိုမြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ် ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်။

ပကတတ် ရဟန်းနှင့် အတူ တနေရာထည်း၌ မနေထိုင်ရ၊ နိမ့်သောနေရာ၌ ပကတတ် ရဟန်း ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ် ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြံ တခု ထည်း၌ အတူ စကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ ၌ ပကတတ် ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ် ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ အတ္တန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသောကျောင်း ၌၎င်း၊ စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရ။

တနေရာထည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သောနေရာ၌ ပကတတ် ရဟန်းထိုင်လျှင် မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ် ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြံ တခုထည်း၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘ထိုရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့် ဖြစ်သော’ စတုဂံသံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်အရေအတွက်ရှိသော ‘ထိုရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ် အရေအတွက်ပြည့်သော’ ဝိသတိဂံ သံဃာသည် အတ္တန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမြောက်ပြုလည်း မပြုအပ် ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်း၏ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၃-မာရ်နတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်

၈၈။ ထိုအခါ မာရ်နတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရိုးချင်း ခရီး ဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပုတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ဝေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပုတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့ ၏ ရိုးချင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပုတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်းလှမ်းယူ ခြင်း ဝေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပုတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း ။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ ဟူသည် မှန် သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏) ။

ဘုန်းဘော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပေ။ပ။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း။ပ။ ရေချိုး ရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညို စေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆို ခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်း အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုး ခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကို၎င်း ပဝါရဏာပြုခြင်းကို၎င်း မိုးရေခံသင်္ကန်း ခံယူခြင်း နှိုင်း ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကို၎င်း (သံဃဘတ် စသော) ဘတ်ကို၎င်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ဆောင်ရမည်။

၈၉။ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်၊ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။

(ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ။ပ။ (အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့် ဝတ် အတိုင်း အကျယ်ချဲ့ရမည်)။

ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောမယှက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ရွှေမှ မသွား၊ ရွှေမှ မထိုင်၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညှံဆုံး နေရာကို၎င်း အယုတ်ညှံဆုံး အိပ်ရာကို၎င်း အယုတ်ညှံဆုံး ကျောင်းကို၎င်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ လိုရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာစသည်ကို သာယာရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ် ရဟန်းကို ရွှေဆောင် ရဟန်းပြု၍၎င်း၊ နောက်လိုက် ရဟန်းပြု၍၎င်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ၊ အရည်အဝတ်ကို မဆောက် တည်ရ၊ ပိဏ္ဍပတ်စုတင်ကို “ဆွမ်းခံ ကျင့်ဝတ်” မဆောက်ဘည်ရ၊ “ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထိုမာနတ်ကျင့်ထိုက်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ။ပ။ သွားရမည်။
 သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့၎င်း၊ စရပ် တန်ဆောင်းစသည်သို့၎င်း
 “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။
 ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ
 သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်။
 သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။
 သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့၎င်း စရပ် တန်ဆောင်းစသည်သို့၎င်း “ယနေ့
 ပင် ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။
 ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း
 စသည်မှ၎င်း သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်။
 သမာန သံဝါသက ရဟန်းများရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ။ပ။ သွားရမည်။
 သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့၎င်း
 “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တမိုးထည်းသော
 ကျောင်း၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌
 ၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်
 ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်။

ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တနေရာထည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သောနေရာ၌ ပကတတ် ရဟန်းထိုင်လျှင်
 မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြံ တခုထည်း၌
 စကြံ မလျှောက်ရ။

နိမ့်သော စကြံ ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊
 မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။
 အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။
 မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။
 မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။

အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသော
 စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌၎င်း စရပ် တန်ဆောင်းစသည်၌၎င်း
 မနေရ။

တနေရာထည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သောနေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရ၊
 မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ။

စကြံ တခုထည်း၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင်
 မြင့်သောစကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ

မလျှောက်ရာ၊ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း’ပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်သော ‘စတုဝင် သံဃာသည် ပရိဝါသကို အကယ်၍ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက်ရှိသော ‘ထိုရဟန်း’ပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်ပြည့်သော ‘ဝိသတိဝင် သံဃာသည် အကယ်၍ အဗ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤသို့အပ်ပြီးသည်ကား ကျင့်ဝတ်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၄-မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၉၀။ ထိုအခါ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်းအရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း ထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကိုမသာယာအပ်၊ သာယာသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကို၎င်း ပဝါရဏာ ပြုခြင်းကို၎င်း မိုးရေခဲသက်န်း ခံယူခြင်းကို၎င်း ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကို၎င်း (သံဃာတစ်စသော) ဘတ်ကို ၎င်း ကြိုငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်(ကို) ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည်။

၉၁။ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာ ယာရ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက မာနတ်ပေးထိုက်သော အာပတ် သို့ မဆောက်ရ၊ အသားကူ အခြား အာပတ်သို့ ပြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ပြစ်စေ မဆောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲရ၊ ဂံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲရ၊ ပ.ကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ၍) မထားရ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် မရော ယှက်ရ၊ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ် ရဟန်း၏ ရွှေမှ မသွားရ၊ ရွှေမှ မထိုင်ရ၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး နေရာကို၎င်း အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာကို၎င်း အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကို၎င်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်။ ထိုမာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာစသည်ကို သာယာရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရွှေဆောင်ရဟန်းပြု၍၎င်း နောက် လိုက် ရဟန်းပြု၍၎င်းဝါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ၊ အရညကင် ဓုတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ ပိဏ္ဍပါတ်စုတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ “ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်” ဟု (နှလုံးပြု၍) ထိုမာနတ်ကျင့်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် အာဂန္တု ‘ခရီးသည်’ဖြစ်၍လည်း ပြောကြားရမည်၊ (အာဝါသိကဖြစ်၍လည်း) အာဂန္တုက ရဟန်းအား ပြောကြားရမည်။ ဥပုသ်နေ့၌ ပြောကြားရမည်၊ ပဝါရဏာနေ့၌ ပြောကြားရမည်၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပြောကြားရမည်။ မကျန်းမာသူ ဖြစ်မှု တမန် ဖြင့်လည်း ပြောကြားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ သံဃာမပါပဲ အန္တရာယ် မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော စရပ် တန် ဆောင်း စသည် ဟို့ သံဃာမပါပဲ အန္တရာယ် မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ ၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့၎င်း သံဃာမပါပဲ အန္တရာယ်မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော စရပ် ကန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်းမရှိ သော ကျောင်းသို့ သံဃာမပါပဲ အန္တရာယ်မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်းမရှိ သော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ သံဃာမပါပဲ အန္တရာယ် မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်းမရှိ သော ကျောင်းသို့၎င်း စရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့၎င်း သံဃာမပါပဲ အန္တရာယ် မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြံ တခုထည်း၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ ၌ ပကတတ် ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။

အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရ၊ တနေရာထည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သောနေရာ၌ထိုင်လျှင် မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြံ တခုထည်း၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ ၌ စကြံ လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ မြေ၌ စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်သော’ စတုဂံ သံဃာသည် အကယ်၍ ပရိဝါသ် ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ထိုမာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက် ဖြစ်သော ‘မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်ပြည့်သော’ ဝိသတိဝဂ် သံဃာသည် အဗ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ကျင့်ဝတ်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး နောက် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ “အသျှင်ဘုရား မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်း တို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန်သနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း။ ပကတတ် ရဟန်း နှင့်အတူ နေခြင်း၊ ပကတတ် ရဟန်းနှင့် ကင်း၍ နေခြင်း၊ မာနတ်ကို မကြာခြင်း၊ ယုတ်လျော့သော ‘သံဃာမပြည့်သော’ ဂိုဏ်း၌ မာနတ်ကြားသဖြင့် ကျင့်ခြင်း။ ဥပါလိ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် ဤလေးမျိုးတို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၃။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စုရုံးနေထိုင်၏။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် မာနတ်ကို သုတ်သင်ရန် မတတ်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကို ချထားရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ချထားရမည်၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတပါးသို့ ချဉ်း ကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္မာတင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီ လျက် “မာနတ်ကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ ဆိုလျှင်) မာနတ်ကို ချထားသည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ချထားသည် မည်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၄။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်မှ ရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်သို့ ဖဲသွားကုန်၏။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် မာနတ်ကို သုတ်သင်နိုင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကို ဆောက်တည်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆောက်တည်ရမည်။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလျက်—

“မာနတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။ (ဤသို့ဆိုလျှင်) မာနတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။ (ဤသို့ ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့၏ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၅-အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ကျင့်ဝတ်

၉၅။ ထိုအခါ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။ အလှိုင်းသွား ရဟန်းတို့သည်—

“အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည်ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည်

ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြံ တခုထည်း၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ ၌ ပကတတ် ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ မြင့်၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။

အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တမိုးထည်းသောကျောင်း၌၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရ၊ တနေရာထည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သောနေရာ၌ထိုင်လျှင် မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြင့် ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြံ တခုထည်း၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ ၌ စကြံ လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ၊ မြင့်၌ စကြံ လျှောက်လျှင် စကြံ ၌ စကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်သော’ စတုဂံ သံဃာသည် အကယ်၍ ပရိဝါသ် ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ထိုမာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက် ဖြစ်သော ‘မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်ပြည့်သော’ ဝိသတိဂံ သံဃာသည် အဗ္ဗာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ကျင့်ဝတ်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး နောက် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ “အသျှင်ဘုရား မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်း တို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန်သနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း။ ပကတတ် ရဟန်း နှင့်အတူ နေခြင်း၊ ပကတတ် ရဟန်းနှင့် ကင်း၍ နေခြင်း၊ မာနတ်ကို မကြားခြင်း၊ ယုတ်လျော့သော ‘သံဃာမပြည့်သော’ ဂိုဏ်း၌ မာနတ်ကြားသဖြင့် ကျင့်ခြင်း။ ဥပါလိ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် ဤလေးမျိုးတို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၃။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စုပုံးနေထိုင်၏။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် မာနတ်ကို သုတ်သင်ရန် မတတ်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကို ချထားရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ချထားရမည်၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတပါးသို့ ချဉ်း ကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမွယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီ လျက် “မာနတ်ကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ ဆိုလျှင်) မာနတ်ကို ချထားသည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ချထားသည် မည်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၄။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်မှ ရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်သို့ ပဲသွားကုန်၏။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် မာနတ်ကို သုတ်သင်နိုင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကို ဆောက်တည်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆောက်တည်ရမည်။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္မယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလျက်—

“မာနတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။ (ဤသို့ဆိုလျှင်) မာနတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။ (ဤသို့ ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့၏ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၅-အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ကျင့်ဝတ်

၉၅။ ထိုအခါ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ဝေရျိုးထု၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်—

“အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ဝေရျိုးထု၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ဝေရျိုးထု၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည်ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ် ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ဝေရျိုးထု၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညိုစေခြင်းငှါငင်းပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည်

ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်း တို့ကို မသာယာအပ်။ သာယာသော ရဟန်းအား ဂုဏ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကို၎င်း ပဝါရဏာပြုခြင်းကို၎င်း မိုးရေခဲ သက်န်း ခံယူခြင်းကို၎င်း ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကို၎င်း (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကို၎င်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့။ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည်။

၉၆။ ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော ကျင့်ဝတ်တည်း။

(ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ။ပ။

(အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်း မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား ထပ်တူ ထပ်မျှ တူသော (နည်း)အခြင်းအရာအားဖြင့် ခွဲရမည်)။

ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရွှေမှ မသွားရ၊ ရွှေမှမထိုင်ရ၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညှိဆုံးနေရာကို၎င်း အယုတ်ညှိဆုံး အိပ်ရာကို၎င်း အယုတ်ညှိဆုံး ကျောင်းကို၎င်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်။ ထိုအဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာစသည်ကို သာယာရမည်။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ် ရဟန်းကို ရွှေဆောင်ရဟန်းပြု၍၎င်း နောက်လိုက်ရဟန်းပြု၍၎င်း ဒါယယာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ၊ အရည်ကင် ဇုတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ “ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထိုအဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ ။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါပဲ အန္တရာယ်မရှိပဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသောကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ် ရဟန်းမပါပဲ အန္တရာယ် မရှိပဲ မသွားရ။ပ။

(အောက်၌ ချဲ့အပ်ကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ချဲ့အပ်ကုန်၏) ။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသောကျောင်းမှ။ပ။ သွားရမည်၊ စရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ။ပ။ သွားရမည်၊ ကျောင်းမှ၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ၎င်း။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများ

ရှိသော ကျောင်းသို့၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့၎င်း “ယနေပင် ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌ မနေရာ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရာ၊ ပကတတ် ရဟန်းကိုမြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်။ ပကတတ် ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်။

ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တနေရာထည်း၌ မထိုင်ရာ၊ နိမ့်သောနေရာ၌ ပကတတ် ရဟန်းထိုင် လျှင် မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရာ၊ မြေ၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရာ၊ စကြာ တခုထည်း၌ စကြာ မလျှောက် ရာ၊ နိမ့်သော စကြာ ၌ စကြာ လျှောက်လျှင် မြင့်သောစကြာ ၌ စကြာ မလျှောက်ရာ၊ မြေ၌ စကြာ လျှောက်လျှင် စကြာ ၌ စကြာ မလျှောက်ရာ။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသိနေသော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ အရင်း သို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော သီတင်းကြီး ရဟန်းနှင့်အတူ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌ မနေရာ၊ တမိုးထည်းသော စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရာ၊ တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌၎င်း စရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌၎င်း မနေရာ၊ တနေရာထည်း၌ မထိုင်ရာ၊ နိမ့်သောနေရာ၌ ထိုင်လျှင် မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရာ၊ မြေ၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရာ၊စကြာ တခုထည်း၌ စကြာ မလျှောက်ရာ၊ နိမ့်သော စကြာ ၌ စကြာ လျှောက်လျှင် မြင့်သောစကြာ ၌ စကြာ မလျှောက်ရာ၊ မြေ၌ စကြာ လျှောက်လျှင် စကြာ ၌ စကြာ မလျှောက်ရာ။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော စတုဂံ သံဃာသည် ပရိဝါသိကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက် သော ရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက် ဖြစ်သော ဝိသတိဝင် သံဃာသည် အဗ္ဗာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံ မမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ် ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

ဗုတိယ ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတို့သည် ငါးပါးတို့တည်း။

ထို ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို၎င်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို၎င်း လက်အုပ်ချီခြင်းကို၎င်း အရိုအသေပြုခြင်းကို၎င်း။

နေရာခင်းခြင်းကို၎င်း အိပ်ရာခင်းခြင်းကို၎င်း ခြေဆေးရေကို၎င်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကို၎င်း ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို၎င်း သပိတ် သက်န်း လှမ်းယူခြင်းကို၎င်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းကို၎င်း သာယာကုန်၏၊ သီလကို မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့လည်း ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏။

တဖန် ဥပုသ်ပြုခြင်းကို၎င်း ပဝါရဏာပြုခြင်းကို၎င်း မိုးရေခံ သင်္ကန်း ခံယူခြင်းကို၎င်း ဆွမ်းဝတ် စွန့်ခြင်းကို၎င်း (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကို၎င်း ဤတပါးသော ကျင့်ဝတ်ငါးပါး တို့ကို အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

ထိုပရိဝါသ် ဆောက်တည်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော ကျင့်ဝတ်တည်း။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ရှေ့မှသွားခြင်း၊ အကြင် အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာ နေရာ ကျောင်းသည် မှီ၏။ ထိုအယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းစသည်ကို သာယာအပ်၏။ ရှေ့သွား ခရီးညွှန် ရဟန်းလှင်ခြင်း နောက်လိုက်ပြုလုပ်ခြင်း ထို့အတူသာလျှင်—

အာရဗ္ဗကင်ဓုတင် ဆောက်တည်ခြင်း ပိဏ္ဏပတ်ဓုတင်ဆောက်တည်ခြင်း ဆွမ်းကို ဆောင်ယူ စေခြင်း အာဂန္တုရဟန်းဖြစ်၍ ကြားခြင်း အာဂန္တုရဟန်းထံ၌ ကြားခြင်း ဥပုသ်နေ့၌ ကြားခြင်း ပဝါရဏာနေ့၌ ကြားခြင်း တမန်ဖြင့် ကြားခြင်း ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ သွားလည်း သွားရမည်။

တမိုးထည်းသော ကျောင်း၌ နေသောအရာ ထသောအရာ၊ ထို့အတူသာလျှင် ဖိတ်ကြား သောအရာ နေရာနှင့် စပ်သော အရာ နိမ့်သော စင်္ကြံနှင့် စပ်သောအရာ မြေနှင့် စပ်သော အရာ စင်္ကြံကျောင်းနှင့် စပ်သောအရာ။

သီတင်းကြီး ရဟန်းနှင့် စပ်သောအရာ၊ ကံမမြောက်သောအရာ ညှဉ်ပြတ်ခြင်း သုက်သင် ခြင်း ချထားခြင်း ဆောက်တည်ခြင်း ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်း၌ ကျင့်ဝတ်ကဲ့သို့—

အရင်းသို့ ဝင်ထိုက်သော ရဟန်း၌၎င်း မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း၌၎င်း ထို့အတူ မာနတ် ကျင့်ဆဲ ရဟန်း၌၎င်း အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၌၎င်း ကျင့်ရသော နည်းသည်လည်း ဖြစ်၏။ တဖန် နည်းအားဖြင့် ထူးပြား၏။

ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့၌ ညှဉ်ပြတ်ခြင်း သုံးပါး၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်း တို့၌ ညှဉ်ပြတ်ခြင်းလေးပါး၊ ညှဉ်ပြတ်ခြင်းတို့၌ မတူကုန်၊ ပာနတ်တို့၌ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ကြားရခြင်း ကံနှစ်ပါးတို့သည် တူကုန်၏။ ကြွင်းသောကံသုံးပါးတို့သည် ထပ်တူ ထပ်မျှ တူကုန် ၏။ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ပါရိဝါသ်ကုန္ဒက ပြီး၏။

...
...
...

...
...
...

...
...
...

...

၃-သမုစ္စယက္ခန္ဓက

၁-သုက္ကဝိသင်္ဃိ

၉၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံ ဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။

ထိုအသျှင်ဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရ ပါမည်နည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး မာနတ်^၁ ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

အပ္ပဋိစ္ဆန္ဒနာမာနတ်

၉၈။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသ ကို စမွယ်ဘင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေဘို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ လျက် ဤသို့ ဆိုရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ် သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ် သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

၁။ သံဃာကိုမြတ်နိုးစေသော ကျင့်ဝတ်။

အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ကျမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၉၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယိရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခု သို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယိရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းဟည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယိရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယိ ရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခု ကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယိ ရဟန်းအား စေတနာ နှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယိ ရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယိ ရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယိရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက် ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယိရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။

ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတ နာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီး သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သီစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဖုံးလွှမ်းခြင်းမရှိသော အဗ္ဗာန်

၁၀၀။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ် သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံး လွှမ်း အပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးပါပြီ။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အဗ္ဗာန်သွင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေဘို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ် ချီကာ ဤသို့ ဆိုရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော် ၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရ သော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော)

မာနတ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၀၁။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်း၏။ ဥဒါယီ ရဟန်းအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်

ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့။ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဗာန် သွင်း၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့။ ဤ ဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းသော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းသော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီး သည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန် သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်း၏။ ဥဒါယီ ရဟန်းအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အဗ္ဗာန် သွင်းအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်

၁၀၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခု ကြောင့် တရက် ပရိဝါသ် ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့် ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်—

“အသျှင်ဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခု သို့ ရောက်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ် ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် ဝိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၀၃။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု သို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ် ပေခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင် အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မာနတ်

၁၀၄။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီး ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဥဒါယီ ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ရောက်၏။ ထို အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော)မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၀၅။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ် ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အဗ္ဗာန်

၁၀၆။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ် ကျင့်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သွင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ် ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထို အကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၀၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု ကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်း အား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု ကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ် သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဗာန် သွင်းရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်း အား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် တရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့်

စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယိသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသော် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်း၏။ ဥဒါယိရဟန်းအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသံ။

၁၀၈။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယိသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော နှစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ သုံးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ။ပ။ ၎င်းရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ပ။ ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယိသည် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသံကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယိ ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ဂိုခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသံကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၀၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယိ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော

အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက် နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခု ကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရ၏။ အကြင် အသျှင် အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက် ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝါသ်ဆောက်တည်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း

၁၁၀။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ် သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တခု သို့ ရောက်ခဲ့၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ် သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြားရုံနှင့်။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဥဒါယီရဟန်း ကို ဝဘ်အ ကွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်
၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း
အပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍
သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို
တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်
ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသောပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည်
ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာ
အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်
လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု
ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်
လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၁၁။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ
ဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော
အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော
ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။
သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းသား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း
အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်
နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့
ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော
မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား
လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို
ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု
ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်း
သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့
ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း
အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည်
ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော
အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ်
အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့
ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော
မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ

ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ဥဒါယိရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း

၁၁၂။ ထိုဥဒါယိသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်၍ ဝတ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယိသည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ် သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထို အကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငင်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယိ ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍

မာနတ် ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၁၃။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု သို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက် သည် ဖြစ်၍ ဝတ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သည်ဖြစ်၍ ဝတ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထို ဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ဥဒါယီ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော် ၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ် သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အာပတ်သုံးခုတို့၏ မာနတ်

၁၀၄။ ထိုဥဒါယိသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုဂ်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယိ ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုဂ်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုဂ်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုဂ်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်ကို နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၀၅။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့။ ဤဥဒါယိ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုဂ်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယိသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့။ ဤဥဒါယိရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုဂ်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယိသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယိရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ် ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေထု၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုထု၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး ကျင့်ရသော မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း

၁၁၆။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်စဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ် ကျင့်စဉ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ပါ၏။ အသျှင် ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျမ်းကျင့် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၁၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယီ ရဟန်းသည်။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထို ဥဒါယီ ရဟန်းသည်။ပ။ “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ် ကျင့်စဉ်

ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက် ပြန်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းခဲ့ပါ၏။ သံဃာသည် ထိုအကျွန်ုပ်အား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်း သည် ။ပ။ ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက် ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု ကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး(ကျင့်ရသော)မာနတ်ကို ပေးရ၏။ဤကား သိစေခြင်းတည်း။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ခြင်း

၁၁၈။ မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီ သည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ် သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ပါ၏။ပ။ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ပြန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ပ။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အရင်းသို့ ငင်ထားသော ရဟန်းအား အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်း

၁၁၉။ ထိုဥဒါယိသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ် ကျင့်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းကို အဗ္ဘာန် သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အဗ္ဘာန်သွင်းရမည်။ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယိ ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏။ ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ် ကို တောင်းပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကို ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှိ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး

(ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏။” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဂဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၂၀။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယီ ဂဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ဂဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ဂဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာ နှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ဂဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ဂဟန်းအား အာပတ် သုံးခု တို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကို ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာ ကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှစ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ပ။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်း၏။ ဥဒါယီ ရဟန်းအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သီစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်

၁၂၁။ ထိုအခါ၌ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ် (တဆယ့်ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်)သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ် ရှိ တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၂၂။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရမည်။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက် ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်နေစဉ် အရင်းသို့ငင်ခြင်း

၁၂၁။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ် သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေရ(ပေါင်းဆောက်တည်ရ)သော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ် ၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ် သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၂၄။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယိ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဖျောက်၏။ ထိုဥဒါယိသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယိသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဖျောက်၏။ ထိုဥဒါယိသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယိရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဖျောက်၏။ ထိုဥဒါယိသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု ကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယိသည် ပရိဝါသ် နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဖျောက်၏။ ထိုဥဒါယိသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ဥဒါယိ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သမောဓာနပရိဝါသ်

၁၂၅။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရွှေ့အာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော (ပေါင်း၍ ဆောက်တည်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေ့အာပတ် နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု (ဆိုရမည်)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၂၆။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ပြစ်ငြားအံ့၊

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေရသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု ကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ် သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ် ပေးခြင်း ကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ခြင်းစသည်

၁၂၇။ ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်း တို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဖောက်၏။ပ။ ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ထို အကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဖောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ် ကို ဤသို့ ပေးရမည်။ပ။ ပေး၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ် ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အာပတ် သုံးမျိုးတို့၏ မာနတ်

၁၂၈။ ထိုဥဒါယိသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဖောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ် သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယိရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဖောက်ပါ၏။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၂၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယိရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဖောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယိရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်

သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတို့ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတို့ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယိရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယိသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတို့ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား အာပတ် သုံးခု တို့၏ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတို့ကို ပေး၏။ ဥဒါယိရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတို့ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတို့ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတို့ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်

၁၃၀။ ထိုဥဒါယိသည် မာနတို့ကို ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ရောက်၏။ ထိုဥဒါယိသည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတို့ကိုကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်ပြန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၍ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတို့ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှေ့အာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတို့ကို ပေးရမည်။ပ။ ပေး၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယိ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညွှတ်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော)

မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းအား အရင်းသို့ ငင်ခြင်းစသည်

၁၃၁။ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၍ ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤ သို့ခြောက်ညှိပတ်လုံး(ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ပေး၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး(ကျင့်ရသော)မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပက္ခပုဋိစ္ဆန္ဒအဗ္ဗာန်

၁၃၂။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အဗ္ဗာန်သွင်းရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမှယ်တင်၍ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်—

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကိုဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဧကန်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ် သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရ သော) မာနတ်ကို ပေး၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်း ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၃၃။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤ ဥဒါယိ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ဧကန်၏။ ထိုဥဒါယိသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည်

ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ် သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတ နာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ထို ဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်း ကို ဝတ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီ သည် သံဃာ ကို ဝတ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ် သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ် ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရ သော) မာနတ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

“အသျှင်ဘုရားဘို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်း သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခုသို့ ရောက်၏။ ။ ။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်း၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား အဗ္ဗာန်သွင်း ခြင်း ကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ ။ ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ ။ ။

သံဃာသည် ဥဒါယိရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အပြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သုက်လွတ်သောအာပတ် ပြီး၏။

၂-ပရိဝါသ်

အတ္တသမောဓာန ပရိဝါသ်

၁၃၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် တခုကို တရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ် တခုကို နှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ် တခုကို သုံးရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ် တခုကို လေးရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ် တခုကို ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ် တခုကို ခြောက်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ် တခုကို ခုနစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ် တခုကို ရှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ် တခုကို ကိုးရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ် တခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် တခုကို တရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ် တခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် တခုကို တရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ် တခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၃၅။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် တခုကို တရက်ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ် တခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်

သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ် ၊ ပေးရာ၏။ ဤ ကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားဘို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စ.ကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခုကို တရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ် တခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏အပိုင်း အခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြား အားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက် ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထို အသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သဗ္ဗစိရပုဋိစ္ဆန္တ အဂ္ဂသမောဓာန်

၁၃၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခုကို တရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် နှစ်ခုဘို့ ကို နှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် သုံးခုတို့ကို သုံးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် လေးခုတို့ကို လေးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် ငါးခုတို့ကို ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း ၏။ အာပတ် ခြောက်ခုတို့ကို ခြောက်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် ခုနစ်ခုတို့ကို ခုနစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် ရှစ်ခုတို့ကို ရှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် ကိုးခုတို့ကို ကိုးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် ဆယ်ခု တို့ကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခုကို တရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ် ဆယ်ခုတို့ကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ကျင့်အပ်ပါသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းဘို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အလုံးစုံ အာပတ်ဘို့ထက် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်ပါ၏။ အာပတ် တခုကို တရက် ဖုံးလွှမ်းပါ၏။ပ။ အာပတ် ဆယ်ခုတို့ကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်းပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာ နှိ ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြား အားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၃၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤ မည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တခုကို တရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ် ဆယ်ခု နှိကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခုကို တရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ် ဆယ်ခု နှိကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တို့၏ အပိုင်းအခြား အားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤ မည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ် ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ် သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာ အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက် သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်လ ပရိဝါသ်

၁၃၈။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့
ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား—

“ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည်
သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား
ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း
၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို
ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေ့စဉ် လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါ့အား—

“ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည်
သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရ
မှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း
ပြီ။ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ။
ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေ့စဉ်—

“ငါသည် သံဃာကို အခြား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို
တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု လဇ္ဇိသဘောသက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား—

“ငါ့ချွင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့
ရောက်ပြီ။

ထိုငါ့အား ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ။ ငါသည်
သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား
ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို
တောင်းပြီ။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ
ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ။ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေ့စဉ် လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ။
ထိုငါ့အား—

“ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ။ ငါသည်
သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား
ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း ပြု၊ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြု၊ ထိုငါအား ပရိဝါသ်နေစဉ်—

“ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခု တို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား—

‘ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြု၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြု၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇိ သဘောသက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ထိုငါအား—

‘ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ငါသည် သံဃာ ကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြု၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြု၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ်—

‘ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်တခု၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏’ ဟု လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ် တခု၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျမ်းကျင့် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၃၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤ မည်သော ရဟန်းသည် နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား—

‘ငါသည် နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လန့်သဘော သက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လပုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ထိုငါ့အား—

‘ငါသည် နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကိုတောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကိုပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ်—

‘ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု လန့်သဘော သက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ် ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးထု၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်း အား—

‘ငါသည် နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ပုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လန့်သဘော သက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လပုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခု တို့သို့ ရောက်ပြီ၊ထိုငါ့အား—

‘ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ်—

‘ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏’ ဟု လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ် ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ် ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ် ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုနှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

နှစ်လ ပရိဝါသ် နေရမည့် အစီအရင်

၁၄၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား—

“ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း ၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုငါအား—

“ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထို ငါအား ပရိဝါသ်နေစဉ်—

“ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုနှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရမည်။

၁၄၁။ ရဟန်းတို့ ဣဒ္ဓါသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် တခုကို သိ၏၊ အာပတ် တခုကို မသိ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သိအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သိအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြား အာပတ်ကိုလည်း သိ၏၊ ထိုရဟန်းအား—

“ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် တခုကို သိ၏၊ အာပတ် တခုကို မသိ၊ ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သိအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သိအပ် သော အာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထို ငါသည် ပရိဝါသ် နေစဉ် အခြား အာပတ်ကိုလည်း သိ၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို ရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရမည်။

၁၄၂။ ရဟန်းတို့ ဣဒ္ဓါသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အာပတ် တခုကို သတိရ၏၊ အာပတ် တခုကို သတိမရ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သတိရအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြား အာပတ်ကိုလည်း သတိရ၏၊ ထိုရဟန်းအား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ အာပတ် တခုကို သတိရ၏၊ အာပတ် တခုကို သတိမရ၊ ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သတိရအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လ

ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေ့စဉ် အခြားသော အာပတ်ကိုလည်း သတိရ၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၄၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခု၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ် တခု၌ ယုံမှားရှိ၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ယုံမှားမရှိသော ထိုအာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေ့စဉ် အခြား အာပတ်၌လည်း ယုံမှားမရှိ၊ ထိုရဟန်းအား—

“ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တခု၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ် တခု၌ ယုံမှားရှိ၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ယုံမှားမရှိသော ထိုအာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေ့စဉ် အခြား အာပတ်၌လည်း ယုံမှားမရှိ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြား အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရမည်။

၁၄၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခုကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် တခုကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေ့စဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျမ်းကျင့်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွဲရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြား ရဟန်းသည် လာ၏။

ထို(အာဂန္တု)ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထို ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခုကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် တခုကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ် တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ် နေပါသည်” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု)ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မသိ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့်မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် အာပတ် တခုကြောင့် မာနတ်ကျင့်ထိုက် ၏” ဟု ဆို၏။

၁၄၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့ သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခုကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် တခုကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင်ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကုစ္စ’ ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို(အာဂန္တု)ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခုကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် တခုကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ် နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏။ တရားလမ်းကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရား

လမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် အာပတ် တခုကြောင့် မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

၁၄၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန် သည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခုကို ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် တခုကို ယုံမှား ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထို ရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယ နှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွဲရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု)ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် တခု ကို ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ် တခုကို ယုံမှားရှိလျက် ဖုံး လွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ် နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို(အာဂန္တု)ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရား လမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် အာပတ် တခုကြောင့် မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

၁၄၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်းရ မှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကိုနှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလ ပရိဝါသ် ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်၏။ ငါ့သျှင် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါ့အား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာ

အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ‘ငါသည် သံဃာ့ကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာ့ကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုငါအား ပရိဝါသ်နေစဉ် ငါသည် သံဃာ့ကိုနှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်းတောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့ကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာ နှင့် သိစေရမည်—

၁၄၈။ “အသျှင်ဘုရား နှင့် သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား ‘ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာ့ကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာ့ကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇိသဘောသက်ဝင်၏။

ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါအား ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာ့ကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာ့ကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုငါအား ပရိဝါသ်နေစဉ် ငါသည် သံဃာ့ကိုနှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာ့ကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြား ခဲ့ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရာ ၏။ ဤကား သိခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်း

အား 'ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏' ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေ့စဉ် လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်၏။ ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထို အကျွန်ုပ်အား 'ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏' ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခု တို့၏ တလပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုငါအား ပရိဝါသ်နေ့စဉ် 'ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမှုကား ကောင်း ၏' ဟု လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ် ကိုလည်း ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကို ပေးခြင်းကိုလည်း အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ။ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤ သို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်" ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ်နေပြီး)ရွှေတလကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၄၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိ သိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား "ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇိသဘော သက်ဝင်၏။ ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါ့အား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာ ဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခု တို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထို ငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ် “ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု လဇ္ဇိ သဘော သက်ဝင်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရ သော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ် နေပြီး) ရွှေတလကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရ မည်။

၁၅၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို သိ၏။ တလကို မသိ။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ သိအပ်သော လပတ်လုံး ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာ သည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ သိအပ်သော လပတ်လုံး ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း သိ၏။ ထိုရဟန်းအား ‘ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို သိ၏။ တလကို မသိ။ ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ သိအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏။ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းသော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ သိအပ် သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း သိ၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမှုကား ကောင်း၏ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့် ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ်နေပြီး) ရွှေတလကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၅၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို သတိရ၏။ တလကို သတိမရ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ သတိရအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ သတိရအပ် သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း သတိရ၏။ ထိုရဟန်းအား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို သတိရ၏။ တလကို သတိမရ၊ ထိုငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ သတိရအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ သတိ ရအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြား လကိုလည်း သတိရ၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမှု ကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရ သော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေး၏။

ရဟန်းဘို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ်နေပြီး) ရွှေလကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၅၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို ယုံမှားမရှိ၊ တလကို ယုံမှားရှိ၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှားမရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှားမရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း ယုံမှားမရှိ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းအား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို ယုံမှားမရှိ၊ တလကို ယုံမှားရှိ၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှားမရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ။ ထိုငါအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှားမရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ။

ထို ငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း ယုံမှားမရှိ ဖြစ်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တလပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ်နေပြီး) ရွှေလကို စွဲ၍ နှစ်လဘို့ ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၅၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ တလကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြား အပြင်ပျား၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျမ်းကျင်လိပ္ပာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြား ရဟန်းသည် လာ၏။ ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း” ဟု ပေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ တလကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းသော ထိုလအတွက် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မသိ၍ ဖုံးလွှမ်းသော ထိုလအတွက် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် တလမာနတ်ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

၁၅၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ တလကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထို ရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအပြင် ပျား၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျမ်းကျင် လိပ္ပာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြား ရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် ပရိဝါသ် နေသနည်း” ဟု ပေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တလကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ တလကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်း

သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းသော လအတွက် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သတိ မရ၍ ဖုံးလွှမ်းသော လအတွက် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသော ကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် တလ မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

၁၅၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာ ဒိသိသ် အာပတ် တို့သို့ ရောက်၏။ တလကို ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ တလကို ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာဘိကာကို ဆောင်သော ကျမ်းကျင့်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရုက်တော်သော တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြား ရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် တို့သို့ ရောက်၏။ တလကို ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ တလကို ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ် နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော လအတွက် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှား ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော လအတွက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျ သောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် တလ မာနတ်ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

သုစ္စန္ဒပရိဝါသ်

၁၅၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် တို့သို့ ရောက်၏။ ထို ရဟန်းသည် အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။

ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ‘စင်ကြယ်ခြင်း အဆုံးရှိသော’ ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ‘စင်ကြယ်ခြင်း အဆုံးရှိသော’ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၅၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤ မည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ‘စင်ကြယ်ခြင်း အဆုံးရှိသော’ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ။ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကိုမသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ထိုရဟန်း သည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ဤ မည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ပရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည်ဤ မည်သောရဟန်းအားထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကိုပေးအပ်ပြီ။ သံဃာ အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက် သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည်)။

၁၅၀။ ရဟန်းတို့ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ဤသို့ ပေးရမည်။ ပရိဝါသ်ကို ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်သနည်း။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိ မရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိ ရ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိ မရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်း အခြားကို သတိရ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်း အခြား၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ။ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှား မရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ။ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

၁၅၁။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ကို အဘယ်သို့ ပေးအပ်သနည်း။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ၊ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ။ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ၊ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

ပရိဝါသ် ပြီး၏။

၃-စတ္တာလိသက (၄၀)

၁၆၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တဖန် ပြန်လာ၍ ရဟန်းတို့ကို ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို တောင်း၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် အကယ်၍ တဖန် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်)ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် သာမဏေ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ သာမဏေအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။

ထိုသာမဏေသည် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီး ပရိဝါသ် သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်)ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ရူးသွပ်၏။ ရဟန်းတို့ ရူးသွပ်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရူးသွပ်သော ရဟန်းသည် တဖန် မရူးသွပ်သူ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုရှေးကပေးပြီး ပရိဝါသ် သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာနေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်)ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် စိတ်ပျံ့လွင့်၏။ ရဟန်းတို့ စိတ်ပျံ့လွင့်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းသည် တဖန် စိတ်မပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်ငြားအံ့။

ရှေးကပေးပြီး ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်)ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရသော ရဟန်းအား ပရိဝါသ် သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းသည် တဖန် ဝေဒနာနှိပ်စက် မခံရသူ ဖြစ်ခြားအံ့။ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်)ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထို ရဟန်းကို တဖန် သွင်းငြားအံ့။ ထိုရှေးကပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာနေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်)ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထို ရဟန်းကို တဖန် သွင်းငြားအံ့။ ထိုရှေးကပေးပြီး ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်)ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ယုတ်မာသော အယူကို မဖွန်ခြင်း ကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တဖန် သွင်းငြားအံ့။ ထိုရှေးက ပေးပြီးသော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်)ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၈)

၁၆၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား အရင်းသို့ ငင်ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုအရင်းသို့ ငင်ထိုက်သူသည် တဖန် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့။ ထိုရှေးကပေးပြီး ပရိဝါသ် သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေး ထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ (၉)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် သာမဏေဖြစ်၏။ပ။ ဂ္ဂူးသုပ္ပသူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ ထိုရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား ၏။ပ။ ယုတ်မာသော အယူကို မဖွန်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား အရင်းသို့ ငင်ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းကို တဖန် သွင်းငြား အံ့။ ထိုရှေးက ပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ် သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး

ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာနေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ (၁၆)

၁၆၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား မာနတ် ပေးခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် တဖန် ပဉ္စင်းခံ ငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာနေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် သာမဏေဖြစ်၏။ပ။ ရူးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။

(ထိုရဟန်းအား)အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။

ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား မာနတ် ပေးခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ်ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းအား မာနတ် ကို ပေးရမည်။ (၂၄)

၁၆၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မာနတ်ကျင့်စဉ် လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား မာနတ်ကျင့်ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် တဖန် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ် သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။

ပေးအပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ကျင့်အပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်း စွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (မာနတ်)ကို (ဆက်လက်) ကျင့်ရမည်။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မာနတ်ကို ကျင့်စဉ် သာမဏေ ဖြစ်၏။ပ။ ရူးသွပ် သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာနှိပ်စက် ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ (ထိုရဟန်းအား)အာပတ် ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်း အား မာနတ်ကျင့်ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးကပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ ကျင့်အပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (မာနတ်)ကို (ဆက်လက်) ကျင့်ရမည်။ (၃၂)

၁၆၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် တဖန် ပဉ္စင်းခံ

ငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာနေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ ကျင့်အပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီးဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းရမည်။ (၃၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် သာမဏေ ဖြစ်၏။ပ။ ဂ္ဃသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ (ထိုရဟန်းအား) အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ ယုတ်မာသော အယုကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ ကျင့်အပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းရမည်။ (၄၀)

စတ္တာလိသက ပြီး၏။

၄-ဆတ္တိံသက (၃၆)

၁၆၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်း အရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းတိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။

အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ပ။

အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၉)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည်။ပ။ မာနတ်ကို ကျင့်စဉ်။ပ။

[ပရိဝါသ်ကိုကဲ့သို့ နည်းတူ ချဲ့ရမည်]။

အတ္တန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရွှေအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၃၆)

ဆတ္တိသက ပြီး၏။

၅-မာနတ္ထသတ (၁၀၀)

၁၆၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းပဲ လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကိုမဖုံးလွှမ်းပေ။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းပဲ လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော နောက်အာပတ် အစုကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်ပြီးလျှင် ဖုံးလွှမ်း၍ လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို

ရွှေ၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိပဲ ဖုံးလွှမ်း၏။
ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏
ရွှေအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၀၀)

၁၇၈။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည်။ပ။ မာနတ်
ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည်။ပ။ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ
ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းပဲ လူထွက်၏။ပ။ [မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းကို၎င်း
မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းကို၎င်း အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကို၎င်း ပရိဝါသ်ကို ချဲ့သကဲ့သို့ နည်းတူ
ချဲ့ရမည်]။ (၃၂၀)

၁၇၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ဝတ်အတွင်း၌
များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းပဲ သာမဏေဖြစ်၏။ပ။ ရူးသပ်သူ
ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရသူဖြစ်၏။ပ။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်
သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ပ။
အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏။ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ။ပ။ အာပတ် အချို့တို့ကို သတိရ၏။ အာပတ်
အချို့တို့ကို သတိမရ။ပ။ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှားမရှိ
သော အာပတ်အချို့တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ယုံမှားရှိသော အာပတ်အချို့တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည်
ဝေဒနာနှိပ်စက် ခံရသူဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် တဖန်ဝေဒနာနှိပ်စက် မခံရသူဖြစ်၍ ရွှေ၌ ယုံမှားမရှိပဲ
ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိပဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရွှေ၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်း
အပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိပဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။ ရွှေ၌ ယုံမှားမရှိပဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော
အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိပဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရွှေ၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်
တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိပဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ ရွှေ၌ ယုံမှားမရှိပဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို
နောက်၌ ယုံမှားမရှိပဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရွှေ၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌
ယုံမှားမရှိပဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။ ရွှေ၌ ယုံမှားမရှိပဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား
မရှိပဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရွှေ၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိပဲ
ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏
ရွှေအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၄၀၀)

သမ္မုဗ္ဗယသမောဓာနပရိဝါသ် (၄၀၀)ပြီး၏။

၇-ပရိမာဏဝသော ဝါရုဇ်ရ

၁၈၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်
တို့သို့ ရောက်၍ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းပဲ။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိသော
အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းပဲ။ပ။ အမည်တူ အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းပဲ။ပ။ အမည်အထူးထူးရှိသော
အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းပဲ။ပ။ ဝတ္ထုသဘောတူသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းပဲ။ပ။ ဝတ္ထုသဘော
မတူသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းပဲ။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းပဲ။ပ။ ဝတ္ထု
ကွဲပြားသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းပဲ လူထွက်၏။ပ။ [အောက်၌ကဲ့သို့ ချဲ့ရမည်]။

ပရိမာဏဝသော ဝါရုဇ်ရ ပြီး၏။

ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်။ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အားလည်း အာပတ်အားလျော်စွာ ပြုလုပ်စေရမည်။ (၇)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ ရဟန်းတပါးအား “ပြောကြားအံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ရဟန်းတပါးအား “မပြောကြားအံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ပဌမယာမိပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ ဒုတိယယာမိပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ တတိယယာမိပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ အရုဏ်တက်သော အာပတ်သည် ဖုံးလွှမ်းအပ်ပြီးဖြစ်၏။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကိုပေးပြီးနောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အား မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၈)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် “ပြောကြားကုန်အံ့” ဟု နှလုံးပိုက်လျက် သွားကုန်၏။ ရဟန်းတပါးအား ခရီးအကြား၌ “မပြောကြားအံ့” ဟု ချေဖျက်ခြင်း သဘောသည် ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ပဌမယာမိပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ ဒုတိယယာမိပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ တတိယယာမိပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ အရုဏ်တက်သော် အာပတ်သည် ဖုံးလွှမ်းအပ်ပြီးဖြစ်၏။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၉)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ် ဟု အယူရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ရူးသွပ်သူ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် နောက်၌ အဇ္ဈပျောက်ကုန်လျက် ရဟန်းတပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားစေရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၀)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ် အာပတ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ပါတိမောက် ပြုစဉ်—

“ဤတရားသည်လည်း ပါတိမောက်၌ လာသတတ်။ ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်သတတ်။ လခွဲတိုင်း ပြုဆိုခြင်းသို့ ရောက်သတတ်” ဟု ယခုအခါ၌သာ အကျွန်ုပ်တို့သည် စင်စစ် သိကုန်၏ ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ် ဟု အယူရှိကုန်၏။ ရဟန်းတပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားစေရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၁)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ ဝါရာဆယ့်တမျိုး ပြီး၏။

တို့ကြောင့် တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ မတရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (ဂ)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အမည်တူသော အာပတ်သို့၎င်း အမည်အထူးထူးရှိသော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုသဘောဘူသော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုသဘောမဘူသော အာပတ်သို့၎င်း ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ငင်၏။ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ မတရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (ဃ)

မူလာယအဝိသုဒ္ဓိ နဝက ပြီး၏။

၁၀-ရတိယ နဝက

၁၇၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ငင်၏။ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၁)

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ် တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၄-၇)

ရဟန်းတို့ ကျိသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကျွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ တရား သဖြင့်မာနတ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၈)

ရဟန်းတို့ ကျိသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကျွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ် နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာ သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၉)

ခုတိယ နဝက ပြီး၏။

၁၁-တတိယ နဝက

၁၈၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါ ပရိဝါသ် နေ၏” ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ ထိုရဟန်းအား—

“ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုငါကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။ ထို ငါသည် ‘ပရိဝါသ်နေ၏’ ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် ထိုသံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။

“ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့

ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူ ကောင်းလေစွ၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏။ မာနတ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ကြိုသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ် နေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါ ပရိဝါသ် နေ၏” ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ ထိုရဟန်းအား—

“ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို

ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုငါ့ကို သံဃာ သည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။ ထိုငါသည် 'ပရိဝါသ် နေ၏' ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် ထို သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ် တို့ကို အောက်မေ့၏။ ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမှု ကောင်းလေစွာတရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းရမှု ကောင်းလေစွာ' ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ် တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏။ မာနတ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏။ တရား သဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည် ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ ပပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထို ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန် သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထို ရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သောပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် “ပရိဝါသ် နေ၏” ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။ နောက်သင့် သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။

ထိုရဟန်းအား “ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည် ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း ။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ် သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထို ငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုငါကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထို ငါသည် ‘ပရိဝါသ် နေ၏’ ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထို ငါသည် ထို သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ ကို သတိရ၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ် သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။ ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက် အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဗာန် သွင်းခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ် တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် ၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ် တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့

ငင်၏။ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကျပျားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ် နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် မရှိ ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ အတိုင်း အရှည်မရှိ ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံး လွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီး အပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ် သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် 'ငါပရိဝါသ်နေ၏' ဟု အောက်မေ့စဉ်။ ပ။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၄-၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက် ၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ် သို့၎င်း၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း ။ပ။ ပိုင်းခြား အပ်သော အာပတ်သို့ ၎င်း ဝတ္ထုကျပျားသော အာပတ် သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုတောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန် သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော် သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရား သဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် "ငါ ပရိဝါသ် နေ၏" ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည် လည်းဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာ သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုသံဃာဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။ ထိုရဟန်းအား—

“ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာ့ကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါ့အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ် ကို ပေး၏။ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိသည် လည်းဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာ သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာ့ကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းကို ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုငါ ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထို ငါသည် ‘ပရိဝါသ်နေ၏’ ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် ထိုသံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကိုလည်း သတိရ၏။ ငါသည် သံဃာ့ကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား ထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ။ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာ့ကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သောပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ပွဲ ဝင်ကြယ်၏။ (ဂ)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အဘိုးအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အဘိုးအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ ပရိဝါသ် နေ၏” ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်း အရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည် လည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထို သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ် တို့ကို အောက်မေ့၏။

ထိုရဟန်းအား “ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည် ရှိသော အာပတ်သို့၎င်း အဘိုးအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့၎င်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့ ၎င်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့၎င်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်း အရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည် လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုငါကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီး အပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။ ထိုငါသည် ‘ပရိဝါသ်နေ၏’ ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်း အပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထို ငါသည် ထိုသံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်

သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။ ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်၎င်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၉)

တတိယ နဝက ပြီး၏။
သမုစ္စယကွနုက ပြီး၏။

ထိုသမုစ္စယကွနုက၏အကျဉ်းချုပ်

မဖုံးလွှမ်းသော မာနတ် တရက် နှစ်ရက် သုံးရက် လေးရက် ငါးရက် လဝက် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းသော အာပတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

စင်ကြယ်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော ပရိဝါသ် လူထွက်သောရဟန်း၊ ပရိမာဏ စသော ပါဠိ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ထိုသံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ် ဟု အမှတ်ရှိကုန်၏။ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ယုံမှားရှိကုန်၏။ ထိုအတူသာလျှင် (ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည်) လဟုက ဂဗ္ဗက အာပတ်တို့ ရောပြွမ်း၏ ဟု အယူရှိကုန်၏။ သံဃာဒိသိသ် သက်သက် မဟုတ်ရာ၌ သံဃာဒိသိသ် သက်သက် မဟုတ် ဟု အယူရှိကုန်၏။ ထိုအတူလျှင် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် လဟုက သက်သက် ဟု အယူရှိကုန်၏။ ရဟန်းတပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏။

ချေဖျက်လိုသဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရူးသော ရဟန်း ဒေသနာ ကြားခြင်း အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စင်ကြယ်သော အားဖြင့် တဆယ့်ငါးဝါရ သိဟိန္ဒူကျွန်းသူ ကျွန်းသားတို့ကို ကြည့်ညှိစေနိုင် ကုန်သော ပုဒ်ဝါကျတို့ကို ဝေဖန်တော်မူနိုင်ကုန်သော မဟာဝိဟာရကျောင်းနေ ဆရာတို့သည် သူတော်ကောင်းတရား တည်တံ့နိုင်ရန် ဤပို့ချစဉ်ကို ထားအပ်၏။

ဤကား အကျဉ်းချုပ်တရား။
သမုစ္စယကွနုက ပြီးပြီ။

၄-သမထက္ခန္ဓက

၁-သမ္ပါဒိနယ

၁၈၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံ ဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက် မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။ ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနိယ' ကံ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ နှင့်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနိယ' ကံ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏိယ' ကံ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင့်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနိယ' ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက်မဟုတ်ကုန်သော ရဟန်း တို့အား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနိယ' ကံအမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ နှင့်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနိယ' ကံ အောက်မေ့ စေမှု 'ပဋိသာရဏိယ' ကံ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင့်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနိယ' ကံ တို့ကို အဘယ်ကြောင့် ပြုကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက်မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနိယ' ကံ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ နှင့်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနိယ' ကံ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏိယ' ကံ (အာပတ် ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင့်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနိယ' ကံတို့ကို ပြုကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ထိုရဟန်းတို့အား မလျှောက်ပတ် မလျှောက်နန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူ မဟုတ်၊ (ရဟန်းတို့အား) မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ထိုရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက် မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား အဘယ်ကြောင့် ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနိယ' ကံ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ နှင့်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနိယ' ကံ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏိယ' ကံ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင့်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနိယ' ကံတို့ကို ပြုကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ (ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ပ။ ထုရားစုကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ မျက်မှောက်မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနိယ' ကံ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ နှင့်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနိယ' ကံ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏိယ' ကံ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင့်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနိယ' ကံတို့ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၈၆။ အဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်၊ အဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်အများ၊ အဓမ္မဝါဒိသံဃာ၊ ဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်၊ ဓမ္မဝါဒိ ပုဂ္ဂိုလ်အများ၊ ဓမ္မဝါဒိ သံဃာ။

၂-သတိဝိနည်း

၁၇၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာ ကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မလ္လမင်း၏ သားဖြစ်သော ဖွားမြင်သည်မှ ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခဲ့ပြီ၊ ထိုအသျှင် ဒဗ္ဗသည် အရိယာသာဝကတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားသို့ အစဉ်ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ထိုအသျှင်ဒဗ္ဗအား တစ်တရသော ရဟန်းကိစ္စ နောက်ထပ် ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ၊ ပြုအပ်ပြီးသော တရားကိုလည်း ထပ်၍ ပွားများဖွယ် မရှိတော့ပြီ။

ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ (တပါးထည်း) ကိန်းအောင်းနေစဉ် အသျှင်ဒဗ္ဗအား “ဖွားမြင် သည်မှ ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခဲ့ပြီ၊ (ငါသည်) တပည့်သာဝကတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားသို့ အစဉ်ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ငါအား တစ်တရသော ရဟန်းကိစ္စ နောက်ထပ် ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ၊ ပြုအပ်ပြီး (သော တရား) ကိုလည်း ထပ်၍ ပွားများဖွယ် မရှိတော့ပြီ၊ ငါသည် သံဃာတော်၏ အဘယ်မည်သော အမှုကြီးငယ်ကို ပြုရ ပါအံ့နည်း” ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ မလ္လမင်း၏သား အသျှင် ဒဗ္ဗအား “ငါသည် သံဃာတော်၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းရမှု ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းရမှု ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုအခါ မလ္လမင်း၏သား အသျှင် ဒဗ္ဗသည် ညချမ်းအခါ၌ (တပါးထည်း) ကိန်းအောင်းရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်ကပ်ပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်၍ (တပါးထည်း) ကိန်းအောင်းနေစဉ် အကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်သည်မှ ခုနစ်နှစ်မျှသာရှိသေးသော ငါသည်ကား အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခဲ့ပြီ၊ ငါသည် တပည့်သာဝကတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားသို့ အစဉ် ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ငါ့အား တစ်တရသော ရဟန်းကိစ္စ နောက်ထပ် ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ၊ ပြုအပ်ပြီး(သော တရား)ကိုလည်း ထပ်၍ ပွားများဖွယ်မရှိတော့ပြီ၊ ငါသည် သံဃာတော်၏ အဘယ်မည်သော အမှုကြီးငယ်ကို ပြုရပါအံ့နည်း” ဟု စိတ်အကြံဖြစ်ပေါ်ပါသည်။

“အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား ‘ငါသည် သံဃာတော်၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းရမှု ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းရမှု ကောင်းလေစွ’ ဟု အကြံအစဉ် ဖြစ်ပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သံဃာတော်၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းခြင်းငှါ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းခြင်းငှါ အလိုရှိပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဒဗ္ဗ ကောင်းစွ ကောင်းစွ၊ ဒဗ္ဗ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် သံဃာ၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းလော့၊ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းလော့ ဟု (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

“ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား” ဟု မလ္လမင်း၏ သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်း သံဃာတို့ကို စည်းဝေး စေပြီးလျှင် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို—ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူ ဟု၎င်း ဆွမ်းညွှန်းသူ ဟု၎င်း သမုတ်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကိုတောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၉၀။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာ အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် မလ္လမင်း ၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူ ဟု၎င်း ဆွမ်းညွှန်းသူ ဟု၎င်း သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူ ဟု၎င်း ဆွမ်းညွှန်းသူ ဟု၎င်း သမုတ်၏၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူ ဟု၎င်း ဆွမ်းညွှန်းသူဟု၎င်း သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင် အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူ ဟု၎င်း ဆွမ်းညွှန်းသူ ဟု၎င်း သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၁။ သမ္ပတိရပြီးသော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သဘောတူ ရဟန်းတို့အား တပေါင်းထည်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏၊ အကြင်ရဟန်းတို့သည် သုတ္တန်ကိုဆောင်ကုန်၏၊ “ထို ရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း သုတ္တန်ကို အညီအညွတ်ရွတ်ကြလိမ့်မည်” ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တပေါင်း ထည်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် ဝိနည်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ “ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ဝိနည်းကို ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်” ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တပေါင်းထည်း အိပ်ရာနေရာကိုခင်းပေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် တရားဟော ဓမ္မကထိက (ဖြစ်ကြကုန်၏)၊ “ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း တရားကို ဆွေးနွေးကြလိမ့်မည်” ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တပေါင်းထည်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် စျားန်ဝင်စားလေ့ရှိကုန်၏၊ “ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း နှောင့်ယှက် ခြင်းမှ ကင်းကုန်လတ္တံ့” ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တပေါင်းထည်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖိလာဖြစ်သော စကားကိုပြောလေ့ရှိကုန်၏၊ ဂိုယ်(ခန္ဓာ) ၏ ခိုင်မြဲမှုအလေ့အကျင့်များကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်၏၊ “ဤအသျှင်တို့သည် ဤဓမ္မလျော်ခြင်း ဖြင့်လည်း အသျှင်တို့သည် နေကုန်လတ္တံ့” ဟု ထိုရဟန်းတို့အားလည်းတပေါင်းထည်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင် ရဟန်းတို့သည် အခါမဲ့ လာကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အားလည်း တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဝင်စား၍ ထိုအရောင် (အလင်း)ဖြင့် ပင် အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းတို့သည် “မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ငါတို့ ကြည့်ကုန်အံ့” ဟု တမင်သက်သက် အခါမဲ့၌လည်း လာကုန်၏။ ထို(ရဟန်း)တို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့သျှင် ဒဗ္ဗ ငါတို့အား အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့ကို မလ္လင်း၏သားအသျှင်ဒဗ္ဗသည် “အသျှင်တို့သည် အဘယ်အရပ်၌ အလိုရှိကုန် သနည်း အဘယ်အရပ်၌ ခင်းပေးရမည်နည်း” ဟု ဆို၏။ ထို ရဟန်းတို့သည် တမင်သက်သက် အဝေး ၌ ညွှန်းကုန်၏။ “ငါ့သျှင် ဒဗ္ဗ ငါတို့အား ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ခိုးသူ ပစ်ချရာ ‘စောရပပါတ’ ချောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့ အား ဣသိကိလီတောင်နံပါး ကျောက်နက်(ဂူ)၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ဝေဘာရတောင်နံပါး စရည်းပင် (ဂူ)၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ယင်းတိုက်တော သပ္ပသောဏ္ဍိက ချိုင့်ဝှမ်း၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ဂေါတမချောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား တည်ပင်ထောက်သော ချောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ကပေါတချောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား တပေါဒါ အရံ၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား မဒ္ဒကုဋ္ဌိတော၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့” ဟု (အဝေး၌ ညွှန်းကုန်၏)။

ထိုရဟန်းတို့အား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဝင်စား၍ တောက်ပသော လက်ညှိုးဖြင့် ရွေ့မှ ရွေ့မှ သွား၏။

ထို ရဟန်းတို့သည်လည်း ထို အရောင် အလင်းဖြင့်သာလျှင် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ကုန်၏။ ထို ရဟန်းတို့အား မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် “ဤကား ညောင်စောင်း၊ ‘ခရင်’တည်း။ ဤကား အင်းပျဉ် ‘ခုံရည်’တည်း။ ဤကား ဘုံလျှို ‘ပုံ’တည်း။ ဤကား ခေါင်းအုံးတည်း။ ဤကား ကျင်ကြီး (စွန်ရာ)ဌာနတည်း။ ဤကား ကျင်ငယ် (စွန်ရာ)ဌာနတည်း။ ဤကား သောက်ရေတည်း။ ဤကား သုံးဆောင်ရေတည်း။ ဤကား တောင်ဝှေးတည်း။ ဤကား ဤအချိန်၌ ဝင်ရမည်။ ဤအချိန်၌ ထွက်ရမည် စသည်ဖြင့် ထားအပ်သော သံဃာ၏ ကတိကဝတ် တည်း” ဟု ပြောဆို၍ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် ထို (ရဟန်း)တို့အား အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးပြီးသော် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့သာလျှင် တဖန် ပြန်ကြ၏။

၁၉၂။ ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမကေ ရဟန်းတို့သည် အငယ်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဘုန်းကံလည်း နည်းပါးကုန်၏။ သံဃာ၏ ယုတ်ညံ့သော အိပ်ရာ နေရာတို့သည်၎င်း၊ ယုတ်ညံ့သော ဆွမ်းတို့သည်၎င်း ထိုရဟန်းတို့အား ထောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လူတို့သည် မထေရ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား အထူးပြုပြင် (စီရင်) အပ်သော ဆွမ်းကို၎င်း ထောပတ်ကို၎င်း ဆီကို၎င်း လက်သုတ်ဟင်းလျာကို၎င်း (လှူခြင်းငှါ အလို

ရှိကုန်၏။ မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့အား ပကတိ အတိုင်း ဖြစ်သော ချက်ထားတိုင်းသော ပအုံးရည် ပုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက် ဖြစ်သော ဆန်ကွဲထမင်းကို လှူကုန်၏။

ထို(မေတ္တိယ ဘူမဇက)ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းစားစရပ်မှ ဖဲသားကုန်ပြီး လတ်သော် မထေရ်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့အား ဆွမ်းစားစရပ်၌ အဘယ် အရာသည် ဖြစ်သနည်း၊ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့အား ဆွမ်းစားစရပ်၌ အဘယ်အရာသည် ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ အချို့ မထေရ်တို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အား ထောပတ်သည် ဖြစ်၏၊ ဆီသည် ဖြစ်၏၊ လက်သုတ် ဟင်းလျာသည် ဖြစ်၏” ဟု ပြောကုန်၏။ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည်ကား “ငါ့သျှင် တို့ ငါတို့အား တစ်တခု (အထူး) မဖြစ်ပြီ၊ ပကတိ အတိုင်း ဖြစ်သော ချက်ထားတိုင်းသော ပအုံးရည် လျှင် နှစ်ခုမြောက်ရှိသော ဆန်ကွဲထမင်းသည် ဖြစ်၏” ဟု ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ ကလျာဏ ဘတ္တိက ဒါယကာသည် သံဃာအား စတုက္ကဘတ်ကို နိစ္စဘတ် လှူ၏။ ထို ဒါယကာသည် ဆွမ်းစားစရပ်၌ သားမယားနှင့်တကွ အနီး၌ ရပ်တည်၍ လုပ်ကျွေး၏။ အချို့ရဟန်း တို့ကို ဆွမ်းဖြင့် မေးကုန်၏။ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်၏။ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဆီဖြင့် မေးကုန်၏။ အချို့ရဟန်းတို့ကို လက်သုတ်ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်၏။

ထိုအခါ ကလျာဏ ဘတ္တိက ဒါယကာ၏ ဆွမ်းကို နက်ဖြန် (သုံးဆောင်ရန်) အလို့ငှါ မေတ္တိယ ဘူမဇက ရဟန်းတို့အား ညွှန်းအပ်၏။ ထိုအခါ ကလျာဏ ဘတ္တိက သူကြွယ်သည် တစုတခု ပြုဖွယ်ဖြင့် အရံသို့ သွား၏။ ထိုဒါယကာသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ တခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ကလျာဏ ဘတ္တိက ဒါယကာကို မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗက တံရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေ လျက် (တံရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တံရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ၍ ရွှင်လန်းစေပြီး ဖြစ်ရကား (ကလျာဏဘတ္တိကသူကြွယ်သည်) မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား—

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်၌ နက်ဖြန် (သုံးဆောင်ရန်) အလို့ငှါ အဘယ် (ရဟန်း) အား ဆွမ်းကို ညွှန်းအပ်ပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ သင်တို့၏ အိမ်၌ နက်ဖြန် (သုံးဆောင်ရန်) အလို့ငှါ မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့ အား ဆွမ်းကို ညွှန်းအပ်ပြီ ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ကလျာဏ ဘတ္တိက သူကြွယ်သည် နှလုံးမသာ ဖြစ်လေ၏။ “အဘယ်ကြောင့် ရဟန်း ယုတ်ဘို့သည် ငါတို့၏ အိမ်၌ သုံးဆောင်ကုန်လတ္တံ့နည်း” ဟု အိမ်သို့သွား၍ “ဟယ် ကျွန်မ နက်ဖြန် ဆွမ်းစားလာသော ရဟန်းတို့ကို တံခါးမုခ်၌ နေရာကို ခင်း၍ ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက်သော ဆန်ကွဲထမင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးလော့” ဟု စေခိုင်း၏။ “ကောင်းပါပြီ အရင်” ဟု ထို ကျွန်မသည် ကလျာဏဘတ္တိက သူကြွယ်အား ပြန်ကြားပြောဆို၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ယမန်နေက ငါတို့အား ကလျာဏ ဘတ္တိက ဒါယကာ၏ ဆွမ်းကို ညွှန်းအပ်ပြီ၊ နက်ဖြန် ငါတို့ကို ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာသည် သားမယားနှင့်တကွ အနီး၌ ကပ်၍ လုပ်ကျွေးလတ္တံ့၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းဖြင့် မေးကုန်လတ္တံ့၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်လတ္တံ့၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဆီဖြင့် မေးကုန်လတ္တံ့၊ အချို့ ရဟန်းတို့ကို လက်သုတ် ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်လတ္တံ့” ဟု ထို မေတ္တိယ ဘူမဇက ရဟန်းတို့သည်

ထိုဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် ညဉ့်၌ စိတ်အလိုရှိတိုင်း မအိပ်(နိုင်ကြ)ကုန်။ ထိုနောက် မေတ္တိယ ဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ကာ ကလျာဏဘတ္တိက ပါယကာ၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။

ထိုကျွန်မသည် အဝေးမှလာသော မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့ကို မြင်၏။ မြင်ပြီးနောက် တံခါးမုခ်၌ နေရာကို ခင်းပေး၍ မေတ္တိယ ဘူမဇက ရဟန်းတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုင်ကုန်လော့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့အား “မုချ ဧကန် ဆွမ်းသည် မပြီးသေးသည် ဖြစ်၍ ငါတို့သည် တံခါးမုခ်၌ နေထိုင်ရကုန်၏” ဟု အောက်မေ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုကျွန်မသည် ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက်သော ဆန်ကွဲထမင်းဖြင့် “အသျှင်ဘုရားတို့ ဘုဉ်းပေး (သုံးဆောင်)ကုန်လော့” ဟု (ကပ်လေ၏)။

နမ ငါတို့ကား နိစ္စဘတ် ရှိသူများတည်း ဟု (ပြော၏)။

“ အသျှင်ဘုရားတို့ နိစ္စဘတ်ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည် ဟု သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ယမန်နေ့ကပင် ဟယ် ကျွန်မ နက်ဖြန် ဆွမ်းစားလာသော ရဟန်းတို့ကို တံခါးမုခ်၌ နေရာကို ခင်းပေး၍ ပအုံးရည် လျှင် နှစ်ခုမြောက်သော ဆန်ကွဲထမင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးလော့” ဟု အကျွန်ုပ်ကို စေခိုင်းအပ်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဘုဉ်းပေး (သုံးဆောင်)ကုန်လော့ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ယမန်နေ့က ကလျာဏ ဘတ္တိက ဒါယကာသည် အရံတွင်းရှိ မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗအထံသို့ လာ၏။ ငါတို့ကို မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗသည် ဒါယကာ၏ အထံ၌ မုချ ဧကန် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်ပြီ” ဟု ထို မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် ထိုနှလုံးမသာခြင်းဖြင့်သာလျှင် စိတ်အလိုရှိတိုင်း စိတ်တိုင်းကျမသုံးဆောင်ကြကုန်။ ထိုအခါ မေတ္တိယ ဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းစားစရပ်မှ ပဲကုန်လတ်သော် အရံသို့ သွား၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းပြီးလျှင် အရံအပ တံခါးမုခ်၌ ဒုက္ခိ အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၍ မျက်နှာမလှကုန်သည် ဖြစ်၍ ချသော ပအုံးရည်သား ဖြစ်၍ အောက်သို့ မျက်နှာချကုန်သည် ဖြစ်၍ ကြံ့မိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ စကားမဆိုကုန်သည် ဖြစ်၍ နေထိုင်ကုန်၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယာ ဘိက္ခုနီမသည် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ဆိုလတ်သော် မေတ္တိယဘူမ ဇက ရဟန်းတို့သည် စကားမပြောကြကုန်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယဘိက္ခုနီမသည် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်း တို့သည် စကားမပြောကြကုန်။

အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့အား အဘယ်သို့ ပြစ်မှားမိပါသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို အသျှင်တို့သည် စကားမပြောကုန်သနည်းဟု (မေး၏)။

နမ ငါတို့ ဖြစ်တိုင်းဆိုအံ့၊ သင်သည် ငါတို့ကို မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗသည် ညဉ့်သဲအပ်သည့် ဖြစ်လျက် သင်သည် လျစ်လျူရှုဘိ၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း ဟု (မေး၏)။

နမ သင်သည် အကယ်၍ အလိုရှိပါမူ ယနေ့ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ဖျက်ဆီးရာ၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသနည်း ဟု (မေး၏)။

နမ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျှောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင်အရပ်မျက်နှာ သည် ဘေးမရှိခဲ့ပါ၊ ရန်မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ်မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေးရှိပါသည်၊ ရန်ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှု ရှိပါသည်၊ အကြင် အရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ ယခု ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင် တကား၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ် ၊ ဖျက်ဆီးအပ်ပါ၏” ဟု လျှောက်လော့ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရားတို့ ကောင်းပါပြီ” ဟု မေတ္တိယာ ဘိက္ခုနီမသည် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်း တို့အား စကားကို ဝန်ခံခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်၏။ တခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော မေတ္တိယာ ဘိက္ခုနီမသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျှောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင် အရပ်မျက်နှာသည် ဘေးမရှိခဲ့ပါ၊ ရန်မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ်မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေးရှိပါသည်၊ ရန်ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှု ရှိပါသည်၊ အကြင် အရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ (ယခု) ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင်တကား၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီး ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

၁၉၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စဉ်းဝေး စေပြီးလျှင် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို—

“ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဘိက္ခုနီမ ပြောသကဲ့သို့ သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုမိသည် ဟု အမှတ်ရ၏လော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်ဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို “ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဘိက္ခုနီမ ပြောသကဲ့သို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုမိသည် ဟူ၍ အမှတ်ရ၏ လော” ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဒဗ္ဗ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ မဖြေရှင်းကြကုန်၊ အကယ်၍ သင်သည် ပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပြုအပ် ပါ၏ ဟု လျှောက်ဆိုလော့၊ အကယ်၍ သင်သည် မပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မပြုအပ်ပါ ဟုလျှောက်ဆို လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မွေးသည့် အခါမှ စ၍ အိပ်မက်မပြုလည်း မေထုန်အကျင့်ကို ပြုကျင့်မှီဝဲမိသည် ဟု မသိပါ။ နိုးသော တပည့်တော်သည် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ငြိပါတော့အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ‘ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် မေတ္တိယာ ဘိက္ခုနီမအား (အသွင်ကို) ဖျက်ဆီးကြကုန်လော့၊ ဤ (ခိုင်းသော) ရဟန်းတို့ကိုလည်း မေးမြန်းစိစစ်ကုန်လော့’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ကျောင်းသို့ ဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မေတ္တိယာ ဘိက္ခုနီမအား (အသွင်ကို) ဖျက်ဆီးကြကုန်၏။ ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမကို မဖျက်ဆီးကြပါကုန်လင့်၊ ထိုဘိက္ခုနီမသည် တစုံတခု ပြစ်မှားသည် မဟုတ်ပါ။ အမျက်ထွက်ကုန်သော နှလုံးမသာကုန်သော (သာသနာတော်မှ) ခွေ လျှောစေလိုကုန်သော ငါ့ဘို့သည်သာ ထိုဘိက္ခုနီမကို တိုက်တွန်းကြကုန်၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ်မရှိသော ပါရာဇိက အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲဖျက်ဆီးကြကုန်သလော့ ဟု (မေးကြကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ မှန်ပေသည် ဟု (ပြန်ပြောကြကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင် ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ်မရှိသော ပါရာဇိက အာပတ်ဖြင့် အဘယ်ကြောင့် စွပ်စွဲဖျက်ဆီးကြကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ်မရှိသော ပါရာဇိက အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကြကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော့” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေးလော့။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ မလ္လမင်း၏သား ထိုဒဗ္ဗသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကော်သီကို စမ္ပယ်တင်၍ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ငိုခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက် အုပ် ချီးပြီးလျှင်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်ကို ဤမေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက် သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား သတိ ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်ကို ဤမေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲဖျက်ဆီးကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၉၄။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏ သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေး၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားကို သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေး၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၅။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် လျော်သော သတိဝိနည်းပေးခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။
 ရဟန်းသည် စင်ကြယ်၏၊ အာပတ် မသင့်။
 ထို ရဟန်းကို ဝှပ်လည်း ဝှပ်ခွဲကုန်၏။
 တောင်းလည်း တောင်း၏။
 ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် သတိဝိနည်းကို ပေး၏။
 ဟတ်မှန်သော သဘောဖြင့် ညီညွတ်သဖြင့် သတိဝိနည်းကို ပေး၏။
 ရဟန်းတို့ တရားနှင့်လျော်သော သတိဝိနည်းပေးခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း ဟု (မိန့်
 တော်ပူ၏)။

၃-အမူဠဝိနည်း

၁၉၆။ ထိုအခါ ဂဂ္ဂရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ
 မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။
 ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကြောင့်—

“အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု
 အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။

ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည်--

“ငါ့သျှင်ကို အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ
 မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း)
 ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည်
 တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို ပြုမိပါသည်” ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ပြောဆိုလတ်သော်လည်း ထိုဂဂ္ဂရဟန်းကို “အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော
 အာပတ်သို့ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။
 အလိုနည်းသောရဟန်းတို့သည်—

“ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်း
 ကြောင့် အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု
 အဘယ်ကြောင့် အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည်—

ငါ့သျှင်ကို အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်
 သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း)
 ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည်
 တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို ပြုမိပါသည်” ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ပြောဆိုအပ်သော်လည်း ထိုဂဂ္ဂရဟန်းကို—

“အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု
 စောဒနာကုန်သည်သာတည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် အလွန်တွေ့ဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအားအလွန်တွေ့ဝေသော ဝိနည်းကို ပေးလော့။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲဘဖက်ပခုံးထက်၌ ကေသိကို စမ္ပယ်တင်၍ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းတို့သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်သည်— ‘ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် လွန်ကျူးကျင့်ကြသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေ့ဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးခြင်းကို ပြုမိပါသည်’ ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ပြောဆိုအပ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်ကို စောဒက ရဟန်းတို့သည် အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန်တွေ့ဝေသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အလွန်တွေ့ဝေသော ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းတို့သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကြောင့် အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။

ထို ရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်သည် ‘ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ထိုရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေ့ဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို ပြုမိပါ၏’ ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသော်လည်း အကျွန်ုပ်ကို စောဒကရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန်တွေ့ဝေသည် ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို အလွန်တွေ့ဝေသော ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၁၉၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဂုဏ်ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ဂုဏ်ရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကြောင့် ‘အသျှင်သည် ဤ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ ထိုဂုဏ်ရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ ‘သတိမရပါ’။ အကျွန်ုပ်သည် တွေ့ဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို ပြုမိပါ၏’ ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုအပ်သော်လည်း ဂုဏ်ရဟန်းကို စောဒနာရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာကုန်သည်သာ တည်း။

ထိုဂုဏ်ရဟန်းသည် အလွန်တွေ့ဝေသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အလွန်တွေ့ဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် အလွန်တွေ့ဝေသော ဂုဏ်ရဟန်းအား အလွန်တွေ့ဝေသော ဝိနည်းကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဂုဏ်ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ဂုဏ်ရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကြောင့် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။ ထိုဂုဏ်ရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ ‘သတိမရပါ’။ အကျွန်ုပ်သည် တွေ့ဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို ပြုမိပါသည်’ ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ဆိုအပ်သော်လည်း ဂုဏ်ရဟန်းကို စောဒနာရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။ ထိုဂုဏ်ရဟန်းသည် အလွန်တွေ့ဝေသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အလွန်တွေ့ဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် အလွန်တွေ့ဝေသော ဂုဏ်ရဟန်းအား အလွန်တွေ့ဝေသော ဝိနည်းကို ပေးရာ၏။ အလွန်တွေ့ဝေသော ဂုဏ်ရဟန်းအား အလွန်တွေ့ဝေသော ဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းပင်၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် အလွန်တွေ့ဝေသောဂဂုရုဟုန်းအား အလွန်တွေ့ဝေသော ဝိနည်းကိုပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ် နှိ သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၈။ ရဟန်းတို့တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေ့ဝေသော ‘အမူဠ’ဝိနည်းပေးခြင်းတို့သည် ဤသုံးပါးတို့တည်း။

တရားနှင့် လျော်သော အလွန်တွေ့ဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းပေးခြင်းတို့သည် ဤသုံးပါးတို့ တည်း။

တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေ့ဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းပေးခြင်း သုံးပါးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများ တို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက် သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် အောက်မေ့လျက်သာလျှင် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မအောက်မေ့မိပါ” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန် တွေ့ဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေ့ဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများ တို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက် သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် အောက်မေ့လျက်သာလျှင် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ကိပ်မက်၌ကဲ့သို့ အောက်မေ့၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေ့ဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေ့ဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများ တို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါသည်လည်း ဤသို့ပြု၏။ သင်တို့သည်လည်း ဤသို့ ပြုကုန်လော့၊ ငါအား လည်း ဤအမှုသည် အပ်၏။ သင်တို့အားလည်း ဤအမှုသည် အပ်၏” ဟု မဂ္ဂပဲ ရူးကျွန်ယောင်ပြု၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေ့ဝေသော ‘အမူဠ’ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် မလျော် သော ‘အမူဠ’ ဝိနည်း ကို ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသုံးပါးတို့ကား တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေ့ဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းပေးခြင်းတို့ တည်း။

၁၉၉။ တရားနှင့်လျော်သော အလွန်တွေဝေသော ‘အမူဠ’ဝိနည်းပေးခြင်း သုံးပါးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် မအောက်မေ့ပဲသာလျှင် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မအောက်မေ့မိပါ” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ‘အမူဠ’ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် လျော်သော အလွန်တွေဝေသော ‘အမူဠ’ဝိနည်းကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် မအောက်မေ့ပဲသာလျှင် “ငါ့သျှင်တို့ အိပ်မက်၌ကဲ့သို့ အောက်မေ့၏” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ‘အမူဠ’ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့်လျော်သော အလွန်တွေဝေသော ‘အမူဠ’ဝိနည်းကို ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို ‘အောက်မေ့လော့’” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါသည်လည်း ဤသို့ ပြု၏။ သင်တို့သည်လည်း ဤသို့ ပြုလုပ်ကုန်လော့။ ငါ့အားလည်း ဤအမူသည် အပ်၏။ သင်တို့အားလည်း ဤအမူသည် အပ်၏” ဟု ရူးလျက် ရူးကျွန်ယောင်ပြု၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ‘အမူဠ’ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့်လျော်သော အလွန်တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသုံးပါးတို့သည်ကား တရားနှင့်လျော်သော အလွန်တွေဝေသော ‘အမူဠ’ဝိနည်းကို ပေးခြင်းတို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄-ပဋိညာတကရဏ

၂၀၀။ ထိုအခါ၌ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဝန်မခံပဲ ကံတို့ကို ပြုကြကုန်၏။ ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံ အမြဲမရှိနေမှု ‘နိယဿ’ကံ နှင့်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနိယ’ကံ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏိယ’ကံ (အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်) နှင့်ထုတ်မှု ‘ဥက္ကေပနိယ’ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဝန်မခံပဲ အဘယ်ကြောင့် ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံ အမြဲမရှိနေမှု ‘နိယဿ’ကံ နှင့်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနိယ’ကံ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏိယ’ကံ (အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်) နှင့်ထုတ်မှု ‘ဥက္ကေပနိယ’ကံ တို့ကို ပြုကုန်သိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့အား ဝန်မခံပဲ ခြိမ်းချောက်မှု ‘တဇ္ဇနိယ’ကံ အမြဲမရှိနေမှု ‘နိယဿ’ကံ နှင့်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနိယ’ကံ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏိယ’ကံ (အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်) နှင့်ထုတ်မှု ‘ဥက္ကေပနိယ’ကံတို့ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၀၁။ ရဟန်းတို့ ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းသည် ဤသို့ တရားနှင့် မလျော် ဤသို့ တရားနှင့် လျော်၏။ ရဟန်းတို့ ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းသည် အဘယ်သို့ တရားနှင့် မလျော်သနည်း။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကသို့မရောက်၊ သံဃာဒိသိသံသို့ ရောက်၏” ဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် သံဃာဒိသိသံဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိကသို့ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကသို့ မရောက် ထုလွှစဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဠိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့။ပ။ ဒုဗ္ဘာသိသို့ ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဒုဗ္ဘာသိဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် သံဃာဒိသိသံသို့။ပ။ ထုလွှစဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဠိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့။ပ။ ဒုဗ္ဘာသိသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဒုဗ္ဘာသိသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ မရောက်၊ ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ပါရာဇိကဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် ဒုဗ္ဘာသီအာပတ်သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်း သည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့မရောက်၊ သံဃာဒီသီသိသို့။ပ။ ထုလ္လံစွဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဠိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့ ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဒုက္ကဋ်အာပတ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့်မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းကို ဤ သို့လျှင် တရားနှင့်မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်းပြုခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဝန်ခံတိုင်းပြုခြင်းသည် အဘယ်သို့ တရားနှင့်လျော်သနည်း၊ ရဟန်းသည် ပါရာဇိက သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ပါရာဇိကသို့ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏၊ ပါရာဇိက သို့ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ပါရာဇိကဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့်လျော်သော ဝန်ခံတိုင်းပြုခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် သံဃာဒီသီသို့။ပ။ ထုလ္လံစွဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဠိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့။ပ။ ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏၊ ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဒုဗ္ဘာသီဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့်လျော်သော ဝန်ခံတိုင်းပြုခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တရားနှင့်လျော်သော ဝန်ခံတိုင်းပြုခြင်းသည် ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၅-ယေဘုယျသိကာ

၂၀၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက်ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဖက် ပြောကြားစကားများခြင်းသို့ ရောက်သည့်ပြင် နှုတ်လှံထိုး၍ လည်း နေကုန်၏။ ထိုအဓိကရုဏ်း ကို မငြိမ်းစေနိုင်ကြကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သဘောရှိသော အဓိကရုဏ်းကို မေ့ဝါဒီများထုလိုက်၍ ပြုသော ‘ယေဘုယျ သိက’ ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

- ဆန္ဒာဂတိသို့ မလိုက်။
- ဒေါသာဂတိသို့ မလိုက်။
- မောဟာဂတိသို့ မလိုက်။
- ဘယာဂတိသို့ မလိုက်။

စာရေးတံမဲယူပြီး မယူသေးကိုလည်း သိတတ်၏။ ဤအင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်ရမည်။

ရဟန်းဘို့ ဤသို့သမုတ်ရမည်။ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်။ တောင်းပန်ပြီး နောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၂၀၃။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာ အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည် သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲ ပေး ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံ မဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၄။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့်မလျော်သော စာရေးတံမဲ ယူခြင်းတို့သည် ဆယ်မျိုးတို့တည်း။ တရားနှင့်လျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်းတို့သည် ဆယ်မျိုးတို့တည်း။ တရားနှင့်မလျော်သော စာ ရေးတံမဲယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့သည် အဘယ်ဘို့နည်း။ အဓိကရုဏ်းသည် သေးငယ်လည်း သေး ငယ်၏ ‘ငြင်းခုံကာမျှလည်း ဖြစ်၏’။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ဆုံးဖြတ်ပြီးလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် အမှုသည် ရဟန်းတို့ကို အောက်မေ့စေအပ် တပါးသော ရဟန်းတို့ကို အောက်မေ့စေအပ်သည်လည်း မဟုတ်။ “အဓမ္မဝါဒီ မာဏုးပြောသူ’ တို့အလွန်များကုန်၏” ဟု သိ၏။ အဓမ္မဝါဒီတို့ အလွန်များတန် ကုန်ရာ၏ ဟု သိ၏။ “သံဃာကွဲလိမ့်မည်” ဟု သိ၏။ သံဃာကွဲတန်ရာ၏ ဟု သိ၏။ မတရားသဖြင့် စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏။ တကွဲတပြားစီ မဲကို ယူကုန်၏။ (မိမိတို့) အယူအဆအတိုင်း မဲကို မယူ ကုန်။ ဤသည်တို့ကား တရားနှင့် မလျော်သော စာရေးတံမဲ ယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော စာရေးတံမဲ ယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့သည် အဘယ်ဘို့နည်း။ အဓိ ကရုဏ်းသည် သေးလည်း မသေးငယ်၊ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ဆုံးဖြတ်ပြီးလည်း ဖြစ်၏။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် အမှုသည် ရဟန်းတို့ကို အောက်မေ့စေအပ်၏။ တပါးသော ရဟန်းတို့ကိုလည်း အောက်မေ့စေ အပ်၏။ “ဓမ္မဝါဒီ ‘တရားအတိုင်းပြောသူ’ တို့ အလွန်များကုန်၏” ဟု သိ၏။ ဓမ္မဝါဒီ အလွန်များတန် ကုန်ရာ၏ ဟု သိ၏။ “သံဃာမကွဲမည်ကို” သိ၏။ သံဃာမကွဲတန်ရာ ဟု သိ၏။ တရားသဖြင့် စာရေးတံ မဲကိုယူကုန်၏။ ညီညွတ်စွာ (စာရေးတံမဲကို) ယူကုန်၏။ (မိမိတို့) အယူအဆအတိုင်း စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏။ ဤသည်တို့ကား တရားနှင့်လျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၆-တထာပါပိယသိကာ

၂၀၅။ ထိုအခါ ဥပဝါဠရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးအပ်သည်ရှိသော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏၊ အဖျင်းဖျင်းပြောဆို၏၊ အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၏၊ သိလျက်မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆို၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဥပဝါဠရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးအပ်သည်ရှိသော် အဘယ်ကြောင့် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံဘိသနည်း၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်ဘိသနည်း၊ အဖျင်းဖျင်း ပြောဆိုဘိသနည်း၊ အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ဘိသနည်း၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆိုဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည့် ဥပဝါဠ ရဟန်းအား တထာပါပိယသိကာကံ ‘အထူးယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုထိုက်သော အမှု’ကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။

ရှေးဦးစွာ ဥပဝါဠ ရဟန်းကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၂၀၆။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥပဝါဠ ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးအပ်သည် ရှိသော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏၊ အဖျင်းဖျင်း ပြောဆို၏၊ အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၏၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆို၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥပဝါဠ ရဟန်းအား တထာပါပိယသိကာကံ ‘အထူးယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု’ကို ပြုရ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤဥပဝါဠ ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စစ်ဆေးအပ်သည် ရှိသော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏၊ အဖျင်းဖျင်း ပြောဆို၏၊ အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၏၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆို၏၊ သံဃာသည် ဥပဝါဠရဟန်းအား တထာပါပိယသိကာကံ ‘အထူးယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု’ကို ပြု၏။

ဥပဝါဠ ရဟန်းအား တထာပါပိယသိကာကံ ‘အထူးယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု’ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥပဝါဠ ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကကံ ‘အထူးယတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု’ကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၇။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့်လျော်သော တဿပါပိယသိကကံ ပြုခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ မစင်ကြယ်သော အကျင့်ရှိ၏၊ မရှက်တတ်၊ စွပ်စွဲခြင်း ခံရ၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကကံကိုပြု၏၊ တရားအတိုင်းညီညွတ်သဖြင့် တဿပါပိယသိကကံကိုပြု၏။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့်လျော်သော တဿပါပိယသိကကံပြုခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

အဓမ္မကံ တဆယ့်နှစ်မျိုး

၂၀၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါပိယသိကကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းပဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံပဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါပိယသိကကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ဓမ္မကံ တဆယ့်နှစ်မျိုး

၂၀၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါပိယသိကကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါပိယသိကကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ပြုလိုကပြုရာသော ကံခြောက်မျိုး

၂၁၀။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်၏၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိ၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေ၏။

ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် တဿပါပိယ သိကကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလ ပျက်စီး၏။ လွန်မြတ်သော အကျင့် အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏။ လန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့်။ပ။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးဘို့အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် မလျှော် မလျှောက်ပတ်သော လူသူဆ နှိပ်စားဘို့ဖြင့် လူဘိနှင့် ရောယှက်နေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ရဟန်းသုံးမျိုးဘို့အားလည်း သံဃာသည် တဿပါပိယသိကကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုး သည် လွန်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် လွန်မြတ်သော အယူဝါဒ အရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးအား။ပ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ရဟန်းတမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်း တမျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတမျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကကံကို ပြုလိုက ပြုရ၏။ (၆)

တဿပါပိယသိကကံ ကျင့်ဝတ်

၂၁၁။ ရဟန်းတို့ တဿပါပိယသိကကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဗ္ဗာန်ရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်း မိန်းမဘို့အား ဆုံ မရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း မဆုံ မရ။ပ။ ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ရသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ ထိုအခါ ဥပဝါဠ ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကကံကို ပြုလေ၏။

၇-တိဏဝတ္ထာရက

၂၁၂။ ထိုအခါ၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြားခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) အားထုတ် ပြုမူကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား “မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော ငါတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

ငါတို့သည် ဤအပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရှန့်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြားစကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူးကျင့်ကြကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

ထို ဗို့ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား “မျက်ကွယ်မျက်မှောက်ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ရောက်၍ နေကြသော ငါတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ ငါတို့သည် ဤ အပတ်တို့ကို အချင်းချင်းကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရှန့်ရင်း သံဃာ ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏” ဟု အကြံဖြစ်ခဲ့လျှင် ရဟန်းတို့ ဤသို့သော အဓိကရုဏ်းကို တိဏဝတ္ထာ ၇၇ ‘မြက်ဖြင့်ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်းကံဖြင့် ပြေ ငြိမ်းစေရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြေ ငြိမ်းစေရမည်၊ ရဟန်းတို့အားလုံးတို့သည်ပင် တပေါင်းထည်း စည်ဝေး ရမည်၊ စည်းဝေးပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေ ရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ်မျက် မှောက်ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူးကျင့်ကြကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအပတ် တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရှန့်ရင်းသံဃာကွဲပြား ခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ရှန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အပတ် လူတို့နှင့် ရောယက်ရာ၌ သင့်သော အပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာ ၇၇ ‘မြက်ဖြင့်ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်း ကံဖြင့် ပြေငြိမ်းစေရာ၏” ဟု (သိစေရမည်)။

တဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိ ပါဝင်သော အသင်းကို သိစေရမည်—

အသျှင်ဘို့ “အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြားစကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြ သော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူးကျင့်ကြ ကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည်

ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အသျှင်တို့အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့၏ အာပတ်ကို၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို၎င်း အသျှင်တို့၏အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏အကျိုးငှါ၎င်း သံဃာအလယ်၌ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ် လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့်ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ကံဖြင့် ပြောကြားပါအံ့" ဟု (သိစေရမည်)။

ထို့နောက် အခြားတဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်း သည် မိမိပါဝင်သော အသင်းကို သိစေရမည်—

“အသျှင်တို့ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက်ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ဂိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်းကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရုန်ရင်းသံဃာကွဲပြားခြင်း ငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အသျှင်တို့အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့၏ အာပတ်ကို၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို၎င်း အသျှင် တို့၏ အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏အကျိုးငှါ၎င်း သံဃာအလယ်၌ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ် လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့်ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါအံ့" ဟု (သိစေရမည်)။

၂၁၃။ ထို့နောက် အခြားတဖက် အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ ကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ဂိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤ အာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံ သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အာပတ်ကို၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို၎င်း ဤအသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ၎င်း သံဃာအလယ်၌ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ် လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါအံ့၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော

အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ ကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့။ ထိုအခါကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရှန်ရှင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။

အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အပတ်ကို၎င်း အကျွန်၏ အပတ်ကို၎င်း ဤအသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ၎င်း သံဃာ့အလယ်၌ ရှန်ရှင်းသော အပတ် လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအပတ်တို့ကို သံဃာ့အလယ်၌ ရှန်ရှင်းသော အပတ် လူတို့နှင့် ရော ယှက်ရာ၌ သင့်သော အပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအပတ်တို့ကို သံဃာ့အလယ်၌ ရှန်ရှင်းသော အပတ် လူတို့နှင့် ရော ယှက်ရာ၌ သင့်သော အပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံ ဖြင့် ပြောကြားအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ် ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်။" ဟု (သီစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၁၄။ ထိုနောက် အခြားတဖက် အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာ့ကို သီစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအပတ် တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့။ ထိုအခါကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရှန်ရှင်း သံဃာ ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အပတ်ကို၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အပတ်ကို၎င်း ဤအသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ၎င်း သံဃာ့အလယ်၌ ရှန်ရှင်းသော အပတ် လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက် ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါအံ့။ ဤကား သီစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအပတ်

တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန်ရင်း သံဃာ ကျွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အာပတ်ကို၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို၎င်း ဤအသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ၎င်း သံဃာ့အလယ်၌ ရုန်ရင်းသော အာပတ် လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏ ဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့်တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါ၏။

အကျွန်ုပ်တို့၏ ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာ့အလယ်၌ ရုန်ရင်းသော အာပတ် လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင် သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာ့အလယ်၌ ရုန်ရင်းသော အာပတ် လူတို့နှင့် ရော ယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့်တူသော ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်။" ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် အယူကို ထင်စွာပြုသော ရဟန်း အစဉ်းအစေး၌ မရှိသော ရဟန်း တို့မှတစ်ပါး အခြားရဟန်းတို့သည် ရုန်ရင်းသောအာပတ် လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့မှ တစ်ပါး အခြား အာပတ်တို့မှ ထကုန်၏။

ဂ-အဓိကရုဏ်း

၂၁၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် (ရဟန်းတို့နှင့်၎င်း) ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်၎င်း ငြင်းခုံကုန်၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့ကလည်း ရဟန်းတို့နှင့် ငြင်းခုံကုန်၏။ ဆန္ဒရဟန်းသည်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို တိုးဝှေ့၍ ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ငြင်းခုံပြီးလျှင် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အသင်းအပင်းကို ယူ၏ 'ရဟန်း မိန်းမတို့ပ ဘ်မှ ပါဝင်၏'။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ်ကြောင့် ဆန္ဒရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို တိုးဝှေ့ ၍ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ငြင်းခုံပြီးလျှင် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အသင်းအပင်းကို ယူဘိသနည်း" ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အဓိကရုဏ်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်း ကိစ္စာဓိကရုဏ်း အားဖြင့် လေ့မျိုး ရှိကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရား ဟူ၍၎င်း တရားမဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ ဝိနည်းဟူ၍၎င်း ဝိနည်း မဟုတ် ဟူ၍၎င်း၊ ဘုရားဟော ဟူ၍၎င်း ဘုရားဟော မဟုတ် ဟူ၍၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့ အကျက် ဟူ၍၎င်း မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက် မဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက်

ဟူ၍၎င်း မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက် မဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ အာပတ်ဟူ၍၎င်း အာပတ် မဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ လဟုကအာပတ် 'ပေါသော အာပတ်' ဟူ၍၎င်း၊ ဂရုကအာပတ် 'လေးသောအာပတ်' ဟူ၍၎င်း၊ သာဝသေသ အာပတ် 'အကြွင်းရှိသော အာပတ်' ဟူ၍၎င်း၊ အနာဝသေသအာပတ် 'အကြွင်းမဲ့ အာပတ်' ဟူ၍၎င်း၊ ရုန့်ရင်းသောအာပတ်ဟူ၍၎င်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုသို့ ငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း ကိုယ်လက်ထိပါး အငြင်းပွားလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲဘို့ ရန် ပြောခြင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းတို့ကို ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းသို့သည် ရဟန်းကို သိလျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း စွပ်စွဲကုန်၏။

ထိုသို့ စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက် သည်၏အဖြစ် ရှေးရှုအားထုတ်သည်၏အဖြစ် အထင်ပေးခြင်းတို့ကို အနုဝါဒါ ဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို အာပတ္တာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်သနည်း။ အာပတ်ငါးပုံ တို့သည်လည်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်း မည်၏။ အာပတ် ခုနစ်ပုံတို့သည်လည်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်း မည်၏။ ဤအာပတ် ငါးပုံ ခုနစ်ပုံကို အာပတ္တာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်သနည်း။ သံဃာ၏ ဂိစ္စ ပြုဖွယ် အပလောကနက် ၂ တို့ကံ ၂ တို့ဒုတိယကံ ၂ တို့စတုတ္ထကံတို့ကို ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

၂၁၆။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းသည် အဘယ်နည်း။ ခြောက်မျိုးသော ငြင်းခုံ ကြောင်း (ဝိဝါဒမူလ)တို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏အကြောင်းရင်းတည်း၊ အကျင့်သို့လအကြောင်း သုံးမျိုးဘို့သည်လည်း ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း၊ ကုသိုလ်အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ သည်လည်း ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။

အဘယ်ခြောက်မျိုးသော ငြင်းခုံကြောင်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့ နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမျက်ထွက်လေ့ရှိ၏ ရန်ငြိုးဖို့ လေ့ရှိ၏။

အမျက်ထွက်လေ့ရှိသော ရန်ငြိုးဖို့ လေ့ရှိသော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှုမရှိပဲ ကျိုးနွံ တုပ်ဝပ်မှုမရှိပဲ နေ၏။ တရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိပဲ ကျိုးနွံ တုပ်ဝပ်မှု မရှိပဲ နေ၏။ သံဃာ၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိပဲ ကျိုးနွံ တုပ်ဝပ်မှုမရှိပဲ နေ၏။ အကျင့်သို့ကွာ ခွံလည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိ၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိပဲ ကျိုးနွံ တုပ်ဝပ်မှု မရှိပဲ နေသော၊ တရား၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့်၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာ၌ ငြင်းခုံခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ငြင်းခုံခြင်းသည် လူအများ အစီးအပွါမဲ့ခြင်းငှါ လူအများမချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများအကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူတို့အစီးအပွါမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်း ငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌ ၎င်း အပသန္တာန်၌၎င်း တွေ့မြင်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကိုပင် ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ်ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန် ဌိုင်ရင်း အပသန္တာန်ဌိုင်ရင်း မတွေ့မမြင်ကုန်ငြားအံ့။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ မတွေ့မမြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်းအကြောင်း ရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကုန်လော့။ ဤသို့အားထုတ်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့ သော ထိုငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့ သော ထိုငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ တဖန်လည်း ရဟန်းသည် ကျေးဇူးကို ချေဖျက်တတ်၏။ ဂုဏ်တူ ဂုဏ်ပြိုင် ပြုတတ် ၏။ပ။ ငြူစူ၏။ ဝန်တို၏။ စဉ်းလဲ၏။ လှည့်ပတ်တတ်၏။ ယုတ်ညံ့သော ဆန္ဒရှိ၏။ မှားသော အယူ ရှိ၏။ မိမိအယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်တတ်၏။ ခိုင်မြဲစွာ ယူတတ်၏။ ပယ်စွန့်နိုင်ခဲ့၏။

ရဟန်းတို့ မိမိအယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်တတ်သော ခိုင်မြဲစွာယူတတ်သော ပယ်စွန့် နိုင်ခဲ့သောထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိပဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိပဲနေ၏။

တရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိပဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိပဲ နေ၏။ သံဃာ၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှု မရှိပဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိပဲ နေ၏။ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိ။ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိပဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိပဲ နေသော၊ တရား၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာ၌ ငြင်းခုံ ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ယင်း ငြင်းခုံမှုသည် လူအများ စီးပွားမဲ့ခြင်းငှါ လူအများ မချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူတို့ အစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန် ဌိုင်ရင်း အပသန္တာန်ဌိုင်ရင်း တွေ့မြင်ကုန်ငြားအံ့။ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကိုပင် ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ်ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန် ဌိုင်ရင်း အပသန္တာန်ဌိုင်ရင်း မတွေ့မမြင်ကုန်ငြားအံ့။ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ မတွေ့မမြင်သည်ရှိသော် သင်တို့ သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကုန်လော့။ ဤသို့ အားထုတ်ကုန်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ် ပေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အ ကြောင်းရင်းတို့တည်း။

အဘယ်သုံးမျိုးသော အကုသိုလ် အကြောင်းရင်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်း တို့နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ်ရှိ၍ ငြင်းခုံကုန်၏။ ဖျက် ဆီးလိုသော စိတ်ရှိ၍ ငြင်းခုံကုန်၏။ တွေဝေသောစိတ်ရှိ၍ ငြင်းခုံကုန်၏။ တရားဟူ၍ရင်း တရားမဟုတ်ဟူ၍ရင်း၊ ဝိနည်းဟူ၍ရင်း၊ ဝိနည်းမဟုတ်ဟူ၍ရင်း၊ ဘုရားဟောဟူ၍ရင်း၊ ဘုရားဟော မဟုတ်ဟူ၍ရင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက် ဟူ၍ရင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်မဟုတ် ဟူ၍ရင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက်ဟူ၍ရင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက်မဟုတ်ဟူ၍ရင်း၊ အာပတ်

ဟူ၍၎င်း အာပတ်မဟုတ် ဟူ၍၎င်း၊ ပေါ့သော အာပတ်ဟူ၍၎င်း လေးသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း၊ အကြောင်းရှိသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း၊ အကြောင်းမဲ့အာပတ်ဟူ၍၎င်း ရုန်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း မရုန်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း ငြင်းခုံကုန်၏။ ဤအကုသိုလ်အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

အဘယ်သုံးမျိုးသော ကုသိုလ်အကြောင်းရင်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့ နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ်မရှိပဲ ငြင်းခုံကုန်၏။ ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ် မရှိပဲ ငြင်းခုံကုန်၏။ တွေဝေသော စိတ်မရှိပဲ ငြင်းခုံကုန်၏။ တရားဟူ၍၎င်း တရားမဟုတ်ဟူ၍၎င်း။ပ။ ရုန်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း မရုန်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း၊ ငြင်းခုံ ကုန်၏။ ဤကုသိုလ် အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

၂၁၇။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။ စွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ အကုသိုလ် အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ ကုသိုလ်အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ ကိုယ်သည်လည်း အနုဝါဒါ ဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။ စကားသည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။ အဘယ်ခြောက်မျိုးသော စွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်းတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်း တို့နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမျက်ထွက်တတ်၏။ ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်၏။

အမျက်ထွက်တတ်သော ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်သော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှု မရှိပဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိပဲ နေ၏။ တရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိပဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိပဲ နေ၏။ သံဃာ၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိပဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိပဲနေ၏။ အကျင့်သိက္ခာ၌ လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိ။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိပဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိပဲ နေသော၊ တရား၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ထိုရဟန်း သည် သံဃာ၌ စွပ်စွဲခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ယင်းစွပ်စွဲခြင်းသည် လူအများ အစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ လူအများ မချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူတို့ အစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော စွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌ ၎င်း၊ အပသန္တာန်၌၎င်း တွေ့မြင်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ်ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော စွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌ ၎င်း၊ အပသန္တာန်၌၎င်း မတွေ့မြင်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ မတွေ့မြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ရန် ကျင့်ကုန်လော့၊ ဤသို့ အားထုတ်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ တဖန်လည်း ရဟန်းသည် ကျေးဇူးကို ချေဖျက်တတ်၏။ ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင် ပြုတတ် ၏။ပ။ ငြူစူ၏။ ဝန်တို၏။ စဉ်းလဲ၏။ လှည့်ပတ်၏။ ယုတ်ညံ့သော ဆန္ဒရှိ၏။ မှားသောအယူရှိ၏။ မိမိအယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်တတ်၏။ ခိုင်မြဲစွာ ဟုတ်တတ်၏။ ပယ်စွန့်နိုင်၏။

ရဟန်းတို့ မိမိအယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်တတ်သော ခိုင်မြဲစွာယူတတ်သော ပယ်စွန့်နိုင်ခဲ့သော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိပဲ ကျိုးနွံ တုပ်ဝပ်မရှိပဲ နေ၏။ တရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိပဲ ကျိုးနွံ တုပ်ဝပ်မှုမရှိပဲ နေ၏။ သံဃာ၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိပဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မရှိပဲနေ၏။ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိ။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိပဲ ကျိုးနွံ တုပ်ဝပ်မှုမရှိပဲ နေသော၊ တရား၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာ၌ စွပ်စွဲခြင်းကိုဖြစ်စေ၏၊ ယင်းစွပ်စွဲခြင်းသည် လူအများစီးပွားမဲ့ခြင်းငှါ လူအများမချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများအကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူ့ဘုံအစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော စွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌ ရင်း၊ အပသန္တာန်၌ရင်း တွေ့မြင်ငြားဘုံ၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့တွေ့မြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကိုပင် ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ်ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော စွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌ ရင်း၊ အပသန္တာန်၌ရင်း မတွေ့မြင်ကုန်ငြားဘုံ၊ ရဟန်းတို့ သို့သို့ မတွေ့မြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ရန် ကျင့်ကုန်လော့။

ဤသို့ အားထုတ်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်း ပင်ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းအရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤစွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

အဘယ်သုံးမျိုးသော အကုသိုလ်အကြောင်းရင်းတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သောစိတ်ရှိ၏၊ ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏၊ ပျက်ဆီးလိုသောစိတ်ရှိ၍ စွပ်စွဲကုန်၏၊ တွေဝေသောစိတ်ရှိ၍ စွပ်စွဲကုန်၏၊ သီလပျက်စီးမှုဖြင့်ရင်း အကျင့်ပျက်စီးမှုဖြင့်ရင်း အယူပျက်စီးမှုဖြင့်ရင်း အသက်မွေးမှု ပျက်စီးမှုဖြင့်ရင်း စွပ်စွဲကုန်၏။ ဤအကုသိုလ် အကြောင်းသုံးမျိုးတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ အဘယ်သုံးမျိုးသော ကုသိုလ်အကြောင်းရင်းတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ်မရှိပဲ ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏၊ ပျက်ဆီးလိုသော စိတ်မရှိပဲ စွပ်စွဲကုန်၏၊ တွေဝေသောစိတ်မရှိပဲ စွပ်စွဲကုန်၏၊ သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့်ရင်း အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်ရင်း အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်ရင်း အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့်ရင်း စွပ်စွဲကုန်၏။ ဤကုသိုလ်အကြောင်းရင်းသုံးမျိုးတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ အဘယ်ကိုယ်သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းနည်း။ ဤသာသနာတော်၌ အချိုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အဆင်းမလှ ရှုမြင်၍မကောင်း ပုကူ၏ 'အရပ်နိမ့်၏' အနာများ၏၊ ကန်းလည်းကန်း၏၊ ကောက်လည်းကောက်၏ ခွင်လည်း ခွင်၏၊ ဖက်သကတ်နာလည်း စွဲ၏၊ ယင်းအနာမျိုးဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို စွပ်စွဲကုန်၏။

ဤကိုယ်သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။ အဘယ်စကားသည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းနည်း။ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်သည် အပြောအဆို ခက်၏၊ မန်းစွဲ၏၊ စကားထစ်၏၊ စကားပြောရာ၌ အရိအရွံ့ယို၏ 'သွားရေကျ၏'။

ယင်းစကားမျိုးဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို စွပ်စွဲကုန်၏၊ ဤစကားမျိုးသည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။

၂၁၀။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။ အာပတ်သင့်ကြောင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။ ကိုယ်ကြောင့်သာ သင့်၍ နှုတ်ကြောင့်၎င်း၊ စိတ်ကြောင့်၎င်း မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ နှုတ်ကြောင့်သာသင့်၍ ကိုယ် ကြောင့်၎င်း၊ စိတ်ကြောင့်၎င်း မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ ကိုယ်ကြောင့်၎င်း နှုတ်ကြောင့်၎င်း သင့်၍ စိတ်ကြောင့် မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ ကိုယ်ကြောင့်၎င်း စိတ်ကြောင့်၎င်း သင့်၍ နှုတ်ကြောင့် မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ နှုတ်ကြောင့်၎င်း စိတ်ကြောင့်၎င်း သင့်၍ ကိုယ် ကြောင့် မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ ကိုယ်ကြောင့်၎င်း နှုတ်ကြောင့်၎င်း စိတ်ကြောင့်၎င်း သင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ အာပတ်သင့်ကြောင်း ဤခြောက်မျိုးတို့သည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။

၂၁၉။ ကိစ္စာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။ ကိစ္စာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်း ရင်း တခုကား သံဃာတည်း။

၂၂၀။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော။ ဝိဝါဒါ ဓိကရုဏ်းသည် ရံခါ ကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် ကုသိုလ်ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍၎င်း၊ တရားမဟုတ်ဟူ၍၎င်း။ပ။ မှန်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း၊ မမှန် ရင်းသောအာပတ်ဟူ၍၎င်း၊ ကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက်ငြင်းခုံသည့်ပြင် ကိုယ်လက်ထိပါးအငြင်းပွားလျက် ဆန့် ကျင်ဖက်ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲ ဘို့ရန် ပြောခြင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းတို့ကို ကုသိုလ်ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အကုသိုလ် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍၎င်း၊ တရားမဟုတ်ဟူ၍၎င်း။ပ။ မှန်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း၊ မမှန်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း အကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက်ငြင်းခုံသည့်ပြင် ကိုယ်လက်ထိပါးအငြင်းပွားလျက် ဆန့် ကျင်ဖက်ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲဘို့ရန် ပြောခြင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းတို့ကို အကုသိုလ်ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတွင် အဗျာကတ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍၎င်း တရားမဟုတ်ဟူ၍၎င်း။ပ။ မုန့်၎င်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း မရုန့်၎င်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း အဗျာကတစိတ်ရှိလျက် ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက်ငြင်းခုံသည့်ပြင် ကိုယ်လက်ထိပါး အငြင်းပွားလျက် ဆန့် ကျင်ဖက်ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တပါးသောအခြင်းအရာဖြင့်ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲဘို့ရန် ပြောခြင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းတို့ကို အဗျာကတဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၁။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော။ အနုဝါဒါ ဓိကရုဏ်းသည် ရံခါ ကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် ကုသိုလ်အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းတို့သည် ကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။ ထိုသို့စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏အဖြစ် ရှေးရှု အားထုတ်သည်၏အဖြစ် အားအဆင့်ကို ပေးခြင်းတို့ကို ကုသိုလ်အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အကုသိုလ် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းတို့သည် အကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ၎င်း အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။ ထိုစွပ်စွဲ ရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏ အဖြစ် ရှေးရှု အားထုတ်သည်၏အဖြစ် အားအဆင့်ကို ပေးခြင်းတို့ကို အကုသိုလ် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အဗျာကတ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာ တော်၌ ရဟန်းတို့သည် အဗျာကတစိတ်ရှိလျက် သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ၎င်း အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။ ထိုသို့ စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏အဖြစ် ရှေးရှု အားထုတ်သည်၏အဖြစ် အားအဆင့်ကို ပေးခြင်းတို့ကို အဗျာကတ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၂။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော၊ အာ ပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် ရံခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း၊ ကုသိုလ်အာပတ္တာဓိကရုဏ်းကား မရှိ။

ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် အကုသိုလ် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သိလျက် ကောင်းစွာ သိလျက် စေ့ဆော်၍ လွှမ်းမိုး၍ လွန်ကျူးအပ်သော အာပတ်ကို အကုသိုလ် အာပတ္တာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် အဗျာကတ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ မသိပဲ ကောင်းစွာ မသိပဲ မစေ့ဆော်မှု၍ မလွှမ်းမိုးမှု၍ လွန်ကျူးအပ်သော အာပတ်ကို အဗျာကတအာပတ္တာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၃။ ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော။ ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် ရံခါ ကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် ကုသိုလ်ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာက ကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် ပြုအပ်သော အပလောကနက် ၂ တွဲကို ၂ တွဲဒုတိယကံ ၂ တွဲစတုတ္ထကံတို့ကို ကုသိုလ်ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အကုသိုလ်ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာက အကုသိုလ်စိတ် ရှိလျက် ပြုအပ်သော အပလောကနက် ၂ တွဲကို ၂ တွဲဒုတိယကံ ၂ တွဲစတုတ္ထကံတို့ကို အကုသိုလ် ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အဗျာကတကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာက အဗျာကတ စိတ်ရှိလျက် ပြုအပ်သော အပလောကနက် ၂ တွဲကို ၂ တွဲဒုတိယကံ ၂ တွဲစတုတ္ထကံတို့ကို အဗျာကတ ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၄။ ဝိဝါဒလည်းမည်၍ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ ဝိဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ ဝိဝါဒမမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ဝိဝါဒလည်း မည်သလော၊ အချို့သည် ဝိဝါဒလည်းမည်၏၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အချို့သည် ဝိဝါဒသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ဝိဝါဒမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်း လည်း မည်၏၊ ဝိဝါဒလည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ဝိဝါဒလည်းမည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်းမည်သနည်း။ ရဟန်း တို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍၎င်း၊ တရားမဟုတ်ဟူ၍၎င်း။။။။ ရန်၎င်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း မရန်၎င်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုသို့ ငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံသည့်ပြင် ကိုယ်လက်ထံပါး အငြင်းပွားလျက် ဆန်ကျင်ဖက်ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တပါးသော အငြင်းအရာဖြင့် ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲရန် ပြောခြင်း ခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်းတို့သည် ဝိဝါဒလည်း မည်ကုန်၏၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ဝိဝါဒသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သနည်း။ အမိန့်သား ငြင်းခုံခြင်း အဖန်တီးသား ငြင်းခုံခြင်း သားနှင့် အဖ ငြင်းခုံခြင်း ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း ငြင်းခုံခြင်း မောင်နှင့်အစ်မနှစ်မငြင်းခုံခြင်း အစ်မ နှစ်မနှင့်မောင်ငြင်းခုံခြင်း မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ငြင်းခုံခြင်းတို့ သည် ဝိဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ ဝိဝါဒမမည်သနည်း။ အနုဝါဒါ ဓိကရုဏ်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်း ကိစ္စာဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ဝိဝါဒမမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ဝိဝါဒလည်း မည်သနည်း။ ဝိဝါဒါ ဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏၊ ဝိဝါဒလည်း မည်၏။

၂၂၅။ အနုဝါဒလည်းမည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ အနုဝါဒသာမည်၍ အဓိ ကရုဏ်းမမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အနုဝါဒမမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အနုဝါဒလည်း မည်သလော၊ အချို့သည် အနုဝါဒလည်းမည်၏၊ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်းမည်၏။ အချို့သည် အနုဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အနုဝါဒ မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏၊ ဝိဝါဒလည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အနုဝါဒလည်းမည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့်၎င်း ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။

ထိုသို့စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည့် နှစ် အဖြစ် ရှေးရှုအားထုတ်သည်၏ အဖြစ် အားအဆင့်ပေးခြင်းတို့သည် အနုဝါဒလည်း မည်ကုန်၏။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အနုဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်သနည်း။ အဓိကသားကို စွပ်စွဲခြင်း သားကလည်း အမိကို စွပ်စွဲခြင်း အဖကသားကိုစွပ်စွဲခြင်း သားကလည်း အဖကို စွပ်စွဲခြင်း ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း စွပ်စွဲခြင်း မောင်ကအစ်မနမကို စွပ်စွဲခြင်း အစ်မနမကလည်း မောင်ကို စွပ်စွဲခြင်း မိတ်ဆွေအချင်းချင်း စွပ်စွဲခြင်းတို့သည် အနုဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည်အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အနုဝါဒမမည်သနည်း။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်း ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ အနုဝါဒမမည်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အနုဝါဒလည်းမည်သနည်း။

အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အနုဝါဒလည်း မည်၏။

၂၂၆။ အာပတ်လည်းမည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော အာပတ်သာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အာပတ်မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အာပတ်လည်းမည်သလော၊ အချို့သည် အာပတ်လည်း မည်၏။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အချို့သည် အာပတ်သာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အာပတ် မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အာပတ်လည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အာပတ်လည်းမည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သနည်း။

အာပတ်ငါးပုံ အာပတ်ခုနစ်ပုံတို့သည် အာပတ်လည်းမည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည် ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အာပတ်သာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်သနည်း။

သောတာပတ္တိနှင့် သမာပတ္တိတို့သည် အာပတ်သာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အာပတ်မမည်သနည်း။

ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း တို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အာပတ် မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အာပတ်လည်း မည်သနည်း။

အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အာပတ်လည်း မည်၏။

၂၂၇။ ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ ကိစ္စသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ကိစ္စမမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ကိစ္စလည်း မည်သလော။

အချို့သည် ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်းမည်၏။ အချို့သည် ကိစ္စသာမည်၍ အဓိ ကရုဏ်းမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ကိစ္စမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ကိစ္စလည်းမည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ် လည်း မည်သနည်း။

သံဃာ၏ ကိစ္စပြုဖွယ်ဖြစ်သော အပလောကနက် ဥတ္တိကံ ဥတ္တိဒုတိယကံ ဥတ္တိစတုတ္ထကံ တို့သည် ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ကိစ္စသာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်သနည်း၊ ဆရာ့ကိစ္စ ဥပဇ္ဈာယ်ကိစ္စ ဥပဇ္ဈာယ်တူ သီတင်းသုံးဖော်ကိစ္စ ဆရာတူသီတင်းသုံးဖော်ကိစ္စတို့သည် ကိစ္စသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ကိစ္စမမည်သနည်း၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ကိစ္စမမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ကိစ္စလည်းမည်သနည်း၊ ကိစ္စာ ဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည်၏၊ ကိစ္စလည်းမည်၏။

၉-အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းသမထ သမ္မုခါဝိနည်း

၂၂၈။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် သမ္မုခါဝိနည်း ယေဘုယျသိကကဟူသော နှစ်ပါးသောသမထတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် ယေဘုယျသိကဟူသော တခုသောသမထသို့ မရောက်ပဲ သမ္မုခါဝိနည်းဟူသော တခုသောသမထ ဖြင့်ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်သို့နည်းဟူမူကား—ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်း တို့သည် တရားဟူ၍၎င်း တရားမဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ ဝိနည်းဟူ၍၎င်း ဝိနည်းမဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ ဘုရား ဟောဟူ၍၎င်း ဘုရားဟောမဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရားအလေ့အကျက်ဟူ၍၎င်း မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်မဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်ချက်ဟူ၍၎င်း မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ် ချက် မဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ အာပတ်ဟူ၍၎င်း အာပတ်မဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊ ပေါသောအာပတ်ဟူ၍၎င်း လေးသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း၊ အကြွင်းရှိသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း အကြွင်းမဲ့ အာပတ်ဟူ၍၎င်း၊ ရန်၎င်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း မရန်၎င်းသော အာပတ်ဟူ၍၎င်း ငြင်းခုံကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်း၏ ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။

သမ္မုခါ ဝိနည်းဖြင့်ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃ သမ္မုခတာ’ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’တို့တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည် သနည်း။

ကံအားလျှောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင် ခြင်း မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည်တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။

အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဉာဏ်ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။

(သပိတ်သင်္ကန်းစသော) အကြောင်းတခုခုကြောင့် ရန်သူဖြစ်ကြသော အချင်းချင်း ငြင်းခုံ သော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ငြိမ်းပြီးအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းအောင်ပြုသော ကာရကရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’ သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရွတ်ချမှု ရွတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၂၉။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ထိုကျောင်း၌ မငြိမ်းစေနိုင်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းများထုကျောင်းသို့ သွားကြရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ သွားကုန်စဉ် လမ်းခရီးကြား၌ ထိုအဓိကရုဏ်း ကို ငြိမ်းစေရန်စွမ်းဆောင်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်း၏ ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃ သမ္မုခတာ’ တရား၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည် သနည်း။

ကံအားလျှောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏လာခြင်း ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင် ခြင်း မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။

အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော မေဓဝိနယဉာတိကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘မေဓသမ္ပုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္ပုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္ပုခတာ’ မည်သနည်း။

(သပိတ်သင်္ကန်းစသော) အကြောင်းတခုခုကြောင့် ရန်သူဖြစ်သော အချင်းချင်း ငြင်းခုံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္ပုခတာ’ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ငြိမ်းပြီးအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းအောင်ပြုသော ကာရက ရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’ သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချမှု ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၂၀။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ သွားစဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို—

“ငါ့သျှင်တို့ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ဤသို့ဖြစ်၏၊ ဤသို့ပေါ်ပေါက်၏၊ တောင်းပန်၏၊ အသျှင်တို့သည်အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော မေဓဝိနယဉာတိကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေပါကုန်လော့” ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သီတင်းကြီးရဟန်းဖြစ်၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် သီတင်းငယ် ရဟန်းဖြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်တို့ တိုင်ပင်ပြီးသည့်တိုင်အောင် သင်တို့သည် တခဏမျှ တခုသော နေရာ၌ နေပါကုန်လော့” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သီတင်းငယ်ရဟန်းဖြစ်၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် သီတင်းကြီးရဟန်းဖြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့တိုင်ပင်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ဤနေရာမှာပင် နေကုန်လော့” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ တိုင်ပင်ဆဲ ဖြစ်သော ကျောင်းနေရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို မေဓဝိနယဉာတိကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်” ဟု အကြံ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို လက်မခံအပ်။

ရဟန်းတို့ တိုင်ပင်ဆဲ ဖြစ်သော ကျောင်းနေရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို မေဓဝိနယဉာတိကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်၏” ဟု အကြံ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အတိုင်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ပြောကုန်ငြားအံ့၊ မေဓဝိနယဉာတိကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို အကျွန်ုပ်တို့ ငြိမ်းစေသည့်အတိုင်း ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းလတ္တံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်မှု အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို လက်ခံကုန်အံ့။

အသျှင်တို့ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အတိုင်း ဤအဓိကရုဏ်းကို မပြောကုန်ငြားအံ့၊ ဓမ္မဝိနယဥ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို အကျွန်ုပ်တို့ ငြိမ်းစေမည့်အတိုင်း ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းမည်မဟုတ်၊ ဤသို့ ဖြစ်မူ အကျွန်ုပ်တို့ သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို လက်မခံကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းအပ်သည်ကို ပြု၍ ထိုအဓိကရုဏ်းကို လက်ခံရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုအာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့ကို—

“ငါတို့သည် အသျှင်တို့အား ဤအဓိကရုဏ်းကို ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အတိုင်း ပြောကြားကုန်အံ့။

အသျှင်တို့သည် ဤမျှလောက် ဤမျှလောက်သော အကြောင်းဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မ ဝိနယဥ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအတိုင်းပင် ကောင်းစွာ ငြိမ်းပါလိမ့်မည်၊ ဤသို့ ငြိမ်းမူ ငါတို့သည် အသျှင်တို့အား ဤအဓိကရုဏ်းကို လွှဲအပ်ကုန်အံ့။

အသျှင်တို့သည် ဤမျှလောက် ဤမျှလောက်သော အကြောင်းဖြင့် အဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယ ဥ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် မငြိမ်းစေကုန်နိုင်ငြားအံ့၊ ထိုအတိုင်းပင် ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းမည် မဟုတ်ပါ။ ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို အသျှင်တို့အား လွှဲအပ်ကုန်မည်မဟုတ်ပါ။ ငါတို့ပင် ဤအဓိကရုဏ်း၏ အရှင်များ ဖြစ်ကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းအပ်သည်ကို ပြု၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့အား ထိုအဓိကရုဏ်းကို လွှဲအပ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်း ကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏၊ အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃ သမ္မုခတာ’ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိ ကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’ သည် ချောက်ချားမူ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ် သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏၊ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရွတ်ချမူ ရွတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။

ဥပ္ပာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းခြင်း

၂၃၁။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် စကားတို့ သည်လည်း မဆုံးနိုင်ကုန်၊ တခုသော စကား၏ အနက် (သဘော)ကိုသော်လည်း မသိအပ်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သော အဓိကရုဏ်းကို ဥပ္ပာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဥပ္ပာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ရမည်။

သီလရို၏၊ ပါတိမောက်သံဝရသီလကို စောင့်ရှောက်လျက်နေ၏၊ အကျင့် ‘အာစာရ’ကျက် စားရာ ‘ဂေါစရ’နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့၌သော်လည်း ဘေး ဟု ရှုလေ့ရှိ၏၊ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ အကြားအမြင်များ၏၊ အကြားအမြင်ကို ဆောင်၏၊ အကြားအမြင်ကို ဆည်းပူး၏။ အစ၏ကောင်းခြင်း အလယ်၏ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်းရှိသော အနက်နှင့်ပြည့်စုံသော သဒ္ဓါနှင့်ပြည့်စုံသော အလုံးစုံပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သောအကျင့်ကို ဟောပြောသော တရားတို့ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် များစွာ ကြားအပ်ကုန်၏၊ ဆောင်ကုန်၏၊ နှုတ်ဖြင့်လေ့လာကုန်၏၊ စိတ်ဖြင့် မှတ်သားကုန်၏၊ ဥာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုးထွင်း၍ သိအပ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက် နှစ်ပါးတို့သည် အကျယ်အားဖြင့် ကောင်းစွာ နှုတ်တက်ရ၏၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်ကုန်၏၊ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်း ရှိကုန်၏၊ ပါတိမောက်အားဖြင့် အဖွင့် ‘ဥဘတောဝိဘင်း’အားဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်အပ်ကုန်၏။ ပိနည်း၌ လိမ္မာ၏၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိ။ (သပိတ် သင်္ကန်း စသော) အကြောင်းတခုခုကြောင့် ရန်သူဖြစ်သော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့ကို သိစေခြင်းငှါ၎င်း ရှုစေခြင်းငှါ၎င်း အပြားအားဖြင့် ရှုစေခြင်းငှါ၎င်း ကြည့်စေခြင်းငှါ၎င်း ကြည့်ညို့စေခြင်းငှါ၎င်း စွမ်းနိုင်၏။ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်းကြောင်း၌ လိမ္မာ၏။ အဓိကရုဏ်းကို သိ၏။ အဓိကရုဏ်း၏ ဖြစ်ကြောင်းကို သိ၏။ အဓိကရုဏ်း၏ ချုပ်ခြင်းကို သိ၏။ အဓိကရုဏ်း ချုပ်ခြင်းသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကို သိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၂၃၂။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် စကားတို့သည်လည်း အဆုံးမရှိကုန်၊ တခုသော စကား၏ အနက် (သဘော) ကိုသော်လည်း မသိအပ်၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ၎င်း ဤမည်သော ရဟန်းကို၎င်း ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ သမုတ်ရမည်၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် စကားတို့သည်လည်း အဆုံးမရှိကုန်၊ တခုသော စကား၏ အနက် (သဘော) ကိုသော်လည်း မသိအပ်၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ၎င်း ဤမည်သော ရဟန်းကို၎င်း ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကို၎င်း ဤမည်သော ရဟန်းကို၎င်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရမည်။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို၎င်း ဤမည်သော ရဟန်းကို၎င်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို

ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဥပ္ပာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းစေနိုင်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ သည်၎င်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’ သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၂၃။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် ထိုပရိသတ်၌ ဓမ္မကထိက ရဟန်းရှိငြားအံ့၊ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုလည်း နှုတ်တက်မရ၊ ဥဘတောဝိဘင်းကိုလည်း နှုတ်တက်မရ၊ ထိုဓမ္မကထိကသည် အနက်ကို မမှတ်သားနိုင်ပဲ သဒ္ဓါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်။

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဓမ္မကထိကတည်း၊ ဤဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုလည်း နှုတ်တက်မရ၊ ဥဘတောဝိဘင်းကိုလည်း နှုတ်တက်မရ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် အနက်ကို မမှတ်သားပဲ သဒ္ဓါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏။ အသျှင်တို့အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကိုထစေ၍ ကြွင်းသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်အံ့ ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ထစေ၍ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ သည်၎င်း ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ သည်၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ သည်၎င်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’ သည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် ထိုပရိသတ်၌ ဓမ္မကထိက ရဟန်းရှိငြားအံ့၊ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုသာလျှင် နှုတ်တက်ရ၏။ ဥဘတောဝိဘင်းကိုကား နှုတ်တက်မရ၊ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် အနက်ကို မမှတ်သားနိုင်ပဲ သဒ္ဓါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်။

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဓမ္မကထိကသာတည်း၊ ဤရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုသာလျှင် နှုတ်တက်ရ၏။ ဥဘတောဝိဘင်းကိုကား နှုတ်တက်မရ၊ ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် အနက်ကို မမှတ်သားနိုင်ပဲ သဒ္ဓါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို

တားမြစ်၏။ အသျှင်တို့အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤဓမ္မကထိကရဟန်းကို ထစေ၍ ကြွင်းသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်အံ့” ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းကို ထစေ၍ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္ပုခတာ’သည်၎င်း၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္ပုခတာ’သည်၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္ပုခတာ’သည်၎င်း။။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’သည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။

ယေဘုယျသိကဝိနည်း

၂၃၄။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် မငြိမ်းစေနိုင်ကုန်၊ သံဃာသည်ပင် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းပါစေလော့” ဟု သံဃာအား လွှဲအပ်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့သော အဓိ ကရုဏ်းကို ယေဘုယျသိကဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသောရဟန်းဟု သမုတ် ရမည်။ ယင်းရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်းမလိုက်၊ ဒေါသဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ မောဟာဂတိသို့ လည်း မလိုက်၊ ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ စာရေးတံမဲယူအပ်ပြီး မယူအပ်သေးသည်ကိုလည်း သိ၏။။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေ့ဦးစွာရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကိုသိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို)နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရ၏၊ ကျ်ကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို)နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤ မည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာ အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤကိုဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤ နှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

စာရေးတံမဲပေးသော ထိုရဟန်းသည် စာရေးတံမဲတို့ကို ယူစေရမည်။ ဓမ္မဝါစီရဟန်းအများတို့က ပြောသည့်အတိုင်း ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့်၎င်း၊ ယေဘုယျသိကဝိနည်းဖြင့်၎င်း ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃ သမ္မုခတာ’ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည် သနည်း၊ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ခြင်း၊ မျက်မှောက်ရှိ ရဟန်းတို့၏ မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဉာဏ်ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏မျက် မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည် သနည်း၊ (သပိတသင်္ကန်းစသော) အကြောင်း ထခုခူကြောင့် ရန်သူဖြစ်သော ငြင်းခုံသော ရဟန်း နှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်၌ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုဝိနည်းကံ နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ယေဘုယျသိကဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ ယေဘုယျ သိက ဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတား မြစ်ခြင်းတို့သည် ယေဘုယျသိက ဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ငြိမ်းပြီးသော အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသောရဟန်းသည် ရှုတ်ချ ငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စာရေးတံမဲ ပေးခြင်းသုံးမျိုး

၂၃၅။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ အဓိကရုဏ်းသည် ဤသို့ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မထောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။

“ဤမာန်သောကျောင်းလိုက်၌ မထေရ်ကြီးအများတို့သည် နေကြကုန်၏။ အကြားအမြင်များ ကုန်၏။ ပါဠိတော်ကိုနှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကိုဆောင်ကုန်၏။ ပညာရှိ၍ ထက်မြက်လိမ္မာကုန်၏။ ရှက်တတ်ကုန်၏။ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ ရှိကုန်၏။ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားကုန်၏။ ထိုမထေရ်ကြီးတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယ ဉာဏ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေကုန်ငြားအံ့။ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာငြိမ်းရာ၏” ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းတိုက်သို့သွား၍ ထိုမထေရ်ကြီးတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ဤသို့ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏။ မထေရ်တို့သည် အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဥတိကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေပါကုန်လော့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုမထေရ်ကြီးတို့သည် “သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာက အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေသည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ငြိမ်း၏” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲမကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီး အများတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲမကျေနပ်ကုန်။ “ဤမည်သောကျောင်းတိုက်၌ မထေရ်ကြီးသုံးပါးတို့သည် နေကုန်၏ ။ပ။ မထေရ်ကြီးနှစ်ပါးတို့သည် နေကုန်၏။ပ။ မထေရ်ကြီးတပါးသည် နေ၏။ အကြားအမြင်များ၏။ ပါဠိတော်ကို နှုတ်ငုံဆောင်သည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် ပါတိမောက်ကိုဆောင်၏။ ပညာရှိ၍ ထက်မြက်လိမ္မာ၏။ ရှက်တတ်၏။ တွေးတောမှု သံသယက္ကုတ္တရရှိ၏။ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏။ ထိုမထေရ်ကြီးသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဥတိကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းအံ့။ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းစေရာ၏” ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းတိုက်သို့သွား၍ ထိုမထေရ်ကြီးကို “အသျှင်ဘုရား ဤအဓိကရုဏ်းသည် ဤသို့ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မထေရ်ကြီးသည် အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်း ဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဥတိကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းပါစေ” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုမထေရ်ကြီးသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာက အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေသည့်အတိုင်း မထေရ်ကြီးသုံးပါးတို့က အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေသည့်အတိုင်း မထေရ်ကြီးနှစ်ပါးတို့က အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေသည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ငြိမ်း၏” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲမကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီးအများတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီးသုံးပါးတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီး နှစ်ပါးတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီးတပါး၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။

မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ပြီးပြတ်ပြီး ဖြစ်၏။ ငြိမ်းအေးပြီး ဖြစ်၏။ ပြေငြိမ်းပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းပြီး ဖြစ်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့အား (၁) သီစေရန်၊ လျှို့ဝှက်သော စာရေးတံမဲကို ၎င်း (၂) မိမိ နားရင်း၌ ကပ်၍ ပေးသော စာရေးတံမဲကို ၎င်း (၃) ပွင့်လင်းသော စာရေးတံမဲကို ၎င်း ဤစာရေးတံမဲသုံးမျိုးတို့ကို ယူစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် လျှို့ဝှက်သော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း။

စာရေးတံမဲ ယူစေသော ထိုရဟန်းသည် စာရေးတံမဲတို့ကို အတိုအရှည် အမှတ်အသားတို့ကို ပြုလုပ်၍ ရဟန်းတပါးတပါးစီသို့ ကပ်၍ “ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ လိုရာမဲကို ယူလော့” ဟု ပြောရမည်။ (မဲကို) ယူပြီးသော် “တစုံတယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အားမျှ မပြပါလင့်” ဟု ပြောရဦးမည်။

“အဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏” ဟု သိလျှင် “မကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း” ဟု ပြော၍ တဖန် ငင်ရမည် ‘မဲထပ်ယူစေရမည်’။ “ဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏” ဟု သိလျှင်ကား “ကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း” ဟု ကြော်ငြာရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် လျှို့ဝှက်သော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် မိမိနားရင်း၌ ကပ်၍ ပေးသော စာရေးတံမဲယူစေခြင်း ‘မဲပေးခြင်း’ သည် ဖြစ်သနည်း။ စာရေးတံ မဲပေးသော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတပါး တပါးအား နားရင်းသို့ ကပ်၍ “ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ လိုရာမဲကို ယူလော့” ဟု ပြောရမည်။ (မဲကို) ယူပြီးသော် “တစုံတယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အားမျှလည်း မပြောကြားပါလင့်” ဟု ပြောရဦးမည်။ “အဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏” ဟု သိလျှင် “မကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း” ဟု ပြော၍ တဖန် ငင်ရမည် ‘မဲထပ်ယူစေရမည်’။ “ဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏” ဟု သိလျှင် “ကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း” ဟု ကြော်ငြာရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် နား၏အနီး၌ ပြောရသော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် ပွင့်လင်းသော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း။ “ဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏” ဟု သိလျှင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ယူစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ပွင့်လင်းသော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်း သုံးမျိုးတို့ကား ဤသည်တို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သတိဝိနည်း

၂၅၆။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် သမ္မုခါဝိနည်း သတိဝိနည်း အမုဠဝိနည်း တဿပါပိယသိကာဝိနည်း ဟူသော လေးပါးသော သမထတို့ဖြင့်ငြိမ်း၏။

အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အမုဠဝိနည်း တဿပါပိယသိကာဝိနည်း ဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့သို့ မထောက်ပံ့ သမ္မုခါဝိနည်း သတိဝိနည်း ဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းကို အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ထောက်သော ထိုရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသိကို စမ္ပယ်တင်၍ ။ပ။ “အသျှင်ဘုရားတို့ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အခြေအမြစ်မရှိ

သော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို သတိဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျမ်းကျင့် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ရဟန်းတို့သည် ဤမည်သော ရဟန်းကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာ အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ရဟန်းတို့သည် ဤမည်သော ရဟန်းကို အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ သတိပြန် ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာ သည် သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေး၏။ သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်း ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရ၏။ အကြင် အသျှင် အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် သတိပြန်ပြောခြင်းသို့ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့်၎င်း သဘိဝိနည်းဖြင့်၎င်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ် နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခ တာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလ သမ္မုခတာ’ တည်း။ပ။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည် သနည်း၊ စွပ်စွဲသော ရဟန်း၊ စွပ်စွဲခံရသော ရဟန်း၊ နှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် သတိဝိနည်း မည်သနည်း၊ သတိဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကံဖြစ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သတိဝိနည်း မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရက ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရွတ်ချငြားအံ့၊ ရွတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။

အမူဠဝိနည်း

၂၃၇။ အနဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် သတိဝိနည်း တဿပါပိယသိကာဝိနည်းကံဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့သို့ မရောက်ပဲ သမ္မုခါဝိနည်း အမူဠဝိနည်း ဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောဆို၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကြောင့် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ ဖောက်ပြန်ပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို ပြုအပ်၏” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။

ရဟန်းတို့ အလွန်တွေဝေသော ထိုရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲဗေဒကပုဒ်ထက်၌ ကေသီ၊ နိ ခမ္မယ်တင်၍ ။ပ။ ဤသို့ ပြောရမည်။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကြောင့် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်သည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို ပြုမိ၏” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန်တွေဝေသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူးကျင့်ကြ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကြောင့် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည် ကို အောက်မေ့လော့” ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြသည်ကို မအောက်မေ့ နိုင်ပါ၊ ‘သတိမရပါ’၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို ပြုမိ၏” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာသည် သာတည်း။ အလွန်တွေဝေသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးရာ၏၊ ဤကားသိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်း တို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူး ကျင့်ကြ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ၍ ကျင့်ကြခြင်းကြောင့် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ် သည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ၊ ‘သတိမရပါ’၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြခြင်းကို ပြုမိ၏” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘော ရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။

အလွန်တွေဝေသော ထိုရဟန်းသည် အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာ သည် အလွန်တွေဝေသော ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေး၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့်၎င်း၊ အမုဇ္ဇဝိနည်းဖြင့်၎င်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ် နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘မေ့သမ္မု ခတာ’ ဝိနည်း၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလ သမ္မုခတာ’ တည်း။ပ။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် အမုဇ္ဇဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ အမုဇ္ဇဝိနည်း ကံကို ပြုခြင်း ပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်း တို့သည် အမုဇ္ဇဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက် ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရွတ်ချငြားအံ့၊ ရွတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။

တဿပါပိယသိကာဝိနည်း

၂၃၇။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် သတိဝိနည်း အမုဇ္ဇဝိနည်း ဟူသော သမထ နှစ်ပါးတို့သို့ မရောက်ပဲ သမ္မုခါဝိနည်း တဿပါပိယသိကာဝိနည်းကဟူသော သမထနှစ်ပါးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာ သလော၊ ငြိမ်းရာ၏ ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား—ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို သံဃာ့အလယ်၌ “အသျှင်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့၎င်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့၎င်း ဤသို့ သဘောရှိ သော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု ဂရုကအာပတ်ဖြင့် စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့၎င်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ် သို့၎င်း ဤသို့သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မအောက်မေ့မိ ‘သတိမရပါ’” ဟု ပြော၏။

ထိုစောဒကရဟန်းက ပြေရှင်းလာသော ထိုရဟန်းကို “အသျှင် တိုက်တွန်းပါ၏။ (သင်သည်) ပါရာဇိကအာပတ်သို့၎င်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့၎င်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည် ဟု သတိရခဲ့ပါမူ ကောင်းစွာ ဝန်ခံပါလော့” ဟု အလွန် ရစ်ပတ်ဖွဲ့ချည်၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့၎င်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့၎င်း ဤသို့သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည် ဟု သတိမရပါ။ ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်အနည်းငယ်မျှသို့ ရောက်သည် ဟု သတိရ၏” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုစောဒကရဟန်းက ပြောရှင်းသော ထိုရဟန်းကို “အသျှင်တိုက်တွန်းပါ၏။ (သင်သည်) ပါရာဇိကအာပတ်သို့၎င်း ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့၎င်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည် ဟု သတိရခဲ့ပါမူ ကောင်းစွာ ဝန်ခံပါလော့” ဟု အလွန်ရစ်ပတ်ဖွဲ့ချည် ပြန်၏။

ထိုရဟန်းက “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ် အနည်းငယ်မျှသို့ပင် ရောက်၍ အမေးမခံရပဲ ဝန်ခံသေး၏။ ပါရာဇိကအာပတ်သို့၎င်း ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့၎င်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်ခဲ့မှုကား အမေးခံရလျက် အဘယ်ကြောင့် ဝန်မခံ ခဲ့မည်နည်း” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုစောဒက ရဟန်းက “ငါ့သျှင် သင်သည် ဤမည်သော အာပတ် အနည်းငယ်မျှသို့ရောက် လျက် အမေးမခံရပဲ ဝန်မခံဘိသေး၏။ ပါရာဇိကအာပတ်သို့၎င်း ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ ၎င်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်မှု အမေးမခံရပဲ အဘယ်မှာ ဝန်ခံတော့အံ့ နည်း။ အသျှင် တိုက်တွန်းပါ၏။ (သင်သည်) ပါရာဇိက အာပတ်သို့၎င်း ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့၎င်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ရောက်သည် ဟု သတိရခဲ့ပါမူ ကောင်းစွာ ဝန်ခံလော့” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းက “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့၎င်း ပါရာဇိကအာပတ်နှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့၎င်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည် ဟု သတိရ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့၎င်း ပါရာဇိကနှင့်နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့၎င်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို သတိမရခဲ့ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ရယ်မြူးသောအားဖြင့် ပြောမိပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ချွတ်ချော်သောအားဖြင့် ပြောမိပါ၏” ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား တဿပါပိယသိကကံကို ပြုရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ ဂရုကအာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း ‘စစ်ဆေး’ အပ်သော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏။ စကားတမျိုးဖြင့် စကားတမျိုးကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ‘အဖျင်းဖျင်း ပြော၏’။ သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြော၏။ သံဃာအားလျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါပိ သိကကံကို ပြုရမည်။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ ဂရုကအာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း ‘စစ်ဆေး’ အပ်သော် ပယ်ပြီး နောက် ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏။ စကားတမျိုးဖြင့် စကားတမျိုးကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ‘အဖျင်းဖျင်း ပြော၏’။ သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြော၏။ သံဃာသည် ဤမည် သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကကံကို ပြု၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယ သိကကံ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့်၎င်း တဿပါပိယသိကာ ဝိနည်းကံဖြင့်၎င်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါ ဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ တရား၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’တည်း။ပ။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် တဿပါပိယသိကာ ဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ တဿပါပိယသိကကံကို ပြုခြင်း ပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် တဿပါပိယ သိကာ ဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက် ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။

ဝန်ခံသည့်အတိုင်းပြုခြင်း

၂၃၉။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် သမထအဘယ်မျှတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်း သည် သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏဝိနည်း တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံ ဟူသော သမထ သုံးမျိုး တို့ဖြင့် ငြိမ်း၏။

အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် တိဏဝတ္ထာရက ဟူသော သမထတမျိုးသို့ မထောက်ပံ့ သမ္မုခါ ဝိနည်းကံ ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကံဟူသော သမထ နှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟုမူကား—ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် လဟူကအာပတ် သို့ထောက်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတပါးသို့ ကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြိုရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီ လျက် “ငါ့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ထောက်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြား ပြောကြားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

“ရှု မြင် ၏လော” ဟု ဒေသနာခံ ရဟန်းက ဆိုရမည်။ “ဪ ရှု မြင်ပါ၏” ဟု (ဒေသနာ ကြားသော ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ “နောင်အခါ၌ စောင့်စည်းလော့” ဟု ဒေသနာခံ ရဟန်းကဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့—ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်း သနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’တည်း။ပ။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’မည်သနည်း၊
ဒေသနာကြားသော ရဟန်းနှင့် ဒေသနာခံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်းသည်
ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’မည်၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ ပဋိညာတကရဏ
ဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်း
တို့သည် ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ခြားငြားအံ့၊ ချောက်
ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါဓိတ် အာပတ် သင့်၏။

ဤသို့ ဒေသနာကြားခြင်းကို ရမူ ဤရခြင်းသည် ကောင်း၏ (အပြစ်မရှိ)၊ မရမူ ရဟန်းတို့
ထိုဒေသက ရဟန်းသည် ရဟန်းအများတို့သို့ကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်၍
သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် “အသျှင်
ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြားပါ၏” ဟု
ဆိုရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်—

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူကုန်လော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည်
အာပတ်ကို အောက်မေ့၏၊ ဖွင့်လှစ်၏၊ ထင်စွာပြု၏၊ ဒေသနာကြား၏၊ အသျှင်တို့အား
လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော
ရဟန်း၏ အာပတ်ကို ခံယူပါအံ့” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

“ရှုမြင်၏လော့” ဟု ထိုရဟန်းက မေးရမည်။ “ဪ ချစ်ပါ၏” ဟု (ဒေသကရဟန်းက)
ဆိုရမည်။ “နှောင်အခါ စောင့်ရှောက်လော့” ဟု (ဒေသနာခံသော ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ ရဟန်းတို့
ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကံတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏၊
ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’
ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’
တည်း။ပ။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’မည်သနည်း၊
ဒေသနာကြားသော ရဟန်းနှင့် ဒေသနာခံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်းသည်
ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’မည်၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် ပဋိညာတ
ကရဏဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း
ရှေးရှုကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။ ရဟန်း
တို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်သော ပါဓိတ် အာပတ် သင့်၏။

ဤသို့ ဒေသနာကြားခြင်းကို ရမူ ဤရခြင်းသည် ကောင်း၏၊ မရမူ ရဟန်းတို့ ထိုဒေသက
ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြီး
ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် “အသျှင်ဘုရားတို့

အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်ကို ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြားပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် အာပတ်ကို အောက်မေ့၏၊ ဖွင့်လှစ်၏၊ ထင်စွာပြု၏၊ ဒေသနာကြား၏၊ သံဃာ အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤ မည်သော ရဟန်း၏ အာပတ်ကို ခံယူပါအံ့” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

“ရှုမြင်၏လော့” ဟု ထို(ဒေသနာခံ)ရဟန်းက ဆိုရမည်။ “ဪ ရှုမြင်ပါ၏” ဟု (ဒေသက ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ “နောင်အခါ စောင့်ရှောက်လော့” ဟု (ဒေသနာခံ ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကံတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏၊ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ တည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိက ရုဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါဝိတ် အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါဝိတ် အာပတ် သင့်၏။

တိဏဝတ္ထာရက

၂၄၀။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် ပဋိညာတကရဏ ဟူသော သမထတမျိုးသို့ မရောက်ပဲ သမ္မုခါဝိနည်း တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်း ဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား—ဤသာသနာတော်၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူ အရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား “မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြော ကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော ငါတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

ငါတို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်းကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရန်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ စင်စစ် ဖြစ်တန်ရာ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်ငြားအံ့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သဘောရှိသော အဓိကရုဏ်းကို တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းအားလုံးတို့သည်ပင် တပေါင်းတည်း စည်းဝေးရမည်။ စည်းဝေးပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းခြင်းငှါ ရုန့်ရင်းကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့်ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သောအာပတ်ကို ချန်ထား၍ ဤအဓိကရုဏ်းကို တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်စေ ရာ၏” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တဖက် အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိအသင်း အပင်းကို သိစေရမည်—

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်းကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်းကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အသျှင်တို့အား လျှောက်ပတ်သော အခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကို၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ် ကို၎င်း အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ၎င်း ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် ပါရာဇိက အာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့်ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာအလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကံ ဖြင့် ဒေသနာ ကြားပါအံ့” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၁။ ထို့နောက် တဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိအသင်းအပင်းကို သိစေရမည်—

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့ သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ် ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်းကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အသျှင်တို့အား လျှောက်ပတ်သော အခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကို၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ် ကို၎င်း အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ၎င်း ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့်ရောယှက်သောကြောင့်

သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာကြားပါအံ့” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၂။ ထို့နောက် အခြား တဖက် အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာ့ကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရန်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကို၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို၎င်း အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ၎င်း ရှန်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသံအာပတ် ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာကြားပါအံ့၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရန်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အသျှင်တို့၏ အာပတ်ကို၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို၎င်း အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ၎င်း အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ၎င်း ရှန်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသံအာပတ် ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာ ကြားပါ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို ရှန်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသံ အာပတ် ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာ ကြားခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို ရှန်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသံအာပတ် ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာ ကြားအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည်

စူဠဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည်)။ ထို့နောက် အခြား။ပ။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည် ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါ ဝိနည်းကံဖြင့်၎င်း တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့်၎င်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်း သည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခါတာ’ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ တို့တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည် သနည်း၊ ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ခြင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ် ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်း ဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယ ဥ တ်ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ ဒေသနာ ကြားသော ရဟန်း ဒေသနာခံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံကိုပြုခြင်း ပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်း တို့သည် တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါဗိတ် အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါဗိတ် အာပတ် သင့်၏။

ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်မျှသောသမထဘို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် သမ္မုခါ ဝိနည်း ဟူသော သမထတမျိုးဖြင့် ငြိမ်း၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သမထက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၅-ရုဒ္ဓကဝတ္ထု၊ ကန္ဒက

ရုဒ္ဓကဝတ္ထုများ

၂၄၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားရှိခိုးပြု၍ ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ ပေါင်ကိုင်း လက်မောင်းကိုင်း ရင်ကိုင်း ကျောက်ကုန်းကိုင်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။

လူတို့သည် “သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လက်ဝှေ့ သမားများကဲ့သို့၎င်း အရေပါးကို တပ်စွန်းစေလျက် တန်ဆာဆင်မှုကို အားထုတ်ကြသော မြို့သူ မြို့သားများကဲ့သို့၎င်း ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ပေါင်ကိုင်း လက်မောင်းကိုင်း ရင်ကိုင်း ကျောက်ကုန်းကိုင်း ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ကြကုန်၏။ ပေါင်ကိုင်း လက်မောင်းကိုင်း ရင်ကိုင်း ကျောက်ကုန်းကိုင်း ပွတ်တိုက်ကြကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီး ဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားတို့အား မလျှောက်ပတ်၊ မလျှောက်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့ အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီး ဖြစ်ကုန်သော ထိုယောကျ်ားတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ပေါင်ကိုင်း လက်မောင်းကိုင်း ရင်ကိုင်း ကျောက်ကုန်းကိုင်း အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ (ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ရေချိုးသော ရဟန်းသည် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို မပွတ်တိုက်အပ်၊ ပွတ်တိုက်သော ရဟန်းအား စုက္ကုန်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် တိုင်၌ ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ ပေါင်ကိုင်း လက်မောင်းကိုင်း ရင်ကိုင်း ကျောက်ကုန်းကိုင်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လက်ဝှေ့ သမားများကဲ့သို့၎င်း အရေပါးကို တပ်စွန်းစေလျက် တန်ဆာဆင်မှုကို အားထုတ်ကြသော မြို့သူမြို့သားများကဲ့သို့၎င်း ရေချိုးကုန်သော် တိုင်၌

ကိုယ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ပေါင်ကိုင်း လက်မောင်းကိုင်း ရင်ကိုင်း ကျောက်ကုန်းကိုင်း ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကိုလျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကိုဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ရေချိုးသော ရဟန်းသည် တိုင်၌ ကိုယ်ကို မပွတ်တိုက်အပ်၊ ပွတ်တိုက်သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော နံရံ၌ ကိုယ်ကိုပွတ်တိုက်ကြကုန်၏။ ပေါင်ကိုင်း လက်မောင်းကိုင်း ရင်ကိုင်း ကျောက်ကုန်းကိုင်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ လူတို့သည် “သာကဝိင် မင်းသား ဘုရားအနှယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လက်စေ့ သမားများကဲ့သို့၎င်း အရေးပါးကို တပ်စွန်းစေလျက် တန်းဆာဆင်မှုကို အားထုတ်ကြကုန်သော မြို့သူမြို့သားများကဲ့သို့၎င်း ရေချိုး ကုန်သော နံရံ၌ ကိုယ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ပေါင်ကိုင်း လက်မောင်းကို ငင်း ရင်ကိုင်း ကျောက်ကုန်းကိုင်း ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေချိုးသော ရဟန်းသည် နံရံ၌ မပွတ်တိုက်အပ်၊ ပွတ်တိုက်သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် ကျားကွက်ဖော်ထားသော ပျဉ်ပြား၌ ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့ သည် “ပ။ ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူများကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြ သည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန် ၏။ပ။ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၍။ပ။တရားစကားကိုဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ကျားကွက်ဖော်ထားသော ပျဉ်ပြား၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် သစ်သားလက်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် “ပ။ ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူများကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချအပြစ်ပြုပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ သစ်သားလက်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ရေချိုးသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် မတ်ကျောက်မှုန်ကို ချိပ်ဖွဲ့၍ အလုံးပြုသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် “ပ။ ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မတ်ကျောက်မှုန်ကို ချိပ်ဖွဲ့၍ အလုံးပြုသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ချင်းပွတ်တိုက်၍ ချေးတွန်းခြင်းကို ပြုစေကုန်၏။ လူတို့သည် “ပ။ ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကိုယ်ချင်းပွတ်တိုက်၍ ချေးတွန်းခြင်းကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် မကာရ်းသွားဖော်ထားသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် “ပ။ ကာမဂုဏ် ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မကာရ်းသွား ဖော်ထားသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးအား ဝဲကြီးနာ စွဲကပ်၏။ ထိုရဟန်းအား ချေးပွတ်နှင့် ကင်း၍ ချမ်းသာခြင်းသည် မဖြစ် ‘မသက်သာ’။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား မကာရ်းသွား ဖော်ထားသော ချေးပွတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် အိုမင်းမစွမ်းသည် ဖြစ်၍ ရေချိုးသော် မိမိကိုယ်ကို ချေးပွတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေသနပ် ပုဆိုးကျစ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ရန် အလို့ငှါ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်ဖြင့် ချေးပွတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၅။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နားဆွဲကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ စလွယ်ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လည်ရွဲတန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ ခါးစည်းကြီးကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ ခြေကျင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လက်ကြပ်တန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လက်စွပ်ကို ဆောင်ကုန်၏။

လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်

ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နှားဆွဲကို ဆောင်ကုန်၏။ စလွယ်ကို ဆောင်ကုန်၏။ လည်ရွဲတန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ ခါးစည်းကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ခြေကျင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ လက်ကြပ်တန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ လက်စွပ်ကို ဆောင်ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ နှားဆွဲကို မဆောင်အပ်။ပ။ စလွယ်ကို မဆောင်အပ်။ လည်ရွဲတန်ဆာကို မဆောင်အပ်။ ခါးစည်းကြိုးကို မဆောင်အပ်။ လက်ကောက်ကို မဆောင်အပ်။ ခြေကျင်းကို မဆောင်အပ်။ လက်ကြပ်တန်ဆာကို မဆောင်အပ်။ လက်စွပ်ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဗုဒ္ဓ၏ အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဆံပင်ရှည်ထားကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆံပင်ရှည်မထားအပ်။ ထားသော ရဟန်းအား ဗုဒ္ဓ၏ အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ (ကာလအားဖြင့်) နှစ်လရှိသော ဆံပင်ကို၎င်း (ပမာဏအားဖြင့်) လက်နှစ်သစ်ရှိသော ဆံပင်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဝက်မင်းဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ ဘီးဖြင့်ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ လက်ဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ ပယောင်း ဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ ရေနှင့်ထေ့သော ဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဝက်မင်းဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြီးအပ်။ပ။ ပယောင်းဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြီးအပ်။ ရေနှင့်ထေ့သော ဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြီးအပ်။ ဖြီးသောရဟန်းအား ဗုဒ္ဓ၏ အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကြေးမုံ၌၎င်း ရေခွက်၌၎င်း မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ကြေးမုံပြင်၌၎င်း ရေခွက်၌၎င်း မျက်နှာရိပ်ကို မကြည့်အပ်။ ကြည့်သောရဟန်းအား ဗုဒ္ဓ၏ အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါး၏ မျက်နှာ၌ အနာပေါက်၏။ ထိုရဟန်းက “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်၏ အနာသည် အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း” ဟု ရဟန်းတို့ကို မေး၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် သင်၏ အနာသည် ဤသို့သဘောရှိ၏” ဟု ပြောကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် မယုံကြည်လေ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကြေးမုံပြင်၌၎င်း ရေခွက်၌၎င်း မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် များနာကို လိမ်းကျံကုန်၏။ များနာကို ပွတ်သတ်ကုန်၏။ များနာကို လွင်မှုန်ဖြင့် ချေကုန်၏။ မြင်းသီလာဖြင့် များနာကို (မုန်ကုကွက်စသည်) အမှတ်ပြုကုန်၏။ လက်သည်း ခြေသည်းဆိုးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခြင်းကို ပြုကုန်၏။

လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ များနာကို မလိမ်းကျံအပ်။ များနာကို မပွတ်သတ်အပ်။ များနာကို လွင်မှုန်ဖြင့် မချေအပ်။ မြင်းသီလာဖြင့် များနာကို (မုန်ကုကွက်ခြင်းစသည်) အမှတ်မပြုအပ်။ လက်သည်း ခြေ သည်း ဆိုးခြင်းကို မပြုအပ်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခြင်းကို မပြုအပ်။ လက်သည်းခြေသည်း ဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်း နီဆိုးခြင်းကို မပြုအပ်။ ပြုသော ရဟန်းအား ဗုဒ္ဓ၏အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးအား မျက်စိနာခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် များနာကို လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၇။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တောင်ထိပ်ပဲ့သဘင်သည် ဖြစ်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် တောင် ထိပ်ပဲ့သဘင်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကုန်၏။ လူတို့သည် “သာကိဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့ အဘယ့်ကြောင့် ကျွမ်းခြင်း သိဆိုခြင်း တီးမှုတ် ခြင်း တို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကြကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကခြင်း သိဆိုခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းကို ကြည့်ရှုခြင်း နားထောင်ခြင်းငှါ မသွားအပ်။ သွားသောရဟန်းအား ဗုဒ္ဓ၏အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၉။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သိဆိုကုန်၏။

လူတို့သည် “ဤသာကိဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ငါတို့ သိဆို ကုန်သကဲ့သို့ပင် ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သိဆိုကုန်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြကုန်သည် သာဘည်း။ အလို့နည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သိဆိုကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သိဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ်တို့သည် ဤငါးမျိုး တိတည်း။

- (၁) ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအသံ၌ တပ်မက်၏။
- (၂) သူတပါးတို့သည်လည်း ထိုအသံ၌ တပ်မက်ကုန်၏။
- (၃) လူ့ဘို့ကလည်း ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။
- (၄) အသံပြုပြင်မှုကို လိုလားသူအား သမာဓိ ပျက်စီး၏။
- (၅) နောက် နှောင်းလူအပေါင်းကလည်း အတုလိုက်၏။

ရဟန်းတို့ ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သိဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ်တို့သည်ကား ဤ ငါးမျိုးဘို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို မသိဆိုအပ်၊ သိဆိုသော ရဟန်းအား စူဠဝဂ် အာပတ် သင့်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အသံထင်ရှားအောင် ရွတ်ဆိုခြင်း၌ တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွာ ရှိကုန် သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အသံထင်ရှားအောင် ရွတ်ဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် အပြင်ပ၌ သားမွေးရှိသော ဝတ်လုံကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပြင်ပ၌ သားမွေးရှိသော ဝတ်လုံကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား စူဠဝဂ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၀။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယ မည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ ဥယျာဉ်၌ သရက်ပင်တို့သည် သီးကုန်၏။ “အသျှင်တို့သည် သရက်သီးကို အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်ကြပါကုန်” ဟု မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ခွင့်ပြုထား၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် သရက်သီးနုကိုပင် မြွေချ၍ သုံးဆောင်ကုန်၏။ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်လည်း သရက်သီးကို အလိုရှိ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် မင်းချင်းတို့ကို “အချင်းတို့ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ သရက်သီးကို ယူကုန်လော့” ဟု စေခိုင်း၏။ ထိုမင်းချင်းတို့သည် “အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ” ဟု မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ “အချင်း မင်းကြီးသည် သရက်သီးကို အလိုရှိ၏။ သရက်သီးကို ပေးလော့” ဟု ဥယျာဉ်စောင့် အား ပြောကုန်၏။ အသျှင်တို့ သရက်သီး ဖြစ်ပါ။ သရက်သီးနုကိုပင် မြွေချ၍ ရဟန်းတို့သည် သုံးဆောင်ပါကုန်၏ ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ထိုမင်းချင်းတို့သည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ အချင်းတို့ အသျှင်တို့သည် သရက်သီးကို ကောင်းစွာ သုံးဆောင်ကြ ပေပြီ။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် အတိုင်းအရှည်ကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏ ဟု မိန့်ဆို၏။

လူဘို့သည် “သင်္ကာဝင်မင်းသား ဘုရားအနှယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ်ကြောင့် အတိုင်းအရည်ကို မသိကြပဲ မင်း၏ သရက်သီးကို သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်း ဘို့သည် ထိုလူဘို့၏ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းဘို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သရက်သီးကို မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတသင်း၌ ဆွမ်းကျွေး၏။ ပဲဟင်း၌ သရက်သီးခြမ်းတို့ကို ထည့်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။

ရဟန်းတို့ ခံယူကုန်လော့၊ သုံးဆောင်ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ သရက်သီးခြမ်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတသင်း၌ ဆွမ်းကျွေး၏။ ထိုဒါယကာဘို့သည် သရက်သီးခြမ်း ပြုလုပ်ဘို့ရန် အချိန်မရသောကြောင့် မှမ်းစားစရပ်၌ အလုံးစုံသော သရက်သီးလုံးတို့ကိုပင် လှူကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သည် မအပ် ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူ ကုန်။

ရဟန်းတို့ ခံယူကုန်လော့၊ သုံးဆောင်ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့၏ ကပ္ပိခြင်း ငါးမျိုးတို့ဖြင့် သစ်သီးကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ မီးဖြင့် ကပ္ပိခြင်း ဓားငယ်ဖြင့် ကပ္ပိခြင်း လက်သည်းဖြင့် ကပ္ပိခြင်း မျိုးစေ့ မဖြစ်နိုင်သော သစ်သီး၊ ငါးခုမြောက် အစေ့ထက်ပြီး သစ်သီး။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့၏ ဤကပ္ပိခြင်း ငါးမျိုးတို့ဖြင့် သစ်သီးကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၅၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် မြေကိုက်(ခံရ)သောကြောင့် သေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် မြေမင်း လေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မဖြန့်ယောင်တကား။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ဤမြေမင်း လေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အကယ်၍ ဖြန့်ပါမူ မြေကိုက်(ခံရ)သောကြောင့် မသေတန်ရာ။

လေးမျိုးသော မြေမင်းတို့ကား အဘယ်တို့နည်း၊ ဝိရူပကွမ္မေမင်းမျိုး၊ ဧပပထ မြေမင်းမျိုး၊ ဆဗျာပုတ္တ မြေမင်းမျိုး၊ ကဏှာဂေါတမ မြေမင်းမျိုးတည်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ဤမြေမင်း လေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မဖြန့်ယောင်တကား။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ဤမြေမင်း လေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အကယ်၍ ဖြန့်ပါမူ မြေကိုက်(ခံရ)သောကြောင့် မသေတန်ရာ။

ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို လုံခြုံစေခြင်းငှါ၎င်း၊ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ၎င်း၊ မိမိ၏ အရံ အတားကို ပြုခြင်းငှါ၎င်း၊ ဤမြေမင်းလေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဖြန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြုရမည်—

“ငါ၏ မေတ္တာသည် ဝိရူပကွမ္မေမင်းမျိုးတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် ဧပပထမြေမင်းမျိုးတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် ဆဗျာပုတ္တမြေမင်းမျိုးတို့နှင့်

အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် ကဏှာဂေါတမ မြွေမင်းမျိုးတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေမရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေလေးချောင်း ရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေများစွာရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အခြေမရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း၊ အခြေ လေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း၊ အခြေများစွာရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။

သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည်၎င်း ထက်သက် ဝင်သက်ရှိသော သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည်၎င်း အကြွင်းမဲ့ ဥပပါတ် သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည်၎င်း ကောင်းသော အာရုံတို့ကို မြင်ပါစေကုန်သတည်း။ တဦးတယောက်သို့မျှ မကောင်းသောအရာ မရောက်ပါစေသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် အတိုင်းအရှည်မရှိ၊ တရားဟော်သည် အတိုင်းအရှည်မရှိ၊ သံဃာတော်သည် အတိုင်းအရှည်မရှိ။

ကင်္ဂသန်း မြွေ ကင်းမြီးကောက် ကင်းခြေများ ပင့်ကူ အိမ်မြောင် ကြွက်တို့သည် အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်၏၊ ငါသည် အစောင့်အရှောက်ကို ပြုထားပြီ၊ ငါသည် အရံအတားကို ပြုထားပြီ၊ သတ္တဝါတို့သည် ဖဲကြကုန်၊ ထိုငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏၊ ခုနစ်ဆူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား ရှိခိုးပါ၏” ဟု (ပြုရမည်)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် မမေ့လျော့ခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်သောကြောင့် မိမိ၏ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖြတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မ) အချည်းနီး ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် အခြားတပါးသော အရာ ‘ဂိလေသာ’ကို ဖြတ်သင့်လျက် အခြားသော အရာ ‘အင်္ဂါဇာတ်’ကို ဖြတ်ဘိ၏။

ရဟန်းတို့ မိမိ၏ အင်္ဂါဇာတ်ကို မဖြတ်အပ်။ ဖြတ်သော ရဟန်းအား ထုတ္တစွဉ်း အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၂။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးသည် များစွာ အဖိုးထိုက်သော စန္ဒကူး နံသာတုံးကို ရ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးအား—

“ငါသည် ဤစန္ဒကူး နံသာတုံးဖြင့် သပိတ်ပွတ်ဖေရမူ ကောင်းလေစွ၊ ပွတ်စာသည်လည်း ငါ၏ အသုံးအဆောင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သပိတ်အလှူကိုလည်း လှူရအံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးသည် ထိုစန္ဒကူးနံသာတုံးဖြင့် သပိတ်ပွတ်ဖေပြီးနောက် ဆိုင်း၌ ထည့်ကာ ဝါးလုံးဖျား၌ ဆွဲလျက် ဝါးလုံး အဆက်ဆက်ဖြင့် ဖွဲ့ချည်ပြီးလျှင်—

“အကြင်သမဏသည်၎င်း အကြင်ဗြာဟ္မဏသည်၎င်း ရဟန္တာလည်းဖြစ် တန်ခိုးလည်းကြီးမူ သပိတ်ကို ချယူစေသတည်း၊ လှူထားပါ၏” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ပူရဏကထာပသည် ဘုရားရှင်သုဋ္ဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ဘုရားရှင် သုဋ္ဌေးကို—

“ဒါယကာကြီး ငါသည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ တန်ခိုးလည်း ရှိ၏။ ငါ့အား သပိတ်ကို လှူလော့” ဟု ဆို၏။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် ရဟန္တာလည်းဖြစ် တန်ခိုးလည်းကြီးမူ သပိတ်ကို ချယူပါလော့၊ လှူထားပါ၏ ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ မက္ခလိ ဂေါသာလသည်၎င်း အဇိတကေသကမ္မလသည်၎င်း ပကုဏေစွာယနသည်၎င်း သူဗ္ဗယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည်၎င်း နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည်၎င်း ဘုရားရှင်သုဋ္ဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ဘုရားရှင်သုဋ္ဌေးကို “ဒါယကာကြီး ငါသည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ တန်ခိုးလည်း ရှိ၏။ ငါ့အား သပိတ် ကို လှူလော့” ဟု ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် ရဟန္တာလည်းဖြစ် တန်ခိုးလည်းကြီးမူ သပိတ်ကို ချယူပါလော့၊ လှူထားပါ၏ ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည်၎င်း အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည်၎င်း နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ဘုရားရှင်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ကို “အသျှင်မဟာမောဂ္ဂ လ္လာန်သည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ တန်ခိုးလည်း ကြီး၏။ ငါ့အသျှင် မောဂ္ဂလ္လာန် သွားပါလော့၊ ထို သပိတ်ကို ချယူပါလော့၊ ထိုသပိတ်သည် သင်၏ သပိတ်တည်း” ဟု ဆို၏။

“အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ တန်ခိုးလည်း ကြီး၏။ ငါ့အသျှင် ဘာရဒွါဇ သွား ပါလော့၊ ထိုသပိတ်ကို ချယူပါလော့၊ ထိုသပိတ်သည် သင်၏ သပိတ်တည်း” ဟု (အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်က) ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ထိုသပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ပြည်ကို သုံးပတ် လှည့်လည်၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သုဋ္ဌေးသည် သားမယားနှင့်အတူ မိမိအိမ်၌ လက်အုပ်ချိမ်း ရှိခိုးလျက် ရပ်နေ၏။

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်၌ တည်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ဘုရားရှင်သုဋ္ဌေးအိမ်၌ တည်၏။ ထိုအခါ သုဋ္ဌေးသည် အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ၏ လက်မှ သပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် များစွာသော အဖိုးထိုက် သော ခဲဖွယ်ဖြင့် ပြည့်စေ၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇအား လှူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရ ဒွါဇသည် ထိုသပိတ်ကိုယူ၍ ကျောင်းအရံသို့ သွား၏။ လူတို့သည် “အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ဘုရားရှင် သုဋ္ဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူသတတ်” ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုလူတို့သည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိကုန်၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇကို နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံကို ကြားတော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ ထိုပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံသည် အဘယ်အရာနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင် ဘုရား အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ဘုရားရှင်သုဋ္ဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူပါ၏။ အသျှင်ဘုရား လူတို့

သည် အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ဂုဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူသတတ် ဟု ကြားကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထို့ကြောင့် လူတို့သည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိကုန်၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇကို နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော အသျှင်ဘုရား ထို့ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံသည်ကား ဤအရာပါတည်း ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇကို စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

“ဘာရဒွါဇ သင်သည် ဂုဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူ၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။

ဘာရဒွါဇ မလျှောက်ပတ်၊ မလျှော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုထိုက်။

ဘာရဒွါဇ သင်သည် ယုတ်ညံ့သော သစ်သားသပိတ်အတွက် လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို လူတို့အား အဘယ်ကြောင့် ပြဘိသနည်း။

ဘာရဒွါဇ မာတုဂါမသည် သေးနုတ်သော ပိုက်ဆံတပဲအတွက် အင်္ဂါဇာတ်ကို ပြသကဲ့သို့ သင်သည် သေးနုတ်သော သစ်သားသပိတ်အတွက် လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို လူတို့အား ပြဘိ၏။

ဘာရဒွါဇ ဤ (သင်ပြမိသော အမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော ဘုတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို လူတို့အား မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသစ်သားသပိတ်ကို မျက်ဆိုးကြကုန်လော့၊ အစိတ်စိတ်အမြှာမြှာလုပ်၍ ရဟန်းတို့အား မျက်စဉ်းကြိတ်ရန် ပေးကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သစ်သားသပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ငွေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကောင်းအညံ့ ဖြစ်သော သပိတ်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။

လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရွှေသပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ပ။ ငွေသပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ပတ္တမြားသပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ကျောက်မျက်သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ဖလ်သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ကြေးသပိတ်ကို

မဆောင်အပ်။ စဉ့်သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ခဲမဖြူသပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ခဲပုပ်သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ကြေးနီသပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဗုဒ္ဓကဏ္ဍစာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ သံသပိတ် မြေသပိတ် ဟု ဆိုအပ်သော သပိတ် နှစ်မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၃။ ထိုအခါ သပိတ် အရင်း ‘အောက်ဖက်’သည် ပွန်းခဲ့သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ် နှီးဝန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြိုးပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ငွေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကောင်းအညံ့ ဖြစ်သော သပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အကောင်းအညံ့ဖြစ်သော သပိတ် နှီးဝန်းတို့ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဗုဒ္ဓကဏ္ဍစာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ခဲမဖြူဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ခဲပုပ်ဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော သပိတ် နှီးဝန်းနှစ်မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုသောသပိတ် နှီးဝန်းတို့သည် မထိနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပွတ်ခဲခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(သပိတ်နှီးဝန်းတို့သည်) တွန့်လိပ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မကရ်းသွားဖြစ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ရုပ်စုံပြုမ်းသည်လည်း ဖြစ်သော ဘေးအပြင်၌ အပြေအပြစ်ပြုအပ်သည်လည်း ဖြစ်သော ဆန်းကြယ်သော သပိတ် နှီးဝန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုသပိတ် နှီးဝန်းတို့ကို လမ်းမ၌သော်လည်း ပြလျက် လှည့်လည်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရုပ်စုံပြုမ်းသည်လည်း ဖြစ်သော ဘေးအပြင်၌ အပြေအပြစ်ပြုအပ်သည်လည်း ဖြစ်သော ဆန်းကြယ်သော သပိတ် နှီးဝန်းတို့ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဗုဒ္ဓကဏ္ဍစာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ပကတိ ခွေးသွားဟူသော သပိတ်နှီးဝန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရေရှိသော သပိတ်တို့ကို သိမ့်သဖြင့် သပိတ်သည် ပျက်စီး၏ (သိုး၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေရှိသော သပိတ်ကို မသိမ့်အပ်။ သိမ့်သော ရဟန်းအား ဗုဒ္ဓကဏ္ဍစာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ သပိတ်ကို နေပူလှန်း၍ သိမ့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရေရှိသော သပိတ်ကို နေပူလှန်းသဖြင့် သပိတ်သည် အနံ့မကောင်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရေရှိသော သပိတ်ကို နေပူ မလှန်းအပ်၊ နေပူလှန်းသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ရေစင်အောင် သုတ်ပြီးမှ နေပူလှန်း၍ သပိတ်ကို သိုမှီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နေပူ၌ သပိတ်ကို ထားသဖြင့် သပိတ်၏ အဆင်းသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နေပူ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အတန်ငယ်မျှ နေပူလှန်း၍ သပိတ်ကို သိုမှီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ များစွာသော သပိတ်တို့ကို လွင်တီခေါင်၌ သပိတ်ခြေမပါပဲ ထားကုန်၏။ သပိတ်တို့သည် လေပေခတ်သဖြင့် လိမ်၍ ကွဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ခြေကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အတွင်းနံရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို ထားသဖြင့် သပိတ်သည် လိမ်ကျ၍ ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အတွင်းနံရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပန်ရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို ထားသဖြင့် သပိတ်သည် လိမ်ကျ၍ ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပန်ရံအကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို မြေ၌ မှောက်ထားသဖြင့် သပိတ် နှုတ်ခမ်းသည် ပွန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြက်အခင်းကို ခြစားသဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဆိုးအနီးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ ပုဆိုးအနီးကို ခြစားပြန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းကို သပိတ်စင်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သပိတ်စင်သည် ပြိုကျ၍ သပိတ်ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ထားစရာ အဝကျယ်သောအိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သပိတ် ထားစရာအိုး၌ သပိတ်သည် ပွန်းခဲပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပခုံးလွယ်မရှိသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်ကို၎င်း ဖွဲ့ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နံရံငုတ်၌၎င်း ဆင်စွယ်၌၎င်း သပိတ်ကို ချိတ်ထားသည်ရှိသော် ပြုတ်ကျ၍ သပိတ်ကွဲသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ကို ဆွဲချိတ်မထားအပ်၊ ဆွဲချိတ်ထားသော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်း၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏။ သတိမေ့သဖြင့် ထိုင်သော ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို ဖိမိ၍ ကွဲစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ညောင်စောင်း၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အင်းပျဉ်၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏။ သတိမေ့သဖြင့် ထိုင်သော ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို ဖိမိ၍ ကွဲစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အင်းပျဉ်၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရင်ခွင်၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏။ သတိမေ့၍ ထကုန်သည်ရှိသော် လိမ့်ကျ သဖြင့် သပိတ်ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရင်ခွင်၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထီးပေါ်၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏။ ထီးကို လေပေ့ခတ်သည်ရှိသော် လိမ့်ကျသဖြင့် သပိတ်ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထီးပေါ်၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို လက်စွဲကုန်လျက် တံခါးရွက်ကို တွန်းသည်ရှိသော် တံခါးရွက်သည် လည်၍ သပိတ်သည်ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ကို လက်စွဲလျက် တံခါးရွက်ကို မတွန်းအပ်၊ တွန်းသော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဗူးတောင်းဖြင့် ဆွမ်းခံကုန်၏။ လူတို့သည် “တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဗူးတောင်းဖြင့် ဆွမ်းမခံအပ်၊ ဆွမ်းခံသောရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တပါးသော ရဟန်းသည် ဒဂိုးကင်းဖြင့် ဆွမ်းခံ၏။ လူတို့သည် “ဝိတ္တိတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဒဂိုးကင်းဖြင့် ဆွမ်းမခံအပ်၊ ဆွမ်းခံသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် အလုံးစုံသော ပံသုကုပစ္စည်းရှိသူ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် လူဦးခေါင်းခွံသပိတ်ကို ဆောင်၏။ တယောဂ်သော မိန်းမသည် မြင်၍ ကြောက်သောကြောင့် “အမယ်လေး ဤသူသည် မြေဘုတ်ဘိလူးကြီးပါပဲ” ဟု ဟစ်အော်ခြင်းကို ပြု၏။ လူတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြေဘုတ် ဘီးလူးတို့ကဲ့သို့ လူ့ဦးခေါင်းခွံသပိတ်ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လူ့ဦးခေါင်းခွံသပိတ်ကို မဆောင်အပ် ဆောင်သောရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ပံသုကုပစ္စည်းချည်းရှိသူ မဖြစ်ရာ၊ ဖြစ်သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စားဖတ်အရိုး လုတ်ဆေးရေတို့ကို သပိတ်ဖြင့် ဆောင်ကုန်၏။

လူတို့သည် “ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အကြင် သပိတ်၌ပင် စားကုန်၏။ ထိုသပိတ်သည်ပင် ထိုရဟန်းတို့၏ လက်ဆေးခံတည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စားဖတ်အရိုး လုတ်ဆေးရေတို့ကို သပိတ်ဖြင့် မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ဆေးခံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လက်ဖြင့် ဆုပ်၍ ဆုပ်၍ သင်္ကန်းကို ချုပ်သဖြင့် သင်္ကန်းသည် အနားမညီ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဓားငယ်ကိုငင်း၊ ဓားငယ်ရစ်ပတ်ရန် ဖျင်ပိုင်း အထည်ကြမ်းကိုငင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား အရိုးတပ်သော ဓားငယ်သည် ဖြစ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အရိုးတပ်သော ဓားငယ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ရွှေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကောင်းအညံ့ ဖြစ်ကုန်သော ဓားရိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဓားရိုးအမျိုးမျိုးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အရိုးစားရိုးကို၎င်း အစွယ်စားရိုးကို၎င်း ဦးချိုစားရိုးကို၎င်း ကျူစားရိုးကို၎င်း ဝါး စားရိုးကို၎င်း သစ်သားစားရိုးကို၎င်း ချိတ်စားရိုးကို၎င်း ဖလ်စားရိုးကို၎င်း ကြေးသံစားရိုးကို၎င်း ခရုသင်းချက် ဓားရိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းဘို့သည် ကြက်တောင်ဖြင့်၎င်း ဝါးခြမ်းစိတ်ဖြင့်၎င်း သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်၏။ သင်္ကန်းသည် ချုပ်ပုံမကောင်းသဖြင့်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပ်ဘို့သည် သံချေးတက်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အပ်ဗူးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပ်ဗူး၌လည်း သံချေးတက်ပြန်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ တဆေးမှုန်ကို ထည့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တဆေးမှုန်၌လည်း သံချေး တက်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ နှုင်းနှင့် ရောသော မွှေမှုန်ကို ထည့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ နှုင်းရောသော မွှေမှုန်၌လည်း သံကြေးတတ်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ကျောက်မှုန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောက်မှုန်၌လည်း သံချေး တက်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ပျားဖယောင်းဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောက်မှုန်သည် ပျက်စီး၏။

ရဟန်းတို့ ကျောက်မှုန်ထည့်ရန် အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ ၎င်းကို စိုက်၍ ချည်ပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်၏။ သင်္ကန်းသည် အနားထောင့်မညီ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကားပေါင်ကို၎င်း ကားပေါင်ချပ်ရန် ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏။ ထိုထိုအရပ်၌ ချည်၍ (ကားကြက်၍) သင်္ကန်းကို ချုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မညီညွတ်သော နေရာ၌ ကားပေါင်ကို ဖြန့်ခင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မညီညွတ်သော နေရာ၌ ကားပေါင်ကို မဖြန့်ခင်းအပ်၊ ဖြန့်ခင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြေ၌ ကားပေါင်ကို ခင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကားပေါင်၏ အတွင်းဘက်သည် ဆွေး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အလျား အနားပတ်ကို၎င်း အနံအနားပတ်ကို၎င်း တင်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကားပေါင်သည် မဟို (မလောက်)။ပ။

ရဟန်းတို့ ကားပေါင်တို့ကို၎င်း ကားချပ် နှုတ်ခမ်းလုံးခြင်းကို၎င်း ဝါးခြမ်းစိတ်ကို၎င်း (ကားပေါင်ရှည် ကားပေါင်တို) ချည်ရန် ကြိုးကို၎င်း (ကားပေါင်၌ သက်န်း) ဖွဲ့ချည်ရန် ချည်ကို၎င်း ဖွဲ့ချည်၍ သက်န်းလို့ ချုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ချည်အကြားတို့သည် မညီညွတ်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ တိုင်းတာမှုကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ချည်တို့သည် ကောင်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ တမည်းပစ်မှုကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို နင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စိုစွတ်သော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို နင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စိုစွတ်သော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဘိနပ်စီးလျက် ကားပေါင်ကို နင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိနပ်စီးသော ရဟန်းသည် ကားပေါင်ကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သက်န်းချုပ်စဉ် လက်ချောင်းဖြင့် ခံကုန်၏။ လက်ချောင်းတို့သည် နာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်ခုံ လက်ခံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရှေ့ဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ငွေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်သော လက်ခုံ လက်ခံတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်းအညံ့ ဖြစ်သော လက်ခု လက်ခံတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အရိုး လက်ခု လက်ခံကို၎င်း။ပ။ ခရုသင်းချက် လက်ခု လက်ခံကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အပ်တို့သည်၎င်း ဓားငယ်ဘို့သည်၎င်း လက်ခု လက်ခံတို့သည်၎င်း ပျောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပ် ဓားငယ် လက်ခု လက်ခံ ထည့်ရန် အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အပ် စသည် ထည့်သွင်းရာအိတ်၌ ရှုပ်ထွေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်ခု လက်ခံ ထည့်ရန် အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပခုံးလွယ်မဋ်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်ကို၎င်း ဖွဲ့ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ သင်္ကန်းကို ချုပ်သော် အအေးကြောင့်၎င်း အပူကြောင့်၎င်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကားပေါင်ထားရာ စရပ်ကို၎င်း ကားပေါင်ထားရာ မဏ္ဍပ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကားပေါင်ထားရာ စရပ်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းဘို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြို၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း ကျောက်စီခြင်း သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စီမံမိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်ထောက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား ကျောက်လှေကား သစ်သား လှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်ထောက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျ ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကားပေါင်ထားရာ စရပ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသောအဆင်းကို၎င်း မည်းသောအဆင်းကို၎င်း ဂွေနှိဖြင့် အချောကိုင်ခြင်းကို၎င်း ခြူးပန်းချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း နွယ်ပန်းချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း မကရီးသွားဖော်ခြင်းကို၎င်း သက်တင်ရေးကို၎င်း သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ်ကို၎င်း သင်္ကန်းလှမ်းရန် ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးနောက် ကားချပ်ကို ထိုနေရာ၌ပင် ပစ်ထားခဲ့၍ သွားသဖြင့် ကြွက်တို့သည်၎င်း ခြံတို့သည်၎င်း ကိုက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကားချပ်ကို ခေါက်လိပ်စီမံသောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကားချပ်သည် ပျက်စီး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဝါးလုံး လှံတံကို အတွင်း၌ သွင်းထား၍ ကားချပ်ကို ခေါက်လိပ်စီမံသောငါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကားချပ်သည် ပြေ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဖွဲ့ချည်ရန် ကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နံရံ၌၎င်း တိုင်၌၎င်း ကားပေါင်ကို ထောင်ခဲ့၍ ဖဲသွားသဖြင့် ကားပေါင် သည် လဲ၍ ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နံရံ၎င်း ၌၎င်း ဆင်စွယ်၌၎င်း ဆွဲချိတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟူ၍(မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသမျှနေတော်မူပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပ်ကို၎င်း ခေးငယ်ကို၎င်း ဆေးကို၎င်း သပိတ်ဖြင့် ယူ၍ သွားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆေးအိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပခုံးလွယ်မရှိ (မပါ)။ပ။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်စရာကို၎င်း ဖွဲ့ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် ဘိနပ် ဘိုကို ခါးပန်းကြိုးဖြင့် ချည်၍ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ တယောက် သော ဥပါသကာသည် ထိုရဟန်းကို ရိုခိုးသည်နှင့်သော် ဘိနပ်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ထိုက်မိသဖြင့် ထိုရဟန်း သည် မျက်နှာမသာဖြစ်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းဘို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိနပ်အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပခုံးလွယ်မရှိ (မပါ)။ပ။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်ကို၎င်း ဖွဲ့ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လမ်းခရီးအကြား၌ မအပ်သော ရေသည် ဖြစ်၏။ ရေစစ်လည်း မပါ။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေစစ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အဝတ်ပိုင်းသည် မလုံလောက်။ပ။

ရဟန်းတို့ လှံတံ သုံးချောင်း၌ ထိုး၍ ပြုအပ်သော ရေစစ် ကရုဏ္ဍပရိသာဝန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အဝတ်ပိုင်းသည် မလုံလောက်။ပ။

ရဟန်းဘို့ မေကရိုဏ် 'လေစုတ်ရေစစ်'ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၉။ ထိုအခါ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဏ်၌ ရှိနေစဉ်က ကျန်၏။ ရဟန်း တပါးသည် မလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ အဖော်ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် ဤအမှုမျိုးကို မပြုလင့်၊ ဤအမှုသည် မအပ်" ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် ထို(ပြောသူ)ရဟန်းအပေါ်၌ ရန်ငြိုး ဖွဲ့၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရေငတ်ခြင်း နှိပ်စက်သောကြောင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် ငါ့အား ရေစစ်ပေးပါလော့၊ ရေသောက်အံ့" ဟု ပြောဆို၏။ ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ရဟန်းက မပေးသဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ရေငတ်ခြင်း နှိပ်စက်သောကြောင့် စသလေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ငါ သျှင် ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် သင်သည် မပေးခဲ့လေသလော ဟု မေးကြသဖြင့် ငါ့သျှင်တို့ မပေး သည် မှန်၏ ဟု ပြော၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် မပေးဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့ သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ထိုရဟန်းကို “ရဟန်း ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် သင်သည် မပေးဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား ရဟန်းတို့အား မလျှောက်ပတ် မလျှောက်ကန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့ အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မပေးဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည့်ညှိစေခြင်းငှါ၎င်း။ ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ခရီးရှည်သွားသော ရဟန်းသည် ရေစစ်ကို တောင်းလျှင် ပေးရမည်၊ မပေးသော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ရေစစ်မပါသော ရဟန်းသည် ခရီးရှည် မသွားအပ်၊ သွားသော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရေစစ်ပုဝါသည်၎င်း မေ့ကရိတ် ‘လေစုတ်ရေစစ်’သည်၎င်း မရှိမူ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းစွန်းကိုလည်း “ဤနှစ်ထပ် သင်္ကန်းဖြင့် စစ်၍ သောက်အံ့” ဟု ဆောက်တည်ရမည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီလေသော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝန်တော့ ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ပြုလုပ်သဖြင့် ရေစစ် သည် မလောက်နိုင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လေးတိုင်စင်စိုက်၍ အဝတ်ကြက်သော ရေစစ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ လေးတိုင်စင်စိုက်၍ အဝတ်ကြက်သော ရေစစ်သည် မလောက်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်၍ စစ်သော ရေစစ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့ကို မှက်ခြင်တို့သည် နှိပ်စက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြင်ထောင်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၀။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်၌ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းကျွေးအစဉ်သည် မပြတ်တည်၏။ ရဟန်းတို့သည် မွန်မြတ်သော ဆွမ်းတို့ကို သုံးဆောင်ကြသောကြောင့် သလိပ် သည်းခြေပြောသော ကိုယ်ရှိကုန်၏။ အနာများကုန်၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် တရုတ်တရသော ကိစ္စဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ သွား၏။ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် သလိပ် သည်းခြေပြောသော ကိုယ်ရှိကုန်သော များသော အနာရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တရသောနေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် “အသျှင်ဘုရား၊ ရဟန်းတို့သည် ယခုအခါ၌ သလိပ် သည်းခြေပြောသော ကိုယ်ရှိကုန်၏။ များသော အနာရှိကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဘောင်ပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား စကြံသွားခြင်းကို၎င်း ဇရုံးအိမ်ကို၎င်း ခွင့်ပြုတော်မူပါ။ ဤသို့ ခွင့်ပြုလျှင် ရဟန်းတို့သည် အနာရောဂါ နည်းပါး ပါကုန်လတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယမင်းသားမွေးစားသော ဇီဝကကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီး ဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ စကြံသွားခြင်းကို၎င်း ဇရုံးအိမ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မညီမညွတ်သော စကြံ၌ စကြံသွားကြရသဖြင့် ခြေနာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ညီညွတ်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ စကြံသည် မြေခိုမံသဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုး၏။ ပ။

ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း ကျောက်စီခြင်း သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စိစိမံသောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား သစ်သား လှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စကြံသွားကုန်သော် လိမ့်ကျကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စကြံဝင်္ဂဘာကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ စကြာ သွားကုန်သော် အအေးကြောင့်၎င်း အပူကြောင့်၎င်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စကြာ စရပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စကြာ စရပ်၌ မြက်မှုန့်တို့သည် ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ပြုသော အဆင်းကို၎င်း မည်းသော အဆင်းကို၎င်း ရွှေနှိုဖြင့် အချောကိုင်ခြင်းကို၎င်း ခြူးပန်းဆင်ယင်ခြင်းကို၎င်း နွယ်ပန်းဆင်ယင်ခြင်းကို၎င်း မကရုံးသွားဖော်ခြင်းကို၎င်း သက်တင်ရေးခြင်းကို၎င်း သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ်ကို၎င်း သင်္ကန်းလှမ်းကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်သည် မြေခိုပုံသဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း ကျောက်စီခြင်း သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စီခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား ကျောက်လှေကား သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆွဲ၎င်းရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို၎င်း တံခါးပေါင်ကို၎င်း ဆုံငယ်ကို၎င်း အထက်ကွင်းကို၎င်း မင်းတုပ်လျှီဘိုင်ကို၎င်း သံကွင်း မျောက်လက်ကို၎င်း မင်းတုပ် ကျည်ငယ်ကို၎င်း မင်းတုပ်ကြိုး ကျည်မကို၎င်း သံကောက်ပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၏ နံရံခြေသည် ဆွေးမြေ့၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နိမ့်သော နေရာကို ထပ်ဖို့ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ အခိုးထွက်စရာ ပြွန်မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ အခိုးထွက်စရာ ပြွန်ပေါက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ငယ်သော ဇရုံးအိမ် အလယ်၌ မီးဖိုကို ပြုလုပ်ကုန်၏။ ဥပစာသည်မရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ငယ်သော ဇရုံးအိမ်တွင် သင့်လျော်ရာ၌ ကြီးသော ဇရုံးအိမ်တွင် အလယ်၌ မီးဖိုကို ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ မီးသည် မျက်နှာကို လောင်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မျက်နှာလိမ်း မြေညက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လက်ဖြင့် မြေညက်ကို ရေဆွတ်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြေညက်ဖျော်ရန် ကျင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြေညက်သည် အနှံ့မကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ (နှံ့သာဖြင့်)ထုံရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ မီးသည် ကိုယ်ကို လောင်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေကို ခံောင်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခွက်ဖြင့်၎င်း သပိတ်ဖြင့်၎င်း ရေကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေထားရန် နေရာကို၎င်း ရေခွက်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြက်မိုးသော ဇရုံးအိမ်သည် ချွေးမရစေ။ပ။

ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပလိမ်းကုံမှုကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်သည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း ကျောက်အခင်း သစ်သားအခင်း ဟူသော အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခင်းခြင်း ငှါခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဗွက်ပေါက်သည်သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေဝပ်လျက် ရှိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်ဝယ် မြေ၌ ထိုင်သဖြင့် ကိုယ်တို့သည် ယားကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဇရုံးအိမ်၌ ထိုင်ခုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဇရုံးအိမ်သည် အကာအရံ မရှိလေ။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်တံတိုင်း ကျောက်တံတိုင်း 'သစ်သားတံတိုင်း ဟူသော တံတိုင်း သုံးမျိုး ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုတ်မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုတ်သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်းမိုး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း ကျောက်စီခြင်း သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို စီစီမံသောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား ကျောက်လှေကား သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲဂိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုတ်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို၎င်း တံခါးပေါင်ကို၎င်း ဆွဲငယ်ကို၎င်း အထက်ကွင်းကို၎င်း မင်းတုပ် လျှိုတိုင်ကို၎င်း သံကွင်း မျောက်လက်ကို၎င်း မင်းတုပ် ကျည်ငယ် ကို၎င်း မင်းတုပ်ကြီး 'ကျည်မ' ကို၎င်း သံကောက်ပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုတ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ပြုသောအဆင်းကို၎င်း မည်းသောအဆင်းကို၎င်း ဝေ့နီဖြင့် အချောကိုင်ခြင်းကို၎င်း ခြူးပန်းချယ် လှယ်ခြင်းကို၎င်း နှယ်ပန်း ချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း မကရိးသွားဖော်ခြင်းကို၎င်း သက်တင်ရေးခြင်းကို ၎င်း ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝုဏ် 'ကျောင်းဝိုင်း' သည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြုတ်ကို ဖြန့်ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောက်ပြုတ်တို့သည် မလုံလောက်ကုန်။ပ။

ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေဝပ်လျက်ရှိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အဝတ်မပါပဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းကို ရှိခိုးကုန်၏။ အဝတ် မပါပဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းကို ရှိခိုးစေကုန်၏။ အဝတ်မပါပဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ချေး တွန်းခြင်းကို ပြုကုန်၏။ အဝတ်မပါပဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ချေးတွန်းခြင်းကို ပြုစေကုန်၏။ အဝတ်မပါပဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ပေးလှူကုန်၏။ အဝတ်မပါပဲ ခံယူကုန်၏။ အဝတ်မပါပဲ ခဲကုန်၏။ အဝတ်မပါပဲ စားကုန်၏။ အဝတ်မပါပဲ လျှက်ကုန်၏။ အဝတ်မပါပဲ သောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအချင်းချင်း ရှိမခိုးအပ်။ပ။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် ရှိမခိုးအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအချင်းချင်း ရှိမခိုးစေအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် ရှိမခိုးစေအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ချေးတွန်းခြင်းကို မပြု အပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ချေးတွန်းခြင်းကို မပြုစေအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား မပေးလှူအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်း သည် မခံယူအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မခဲအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မစားအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မလျှက်အပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မသောက်အပ်။ သောက် သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်ဝယ် မြေ၌ သင်္ကန်းကို ချထားသဖြင့် သင်္ကန်းသည် မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကို၎င်း သင်္ကန်းလှမ်း ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မိုးရွာလတ်သော် သင်္ကန်းကို မိုးစုတ်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဇရုံးအိမ် စရပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ် စရပ်သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ စိစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏။ပ။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်စရပ်၌ မြက်မှု့ သည် ကျ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတင်းအပ လိမ်းကျခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ပ။ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကို၎င်း သင်္ကန်းလှန်း ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌၎င်း၊ ရေ၌၎င်း၊ ချေးတန်းခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် မအပ်ဟု တွေး တောမူ သံသယကုက္ကုစွဲ မှီကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဇရုံးအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း ရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း အဝတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း ဟူသော ဖုံးလွှမ်းခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဇရုံးအိမ်၌ ရေမရှိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေတွင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းသည် ပျက်စီး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း ကျောက်စီခြင်း သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စိစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေတွင်းသည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နွယ်ဖြင့်၎င်း၊ ခါးပန်းကြိုးဖြင့်၎င်း ရေကို ဆွဲငင်ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေငင်ကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လက်တို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မောင်းလက်ကို၎င်း စက်သီးကို၎င်း ရေစုတ်စက် ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

များစွာသော အိုးခွက်တို့သည် ကွဲကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သံကြေးပုံး သစ်သားပုံး သားရေပုံးဟူသော ပုံးသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ ရေကို ဆွဲငင်ကုန်သော် အအေးကြောင့်၎င်း အပူကြောင့်၎င်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေတုင်းစရပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေတုင်းစရပ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသော အဆင်းကို၎င်း မည်းသော အဆင်းကို၎င်း ဂွေနှိဖြင့် အချောကိုင်ခြင်းကို၎င်း ခြူးပန်းချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း နွယ်ပန်းချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း မကရ်းသွား ဖော်ခြင်းကို၎င်း သက်တင်ရေးခြင်းကို ပြုလုပ်ရန်၎င်း သင်္ကန်းတန်းဝါးကြိုးကြိမ်ကို၎င်း သင်္ကန်းလှန်းကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေတုင်းသည် အပိတ်မရှိသဖြင့် မြက်မှုန့်တို့ဖြင့်၎င်း မြေမှုန့်တို့ဖြင့်၎င်း ပြုမိ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အပိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေအိုးလည်း မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေချိုးကန်ငယ်ကို၎င်း 'ရေထည့်စရာ ကျင်းကို၎င်း' ရေချိုးဖျဉ်းကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အရံတုင်းဝယ် ထိုထိုနေရာ၌ ရေချိုးသဖြင့် အရံသည် ဗွက်ပေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပျဉ်အခင်း ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပျဉ်အခင်းသည် ပေါ်လွင်ထင်ရှား 'အကာအရံမရှိ' သဖြင့် ရဟန်းတို့သည် ရေချိုးရန် ရှက်နိုးကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်တံတိုင်း ကျောက်တံတိုင်း သစ်သားတံတိုင်း ဟူသော တံတိုင်း သုံးမျိုးတို့ကို ကာရန်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တန်စီးတုင်းသည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း ကျောက်အခင်း သစ်သားအခင်း ဟူသော အခင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခင်းစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေသည် ဝပ်လျက်ရှိ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့၏ ကိုယ်တို့သည် အအေးပတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေသုတ်အထည်ကို ခွင့်ပြု၏။ ပုဆိုးကြမ်းဖြင့်သော်လည်း သုတ်ရန်ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၃။ ထိုအခါ ဥပါသကာတယောက်သည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ ရေကန်ကို ပြုစေလို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေကန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကန်ဘောင်ရိုးသည် ပြိုကျ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း ကျောက်စီခြင်း သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို စီစီမံသော ငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား ကျောက်လှေကား သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကား သုံးမျိုး တို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေကန်၌ ရေသည် ဟောင်း၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေသွင်း မြောင်းကို၎င်း ရေထုတ်ပြန်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်း တပါးသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ စကြောခြင်ပိတ် တပ်သော ဇရုံးအိမ်ကို ဆောက်လို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စကြောခြင်ပိတ် တပ်သော ဇရုံးအိမ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လေးလပတ်လုံး နိသီဒိုင်အခင်းနှင့် ကင်း၍ နေကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ လေးလပတ်လုံး နိသီဒိုင်အခင်းနှင့် ကင်း၍ မနေအပ်၊ ကင်း၍ နေသော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၄။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ပြုမီးသော အိပ်ရာတို့၌ အိပ်ကုန်၏။ ကျောင်းစဉ်လှည့်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ပြုမီးသော အိပ်ရာတို့၌ မအိပ်အပ်၊ အိပ်သော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် နံသာကို၎င်း ပန်းကို၎င်း ယူဆောင်၍ ကျောင်းသို့ လာကုန်၏။ ရဟန်း တို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွဲရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နံသာကိုယူ၍ တံခါးရွက်၌ လက်ငါးချောင်းရာပေးခြင်းငှါ၎င်း ပန်းကိုယူ၍ ကျောင်းခံ သင့်ရာမှာ ထားခြင်းငှါ၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းသည် ဖြစ်လာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါရဟန်းတို့အား “သိုးမွေးဖြင့်ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ရမည် လော၊ ဝိကပ္ပနာပြုရမည်လော” ဟု အကြံဖြစ်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းကို အဓိဋ္ဌာန် မတင်အပ်၊ ဝိကပ္ပနာ မပြု အပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂိုရဟန်းတို့သည် ကြေးနီအုပ် ငွေအုပ်၌ (ထည့်၍)စားကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမ ဂုဏ်ခံစားသူ လူ့ဘုံကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကြေးနီအုပ် ငွေအုပ်၌ (ထည့်၍) မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်း တပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ဆွမ်းစားသည် ရှိသော် လက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကောင်း စွာ မတည်စေနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လှံတံ သပိတ်ခြေကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂိုရဟန်းတို့သည် တပန်းကန်ထည်း၌လည်း စားကုန်၏။ တခွက်ထည်း၌လည်း သောက်ကုန်၏။ တညောင်စောင်းထည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တခင်းထည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တရုံ ထည်း ခြုံ၍ လည်း အိပ်ကုန်၏။ တခင်း တရုံထည်း ခင်းခြုံ၍ လည်း အိပ်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမ ဂုဏ်ခံစားသူ လူ့ဘုံကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တပန်းကန်ထည်း၌ မစားအပ်။ပ။ တခွက်ထည်း၌ မသောက်အပ်။ တညောင်စောင်း ထည်း၌ မအိပ်အပ်။ တခင်းထည်းခင်း၍ မအိပ်အပ်၊ တခြုံထည်းခြုံ၍ မအိပ်အပ်၊ တခင်းတရုံထည်း ခင်းခြုံ၍ မအိပ်အပ်၊ အိပ်သော ရဟန်းအား ဗုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၅။ ထိုအခါ ဝဇ္ဇလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့၏ အပင်းအသင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝဇ္ဇလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆိုလတ်သော် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကားမပြောကုန်။ နှစ် ကြိမ်မြောက်လည်း ဝဇ္ဇလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆိုလတ်သော် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကား မပြောကုန်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဝဇ္ဇလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆိုလတ်သော် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကားမပြောကြကုန်။

အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့အား အဘယ်သို့ ပြစ်မှားမိပါသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့ အသျှင်တို့သည် စကားမပြောကြကုန်သနည်း ဟု (ဝေး၏)

ငါ့သျှင် ဝစု ငါတို့ ဖြစ်တိုင်း ဆိုအံ့၊ သင်သည် ငါတို့ကို မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗက ညှဉ်းဆဲအပ်သည် ဖြစ်လျက် သင်သည် လျစ်လျူ ရှုဘိ၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း ဟု (မေး၏)။

ဒါယကာ ဝစု သင်သည် အကယ်၍ အလိလိပိမ္မ ယနေ့ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ဖျက်ဆီးစေရာ၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသနည်း ဟု (မေး၏)။

ဒါယကာ ဝစု လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျှောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင် အရပ်မျက်နှာသည် ဘေးမရှိခဲ့ပါ၊ ရန်မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ် မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေးရှိပါသည်၊ ရန်ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှုရှိပါသည်၊ အကြင် အရပ်မှ လေ(တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ (ယခု) ထိုအရပ်မှ လေ(တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင်တကာ၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်၏ မယားကို ဖျက်ဆီးအပ်ပါ၏” ဟု လျှောက်လော့ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရားတို့ ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝစုလိစ္ဆဝိမင်းသာ သည် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်၏။ တခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော ထိုဝစုလိစ္ဆဝိမင်းသာသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျှောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင် အရပ်မျက်နှာသည် ဘေးမရှိခဲ့ပါ၊ ရန်မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ်မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေးရှိပါသည်၊ ရန်ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှုရှိပါသည်၊ အကြင် အရပ်မှ လေ(တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ (ယခု) ထိုအရပ်မှ လေ(တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၍ နေယောင်တကာ၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်၏ မယားကို ဖျက်ဆီးအပ်ပါ၏” ဟု လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို—

“ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဝစုပြောသကဲ့သို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုသည်ဟူ၍ အမှတ်ရ၏လော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့် အတိုင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို “ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဝစုပြောသကဲ့သို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုသည် ဟူ၍ အမှတ်ရ၏လော” ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

ဗဒ္ဓ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ မဖြေရှင်းကြကုန်၊ အကယ်၍ သင်သည် ပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပြုအပ်ပါ၏ဟု လျှောက်ဆိုလော့၊ အကယ်၍ သင်သည် မပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မပြုအပ်ပါ ဟု လျှောက်ဆိုလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မွေးသည့်အခါမှစ၍ အိပ်မက်မျှဖြင့်လည်း မေထုန်အကျင့်ကို ပြုကျင့်မှီဝဲမိသည်ဟု မသိပါ။ နိုးသော တပည့်တော်သည် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း ဟု (လျှောက်ဆို၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားအား သပိတ်မှောက်လော့၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြုလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သပိတ်မှောက် အင်္ဂါရှစ်ပါး

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်မှောက်ရမည်၊ (၁) ရဟန်းတို့အား လာဘ်မရစိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ (၂) ရဟန်းတို့အား အကျိုးမရှိမိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ (၃) ရဟန်းတို့အား နေရာမရစိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ (၄) ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေး၏၊ ခြိမ်းချောက်၏၊ (၅) ရဟန်းအချင်းချင်း ကွဲပြားစေ၏၊ (၆) မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြော၏၊ (၇) တရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြော၏၊ (၈) သံဃာ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြော၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်မှောက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ မှောက်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၂၆၆။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဗဒ္ဓကို အကြောင်းမရှိပဲ သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားအား သပိတ်မှောက်ရာ၏၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို)နာတော်မူလော့၊ ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဗဒ္ဓကို အကြောင်းမရှိပဲ သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ သံဃာသည် ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားအား သပိတ်မှောက်၏၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏၊ ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားအား သပိတ်မှောက်ခြင်း သံဃာနှင့် မဆက်ဆံမှု ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားအား သပိတ်မှောက်ခြင်း သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီး လျှင် ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသား၏ နေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားကို “ငါ့သျှင် ဝဇု သံဃာသည် သင့်အား သပိတ်မှောက်၏။ သင်သည် သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှု မရှိသူ ဖြစ်၏” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ “သံဃာသည် ငါ့ကို သပိတ် မှောက်သတတ်၊ ငါသည် သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှု မရှိသူ ဖြစ်သတတ်” ဟု (နုလုံသွင်း၍) ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် ယိုးဒယားပြည် မိန်းမောလျက် လည်းလေ၏။

ထိုအခါ ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသား၏ အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားကို “အချင်း ဝဇု မသင့်ပါ။ မစိုးရိမ်ပါလင့်၊ မငိုကြွေးပါလင့်၊ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို၎င်း ရဟန်းသံဃာ ကို၎င်း ကြည်လင်စေကုန်အံ့ ‘ကျေနပ်စေကုန်အံ့’” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် သားမယားနှင့်တကွ အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့်တကွ ဆွေမျိုး သားချင်းတို့နှင့်တကွ စိုသောအဝတ်ရှိလျက် စိုသော ဆံပင်ရှိလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတံ၌ ဦးခိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ် သည် အကျွန်ုပ်ကို လွှမ်းမိုး ကျရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အကျွန်ုပ်သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အကြောင်း မရှိပဲသီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲမိပါ၏။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် နောင်အခါ စောင့် စည်းပါရခြင်းငှါ သည်းခံတော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ဝဇု သင်သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အကြောင်းမရှိပဲ သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲသောကြောင့် မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ် သည် သင့်ကို စင်စစ် လွှမ်းမိုး နှိပ်စက်ခဲ့၏။

ဒါယကာ ဝဇု သင်သည် အကြင်ကြောင့် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့် လျော်စွာ ကုစား၏။ ထို့ကြောင့် သင်၏ ထိုအပြစ်ကို ငါတို့ သည်းခံကုန်၏။

ဒါယကာ ဝဇု အကြင်သူသည် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏။ နောင်အခါ၌လည်း စောင့်စည်း၏။ (ထိုသူ၏) ဤသို့ ပြုခြင်းသည် ဘုရား၏ ဝိနည်းအဆုံးအမ၌ ကြီးပွားကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို—ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဝဇုလိစ္ဆဝိမင်း သားအား သပိတ်လှန်လော့၊ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို ပြုလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သပိတ်လှန် အင်္ဂါ ၈-ပါး

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်လှန်ရမည်။ (၁) ရဟန်းတို့အား လာဘ်မရစိမ့်သောငှါ အားမထုတ်။ (၂) ရဟန်းတို့အား အကျိုးမဲ့စိမ့်သောငှါ အားမထုတ်။ (၃) ရဟန်းတို့အား နေရာမရစိမ့်ငှါသော အားမထုတ်။ (၄) ရဟန်းတို့ကို မဆဲရေး မခြိမ်းချောက်။ (၅)

ရဟန်းတို့ အချင်းချင်း မကျွဲပြားစေ၊ (၆) မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မပြော၊ (၇) တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မပြော၊ (၈) သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မပြော။

ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်လှန်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လှန်ရမည်၊ ရဟန်းတို့ ထိုဝဇ္ဇာဝိမင်းသားသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တဖက်ပုခုံးထက်၌ အပေါ်ရုကို စမ္ပယ်တင်၍ ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ဝိုင်းလျက် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင် ကာလက်အုပ်ချီပြီးလျှင်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်အား သပိတ် မောက်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှုမရှိသူဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ သံဃာအား သပိတ်လှန်ခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏” ဟုလျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းပန်ရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းပန်ရမည်၊ ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၂၆၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဝဇ္ဇာဝိမင်းသားအား သပိတ်မောက်၏၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုဝဇ္ဇာဝိမင်းသားသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကိုချ၏၊ ကံမှထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကိုကျင့်၏၊ သံဃာအား သပိတ်လှန်ခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ကြားအံ့၊ သံဃာသည် ဝဇ္ဇာဝိမင်းသားအား သပိတ်လှန်ရာ၏၊ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဝဇ္ဇာဝိမင်းသားအား သပိတ်မောက်၏၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုဝဇ္ဇာဝိမင်းသားသည် ကောင်းစွာကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကိုချ၏၊ ကံမှထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာအား သပိတ်လှန်ခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဝဇ္ဇာဝိမင်းသားအား သပိတ်လှန်၏၊ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏၊ ဝဇ္ဇာဝိမင်းသားအား သပိတ်လှန်ခြင်း သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှုပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဝဇ္ဇာဝိမင်းသားအား သပိတ်လှန်အပ်ပြီ၊ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှုကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု” (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် ဘဂ္ဂတိုင်းသို့ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရိ ကြွတော်မူလတ်သော် ထိုဘဂ္ဂတိုင်း သုဿမာရဂီရိမြို့ ဘေသကဋ္ဌမည်သော သမင်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသား၏ ကောကနဒမည်သော ပြာသာဒ်သည် မကြာမီက ဆောက်လုပ်၍ ပြီး၏။ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တစုံတယောက်သော လူသည် မနေဘူးသေးချေ။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် သဒ္ဓိကာပုဏ္ဏားမ၏သားဖြစ်သော လုလင်ကို—

အချင်းသဒ္ဓိကာပုဏ္ဏ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါစကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်လော့၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလျှောက် လေလော့။

“အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဘုရားအား အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာနေရကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါ၏ ဟု လျှောက်လေလော့” ဟု ပြောဆို၏။

“(ထို့ပြင်)အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖန်အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါဟူ၍လည်း လျှောက်လေလော့” ဟု ပြောဆို၏။

“အရှင်မင်းသား ကောင်းပါပြီဟု” သဒ္ဓိကာပုဏ္ဏလုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေ၍ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေကာ—

အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏။ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာနေရကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား “(ထို့ပြင်) အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖန်အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါ ဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုနောက် သဒ္ဓိကာ ပုဏ္ဏလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိအသေပြုပြီးလျှင် ဗောဓိမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗောဓိမင်းသားအား—

“အရှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းသား၏ စကားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော ထိုအသျှင်ဂေါတမကို အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏။ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါသည် (ထို့ပြင်) အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖန်အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါ ဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်ပါ၏” ဟု (ဤသို့)လျှောက်ခဲ့ပါကုန်ပြီ။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လက်ခံတော်မူလိုက်ပါ၏” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် ထိုညဉ့်လွန်ပြီးနောက် မှန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီးလျှင် ကောကနဒပြာသာဒ်ကိုလည်း နောက်ဆုံး လှေကားထစ်တိုင်အောင် ပုဆိုးဖြူတို့ဖြင့် ခင်းစေပြီးလျှင် သဒ္ဓိကာ ပုဏ္ဏလုလင်ကို—

အချင်းသဗ္ဗိကာပုတ္တ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင် ဂေါတမ အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်လေလော့ ဟု မိန့်ဆို၏။

“အရှင် ကောင်းပါပြီ” ဟု သဗ္ဗိကာပုတ္တလုလင်သည် ဖောဓိမင်းသားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် “အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ဗောဓိမင်းသား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ငုံ့လင်လျက် အပြင်တံခါးမှတ်၌ ရပ်နေ၏။ ဗောဓိမင်းသားသည် အဝေးမှ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ ထိုနေရာမှ ခရီးဦးကြိုဆိုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် ရွှေသွားပြု၍ ကောကနဒြာသုဒ္ဓါသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် နောက်ဆုံးလှေကားထစ်ကို ကပ်၍ ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နှင်းတော်မူပါ။ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နှင်းတော်မူပါ။ ယင်းသို့ နှင်းခြင်းသည် အကျွန်ုပ် အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။။ပ။။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား—

အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နှင်းတော်မူပါ။ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နှင်းတော်မူပါ။ ယင်းသို့ နှင်းခြင်းသည် အကျွန်ုပ် အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို လှည့်၍ ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် ဗောဓိမင်းသားကို—

“မင်းသား ပုဆိုးတို့ကို ရုပ်သိမ်းလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးဖြူအခင်းကို နှင်းတော်မူမည် မဟုတ်၊ နောင်လာ နောက်သား ရဟန်းအများကို မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ် စောင့်ရှောက်တော်မူ၏” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် ပုဆိုးတို့ကို ရုပ်သိမ်းစေပြီးလျှင် ကောကနဒြာသုဒ္ဓါထက်၌ နေရာကို ခင်းစေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကောကနဒြာသုဒ္ဓါသို့ တက်တော်မူပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအမှူးရိုသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေး၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဗောဓိမင်းသားအား

တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီးသော် နေရာမှထ၍ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ပုဆိုးဖြူအခင်းကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သားမဖွားဘူးသေးသော မိန်းမတယောက်သည် ၊ ရဟန်းတို့ကို ပင်ဖိတ်ပြီးလျှင် အဝတ်ပုဆိုးကို ခင်း၍ “အသျှင်ဘုရားတို့ အဝတ်ပုဆိုးကို နင်းတော်မူပါကုန်” ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့သည် မအပ် ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မနင်းကုန်။

အသျှင်ဘုရားတို့ မင်္ဂလာအကျိုးငှါ အဝတ်ကို နင်းတော်မူပါကုန် ဟု လျှောက်သော်လည်း ရဟန်းတို့သည် မအပ် ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မနင်းကုန်။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် “အသျှင်တို့သည် မင်္ဂလာအကျိုးငှါ တောင်းပန်အပ်ပါကုန်လျက် ပုဆိုးဖြူအခင်းကို အဘယ်ကြောင့် မနင်းကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော ထိုမိန်းမ၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လူတို့သည် မင်္ဂလာကို အလိုရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ လူတို့၏ မင်္ဂလာအကျိုးငှါ တောင်းပန်အပ်သော် ရဟန်းသည် ပုဆိုးဖြူအခင်းကို နင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ခြေဆေးပြီး နင်းအပ်သော အခင်းကို နင်းခြင်းငှါ မအပ် ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ ရှိကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခြေဆေးပြီး နင်းအပ်သော အခင်းကို နင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

၂၆၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်းတို့၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြူချီတော်မူလတ်သော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ် ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် ရေအိုးကို၎င်း ကြာချပ်သဏ္ဍာန်ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကို၎င်း တံမြက်စည်းကို၎င်း ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ရေအိုးကို၎င်း ကြာချပ်သဏ္ဍာန်ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကို၎င်း တံမြက်စည်းကို၎င်း ခံယူတော်မူပါ။ ယင်းသို့ ခံယူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရေအိုးကို၎င်း တံမြက်စည်းကို၎င်း ခံယူတော်မူ၏။ ကြာချပ်သဏ္ဌာန် ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကိုကား ခံယူတော်မူမူ။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ် ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လန်းစေပြီး ဖြစ်ရကား အရိုအသေပြုကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဖဲသွား လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ရေအိုးကို၎င်း တံမြက်စည်းကို၎င်း ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ကြာချပ်သဏ္ဌာန် ဆူးထနေ သော ခြေပွတ်ကို မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောက်စရစ်ခြေပွတ် အိုးခြမ်းခြေပွတ် ပင်လယ်ရေမြုပ်ခြေပွတ် ဟူသော ခြေပွတ် သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် လေးထောင့် ယပ်ကို၎င်း ထန်းရွက်ယပ်ကို၎င်း ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေ ကာ မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ လေးထောင့်ယပ်ကို၎င်း ထန်းရွက်ယပ်ကို၎င်း ခံယူတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ ခံယူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လေးထောင့်ယပ်ကို၎င်း ထန်းရွက်ယပ်ကို၎င်း ခံယူတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုး စီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လန်း စေ၏။ပ။ အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ လေးထောင့်ယပ်ကို၎င်း ထန်းရွက်ယပ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ခြင်နှင့် ယပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခြင်နှင့်ယပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စာမရီ သားမြီးယပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စာမရီသားမြီးယပ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ လျှော်ဖြင့်ပြီးသောယပ် ပန်းရင်းမြက်ဖြင့် ပြီးသောယပ် ဥဒေါင်းမြီးဖြင့် ပြီးသောယပ် ဟူသော ယပ်သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၀။ ထိုအခါ သံဃာအား ထီးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထီးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ထီးကို မြောက်၍ လှည့်လည်ကုန်၏။ ထိုအခါ တယောက်သော ဥပါသကာသည် အာဇီဝက၏ တပည့်များစွာတို့နှင့်အတူ ဥယျာဉ်သို့ သွား၏။ ထိုအာဇီဝက၏ တပည့် တို့သည် ထီးကို မြောက်လျက် အဝေးမှ လာသော ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ ထိုဥပါသကာအား—

“အမောင် သင်တို့၏ ထိုအသျှင်ကောင်းတို့သည် စာရင်းစစ် အမတ်ကြီးများကဲ့သို့ ထီးကို မြောက်လျက် လာကုန်၏” ဟု ပြောကုန်၏။

အသျှင်တို့ ထိုသူတို့သည် ရဟန်းများမဟုတ် ပရိပိုင်တို့တည်း ဟု (ဆို၏)။

“ရဟန်းများတည်း၊ ရဟန်းများမဟုတ်” ဟု အလောင်းအစား ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် နီးကပ်လတ်သော် (ရဟန်းများ ဖြစ်သည်ဟု)သိ၍ “အသျှင် ကောင်းတို့သည် ထီးကို မြောက်လျက် အဘယ်ကြောင့် လှည့်လည်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရွတ်ချ၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုကဲ့ရဲ့ရွတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုသော ထိုဥပါသကာ၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ထီးကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ထီးနှင့်ကင်း၍ ‘ထီးမပါပဲ’ချမ်းသာမှုမရှိ။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ထီးကို ဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် နာဖျားသော ရဟန်းအားသာလျှင် ထီးကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ မနာမဖျားသော ရဟန်းအား ခွင့်မပြု” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) အရံတွင်း၌၎င်း အရံ ဥပစာ၌၎င်း ထီးကို ဆောင်ခြင်းငှါ မအပ် ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မနာမဖျားသော ရဟန်းသည်လည်း အရံတွင်း၌၎င်း အရံဥပစာ၌၎င်း ထီးကို ဆောင်း ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် ဆိုင်း၌ သပိတ်ကိုထည့်၍ ထိုဆိုင်းကို ရှည်သောတုတ်၌ ဆွဲချိတ်၍ အချိန်မဲ့၌ အမှတ်မရှိသော ရွာတံခါးဖြင့် ဖြတ်သွား၏။

လူတို့သည် “အမောင်တို့ ဤခိုးသူသည် သွား၏၊ ဤခိုးသူ၏ သန်လျက်သည် တောက်ပ၏” ဟု ပြောလျက် နောက်မှလိုက်၍ ဖမ်းဆီးကြလေသော် (ရဟန်းဟု) သိသဖြင့် လွတ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းသည် အရံသို့သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။

ငါ့သျှင် သင်သည် ရှည်သောတုတ်၌ ဆွဲသော ဆိုင်းကို ဆောင်သလောဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဆောင်၏ ဟု ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရှည်သောတုတ်၌ ဆွဲသော ဆိုင်းကို ဆောင်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ရှည်သောတုတ်၌ ဆွဲသော ဆိုင်းကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ခုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် နာဖျားသဖြင့်ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်လေ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသောရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်(ဆောင်နိုင်ခွင့်)သမ္ပုတိကို ပေးရန် ခွင့် ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား ရှည်သော တုတ်(ဆောင်နိုင်ခွင့်)သမ္ပုတိကို တောင်း ပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျား၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာ အား ရှည်သောတုတ် ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္ပုတိကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္ပုတိကို ပေးရ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျား၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့်ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှည်သောတုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္ပုတိကို တောင်း၏ ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေး၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိ ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ် ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သီစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ဆိုင်းနှင့် ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရန်ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက်ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္မယ် တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ဝိုင်းလျှက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အိုင်ချီ၍—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏။ ဆိုင်းနှင့် ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျမ်းကျင့် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သီစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏။ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရာ၏။ ဤကား သီစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏။ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေး၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိ ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သီစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် နာဖျား၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့်ကင်း၍လည်း မလှည့်လည်နိုင်၊ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကိုပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကိုစမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍ လည်း မလှည့်လည်နိုင်ပါ။ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည်နိုင်ပါ။ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည်နိုင်၊ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေး၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းငှါ၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၃။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် စမြုံ့ပြန်တတ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် စမြုံ့ပြန်၍ ပြန်၍ မျို၏။

ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် ဤရဟန်းသည် အချိန်ပဲ့၌ စားဖွယ်ကို စားဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသည် နွားဘဝမှ စတော့ရှေ့ လျောသည်မှာ မကြာမြင့်သေး၊ ရဟန်းတို့ စမြို့ပြန်တတ်သော ရဟန်းအား စမြို့ပြန်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ခံတွင်းအပသို့ ထုတ်၍ မမျိုအပ်၊ မျိုသောရဟန်းအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတသင်းသည် သံဃာအား ဆွမ်းကျွေး၏၊ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ များစွာသော ဆွမ်းလုံးတို့သည် ပြန်ကြဲကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကို လှူသော် ကောင်းမွန်စွာ မခံယူကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွမ်းတလုံးကို အလုပ်ကိစ္စများစွာဖြင့် ပြီးစေရပါ၏၊ ဆွမ်းတလုံးဖြစ်ရန် အလုပ်ကိစ္စများပါ၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လှူအပ်သော ခဲဖွယ် စားဖွယ်ကျခဲ့လျှင် ကိုယ်တိုင်ကောက်ယူ၍ စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ထိုခဲဖွယ် စားဖွယ်ကို ဒါယကာတို့သည် စွန့်အပ်ပြီးတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် ရှည်သော လက်သည်းတို့ဖြင့် ဆွမ်းခံသွား၏၊ မိန်းမတယောက်က မြင်လတ်သော် “အသျှင်ဘုရား လာလော့၊ မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲလော့” ဟု ထိုရဟန်းကို လျှောက်၏။ နှမ မသင့်၊ ဤအမှုသည် မအပ် ဟု (ပြော၏)။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် မမှီဝဲမှု အကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ လက်သည်းတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို ကုတ်ဖွဲ့၍ “ဤရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖောက်ပြန်၍ ကျင့်၏” ဟု အော်ဟစ်အံ့ ဟူ၍ (ပြော၏)။ နှမ သင်သည် (သင့် မသင့်ကို) သိဘိလော့ ဟု (ပြော၏)။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏လက်သည်းတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို ကုတ်ဖွဲ့၍ “ဤရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖောက်ပြန်၍ ကျင့်၏” ဟု အော်ဟစ်၏။ လူတို့သည် ပြေးလာ၍ ထိုရဟန်းကို ဖမ်းကုန်၏။

ထိုလူတို့သည် ထိုမိန်းမ၏ လက်သည်း၌ အရေပါးကို၎င်း သွေးကို၎င်း မြင်ကုန်၍ “ဤအမှုသည် ဤမိန်းမ၏ အမှုသာတည်း၊ ရဟန်းသည် မပြု” ဟု ထိုရဟန်းကို လွှတ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ငါ့သျှင်သင်သည် ရှည်လျားသော လက်သည်းတို့ကို ဆောင်သလော ဟု (မေးကုန်၏)။ ငါ့သျှင်တို့ ဆောင်၏ ဟု (ပြော၏)။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရှည်လျားသော လက်သည်းတို့ကို ဆောင်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရှည်လျားသော လက်သည်း ခြေသည်းတို့ကို မဆောင်အပ် ‘မထားအပ်’ဆောင်သော ရဟန်းအား စုက္ကုန် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လက်သည်းဖြင့်လည်း လက်သည်းကို ဖြတ်ကုန်၏။ ခံတွင်းဖြင့်လည်း လက်သည်းကို ဖြတ်ကုန်၏။ နံရံ၌လည်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ လက်ချောင်းခြေချောင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်သည်းလီး ဓားငယ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ လက်သည်းခြေသည်းကို သွေးထွက်အောင်ဖြတ်သဖြင့် လက်ချောင်း ခြေချောင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အသား၏ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် လက်သည်း ခြေသည်းကို ဖြတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် နှစ်ဆယ်သော လက်သည်း ခြေသည်းတို့ကို ပြေပြစ်အောင် ပြုစေကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နှစ်ဆယ်သော လက်သည်း ခြေသည်းတို့ကို ပြေပြစ်အောင် မပြုစေအပ်။ ပြုစေသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အညစ်အကြေးမျှကို ခြင်ထုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့၏ ဆံပင်တို့သည် ရှည်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ဆံချခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သလော ဟု မေးတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား စွမ်းနိုင်ပါကုန်၏ ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ သင်ဓုန်းခား သင်ဓုန်းကျောက် သင်ဓုန်းအိတ် သင်ဓုန်းနှီး ဟူသော သင်ဓုန်း အဆောက်အဦ အလုံးစုံကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မုတ်ဆိတ်ကို ဖြတ်စေကုန်၏။ မုတ်ဆိတ်ကို ရှည်စေကုန်၏။ ဆိတ်မုတ်ဆိတ်နှင့် တူသော မုတ်ဆိတ်ကို ပြုစေကုန်၏။ လေးထောင့် မုတ်ဆိတ်ကို ပြုစေကုန်၏။ ရင်မေးရိတ်ခြင်းကို ပြုစေကုန်၏။ ရင်မေးအရေးအသား ထားခြင်းကို ပြုစေကုန်၏။ ကြင်စွယ်ကို ထားကုန်၏။ ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမေးကို ရိတ်စေကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မုတ်ဆိတ်ကို မဖြတ်အပ်။ပ။ မုတ်ဆိတ်ကို မရှည်စေအပ်။ ဆိတ်မုတ်ဆိတ်နှင့် တူသော မုတ်ဆိတ်ကို မပြုစေအပ်။ ရင်မေးရိတ်ခြင်းကို မပြုစေအပ်။ ရင်မေးအရေးအသားထားခြင်းကို မပြုစေအပ်။ ကြင်စွယ်ကို မထားအပ်။ ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမေးကို မရိတ်စေအပ်။ ရိတ်စေသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးအား ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အနာဖြစ်၏။ ဆေးသည် မတည်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမေးကို ရိတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကတ်ကျေးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြတ်စေကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကတ်ကျေးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြတ်စေအပ်၊ ဖြတ်စေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးအား ဦးခေါင်း၌ အနာဖြစ်၏၊ သင်ဇုန်းဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မချနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကတ်ကျေးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြတ်စေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရှည်သော နှာခေါင်းမွှေးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “မြေဘုတ်ဘီလူးကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရှည်သော နှာခေါင်းမွှေးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောက်စရစ်ဖြင့်၎င်း၊ ပျားဖယောင်းဖြင့်၎င်း နှာခေါင်းမွှေးကို နုတ်ကြသဖြင့် နှာခေါင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မွေးညှပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဆံပင်ဖြူကို နုတ်သဖြင့် လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆံပင်ဖြူကို မနုတ်အပ်၊ နုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါး၏ နားတို့သည် နားဖာချေးတို့ဖြင့် ပိတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နားဖာကော် ‘နဖာချူ’ ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ငွေနားဖာကော် ငွေနားဖာကော် ဟူသော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်သော နားဖာကော်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အညံ့ ဖြစ်သော နားဖာကော်တို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဗုဒ္ဓ၏ အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ အရိုးနားဖာကော်ကို၎င်း ဆင်စွယ်နားဖာကော်ကို၎င်း ဦးချို နားဖာကော်ကို၎င်း ကျူနားဖာကော်ကို၎င်း ဝါးနားဖာကော်ကို၎င်း သစ်သားနားဖာကော်ကို၎င်း ချိတ်နားဖာကော်ကို၎င်း သစ်သီးနားဖာကော်ကို၎င်း ကြေးသံ နားဖာကော်ကို၎င်း ခရသင်းချက် နားဖာကော်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် များစွာသော သံဘဏ္ဍာ ကြေးဘဏ္ဍာတို့ကို စုဆောင်း သိမ်းဆည်းကုန်၏။ ကျောင်းစဉ်လှည့်လည်သော လူတို့သည်မြင်၍ “သကာဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ် တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ကြေးကုန်သည်များကဲ့သို့ များစွာသော သံဘဏ္ဍာ ကြေးဘဏ္ဍာတို့ကို စုဆောင်းကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ များစွာသော သံဘဏ္ဍာ ကြေးဘဏ္ဍာတို့ကို မစုဆောင်းအပ်၊ စုဆောင်းသော ရဟန်း အား ဗုဒ္ဓ၏ အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မျက်စဉ်း ကျည်ထောက်ကို၎င်း မျက်စဉ်းတံကို၎င်း နားဖာကော်ကို၎င်း အကွပ်ငယ်ကို၎င်း မအပ် ဟု တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွ ဝှံ့ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မျက်စဉ်း ကျည်ထောက်ကို၎င်း မျက်စဉ်းတံကို၎င်း နားဖာကော်ကို၎င်း အကွပ်ငယ် ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းကြီးကို အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် ထိုင်ကြသဖြင့် သင်္ကန်းကြီးအနားပတ်တို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းကြီးကို အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် မထိုင်အပ်၊ ထိုင်သော ရဟန်းအား ဗုဒ္ဓ၏ အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် နာဖျားသဖြင့် အာယောဂပတ်နှင့် ကင်း၍ မချမ်းသာ။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အာယောဂပတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား အာယောဂပတ်ကို အဘယ်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရက်ကန်းစင် လက်ခတ်ချပ် ကြေးတံဝါးဟူသော ရက်ကန်း အဆောက်အဦ အလုံးစုံ ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် ခါးပန်းကြိုးမပါပဲ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်သဖြင့် လမ်းမ၌ သင်းပိုင်သည် လျှောကျ၏။ လူတို့သည် ကြွေးကြော်သဖြင့် ထိုရဟန်းသည် မျက်နှာမသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခါးပန်းကြိုးမပါပဲ ရွာသို့ မဝင်အပ်၊ ဝင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ခါးပန်းကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ကြိုးအများ ပေါင်း၍ ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး ရေမြေဦးခေါင်း သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး မုရိုးစည်သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး ဆောက်လုံးသဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး ဟူသော အကောင်းအညံ့ ဖြစ်သော ခါးပန်းကြိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကြိုးအများပေါင်း၍ ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး ရေမြေဦးခေါင်းသဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး မုရိုးစည်သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး ဆောက်လုံးသဏ္ဍာန်ပြုလုပ်အပ်သော ခါးပန်းကြိုး ဟူသော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်ကုန်သော ခါးပန်းကြိုးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ကြိုးခါးပန်း ဝက်အူသဏ္ဍာန်ပြုအပ်သော ခါးပန်းဟူသော ခါးပန်းကြိုး နှစ်မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခါးပန်းကြိုး၏ အမြိတ်အဆာတို့သည် ဆွေးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မုရိုးစည်သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော အမြိတ်အဆာကို၎င်း ဆောက်လုံးသဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော အမြိတ်အဆာကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခါးပန်းကြိုး၏ အစွန်အနားသည် ဆွေး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အနားလိပ်၍ ချုပ်ခြင်းကို၎င်း ဖွတ်မြီးထိုးချုပ်ခြင်းကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခါးပန်းကြိုး၏ ကွင်းစွန်းသည် ဆွေး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါးပန်းသီးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှေ့ခါးပန်းသီး ငွေခါးပန်းသီး ဟူသော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်ကုန်သော ခါးပန်းသီးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အညံ့ ဖြစ်သော ခါးပန်းသီးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အရိုးခါးပန်းသီးကို၎င်း။ပ။ ခရုသင်းချက် ခါးပန်းသီးကို၎င်း ချည်ခါးပန်းသီးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၉။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ပေါ့ပါးသော သင်္ကန်းကြီးတို့ကို ရံ၍ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ လေပွေ့ကြောင့် သင်္ကန်းကြီးတို့သည် လွင့်တက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် အရံသို့သွား၍

ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကမ္မတ်သီးကို၎င်း ကမ္မတ်ကွင်းကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေကမ္မတ်သီး ငွေကမ္မတ်သီး ဟူသော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်ကုန်သော ကမ္မတ်သီးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းဘို့ အကောင်း အညံ့ ဖြစ်သော ကမ္မတ်သီးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သောရဟန်းအား ဗုက္ကန္တံအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အရိုးကမ္မတ်သီးကို၎င်း ဆင်စွယ်ကမ္မတ်သီးကို၎င်း ဦးချိုကမ္မတ်သီးကို၎င်း ကျူကမ္မတ်သီးကို၎င်း ဝါးကမ္မတ်သီးကို၎င်း သစ်သားကမ္မတ်သီးကို၎င်း ချိတ်ကမ္မတ်သီးကို၎င်း သစ်သီးကမ္မတ်သီးကို၎င်း ကြေးကမ္မတ်သီးကို၎င်း ခရုသင်းချက် ကမ္မတ်သီးကို၎င်း ချည်ကမ္မတ်သီးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကမ္မတ်သီးကို၎င်း ကမ္မတ်ကွင်းကို၎င်း သင်္ကန်း၌ တပ်သဖြင့် သင်္ကန်းသည် ဆွေး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကမ္မတ်သီးအိမ်ကို၎င်း ကမ္မတ်ကွင်း အိမ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကမ္မတ်သီးကို၎င်း ကမ္မတ်ကွင်းကို၎င်း အစွန်း၌ တပ်သဖြင့် အနားပတ်သည် ပွင့်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကမ္မတ်သီးအိမ်ကို အစွန်း၌တပ်ရန် ခွင့်ပြု၏။ ကမ္မတ်ကွင်းအိမ်ကို လက်ခုနစ်သစ် ရှစ်သစ်မျှ လျှော့၍ တပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၀။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ဆင်နာမောင်းကဲ့သို့ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း ငါးမြီးကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း လေးစေချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း အတုန်များစွာ ချ၍ဝတ်ဆင်ခြင်း ဟူသော လူတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ခြင်းကို ဝတ်ဆင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်နာမောင်းကဲ့သို့ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း ငါးမြီးကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း လေးစေချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း အတုန်များစွာချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း ဟူသော လူတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ခြင်းကို မဝတ်ဆင်အပ်၊ ဝတ်ဆင်သော ရဟန်းအား ဗုက္ကန္တံအာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လူတို့ကဲ့သို့ ရုံခြင်းကို ရုံကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လူတို့ကဲ့သို့ ရုံခြင်းကို မရုံအပ်၊ ရုံသော ရဟန်းအား ဗုက္ကန္တံအာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခါးတောင်းကျိုက်၍ ဝတ်ဆင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “မင်း၏ ဝန်ထမ်းကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခါးတောင်းကျိုက် ဝတ်ဆင်ခြင်းကို မဝတ်ဆင်အပ်။ ဝတ်ဆင်သော ရဟန်းအား စုက္ကန္တံအာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၁။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် နှစ်ဖက်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “မင်း၏ဝန်ထမ်း လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်ဖက်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား စုက္ကန္တံအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ တဖက်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကို၎င်း အလယ်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကို၎င်း ဦးခေါင်းဝန်ကို၎င်း ပခုံးဝန်ကို၎င်း ခါးဝန်ကို၎င်း လက်ဆွဲဝန်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တံပူကို မခဲစားကုန်၊ ခံတွင်းသည် အနံ့မကောင်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

တံပူ မစားခြင်း အပြစ် ၅-မျိုး

ရဟန်းတို့ တံပူကို မခဲစားရာ၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း—

- (၁) မျက်စိ မကြည်လင်။
- (၂) ခံတွင်း အနံ့မကောင်း။
- (၃) အရသာကြောတို့ မစင်ကြယ်ကုန်။
- (၄) သည်းခြေ သလိပ်တို့က ထမင်းကို မမြှေးရှက်ကုန်။
- (၅) ထိုသူသည် ထမင်း မမြိန်။

ရဟန်းတို့ တံပူကို မခဲ စားရာ၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း။

တံပူ စားခြင်း အကျိုး ၅-မျိုး

ရဟန်းတို့ တံပူကို ခဲစားရာ၌ အကျိုးတို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း—

- (၁) မျက်စိ ကြည်လင်၏။
- (၂) ခံတွင်း အနံ့ကောင်း၏။
- (၃) အရသာကြောတို့ စင်ကြယ်ကုန်၏။
- (၄) သည်းခြေသလိပ်တို့က ထမင်းကို မမြှေးရှက်ကုန်။
- (၅) ထိုသူသည် ထမင်း မြိန်၏။

ရဟန်းတို့ တံပူကို ခဲစားရာ၌ အကျိုးတို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ တံပူကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရှည်လျားသော တံပူတို့ကို ခဲစားကုန်၏။ ထိုတံပူတို့ဖြင့်ပင် သာမဏေကို ခေါက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှည်သောတံပူကို မခဲစားအပ်၊ ခဲစားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ လက်ရစ်သစ် အတိုင်း အရှည်ရှိသော တံပူကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုတံပူဖြင့်လည်း သာမဏေကို မခေါက်အပ်၊ ခေါက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် အလွန်တိုသော တံပူကို ခဲစဉ် လည်ချောင်း၌ မျက်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အလွန်တိုသော တံပူကို မခဲစားအပ်၊ ခဲစားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အယုတ်ဆုံး လက်လေးသစ်ရှိသော တံပူကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၃။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် တောကို မီးတိုက်ကုန်၏။ လူတို့သည် “တောမီးတိုက် သမားတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တောကို မီးမတိုက်အပ်၊ မီးတိုက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် မြက်ချုံတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးကုန်၏။ တောမီးလောင်လတ်သော် ကျောင်း တို့ကို လောင်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မီးကြိုပေးရန်၎င်း အရံအတားလုပ်ရန်၎င်း မအပ် ဟု တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တောမီးလောင်လတ်သော် မီးကြိုပေးရန်၎င်း အရံအတားလုပ်ရန်၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၄။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် သစ်ပင်ကို တက်ကုန်၏။ တပင်မှ တပင်သို့ ကူးပြောင်း ကုန်၏။

လူတို့သည် “မျောက်တို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သစ်ပင်ကို မတက်အပ်၊ တက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားစဉ် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ် လမ်းခရီးအကြား ၌ ဆင်တို့သည် လိုက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သစ်ပင်ရင်းသို့ ပြေးကပ်ပြီးနောက် မအပ် ဟု တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွ ရှိသည် ဖြစ်၍ သစ်ပင်သို့ မတက်၊ ထိုဆင်သည် အခြားတပါးသော လမ်းဖြင့် သွားလေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်း ကို ပြော၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကိစ္စရှိလတ်သော် သစ်ပင်ကို တသူ့မျှ တက်ခြင်းငှါ ဘေးရန်ရှိလတ်သော် အလိုရှိတိုင်း ဟက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၅။ ထိုအခါ ယမေဠကရွာ၌ ကုဋမည်သော ပုဏ္ဏားမျိုး ရဟန်းညီနောင် နှစ်ဦးတို့ ရှိကုန်၏။ အပြောအဆိုကောင်း အသံကောင်းသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုရဟန်းညီနောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေကြကာ မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမည် အမျိုးမျိုး ရှိပါကုန်၏။ အနှုတ်အမျိုးမျိုး ရှိပါကုန်၏။ ဇာတ်အမျိုးမျိုး ရှိပါကုန်၏။ အမျိုး အသီးအသီးမှ ထွက်၍ ရဟန်းပြုပါကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ဘာသာဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဖျက်ဆီးပါကုန်၏။ အသျှင် ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို သက္ကတဘာသာဖြင့် တင်ပါကုန်အံ့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် “အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို သက္ကတဘာသာဖြင့် တင်ပါကုန်အံ့” ဟု အဘယ့်ကြောင့် ပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ(သင်တို့ လျှောက်ဆိုသော အမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူပြီး၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို သက္ကတဘာသာဖြင့် မတင်အပ်။ ဖင်သော ရဟန်း အား ဖုက္ကန္တံအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မိမိတို့ ဘာသာဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို သင်ယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လောကယတကျမ်းကို သင်ယူကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြာကြသည်သာတည်း။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လောကယတကျမ်း၌ အနှစ် ဟု ရှုလေ့ရှိသူသည် ဤသာသနာတော်၌ ကြီးပွားခြင်း စည်ပင်ခြင်း ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ဖောက်ရာသလော ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မရောက်နိုင်ပါ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

တနည်းဆိုအံ့၊ ဤသာသနာ၌မူလည်း အနှစ်ဟု ရှုလေ့ရှိသူသည် လောကယတကျမ်းကို သင်ယူရာသလော ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မသင်ယူရာပါ (ဟု လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ လောကယတကျမ်းကို မသင်ယူအပ်။ သင်ယူသော ရဟန်းအား ဖုက္ကန္တံအာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လောကယတကျမ်းကို ပြုချကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား

အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လောကယတကျမ်းကို မပို့ချအပ်၊ ပို့ချသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖိလာဖြစ်သော အတတ်ကို သင်ယူကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖိလာဖြစ်သော အတတ်ကို မသင်ယူအပ်၊ သင်ယူသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖိလာဖြစ်သော အတတ်ကို ပို့ချကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖိလာဖြစ်သော အတတ်ကို မပို့ချအပ်၊ ပို့ချသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ် ဝန်းရံလျက် တရားဟောနေစဉ် ချေဆတ်တော်မူ၏ ‘ဟတ်ချိုး ဟု အသံပြု၏’။ “အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား သည် အသက်ရှည်ပါစေသောဝံ၊ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ရှည်ပါ စေသောဝံ” ဟု ရဟန်းတို့သည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံကို ပြုကုန်၏။ ထိုအသံဖြင့် တရား စကားသည် ခြားပြတ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ချေဆတ်ရာ၌ အသက်ရှည်ပါစေသောဝံ ဟု ဆိုသော် ထိုဆိုခြင်းကြောင့် အသက် ရှည်မှုလည်း ရှည်ရာသလော၊ သေမှုလည်း သေရာသလော” ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤအသက်ရှည်ခြင်း သေခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ပါ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ချေဆတ်ရာ၌ “အသက်ရှည်ပါစေသောဝံ” ဟု မဆိုအပ်၊ ဆိုသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ရဟန်းတို့ ချေဆတ်ရာ၌ “အသျှင်ဘုရားတို့ အသက်ရှည်တော်မူကြပါစေကုန် သောဝံ” ဟု ဆိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ် ဟု တွေးတောမှ သံသယကုက္ကုစွ ရှိသည် ဖြစ်၍စကား တဲ့မပြန်ကုန်။ လူတို့သည် “သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင် ဘုရားတို့ အသက်ရှည်ပါစေကုန်သောဝံ’ ဟု ဆိုလျက် အတံအပြန် အဘယ်ကြောင့် မဆိုကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လူတို့သည် မဂ်လာကို အလိုရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (လူတို့က) “အသျှင်ဘုရားတို့ အသက်ရှည်ပါစေကုန်သောဝံ” ဟု ဆိုလျှင် “ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှည်ပါစေ” ဟု ဆိုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ်ဝန်းရံ၍ တရားဟောလျက် ထိုင်နေတော်မူ၏။ တပါးသော ရဟန်းသည် ကြက်သွန်ဖြူကို စားခဲ့၏။ “ရဟန်းတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါစေလင့်” ဟု ထိုရဟန်းသည် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ထိုရဟန်းကို မြင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်သနည်း” ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုရဟန်းသည် ကြက်သွန်ဖြူကို စားခဲ့ပါ၏။ “ရဟန်းတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါစေလင့်” ဟု ထိုရဟန်းသည် တခုသောနေရာ၌ ထိုင်ပါ၏ ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကြင်အရာဝတ္ထုကို စားခဲ့မိ၍ ဤသို့သော တရားစကားမှ အပဖြစ်ရ၏။ ထိုအရာဝတ္ထုကို စားသင့်မည်လော ‘တရားပွဲမှ ခွဲထွက်နေရလောက်သော အရာဝတ္ထုမျိုးကို စားရန်သင့်တော်မည်လော’ ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား မစားသင့်ပါ (ဟု လျှောက်ကြကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ ကြက်သွန်ဖြူကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ငှက်ဥအာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာအား ဝမ်းလေနာဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အသျှင်သာရိပုတြာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့သျှင် သာရိပုတြာ ရှေးအခါ၌ သင်၏ ဝမ်းလေနာသည် အဘယ်အရာ ဝတ္ထုဖြင့် ချမ်းသာပါသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို “ငါ့သျှင်မောဂ္ဂလာန် ရှေးအခါ၌ ငါ၏ ဝမ်းလေနာသည် ကြက်သွန်ဖြူဖြင့် ချမ်းသာ၏” ဟု ဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အနာရောဂါ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကြက်သွန်ဖြူကို စားရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အရံတွင်း ထိုထိုနေရာ၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏။ အရံသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တခုသော နေရာ၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အရံသည် မကောင်းသော အနံ့ရှိ၏။ ။ ရဟန်းတို့ ကျင်ငယ်အိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆင်းရဲစွာ ထိုင်ကုန်လျက် ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏။ ။ ရဟန်းတို့ ကျင်ငယ်စွန့်ရန် ခြေနှင်းခုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ငယ်စွန့်ရန် ခြေနှင်းခုံတို့သည် ထင်ရှားပေါ်လွင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကျင်ငယ်ကို စွန့်ရန် ရှက်နိုးကုန်၏။ ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အကာ ကျောက်အကာ သစ်သားအကာ ဟူသော အကာသုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ငယ်အိုးတို့သည် အပိတ်အဖုံးမရှိ၍ အနံ့မကောင်းကုန်။ ။ ရဟန်းတို့ အပိတ် အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အရံတွင်း ထိုထိုနေရာ၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ အရံသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တခုသောနေရာ၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အရံသည် မကောင်းသော အနံ့

ရှိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီးတိုင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျင်ကြီးတိုင်း နှုတ်ခမ်းသည် ပြုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း ကျောက်စီခြင်း သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စိစိမိမိသောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျင်ကြီးတိုင်းသည် မြေခိုမိသဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် လုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြေသည် ပြုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း ကျောက်စီခြင်း သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား ကျောက်လှေကား သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အစွန်၌ ထိုင်လျက် ကျင်ကြီးစွန့်သူတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခင်း၍ အလယ်၌ အပေါက်ဖောက်၍ ကျင်ကြီး စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဆင်းရဲစွာ ထိုင်ကုန်လျက် ကျင်ကြီး စွန့်ရကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီးစွန့်ရန် ခြေခင်းခုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပြင်ပ၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျင်ငယ်မြောင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကနုတံ မဂ္ဂိ။ပ။ ရဟန်းတို့ ကနုတံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကနုတံပုံး မဂ္ဂိ။ပ။ ရဟန်းတို့ ကနုတံပုံးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ကြီးတိုင်းသည် အပိတ်အဖုံးမရှိသည် ဖြစ်၍ အနံ့မကောင်း။ပ။ ရဟန်းတို့ အပိတ်အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လွင်တီးခေါင်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်သော ရဟန်းတို့သည် အအေးကြောင့်၎င်း အပူကြောင့်၎င်း ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဝစ္စကုဋီ ကျင်ကြီးအိမ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝစ္စကုဋီ၌ တံခါးရွက်သည် မဂ္ဂိ။ပ။

ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို၎င်း တံခါးပေါင်ကို၎င်း ဆိုင်ယံကို၎င်း အထက်ကွင်းကို၎င်း မင်းတုပ်လျှီတိုင်ကို၎င်း မျောက်လက်ကို၎င်း မင်းတုပ်ငယ်ကို၎င်း မင်းတုပ်ကြီးကို၎င်း သံကောက်ပေါက်ကို၎င်း ဆွဲပေါက်ကို၎င်း ဆွဲကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝစ္စကုဋီ၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတုင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသော အဆင်းကို၎င်း မည်းသော အဆင်းကို၎င်း ဂ္လေန်ဖြင့် ချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း ခြူးပန်း ချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း နွယ်ပန်း ချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း မကရ်းသွားဖော်ခြင်းကို၎င်း သက်တင်ရေးကို၎င်း သက်န်းတန်း ဝါးကို၎င်း သက်န်းလှန်းကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၉၂။ ထိုအခါ အိုမင်းမစွမ်းသော ရဟန်းတပါးသည် ကျင်ကြီးစွန့်ပြီး နောက် ထလတ်သော် လိမ့်ကျ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ဆွဲတန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝစ္စကုဋီသည် အကာအရံ မဂ္ဂိ။ပ။ ရဟန်းဘို့ အုတ်အကာ ကျောက်အကာ သစ်သားအကာ ဟူသော အကာသုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ် မဂ္ဂိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်၏ တံခါးရွက်သည် မဂ္ဂိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို၎င်း တံခါးပေါင်ကို၎င်း ဆိုင်ယံကို၎င်း အထက်ကွင်းကို၎င်း မင်းတုပ်လျှီတိုင်ကို၎င်း သံကွင်း မျောက်

လက်ကို၎င်း မင်းတုပ် 'ကျည်ငယ်'ကို၎င်း မင်းတုပ်ကြီး 'ကျည်မ'ကို၎င်း သံကောက်ပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာအပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာ ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမှခွဲ၍ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပလိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူလော့ အဆင်းကို၎င်း မည်းသော အဆင်းကို၎င်း ရွှေ့နှိဖြင့် ချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း ခြူးပန်း ချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း နွယ်ပန်း ချယ်လှယ်ခြင်းကို၎င်း မကရ်းသွားဖော်ခြင်းကို၎င်း သက်တင်ရေးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝုဏ်သည် ဗွာဂ်ပေါက်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်စရစ်ကို ဖြန့်လောင်းရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မလုံလောက်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေဝပ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေအိုး မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ သန့်သက်ရေအိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေခွက် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ သန့်သက်ရေခွက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆင်းရဲစွာ ထိုင်လျက် သန့်သက်ရေ ဆေးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ သန့်သက်ရေဆေးရန် ခြေခြင်းခုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေဆေးရန် ခြေခြင်းခုံတို့သည် ယင်ရှားပေါ် လွှင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် သန့်သက်ရေဆေးရန် ရှက်နှိုးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အကာ ကျောက်အကာ သစ်သား အကာ ဟူသော အကာသုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေအိုးသည် အပိတ်မရှိ၊ မြက်မှုန့်တို့ဖြင့်၎င်း မြေမှုန့်တို့ဖြင့်၎င်း ပြွမ်း၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အပိတ်အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၉၃။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြကုန်၏။ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကုန်၏။စိုက်စေကုန်၏။ရေသွန်းလောင်းကုန်၏။ရေသွန်းလောင်းစေကုန်၏။ ဆုတ်ခူးကုန်၏။ ဆုတ်ခူးစေကုန်၏။ သိကုံးကုန်၏။ သိကုံးစေကုန်၏။ ပွင့်ညှာတဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ပန်းတံကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ရင်လွမ်းပန်းကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှါ ပွင့်ညှာတဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကိုဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ ပန်းတံကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ဆောင်စေကုန်၏။ ရင်လွမ်းပန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့်အတူ တခုထည်းသော ခွက်၌လည်း စားကုန်၏။ သောက်ရေခွက် တခုထည်း၌လည်း သောက်ကုန်၏။ တနေရာထည်း၌လည်း ထိုင်ကုန်၏။ တညောင်စောင်းထည်၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တခင်းထည်းလည်း အိပ်ကုန်၏။ တခြုံထည်းလည်း အိပ်ကုန်၏။ တခင်းတခြုံထည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ အခါမဲ့၌လည်း စားကုန်၏။ သေကိုလည်း သောက်ကုန်၏။ ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကုန်၏။ ကလည်း ကကုန်၏။ သီဆိုလည်း သီဆိုကုန်၏။ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ မြူးထူးစမွယ်လည်း မြူးထူးစမွယ်ကုန်၏။ ကချေသည်မ၏အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမွယ်ကုန်၏။

အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း သိဆိုကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ်ကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း သိဆိုကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ်ကုန်၏။ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သိဆိုကုန်၏။ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ်ကုန်၏။

ရှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ကောင်းကင်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ဇယ်တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ အန်စာဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ကျည်းသားရိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ စတခတ်ရေးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ဂေါ်လီကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ပီပီမှုတ်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ကျွမ်းထိုခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ စကြာဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ အက္ခရာဝှက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ စိတ်အကြံဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ကျိုးယောင် ကန်းယောင်ပြု၍လည်း ကစားကုန်၏။ ဆင်ကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ မြင်းကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ရထားအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ လေအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ သန်လျက်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ဆင်၏ရှေ့မှလည်း ပြေးကုန်၏။ မြင်း၏ရှေ့မှလည်း ပြေးကုန်၏။ ရထား၏ရှေ့မှလည်း ပြေးလွှား လမ်းသလားကုန်၏။ လေလည်း ချွန်ကုန်၏။ လက်ပန်းပေါက်လည်း ခတ်ကုန်၏။ လက်ပန်းလည်း လုံးကုန်၏။ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကုန်၏။

ကပ္ပဲအလယ်၌လည်း ဒုက္ခကို ဖြန့်ခင်း၍ ကခြေသည်မကို “နမ ဤနေရာ၌ ကလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နမ ဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကုန်၏။ နဖူးတင်ထား လက်ချောင်းများကိုလည်း ပေးကုန်၏။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးကို မကျင့်အပ်၊ ကျင့်သော ရဟန်းကို တရားအားလျော်စွာ ပြုလုပ် (ကျင့်ဆောင်)စေရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ဥရုဝေလကဿပသည် ရဟန်းပြုသော် သံဃာအား များစွာသော သံကြေးဘဏ္ဍာသည်၎င်း သစ်သားဘဏ္ဍာသည်၎င်း မြေဘဏ္ဍာသည်၎င်း ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား—

“မြတ်စွာဘုရားသည် သံကြေးဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုသလော၊ ခွင့်မပြုသလော၊ သစ်သားဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုသလော၊ ခွင့်မပြုသလော၊ မြေဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုသလော၊ ခွင့်မပြုသလော” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့—

“ရဟန်းတို့ လက်နက်ကို ချန်ထား၍ သံကြေးဘဏ္ဍာအလုံးစုံကို၎င်း အခြေရှိသောညောင်စောင်း အခြေ၌ သားရဲရုပ်တပ်သော ပလ္လင် သစ်သားသပိတ် သစ်သားခြေနှင့်ကို ချန်ထား၍ သစ်ဘဏ္ဍာ အလုံးစုံကို၎င်း ကြာချပ်သဏ္ဍာန် ဆူးထနေသော ခြေပွတ် မြေကုဋ်ကို၎င်း ချန်ထား၍ မြေဘဏ္ဍာ အလုံးစုံကို၎င်း ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကုန္ဒက ပြီး၏။

ထိုခုဒ္ဒကဝတ္ထုကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်

သစ်ပင်၌၎င်း တိုင်၌၎င်း နံရံ၌၎င်း ကျားကွက်ဖော်ထားသော ပျဉ်ပြား၌၎င်း ပွတ်တိုက် ကုန်၏။ သစ်သားလက် ကျောက်မှုန့်ဖြင့်၎င်း ကိုယ်အချင်းချင်း၎င်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ မကရ်း သွားချေးပွတ်၎င်း ဝဲနာ၎င်း အိုသောရဟန်း၎င်း လက်ဖောင့်ဖြင့် ချေးပွတ်ခြင်း၎င်း။

နားသန်သီးကို၎င်း စလွယ်ကို၎င်း ခါးစည်းကြိုးကို၎င်း လက်ကောက်ကို၎င်း ခြေကျင်းကို၎င်း လက်ကျပ်လက်စွပ်ကို၎င်း မဆောင်ရာ။

ဆံရှည်ထားခြင်း၎င်း ဝက်မင်ဘီး၎င်း ဘီး၎င်း လက်ဘီး၎င်း ဖယောင်းနှင့် ရောသော ဆီ၎င်း ရေနှင့်ရောသော ဆီ၎င်း ကြေးမုံရေခွက်၌ မျက်နှာရိပ်ကိုကြည့်ခြင်း အနာကို ကြည့်ခြင်း၎င်း လိမ်းကျံခြင်း ဆုပ်နယ်ခြင်း နံ့သာမှုန့်ချယ်ခြင်း၎င်း။

မုန်ကု အပြောက်အစက်ထိုးခြင်း၎င်း၊ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးခြင်း၎င်း နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီဆိုးခြင်း၎င်း ထိနှစ်မျိုးကို အနီဆိုးခြင်း၎င်း မျက်စိနာ၎င်း တောင်ထိပ်ပွဲ၎င်း အသံမှည့် ရွတ်ခြင်း၎င်း သားမွေးဝတ်လုံ၎င်း။

သရက်သီး အခြမ်းအစိတ်၎င်း မခြမ်းမစိတ်ရသေးသော အလုံးစုံသရက်သီး၎င်း မြွေခဲ သော ရဟန်း၎င်း အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖြတ်သော ရဟန်း၎င်း စန္ဒကူးသားသပိတ်၎င်း သပိတ် အမျိုးမျိုးတို့၎င်း သပိတ်အရင်း ‘အောက်ဖက်’ပုန်းခြင်း၎င်း ရွှေသပိတ်ခြေ၎င်း သပိတ်နှီး၎င်း လှုပ်ရှားသော သပိတ်နှီး၎င်း။

ဆန်းကြယ်သော သပိတ်နှီး၎င်း သိုးသောသပိတ်တို့၎င်း အနံ့မကောင်းသော သပိတ်၎င်း သပိတ်ကို နေလှန်းခြင်း၎င်း ကဲ့သော သပိတ်တို့၎င်း နံရံတွင်း အကျည်၌ ထားခြင်းကို၎င်း နံရံပ အကျည်၌ ထားခြင်း၎င်း မြက်အခင်း၎င်း ဖျင်ပိုင်း၎င်း သပိတ်ဖင်၎င်း ဖျဉ်းအိုး၎င်း။

သပိတ်အိတ်၎င်း လွယ်ကြိုး၎င်း ချုပ်ချည်၎င်း ငုတ်၎င်း ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ရင်ခွင် ထီး၌ ထားခြင်း၎င်း တံခါးတွန်းခြင်း၎င်း။

ဗူးတောင်းပဲ့၎င်း အိုးပဲ့၎င်း ဦးခေါင်းခွံ၎င်း စားဖတ်၎င်း လက်ဆေးခံ၎င်း ဆုတ်ဖြတ်ခြင်း၎င်း အရိုးတပ်သော ဓားငယ်၎င်း ရွှေဓားငယ်ရိုး၎င်း ကြက်တောင်ဖြင့် ချုပ်ခြင်း၎င်း အပ်ဗူး၎င်း။

တဆေး၎င်း နုနွင်းရောသော ဆန်မှုန့်၎င်း ကျောက်မှုန့်၎င်း ပျားဖယောင်း၎င်း ကျောက်မှုန့် အိတ်၎င်း အနားမညီခြင်း၎င်း ကားပေါင်၎င်း မညီသောနေရာ၎င်း မြေ၎င်း ဆွေးခြင်း၎င်း မမီခြင်း၎င်း။

တိုင်းတာခြင်း၎င်း တမျဉ်းပစ်ခြင်း၎င်း မဆေးသောခြေ စိုသောခြေ၎င်း ဘိနပ်၎င်း လက်ချောင်း၎င်း လက်ခုံ လက်ခံ၎င်း အိတ်၎င်း လွယ်အိတ်ကြိုး၎င်း။

လွင်တီးခေါင်၎င်း နိမ့်သောမြေ၎င်း ဖွိုမြေ၎င်း ပင်ပန်းခြင်း၎င်း မြက်မှုန့်ကျခြင်း၎င်း အတွင်းအပြင် လိမ်းကျံခြင်း၎င်း။

ဖြူသောအဆင်း၎င်း မည်းသောအဆင်း၎င်း ဂွေ့နီချယ်ခြင်း၎င်း ခြူးပန်းချယ်ခြင်း၎င်း နွယ်ပန်းချယ်ခြင်း၎င်း မကရ်းသွားဖော်ခြင်း၎င်း သက်တင်ရေးခြင်း၎င်း။

သင်္ကန်းတန်း ဝါးကိုင်၎င်း သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကြိမ်ကို၎င်း မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြု၏။ စွန့်၍ ဖယ်သွားခြင်း၎င်း ကားပေါင် ပျက်စီးခြင်း၎င်း။

ဖြေခြင်း၎င်း နံရံ၎င်း သပိတ်ဖြင့် ယူထားခြင်း၎င်း ဆေးအိတ်၎င်း ချုပ်ချည်၎င်း ဘိနပ်တို့ကို ချည်ခြင်း၎င်း။

လမ်းခရီး၌ မအပ်သောရေ၎င်း ရေစစ်ပုဝါ၎င်း ဓမ္မကရိဏ်၎င်း ရဟန်း နှစ်ပါးတို့၎င်း မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း၎င်း။

ရေနှစ် ရေစစ်၎င်း ထိုဝေသာလီပြည်၌ ရေစစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း၎င်း မှက်ခြင်၎င်း မွန်မြတ် သော ဘောဇဉ်၎င်း အနာများသော ရဟန်း၎င်း ဇီဝက၎င်း။

စကြို စရုံးအိမ်၎င်း မညီသော နေရာ၎င်း နိမ့်သော မြေ၎င်း စီခင်းခြင်း သုံးမျိုး၎င်း ပင်ပန်း ခြင်း၎င်း လှေကားလက်တန်း၎င်း။ လွင်တီးခေါင်၎င်း မြက်မှုန့်၎င်း အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်း ၎င်း ဖြူသောအဆင်း၎င်း မည်းသောအဆင်း၎င်း ဂွေ့နီချယ်ခြင်း၎င်း။

ခြူးပန်းချယ်ခြင်း၎င်း နွယ်ပန်းချယ်ခြင်း၎င်း မကရ်းသွားဖော်ခြင်း၎င်း သက်တင်ရေး၎င်း သင်္ကန်းတန်းဝါး၎င်း သင်္ကန်းတန်းကြိုးကြိမ်၎င်း မြင့်သောမြေ၎င်း ဖွိုမြေ၎င်း ပြုရာ၏။

လှေကားလက်တန်း၎င်း တံခါးရွက်၎င်း တံခါးပေါင်ဆိုင်ယ် အထက်ကွင်း၎င်း မင်းတုပ် လျှိုတိုင်၎င်း မျောက်လက်၎င်း။

မင်းတုပ်ငယ်၎င်း မင်းတုပ်ကြီး၎င်း သံကောက်ပေါက်၎င်း ဆွဲပေါက်၎င်း ဆွဲကြိုး၎င်း နိမ့်သောနေရာ၎င်း မီးခိုးပေါက်၎င်း အလယ်၌ မီးဖိုခြင်း၎င်း မျက်နှာလိမ်း မြေညက်၎င်း။

မကောင်းသောအနံ့၎င်း မီးလောင်ခြင်း၎င်း ရေစစ်ခြင်း၎င်း ရေခွက်၎င်း အမိုး၎င်း ဗွက်ပေါက်ခြင်း၎င်း ရေဆေးခြင်း၎င်း ရေထုတ်ပြွန်ကို တပ်ဆင်ရာ၏။

ခုံငယ်၎င်း တံခါးမုခ်၎င်း ပါကာဏဒိကမ္မန္တအနုညာတသတ္တက၎င်း ကျောက်စရစ်၎င်း ကျောက်ပြား၎င်း ရေထုတ်ပြွန်၎င်း အဝတ်မဆည်းသော ရဟန်း၎င်း မြေ၎င်း မိုးရွာခြင်း၎င်း ထိုရေချိုးရာ၌ ဖုံးလွှမ်းခြင်း သံ မျိုး၎င်း။

ရေတွင်း၎င်း ပြိုကျခြင်း၎င်း နိမ့်သောမြေ၎င်း နွယ်ငို၎င်း ခါးပန်းကြိုးကို၎င်း မောင်းလက် ၎င်း စက်သီး၎င်း ရေစုတ်စက်၎င်း အိုးများစွာ ကဲ့ခြင်း၎င်း။

သံရေပုံး သစ်သားရေပုံး သားရေနှယ်ရေပုံး၎င်း ရေတွင်းစရပ်၎င်း မြက်မှုန့်ကျခြင်း၎င်း အပိတ်အဖုံး၎င်း ရေချိုးကန်၎င်း ပျဉ်အခင်း၎င်း တံတိုင်း၎င်း ဗွက်ပေါက်ခြင်း၎င်း ရေထုတ် ပြွန်၎င်း။

အအေးနှိပ်စက်ခြင်း၎င်း၊ ရေကန်၎င်း၊ ရေဟောင်းခြင်း၎င်း၊ စကြာခြင်ပိတ်တပ်သော
စရိုးအိမ်၎င်း၊ လေးလ၎င်း၊ အိပ်ခြင်း၎င်း၊ မရက်သော သိုးမွေးအခင်း၎င်း၊ အဓိဋ္ဌာန်မတင်
ခြင်း၎င်း။

အုတ်၎င်း၊ လှံတံသပိတ်ခြေ၎င်း၊ တခွက်ထည်းစားခြင်း၎င်း၊ တညောင်စောင်းထည်း
အိပ်ခြင်း၎င်း၊ ဝခုလိစ္ဆဝိမင်းသား၎င်း၊ ဗောဓိမင်းသား၎င်း၊ နင်းခြင်း၎င်း၊ ရေချိုးအိုး၎င်း၊
ခြေပွတ်၎င်း၊ တံမြက်စည်း၎င်း။

ကျောက်စရစ် အိုးခြမ်း၎င်း၊ ပင်လယ်ရေမြှုပ်၎င်း၊ ခြေပွတ်၎င်း၊ လေးထောင့်ယပ်၎င်း၊
ထန်းရွက်ယပ်၎င်း၊ ခြင်နှင့် ယပ်၎င်း၊ စာမရီသားမြီးယပ်၎င်း။

ထီး၎င်း၊ ထီးကို ကြဉ်ခြင်း၎င်း၊ အရံ၎င်း၊ ဆိုင်းနှင့်တကွ သမုတ်ခြင်း၊ သုံးမျိုး၎င်း၊ စမြုံ၊
ပြန်သော ရဟန်း၎င်း၊ ဆွမ်းလုံးကျဲခြင်း၎င်း၊ လက်သည်းရှည်ခြင်း၎င်း၊ ဖြတ်ခြင်း၎င်း၊
လက်ချောင်းနှာခြင်း၎င်း။

သွေးထွက်ခြင်း၎င်း၊ အသားနှင့်အညီ ဖြတ်ခြင်း၎င်း၊ နှစ်ဆယ်သော လက်သည်း ခြေသည်း
ပြုပြင်ခြင်း၎င်း၊ ဆံရှည်ခြင်း၎င်း၊ သင်စုန်းကျောက်၎င်း၊ သင်စုန်းအိမ်၎င်း၊ လက်ခု လက်ခံ၎င်း၊
သင်စုန်း အဆောက်အဦ၎င်း။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခြင်း၎င်း၊ မုတ်ဆိတ်ရှည်ထားခြင်း၎င်း၊ ဆိတ်မုတ်ဆိတ်ထားခြင်း၎င်း၊ လေး
ထောင့် မုတ်ဆိတ်ထားခြင်း၎င်း၊ ရင်မွေးရိတ်ခြင်း၎င်း၊ ရင်မွေးနှစ်ခု ခွဲထားခြင်း၎င်း၊ ကျင်စွယ်
ထားခြင်း၎င်း၊ ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမွေးရိတ်ခြင်း၎င်း။

အနာကြောင့် ခုတ်ပြုခြင်း၎င်း၊ ကပ်ကျေး၎င်း၊ အနာ၎င်း၊ နှာဆောင်းမွေးရှည်၎င်း၊ ကျောက်
စရစ်ဖြင့် နုတ်ခြင်း၎င်း၊ ဆီဖြူ၎င်း၊ နားဖာချေး ပိတ်ခြင်း၎င်း၊ နားကော်အမျိုးမျိုး၎င်း၊
ကြေးသ အဆောက်အဦ၎င်း၊ အညွန့်စတုက္က၎င်း။

ဒုက္ကဋ္ဌပြုခြင်း၎င်း၊ အာယောဂပတ်ဖြူခြင်း၎င်း၊ ချပ်၎င်း၊ ဝါးတံ ရက်ကန်း၊ ဘဏ္ဍာအမျိုးမျိုး၎င်း၊
ကြိုးမြင်များသော ခါးပန်း၎င်း၊ ရေမြေဦးခေါင်းသဏ္ဍာန်ခါးပန်း၎င်း၊ မုရိုးစည်သဏ္ဍာန်
ခါးပန်း၎င်း၊ စလွယ်သဏ္ဍာန်ခါးပန်း၎င်း။

ခါးပန်းပြား၎င်း၊ ဝက်အုတ်သဏ္ဍာန်ခါးပန်း၎င်း၊ မုရိုးစည်သဏ္ဍာန် စလွယ် သဏ္ဍာန် အမြိတ်
အဆာ၎င်း၊ အမြိတ်အဆာစွန်း၎င်း၊ အနားလိပ်၍ ချုပ်ခြင်း၎င်း၊ ဖွတ်မြီးထိုးခြင်း၎င်း၊ သင်္ကန်းစွန်း
ဆွေးခြင်း၎င်း။

ကမ္ပတ်သီး၎င်း၊ ကမ္ပတ်သီး အမျိုးမျိုး၎င်း၊ ကမ္ပတ်သီးအိမ်၎င်း၊ အစွန်း၌တပ်ခြင်း၎င်း၊ လျှော့၍
တပ်ခြင်း၎င်း၊ လူတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ခြင်း၎င်း၊ ဆင်နှာမောင်းချ၍ ဝတ်ခြင်း၎င်း၊ ငါးမြီးချ၍ ဝတ်ခြင်း
၎င်း၊ လေးထောင့်ချ၍ ဝတ်ခြင်း၎င်း။

ထန်းရွက် ယပ်ဝန်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ခြင်း၎င်း၊ အတွန့်အကြောင်းပေါ်အောင် ဝတ်ခြင်း၎င်း၊
လူတို့ကဲ့သို့ ခြံရံခြင်း၎င်း၊ ခါးတောင်းကြိုက်ခြင်း၎င်း၊ နှစ်ဖက်ဝန် ထမ်းပိုးကို ထမ်းခြင်း၎င်း၊
တံပူ၎င်း၊ တံပူဖြင့် ရိုက်ခြင်း၎င်း။

လည်ပင်း၌ ကပ်ငြိခြင်း၎င်း တောမီး၌ ခြင်း၎င်း မီးကြိုလုပ်ခြင်း၎င်း သစ်ပင်တက်ခြင်း ဆင်လိုက်ခြင်း၎င်း ယမေဠကရွာသား ရဟန်းညီနောင်နှစ်ပါး၎င်း လောကယတကျမ်းကို သင်ခြင်း၎င်း ပို့ချခြင်း၎င်း။

တိရစ္ဆာန်ကထာကို သင်ခြင်း ပို့ချခြင်း၎င်း ချေဆတ်တော်မူခြင်း၎င်း မင်္ဂလာကို အလိုရှိ ခြင်း၎င်း ကြက်သွန်ဖြူကို ခဲခြင်း၎င်း လေနာ၎င်း အရံပျက်စီးခြင်း၎င်း အနံ့မကောင်းခြင်း၎င်း ကျင်ငယ်စွန့်ရာ၌ ဆင်းရဲခြင်း ခြေနှင်းခုံ၎င်း။

ရှက်၍ အကာအဆီးလုပ်ခြင်း၎င်း အပိတ်မရှိခြင်း၎င်း အနံ့မကောင်းခြင်း၎င်း ထိုထိုနေ ရာ၌ ကျင်ကြီးစွန့်ခြင်း၎င်း အနံ့မကောင်းခြင်း၎င်း ကျင်ကြီးဝှင်း နှုတ်ခမ်းပြိုကျခြင်း၎င်း မြင့်သောမြေ၎င်း အခင်းစီခြင်း သုံးမျိုး၎င်း။

လောကား၎င်း လက်ကိုင်တန်း၎င်း အစွန့်အဖျားနေခြင်း၎င်း (ကျင်ကြီးစွန့်ရာ၌) ဆင်းရဲ ခြင်း၎င်း ခြေနှင်းခုံ၎င်း အပ၌ ကျင်ငယ်စွန့်ခြင်း၎င်း ကျင်ငယ်တံလျှောက်၎င်း ကနုတ်၎င်း ခြင်းဟောင်း၎င်း မပိတ်ခြင်း၎င်း။

ကျင်ကြီးအိမ်၎င်း တံခါးရွက်၎င်း တံခါးပေါင်၎င်း ဆိုင်ငယ်အထက်ကွင်း၎င်း မင်းတုပ်လျှို တိုင်၎င်း မျောက်လက်၎င်း။

မင်းတုပ်ငယ် မင်းတုပ်ကြီး သံကောက်ပေါက်၎င်း ဆွဲပေါက်၎င်း ဆွဲကြိုးအတွင်းအပလိမ်းကျ ခြင်း၎င်း ဖြူသော အဆင်း၎င်း မည်းသော အဆင်း၎င်း။

ခြူးပန်းချယ်ခြင်း၎င်း နွယ်ပန်းချယ်ခြင်း၎င်း မကရ်းသွား၎င်း သက်တင်ရေး၎င်း သက်န်း တန်းဝါးကြို့ ကြိမ်၎င်း အို၍ အားနည်းသောရဟန်း အကာအရံ၎င်း။

တံခါးမခံ၎င်း နည်းတူ (ကဝါဠာဒိပဉ္စပဋိကပရိယန္တ ဟူသော အနုညာတဒုက)၎င်း ကျောက် စရစ်၎င်း ကျောက်ပြား၎င်း ရေဝပ်ခြင်း၎င်း ရေထုတ်ပြန်၎င်း သန့်သက်ရေအိုး၎င်း သန့်သက် ရေခွက်၎င်း။

သန့်သက်ရေသုံးရာ၌ ဆင်းရဲခြင်း၎င်း ရှက်ခြင်း၎င်း အပိတ်အဖုံး၎င်း မကျင့်အပ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၎င်း လက်နက်ကို ချန်ထား၍ ကြေးသံဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း။

အခြေရည်သော ညောင်စောင်းကို၎င်း အခြေ၌ သားရဲရပ်တပ်သော ပလ္လင်ကို၎င်း သစ်သား အပိတ်ကို၎င်း သစ်သားခြေနင်းကို ချန်ထား၍ သစ်ဘဏ္ဍာ အလုံးစုံကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ခြေပွတ်ကို၎င်း မြေကုဠိကို၎င်း ချန်ထား၍ မြေဘဏ္ဍာအလုံးစုံကို သနားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

အကြင်ဝတ္ထု၏ အကျယ်သည် ရွှေဝတ္ထုနှင့်တူမူ ထိုဝတ္ထုကို ဥဒါန်း၌ ချုံး၏၊ ထိုချုံးခြင်းကို ရွှေဝတ္ထုနည်းအတိုင်း သိရာ၏။

စုဇ္ဈင်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

ဤသို့ ခုဒ္ဒကဝတ္ထုဝိနည်း၌ ဝတ္ထုတို့သည် တရားတဆယ်တို့တည်း။ သူတော်ကောင်းတရားကို တည်မြဲစေတတ်သော သီလချစ်သူတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်သော ဝိနည်းခိုင်ရံ ပညာရှိသည် ကောင်းစွာ သင်ယူတော်မူတတ်၏။ အစီးအပါးကို လိုလားသော စိတ်ရှိတော်မူ၏။ သီလကို ချစ်တော်မူ၏။ ပညာ ဆီမီးကို ပြုတော်မူတတ်၏။ ပူဇော်ထိုက်၏။ အကြားအမြင် များတော် မူ၏။

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကုန္ဒက အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကုန္ဒက ပြီးပြီ။

၆-သေနာသနက္ခန္ဓက

၁-ပဌပအခဏ်း

ကျောင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၉၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အားအစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ကျောင်းကို ပညတ်တော်မမူရသေး။

ရဟန်းတို့သည်လည်း တောသစ်ပင်ရင်း တောင်ချောက် တောင်ခေါင်း သင်းချိုင်း တောအုပ် လွင်ပြင် ကောက်ရိုးပုံ ဟူသော ထိုထိုအရပ်၌ နေကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် နံနက်စောစောကပင် လျှင် ထိုထိုနေထိုင်ရာအရပ်တို့မှ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော ရွှေသို့တက်ခြင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန်ခြင်းဖြင့် မျက်လွှာချလျက် ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ထွက်လာကြကုန်၏။

ထိုအခါ နံနက်စောစောကပင် ဥယျာဉ်သို့ သွားသော ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်သူဌေးသည် တောသစ်ပင် ရင်း တောင်ချောက် တောင်ခေါင်း သင်းချိုင်း တောအုပ် လွင်ပြင် ကောက်ရိုးပုံ ဟူသော ထိုထိုအရပ် တို့မှ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိသော ရွှေသို့တက်ခြင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန်ခြင်းဖြင့် မျက်လွှာချလျက် ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ နံနက်စောစောကပင် ထွက်လာ သော ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်သူဌေး၏ စိတ်သည် ကြည်လင်၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်သူဌေးသည် ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့အား—

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းတို့ကို အကယ်၍ ဆောက်လုပ်စေမူ အကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းတို့၌ နေကုန်အံ့လော့” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မမူရသေး ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်၍ အကျွန်ုပ်အား ပြောကြပါ ဟု (လျှောက်၏)။

“ဒါယကာ ကောင်းပြီ” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်သူဌေးအားဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တရသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်လျက် “အသျှင်ဘုရား ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်သူဌေး သည် ကျောင်းတို့ကို ဆောက်စေလိုပါ၏။ အတယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်း အသျှင်ဘုရား” ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ နှစ်ဖက်မိုးကျောင်းကို၎င်း တဖက်မိုးကျောင်းကို၎င်း ပြာသာဒ်ရက်ကို၎င်း ပြာသာဒ်ဦးပြည်ကို၎င်း ဂူကို၎င်း (ဤ) ငါးပါးသော နေရာကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအား “ဒါယကာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါပြီ၊ ယခု ကျောင်းဆောက်ရန် အခါကို သိလော့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် တရားထည်း၌ပင် ခြောက်ဆယ်သော ကျောင်းတို့ကို တည်းဖေ ၏။ ထိုနောက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ထိုကျောင်းခြောက်ဆယ်ကို ပြီးစေ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်း ကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်—

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန်အတွက် အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော် မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားလက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ထိုည၌လွန်မြောက်ပြီးနောက် မိမိနေအိမ်၌ မွှ်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ် ခုစိမံစေပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်စေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သင်္ဃိတံသင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ခင်းထားသောနေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရိုသော ရဟန်းသံဃာကို မွှ်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး သည် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်—

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမကို လိုသောကြောင့်၎င်း နတ်ပြည်ကို လိုသော ကြောင့်၎င်း ဤခြောက်ဆယ်သော ကျောင်းတို့ကို ဆောက်စေအပ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုကျောင်းတို့၌ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါမည်နည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

ဒါယကာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ထိုကျောင်းခြောက်ဆယ်တို့ကို လာပြီး လာလတ္တံ့ သော အရပ် လေးမျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးနောက် ထိုကျောင်းခြောက်ဆယ်တို့ကို လာပြီး လာလတ္တံ့ သော အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူ၏။

၂၉၅။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုပောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

“(ကျောင်းသင်္ဃ) အအေးကို၎င်း အပူကို၎င်း ထိုမတပါး သားရဲတို့ကို၎င်း မြွေကင်းသန်း တို့ကို၎င်း ခြင်တို့ကို၎င်း လေအေးတို့ကို၎င်း မိုးပေါက်တို့ကို၎င်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။

ထို့ပြင် ဖြစ်လာသော ပြင်းသောလေ ပြင်းသောအပူကိုလည်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ကိန်းအောင်းခြင်းငှါ၎င်း၊ ချမ်းသာခြင်းငှါ၎င်း၊ ဖျာန်ဝင်စားခြင်းငှါ၎င်း၊ ဝိပဿနာရှုခြင်းငှါ၎င်း၊ သံသာအား၊ ကျောင်းလှူရခြင်းကို မြတ်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အကျိုးကို မြင်သော ပညာရှိသူသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ်စေရာ၏။ ဤကျောင်းတို့၌ အကြားအမြင်များသော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏။ ထို့ပြောင့်မတ်သော ရဟန်းတို့အား လျော်သော စားဖွယ်ကို၎င်း၊ သောက်ဖွယ်ကို၎င်း၊ သက်န်းအိပ်ရာနေရာတို့ကို၎င်း ကြည့်ညိုသော စိတ်ဖြင့် လှူရာ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းဒါယကာအား ဆင်းရဲအလုံးစုံကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော တရားကို ဟောကုန်၏။ ဤသာသနာတော်၌ ထိုကျောင်းဒါယကာသည် ထိုတရားကိုသိ၍ အာသဝေါတရားမရှိပဲ ငြိမ်းအေးရလေ၏” ဟု (အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်သုဋ္ဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူပြီးနောက် နေရာမှ ထကာ မကြွတော်မူ၏။

၂၉၆။ “မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူသံတတ်” ဟု ကြားသဖြင့် လူတို့သည် ကျောင်းတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်လုပ်စေကုန်၏။ ထိုကျောင်းတို့သည် တံခါးရွက်မရှိကြသဖြင့် မြေ ကင်းမြီးကောက် ကင်းခြေများတို့သည် ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နံရံ၌ အပေါက်ပြုလုပ်၍ နွယ်ဖြင့်၎င်း၊ ကြိုးဖြင့်၎င်း တံခါးရွက်ကို ချည်သဖြင့် ကြွက်တို့သည်၎င်း၊ ခြဘို့သည်၎င်း၊ ချည်ထားသော ကြိုးတို့ကို ကိုက်သောကြောင့် တံခါးရွက်တို့သည် ပြုတ်ကျကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တံခါးပေါင်ကို၎င်း၊ ဆံ့ငယ်ကို၎င်း အထက်ကွင်းကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးရွက်တို့သည် မစေ့စပ်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆံ့ငယ်စရာ အပေါက်ကို ၎င်း၊ ဆံ့ငယ်စရာ ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးရွက်တို့ကို မပိတ်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကို၎င်း၊ မျောက်လက်ကို၎င်း၊ မင်းတုပ်ငယ်ကို၎င်း၊ မင်းတုပ်ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တံခါးရွက်ကို မဖွင့်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကြေးသံကောက် သစ်သားသံကောက် သားချိုသံကောက် ဟူသော သံကောက်သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ယင်းသံကောက်တို့ဖြင့် ထိုတံခါးရွက်တို့ကို ဖွင့်၍ ဝင်ရကုန်၏။

ကျောင်းတို့သည် မလုံခြုံကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (ယန္တရားဖွင့်) ကျည်ရှင် ကျည်ငယ်တို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့ကို မြက်ဖြင့် မိုးထားသောကြောင့် ချမ်းအေးသော ကာလ၌ ချမ်းအေးကုန်၏။ ပူအိုက်သော ကာလ၌ ပူအိုက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် လေသာပြုတင်း မရှိသဖြင့် မျက်စိတို့ကို မကြည်လင်စေကုန်၊ အန်
မကောင်းကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပွတ်ဝိုင်
လေသာပြုတင်း ကုန်ရက်လေသာပြုတင်း ဝါးခြမ်းလေသာပြုတင်း ဟူသော လေသာပြုတင်း
သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လေသာပြုတင်းကြားဖြင့် ရှဉ့်တို့သည်၎င်း လင်းနို့ တို့သည်၎င်း ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား
ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေသာပြုတင်းကို ခြေသုတ်ပုဆိုးဖြင့် ချည်ခြင်းငှါ
ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခြေသုတ်ပုဆိုးကြားဖြင့်လည်း ရှဉ့်တို့သည်၎င်း လင်းနို့ တို့သည်၎င်း ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား
အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေသာပြုတင်း တံခါးရွက်ကို၎င်း လေသာ
ပြုတင်းနှင့် အမျှပြုထားသော ဘုံလျှိုကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြေဥအိပ်သဖြင့် ကိုယ်နှင့် သက်န်းတို့သည် မြေမှန် အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်ကုန်
၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု
(မိန့်တော်မူ၏)။

မြက်အခင်းကို ကြက်တို့သည်၎င်း ခြတို့သည်၎င်း ကိုက်ခဲကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြေသရွတ်လိမ်းကျံ
ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြေသရွတ်လိမ်းကျံခြင်းကြောင့် ကိုယ်တို့သည် နာကျင်ကုန်၏။
ရဟန်းတို့ ကြိမ်ခက်သော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် စသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၉၇။ ထိုအခါ သံဃာအား သုသာန်မှ ရသော အခြေ၌ အပေါင်တပ်သော ညောင်စောင်း
သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခြေ၌
အပေါင်တပ်သော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အခြေ၌ အပေါင်တပ်သော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း
ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခြေ၌ အပေါင်တပ်သော အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်
မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား သုသာန်မှ ရသော အပေါင်နှင့် အခြေတစ်ထည်းတည်းသော ညောင်
စောင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့
အပေါင်နှင့် အခြေတစ်ထည်းတည်းသော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပေါင်နှင့်
အခြေတစ်ထည်း တည်းသော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ရဟန်းတို့ အပေါင်နှင့် အခြေတစ်
ထည်း တည်းသော အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား သုသာန်မှ ရသော ပုဇွန်ခြေသဏ္ဍာန် ခြေရှိသော ညောင်စောင်းသည်
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဇွန်ခြေ
သဏ္ဍာန်ခြေရှိသော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြင့်သော ညောင်စောင်း၌ အိပ်ကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြင့်သော ညောင်စောင်း၌ မအိပ်အပ်၊ အိပ်သော ရဟန်းအား ဧကန္တိ အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် နိမ့်သော ညောင်စောင်း၌ အိပ်လတ်သော် မြေကိုခံရ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ညောင်စောင်းခြေအခုကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် မြင့်သော ညောင်စောင်း ခြေအခုတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ညောင်စောင်း ခြေအခုနှင့် တကွ လှုပ်ကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြင့်သော ညောင်စောင်း ခြေအခုတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဧကန္တိ အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ရှစ်သစ် အတိုင်း အရှည်ရှိသော ညောင်စောင်း ခြေအခုကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ချည်မျှင်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ချည်မျှင်ကို ညောင်စောင်း၌ ရစ်ပတ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (ညောင်စောင်း၏) အစိတ်အပိုင်းတို့သည် ချည်မျှင်စွာကို ကုန်စေ၏။ ရဟန်းတို့ အစိတ်အပိုင်းတို့ကို ထွင်း၍ ရှစ်ကွက်ရေး ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပုဆိုးကြမ်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြေအခင်း ပုဆိုးကြမ်းကို ပြုလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ လဲမ္မေယာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖြေ၍ ခေါင်းအုံးလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ သစ်ပင်လဲ နွယ်လဲ မြက်လဲ ဟူသော လဲသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ထက်ဝက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ခေါင်းအုံးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကိုယ်ထက်ဝက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ခေါင်းအုံးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဧကန္တိ အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဦးခေါင်း အတိုင်းအရှည်ရှိသော ခေါင်းအုံးတို့ကို ပြုလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဓုတဂြိုဟ်ပြည့်၌ တောင်ထိပ်ပွဲသည် ဖြစ်၏။ လူတို့သည် အမတ်ကြီးများအတွက် သားမွေးအဆာသွတ်မေ့ရာ ပုဆိုးအဆာသွတ်မေ့ရာ လျှော်အဆာသွတ်မေ့ရာ မြက်အဆာသွတ်မေ့ရာ သစ်ရွက်အဆာသွတ်မေ့ရာတို့ကို စီရင်ကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် ပွဲပြီးလတ်သော် မေ့ရာခွံကို ခွါ၍ ဆောင်သွားကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ပွဲနေရာ၌ စွန့်ပစ်ခဲ့သော များစွာသော သားမွေးအထည်ကြမ်း အထည်ဟောင်း လျှော် မြက် သစ်ရွက်တို့ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သားမွေးအဆာသွတ်မွေ့ရာ အထည်ကြမ်း အထည်ဟောင်း အဆာသွတ်မွေ့ရာ လျော်အဆာသွတ်မွေ့ရာ မြက်အဆာသွတ်မွေ့ရာ သင်္ဂြိုဟ်အဆာသွတ်မွေ့ရာ ဟူသော မွေ့ရာ ငါးမျိုး တို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းအသုံးအဆောင် ပုဆိုးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မွေ့ရာကို ရစ်ပတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းခင်း မွေ့ရာကို အင်းပျဉ်၌ ခင်းကုန်၏။ အင်းပျဉ်ခင်း မွေ့ရာကို ညောင်စောင်း၌ခင်းကုန်၏။ မွေ့ရာတို့သည်ပျက်စီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရစ်ပတ်အပ်သော ညောင်စောင်းကို၎င်း ရစ်ပတ်အပ်သော အင်းပျဉ် ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အောက်ခံဖျင်ပပါပဲ ခင်းသဖြင့် အောက်ဖက်မှ ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အောက်ခံဖျင် ခင်း၍ မွေ့ရာကို ရစ်ပတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မွေ့ရာခွံကို ခွါ၍ ခိုးယူကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆိုးရေဖျန်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ခိုးယူကုန်သည်သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆေးရောင်စုံ အရေးအကြောင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ခိုးယူကုန်သည်သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ လက်တချောင်းတည်းဖြင့် အမှတ်အသား လုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ခိုးယူကုန်သည်သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ လက်ငါးချောင်း ဖြင့် ဆေးရောင်စုံ အရေးအကြောင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆေးဖြူသုတ်ခြင်း စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၂၇၈။ ထိုအခါ တိတ္ထိတို့၏ ကျောင်းတို့သည် ဖြူသောအဆင်းရှိ၍ မြေကို မည်းသောအဆင်းဖြင့် ပြုလုပ်ပြီးလျှင် နံရံကိုကား ဂွေနှိဖြင့် ချယ်ထား၏။ များစွာသော လူတို့သည် ကျောင်းကြည့်ရှုလိုကုန် ၍ သွားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတို့ကို ဆေးဖြူသုတ်ခြင်း ဆေးမည်းသုတ်ခြင်း ဂွေနှိချယ်ခြင်း တို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကြမ်းသော နံရံ၌ ဖြူသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖွဲ့မြေ သရွတ်လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဖြူသော အဆင်း ကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖြူသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ပ။ မြေနု သရွတ်လိမ်းကျံ ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဖြူသော အဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖြူသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ပ။ ရဟန်းတို့ သစ်စေးကို၎င်း ထမင်းရေဖြင့် မွှေနှောကပ်ခြင်းကို ၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကြမ်းသောနံရံ၌ ဂွေနှိသည် မစွဲငြိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖွဲ့မြေသရွတ်လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဂွေနှိကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဂွေနှိသည် မစွဲငြိ။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆန်ကွဲ မြေညက်ကို လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဂွေနှိကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဂွေနှိသည် မစွဲငြိ။ပ။ ရဟန်းတို့ မုန့်ညင်းမုန့်

ကို၎င်း ဖယောင်းဆီကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အကွက်အကွက်ပေါ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အဝတ်ဖြင့် သုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကြမ်းသောမြေ၌ မည်းသောအဆင်းသည် မစွဲငြိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖွဲ့သရွတ် လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် မည်းနက်သော အဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မည်းသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တိကျစွာ မြေသရွတ်လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် မည်းသောအဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မည်းသောအဆင်းသည် မစွဲငြိ။ပ။ ရဟန်းတို့ သစ်စေးကို၎င်း ဖန်ရည်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပန်းချီဆေးရေးရုပ်ကို ပယ်ခြင်း

၂၉၉။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျောင်း၌ မိန်းမရုပ် ယောကျ်ားရုပ် ဟူသော ဆန်းကြယ်သော ပန်းချီဆေးရေးမှုကို ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူ ဝှိုကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယောကျ်ားရုပ် မိန်းမရုပ် ဟူသော ဆန်းကြယ်သော ပန်းချီဆေးရေးမှုကို မပြုလုပ်စေအပ်။ ပြုလုပ်စေသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ခြူးပန်းကို၎င်း နွယ်ပန်းကို၎င်း မကရ်းသွားကို၎င်း သက်တင်ရေးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အုတ်စိမ့် စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၀။ ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် မြေခိုမိသဖြင့် ရေလွှမ်းမိုးခံရကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင်ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုမြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စိမ့်ခြင်း ကျောက်စိမ့်ခြင်း သစ်သားစိမ့်ခြင်း ဟူသော စိမ့်ခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စိမ့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား ကျောက်လှေကား သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရာ လက်ဘန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် တပြိုင်တည်းဖြစ်၍ ရဟန်းတို့သည် အိပ်ရန် ရှက်နိုးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကန့်လန့်ကာကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကန့်လန့်ကာကို မ၍ ကြည့်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ထက်ဝက်သော နံရံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထက်ဝက်သော နံရံပေါ်မှ ကြည့်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ လေးထောင့်ခန်း ခန်းမရှည် အခန်း ဦးပြည်း ဟူသော အခန်းသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ငယ်သော ကျောင်းအလယ်၌ အခန်းပြုလုပ်ကုန်၏။ ဥပစာမရှိ ပြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ငယ်သော ကျောင်းတွင် တခု သော နေရာ၌ အခန်းပြုလုပ်ရန် ကြီးသော ကျောင်းတွင် အလယ်၌ အခန်းပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်း၏ နံရံခြေသည် ဆေး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နံရံခြေ အစားထိုးခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောင်းနံရံသည် မိုးစို၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မိုးကာကဲလားကို၎င်း သုံးမျိုးစပ် မြေသရွတ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါး၏ ပခုံးပေါ်၌ မြက်အမိုးမှ မြွေကျလာသဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ကြောက်လန့်၍ အော်ဟစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် ပြေးလာကုန်၍ ထိုရဟန်းကို “ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်ကြောင့် အော်ဟစ်သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်နှာကြက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်း ဦးသည် ညောင်စောင်းခြေ၌၎င်း အင်းပျဉ်ခြေ၌၎င်း အိတ်တို့ကို ဆွဲချိတ်ကုန်၏။ ကြွက်တို့သည်၎င်း ခြေတို့သည်၎င်း ကိုက်ခဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နံရံ၎င်း ဆင်စွယ်ကောက်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းပေါ်၌၎င်း အင်းပျဉ်ပေါ်၌၎င်း သက်န်းထားသဖြင့် သက်န်းသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သက်န်းတန်း ဝါးကြိမ်ကို၎င်း သက်န်းတန်းကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် ကျောင်းဦး ဆင်ဝင်မရှိသဖြင့် မှီခိုရာ ကျဉ်းမြောင်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းဦး ဆင်ဝင်ကို၎င်း ခွေးကတက်ကို၎င်း ကြောင်လည်ခန်းကို၎င်း ပြောဆောင် ‘အဖီ’ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောင်းဦး ဆင်ဝင်တို့သည် အကာမရှိသဖြင့် ရဟန်းတို့သည် အိပ်ရန် ရှက်နိုးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဘီးတပ်ကဲလားကို၎င်း ထောက်ကဲလားကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစားစရပ်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ ဆွမ်းစားသဖြင့် အအေးဖြင့်၎င်း အပူဖြင့်၎င်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားစရပ် ကျောင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဆွမ်းစားစရပ်ကျောင်းသည် မြေခိုမိသဖြင့် ရေလမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖိုမြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း ကျောက်အခင်း သစ်သားအခင်း ဟူသော အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား ကျောက်လှေကား သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစားကျောင်း၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ၎င်း ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ဂွေနှီချယ်ခြင်း ခြူးပန်းချယ်ခြင်း နွယ်ပန်းချယ်ခြင်း မကရ်း သွားဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်း သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိမ် သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို တပ်ရန် ၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်မြေ၌ သင်္ကန်းကို ဖြန့်ခင်းကုန်၏။ သင်္ကန်းသည် မြေ အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လွင်တီးခေါင်၌ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ်ကို၎င်း သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သောက်ရေသည် ပူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ သောက်ရေအိုးစင်ကို၎င်း သောက်ရေအိုး ပဏ္ဍိတကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သောက်ရေအိုးစင်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဗိုမြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ် အခင်း ကျောက်အခင်း သစ်သား အခင်း ဟူသော အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား ကျောက်လှေကား သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သောက်ရေအိုးစင်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ၎င်း ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ဂွေနှီချယ်ခြင်း ခြူးပန်းချယ်ခြင်း နွယ်ပန်းချယ်ခြင်း မကရ်း သွားဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်း သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ် သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို၎င်း ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သောက်ရေခွက်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ ခရုသင်းသောက်ရေခွက်ကို၎င်း ငယ်သော သောက်ရေ ခွက်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံတိုင်းစသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၂။ ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် အရံမရှိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အုတ်တံတိုင်း ကျောက်တံတိုင်း သစ်သားတံတိုင်း ဟူသော တံတိုင်း သုံးမျိုး တို့ကို ကာခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို၎င်း တံခါးပေါင်ကို၎င်း ဆုံငယ်ကို၎င်း အထက်ကွင်းကို၎င်း မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကို၎င်း မျောက်လက်ကို၎င်း မင်းတုပ်ငယ်ကို၎င်း မင်းတုပ်ကြိုး ကို၎င်း သံကောက်ပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာ ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ၎င်း ဖြူသော အဆင်း မည်းသောအဆင်း ဂွေနှီချယ်ခြင်း ခြူးပန်းချယ်ခြင်း နွယ်ပန်းချယ်ခြင်း မကရ်းသွားဖော် ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်းကို၎င်း ပြုလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)

ထိုအခါ ပရိဝုဏ်သည် ဗုဒ္ဓံပေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြုတ်ကို ကြံဖြန့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (ကျောက်ပြုတ်တို့သည်) မလုံလောက်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေဝပ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝုဏ်အတွင်း ထိုထိုနေရာ၌ မီးဖိုကို ပြုလုပ်သဖြင့် ပရိဝုဏ်သည် အမှိုဂရွပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တခုသောနေရာ၌ မီးဖိုဆောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မီးဖိုဆောင်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏။ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖိုမြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း ကျောက်အခင်း သစ်သားအခင်း ဟူသော အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား ကျောက်လှေကား သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မီးဖိုဆောင်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို၎င်း တံခါးပေါင်ကို၎င်း ဆွဲငယ်ကို၎င်း အထက်ကို၎င်းကုန်၎င်း မင်းတပ်လျှိုတိုင်ကို၎င်း မျှောက်လက်ကို၎င်း မင်းတပ်ငယ်ကို၎င်း မင်းတပ်ကြီးကို၎င်း သံကောက်ပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို၎င်း ဆွဲငင်စရာ ကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မီးဖိုဆောင်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျခြင်းငှါ၎င်း ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ဂွေခိုချယ်ခြင်း ခြူးပန်းချယ်ခြင်း နွယ်ပန်းချယ်ခြင်း မကရ်းသွား ဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်း သက်န်းတန်းဝါးကြိမ် သက်န်းတန်းကြိုးကို ပြုလုပ်ရန်၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အရံကို ကာရန် ခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၃။ အရံသည် အကာအရံ မရှိသဖြင့် ဆိတ်တို့သည်၎င်း ကျွဲနွားတို့သည်၎င်း စိုက်ပျိုးအပ်သော သစ်ပင်ငယ်တို့ကို ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝါးအရံ ဆူးအရံ ကျုံး ဟူသော အကာအရံ သုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမခံသည် မရှိသဖြင့် ထိုအတူပင် ဆိတ်တို့သည်၎င်း ကျွဲနွားတို့သည်၎င်း စိုက်ပျိုးအပ်သော သစ်ပင်ငယ်တို့ကို ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမခံကို၎င်း ဆူးတံခါးကို၎င်း ရင်စေ့တံခါးကို၎င်း တုရိုက်တိုင်ကို၎င်း မင်းတပ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမခံ၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျခြင်းငှါ၎င်း ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ဂွေခိုချယ်ခြင်း ခြူးပန်းချယ်ခြင်း နွယ်ပန်းချယ်ခြင်း မကရ်းသွားဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်းကို ပြုလုပ်ရန်၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အရံသည် ဗုဒ္ဓံပေါက်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြုတ်ကို ကြံဖြန့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (ကျောက်ပြုတ်တို့သည်) မလုံလောက်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေဝပ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဂဓဘိုင်းရှင် သေဒိယ မည်သော မိမိသာရမင်းသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ အင်းကတေမြေ လိမ်းကျသော ပြာသာဒ် ကို ဆောက်စေလို၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “မြတ်စွာဘုရားသည်

အဘယ်အမိုးကို ခွင့်ပြုအပ်သနည်း၊ အဘယ် အမိုးကို ခွင့်မပြုအပ်သနည်း” ဟု အကြံသည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အုတ်အမိုး ကျောက်အမိုး အင်းကတေအမိုး မြက်အမိုး သစ်ရွက်အမိုး ဟူသော အမိုးငါးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

၂-ဒုတိယအခန်း

အနာထပိဏ် ဝတ္ထု

၃၀၄။ ဗုဒ္ဓဂေါတမိသုဋ္ဌေးနှမ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော အနာထပိဏ်သုဋ္ဌေးသည် ကိစ္စတခုဖြင့် ဗုဒ္ဓဂေါတမိ ပြည်သို့ သွားသောအခါ ဗုဒ္ဓဂေါတမိသုဋ္ဌေးက နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှုရုံသော သံဃာကို ပင်ဖိတ် ထားသဖြင့် ဗုဒ္ဓဂေါတမိသုဋ္ဌေးသည် ကျွန်တို့ကို၎င်း အမှုလုပ်သမားတို့ကို၎င်း “အချင်းတို့ ဂရုစိုက်ကြကုန် လော့၊ စောစောထ၍ ယာဂုကို ကျိုကုန်လော့၊ ဆွမ်းချက်ကုန်လော့၊ ဟင်းတို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့၊ လက်သုပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့” ဟု စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သုဋ္ဌေးအား—

“ဤသုဋ္ဌေးသည် ရှေးက ငါလာသော် ကိစ္စအားလုံးတို့ကို ဖယ်ထား၍ ငါနှင့်အတူပင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏။ ယခုမူ ထိုသုဋ္ဌေးသည် ပျံ့လွင့်သော သဘောရှိလျက် ကျွန်တို့ကို၎င်း အမှု လုပ်သမားတို့ကို၎င်း ‘အချင်းတို့ ဂရုစိုက်ကုန်လော့၊ စောစောထ၍ ယာဂုကျိုကုန်လော့၊ ဆွမ်းချက် ကုန်လော့၊ ဟင်းတို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့၊ လက်သုပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့’ ဟု စေခိုင်းဘိ၏။

အသို့နည်း သုဋ္ဌေးအား သမီးပေး မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်လော့၊ သမီးယူ မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့် မည်လော့၊ ယဇ်ကြီးကိုပင် ဆောက်တည်သလော့၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုပင် စစ်သည်အပေါင်းနှင့်တကွ နက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်ကြားထားလေသလော့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုနောက် ကျွန်တို့ကို၎င်း အမှုလုပ်သမားတို့ကို၎င်း စေခိုင်းပြီးမှ အနာထပိဏ်သုဋ္ဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အနာထပိဏ်သုဋ္ဌေးနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆိုလျက် တခုသောနေရာ၌ ထိုင် သော ဗုဒ္ဓဂေါတမိသုဋ္ဌေးကို အနာထပိဏ်သုဋ္ဌေးက—

“သုဋ္ဌေး သင်သည် ရှေးက အကျွန်ုပ်လာသော် ကိစ္စအားလုံးတို့ကို ပစ်ထား၍ အကျွန်ုပ်နှင့် အတူပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆို၏။ ယခုမူ သင်သည် ပျံ့လွင့်သော သဘောရှိလျက် ကျွန်တို့ကို ၎င်း အမှုလုပ်သမားတို့ကို၎င်း ‘အချင်းတို့ ဂရုစိုက်ကုန်လော့၊ စောစောထ၍ ယာဂုကို ကျိုကုန်လော့၊ ထမင်းချက်ကုန်လော့၊ ဟင်းတို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့၊ လက်သုပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့’ ဟု စေခိုင်း၏။ သုဋ္ဌေး သင်အား သမီးပေး မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်လော့၊ သမီးယူ မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်လော့၊ ယဇ်ကြီးကိုပင် ဆောက်တည်သလော့၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယ မည်သော ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကိုပင် စစ်သည်အပေါင်းနှင့်တကွ နက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်ကြားထားသလော့” ဟု ပြောဆို၏။

သုဋ္ဌေး အကျွန်ုပ်အား သမီးပေး မင်္ဂလာပွဲလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ၊ သမီးယူ မင်္ဂလာပွဲလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုလည်း စစ်သည် အပေါင်းနှင့်

တကွ နက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်မထားပါ။ စင်စစ်မူကား အကျွန်ုပ်သည် ယင်ကြီးကို ဆောက်တည်ပါ၏။ ဘုရားအမှုရှိသော သံဃာကို နက်ဖြန်အတွက်ပင် ပင့်ဖိတ်ထားပါ၏ ဟု (ပြောဆို၏)။

သူဌေး သင်သည် “ဘုရား” ဟု ပြောသလော ဟု (မေး၏)။

သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် “ဘုရား” ဟု ပြော၏ ဟု (ဆို၏)။

သူဌေး သင်သည် “ဘုရား” ဟု ပြောသလော ဟု (မေး၏)။

သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် “ဘုရား” ဟု ပြော၏ ဟု (ဆို၏)။

သူဌေး သင်သည် “ဘုရား” ဟု ပြောသလော ဟု (မေး၏)။

သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် “ဘုရား” ဟု ပြော၏ ဟု (ဆို၏)။

သူဌေး လောက၌ “ဘုရား ဘုရား” ဟူသော အသံပင် ကြားရခဲ၏။ သူဌေး ဤအချိန်၌ ဘုန်းတော်ကြီးသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏ လော ဟု (မေး၏)။

သူဌေး ဤအချိန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ အခါ မဟုတ်သေး၊ နက်ဖြန် လျှောက်ပတ်သော အချိန်၌ သင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ရအံ့ ဟု ဆို၏။ ထိုနောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ငါသည် လျှောက်ပတ်သော အချိန်၌ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ရအံ့ ဟု ဘုရားသို့ရောက်သော အောက်မေ့ခြင်းဖြင့် အိပ်လေရာ လင်းပြီ ဟု ထင်မှတ်လျက် ညဉ့်၌ သုံးကြိမ် ထ၏။

၃၀၅။ ထိုနောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် သိဝက တံခါးသို့ချဉ်းကပ်လေသော်နတ်တို့သည် တံခါးကို ဖွင့်ကုန်၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြို့မှထွက်စဉ် အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်၍ အမိုက်မောင် ထင်ရှားဖြစ်လာ၏။ ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာမှပင်လျှင် နောက်သို့ ပြန်လို၏။ ထိုအခါ သိဝကနတ်သည် ကွယ်ပျောက်လျက်—

“ဆင်အသိန်သည်၎င်း မြင်းအသိန်သည်၎င်း အဿတိုရ် မြင်းကသော ရထားအသိန်သည်၎င်း ပတ္တမြားနားတောင်း ပန်ဆင်ထားသော သတို့သမီး အသိန်သည်၎င်း (ဘုရားဖူးရန်သွားသော) ခြေတလှမ်း၏ (အကျိုးကို) တဆယ့်ခြောက်ပုံ ပုံ၍ တပုံကိုမျှ မထိုက်တန်ကုန်။

သူဌေး ရွှေသို့ တက်ပါလော့၊ သူဌေး ရွှေသို့ တက်ပါလော့၊ အသင့်အား ရွှေသို့တက်ခြင်းသည် မြတ်၏။ နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်းသည် မမြတ်ပါ” ဟု အသံကို ကြားစေ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးအား အမှောင်ကွယ်ပျောက်၍ အလင်းရောင် ထင်ရှားပေါ်လာ၏။ (သူ့အား) ဖြစ်ပြီးသော ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်းသည် လည်း ငြိမ်း၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အနာထပိဏ် သူဌေးအား အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်၍ အမိုက်မောင်သည် ထင်ရှား ပေါ်လာ၏။ ကြောက်ခြင်း ကြက်သီး မွေးညှင်း

ထခြင်း ဖြစ်လာသဖြင့် ထိုနေရာမှပင် နောက်သို့ ပြန်လို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သိဝကနတ်သည် ကွယ်ပျောက်လျက်—

“ဆင်အသိန်းတို့သည်၎င်း မြင်းအသိန်းတို့သည်၎င်း အဿတိုရ်မြင်းကသော ရထားအသိန်း တို့သည်၎င်း ပတ္တမြားနားတောင်းပန်ဆင်ထားသော သတို့သမီးအသိန်းသည်၎င်း (ဘုရားဖူးရန်) သွားသော ခြေတလှမ်း၏ (အကျိုးကို) တဆယ့်ခြောက်ပုံပုံ၍ တပုံကိုမျှ မထိုက်တန်ကုန်။

သူဌေး ရှေ့သို့ တက်ပါလော့၊ သူဌေး ရှေ့သို့ တက်ပါလော့၊ အသင့်အား ရှေ့သို့ တက်ခြင်းသည် မြတ်၏။ နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်းသည် မမြတ်ပါ” ဟု အသံကို ကြားစေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အနာထပိဏ်သူဌေးအား အမှိုက်မောင် ကွယ်ပျောက်၍ အလင်းရောင် ထင်ရှားပေါ်လာ၏။ (သူ့အား) ဖြစ်ပြီးသော ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီးမွေး ညှင်း ထခြင်းသည် ငြိမ်း၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ယင်းတိုက်တောသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယာမိ၌ ထ၍ လှိုင်ပြင်၌ စကြာ ကြွတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ် သူဌေးကို အဝေးမှပင် လာနေသည်ကို မြင်တော်မူသဖြင့် စကြာ မှ ဆင်းပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ ၌ ထိုင်တော်မူလျက် “သူဒတ္တ လာလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် “နာမည်ဖြင့် ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ရွှင်လန်းအားတက်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်၍ “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ချမ်းသာစွာ အိပ်တော်မူရပါ၏လော့” ဟု လျှောက်၏။

ကာမတို့၌ မလိမ်းကျ၍ ငြိမ်းအေးခြင်းသို့ ရောက်သော ဥပဓိ (ကိလေသာ) မရှိသော ရဟန္တာသည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ငြိမ်းပြီးသည် ဖြစ်၍ အခါခပ်သိမ်း ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏။

တောင့်တမှု အားလုံးတို့ကို ဖြတ်၍ စိတ်၌ ပူပန်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ စိတ်အားဖြင့် ငြိမ်းမှုသို့ ရောက်၍ ငြိမ်းနေသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဧတောတော်မူ၏။ ဤအစဉ်အတိုင်းသော တရားစကား ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့် စပ်သော စကားကို၎င်း သီလနှင့်စပ်သော စကားကို၎င်း နတ်ပြည်နှင့် စပ်သော စကားကို၎င်း ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကို၎င်း ယုတ်ညံ့ခြင်းကို၎င်း ညစ်ညူးခြင်းကို၎င်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုး ကို၎င်း ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ် သူဌေး၌ သင့်လျော်သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် ‘နိဝရဏ’ မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်သိမြင်ပြီးသော ‘သာမုက္ကံသိက္ခာ’ တရားဒေသနာတော်ဖြစ် သော ဆင်းရဲ ‘ဒုက္ခသစ္စာ’ ကို၎င်း ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်း ‘သမုဒယသစ္စာ’ ကို၎င်း ဆင်းရဲ ချုပ်ရာ ‘နိရောဓ သစ္စာ’ ကို၎င်း ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် ‘မဂ္ဂသစ္စာ’ ကို၎င်း ပြတော်မူ၏။ မည်း ညစ်ခြင်း ကင်းသော ပြုစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ထိုအတူ အနာ ထပိဏ်သူဌေးအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် “ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း

သဘောရှိ၏” ဟု ကိလေသာ မြူအညစ်အကြေး ကင်းသော တရားမျက်စိ ‘သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်’ သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တရားကို မြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း)ကင်းပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသာသနာ၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သူတပါးကို အားထားယုံကြည်သည် မဟုတ်ပဲ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် သိမြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်)အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်)အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လွန်ဘိသကဲ့သို့သိုင်း ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့သိုင်း မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့သိုင်း ‘မျက်စိ အမြင်ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ဟု အမိုက် မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိသကဲ့သို့သိုင်း အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် အသျှင် ဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟု မှတ်ငြော်မူပါ။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူနက်ဖြန်အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိသဖြင့် နေရာမှထ၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိအသေပြုကာ ဖိခါသွားလေ၏။ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်သူဌေးသည် “အနာထပိဏ် သူဌေးသည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သတတ်” ဟု ကြား၏။

၃၀၆။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်သူဌေးသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား—

“သူဌေး သင်သည် နက်ဖြန်အတွက်ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကိုပင့်ဖိတ်သောဟူ၏။ (သို့သော်) သင်သည်ကား ဧည့်သည်ဖြစ်၏။ သူဌေး သင့်အား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို ပေးအံ့။ ယင်း လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြင့် သင်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုနိုင်ရာ၏” ဟု ပြော၏။

သူဌေး အလိုမရှိပါ။ အကျွန်ုပ်အား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ရှိ၏။ ယင်း လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုပါအံ့” ဟု (ဆို၏)။

ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်နေ နိဂုံးသူဌေးသည် “အနာထပိဏ်သူဌေးသည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိ သော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သတတ်” ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်နေ နိဂုံးသူဌေးသည် အနာ ထပိဏ် သူဌေးအား—

“သူဌေး သင်သည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သော ဟူ၏။ (သို့သော်) သင်သည်ကား ဧည့်သည်ဖြစ်၏။ သူဌေး သင့်အား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို ပေးအံ့။

ယင်း လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြင့် သင်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုနိုင်ရ၏” ဟု ပြော၏။

သူဌေး အလိုမရှိပါ။ အကျွန်ုပ်အား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ရှိပါ၏။ ယင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုပါအံ့ ဟု (ဆို၏)။

မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် “အနာထပိဏ်သူဌေးသည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သတတ်” ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည် သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား—

“သူဌေး သင်သည် နက်ဖြန် အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သော ဟူ၏။ (သို့သော်) သင်သည်ကား ညွှန်သည် ဖြစ်၏။ သူဌေး သင့်အား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို ပေးအံ့။ ယင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြင့် သင်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုနိုင်ရ၏” ဟု ပြော၏။

မင်းကြီး အလိုမရှိပါ။ အကျွန်ုပ်အား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ရှိပါ၏။ ယင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုပါအံ့ ဟု (ဆို၏)။

ထိုနောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ထိုညွှန်ကို လှန်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ အိမ်၌ မှန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီမံစေ၍ “အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်စေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို မှန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် ဂုဏ်တိုင်လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးလတ်သော် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာ ဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဝါကပ်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

သူဌေး မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား သိပါပြီ။ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သိပါပြီ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖခွါကြွသွားတော်မူ၏။

၃၀၇။ ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် မိတ်ဆွေများသူ အပေါင်းအသင်းများသူ ဩဇာ ညောင်းသူ ဖြစ်၏။ သူ၏ စကားကို နာယူသူ ပေါများ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထိုပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြီးစေ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပဲ့သွား၏။ ထိုနောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် လူတို့ကို “အမောင်တို့ သင်တို့သည် အရံတို့ကို ပြုလုပ် ကုန်လော့၊ ကျောင်းတို့ကို တည်စေကုန်လော့၊ အလှူတို့ကို ဖြစ်စေကုန်လော့၊ လောက၌ ဘုရားပွင့်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်ခဲ့၏။ ဤလမ်းဖြင့် လာတော်မူလိမ့်မည်” ဟု စေခိုင်း၏။

ထိုအခါ လူတို့သည် အနာထပိဏ်သူဌေး တိုက်တွန်းအပ်သည် ဖြစ်၍ အရံတို့ကို ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ကျောင်းတို့ကို တည်စေကုန်၏။ အလှူတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ သာဝတ္ထိပြည်၏ ထက်ဝန်းကျင်၌ လှည့်လည် ကြည့်ရှု၏။

“အဘယ်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးတော်မူသင့်သနည်း၊ ထိုအရပ်သည် ရွာမှ မဝေးလွန်း၊ မနီးလွန်း၊ အသွားအလာနှင့် ပြည့်စုံရမည်၊ ဘုရားဖူးလိုသူ တရားနာလိုသူ တို့အား သွားရောက်ရန် လွယ်ကူရမည်၊ နေအခါ လူမပြုမ်း ညချမ်းအခါလည်း အသံနည်းရမည်၊ ပြည်ရွာ တွန်သံ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်အသံ မရှိရ၊ လူစော်မနံ့ လူတို့၏ အနံ့အသက်မှ ကင်းရမည်၊ လူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှါ ထိုက်သော ကိန်းအောင်း၍ နေခြင်းငှါ လျှောက်ပတ် သော အရပ်မျိုး ဖြစ်ရာ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ရွာနှင့် မဝေးလွန်း မနီးလွန်းသော အသွားအလာနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားဖူးလိုသူ တရားနာလိုသူတို့အား ရောက်ရန် လွယ်ကူသော နေအခါ လူမပြုမ်း ညချမ်းအခါ လည်း အသံနည်းသော ပြည်ရွာတွန်သံမရှိသော လူစော်မနံ့ လူတို့၏ အနံ့အသက် ကင်းသော လူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှါ ထိုက်သော ကိန်းအောင်း၍ နေခြင်းငှါ လျှောက်ပတ် သော ဇေတမင်းသား၏ ဥယျာဉ်ကို မြင်ပြီးနောက် ဇေတမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင် သား သင်၏ ဥယျာဉ်ကို အရံ ပြုလုပ်ရန် အကျွန်ုပ်အား ပေးလော့” ဟု ဇေတမင်းသားကို ပြော၏။ သူဌေး အသပြာစွန်းခြင်း ထိအောင် ခင်းခြင်းဖြင့်သာလျှင် အရံကို ပေးထိုက်၏ ဟု (ပြော၏)။ အရှင့်သား အရံကို ယူပြီးပြီ ဟု (ပြော၏)။ သူဌေး အရံကို မယူရသေး ဟု (ပြော၏)။ “ယူအပ်သလော မယူအပ်သလော” ဟု တရားဆုံးဖြတ်သူ အမတ်ကြီးတို့ကို မေးကုန်၏။

အမတ်ကြီးတို့သည် “အရှင့်သား သင်သည် အဘိုးပြတ်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အရံကို ယူအပ်၏” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် လူနားတို့ဖြင့် ငွေကို ထုတ်စေ၍ ဇေတမင်းသား၏ ခြံမြေကို အသပြာအစွန်းချင်း ထိအောင် ခင်းခြင်းဖြင့် ခင်းစေ၏။ တကြိမ်ထုတ်ငွေသည် တံခါးမုန် ဝန်းကျင်နေရာ အနည်းငယ်အား မလောက်။ ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် “အချင်းတို့ သွား ကုန်လော့၊ ငွေကို ဆောင်ကုန်လော့၊ ဤနေရာကို ခင်းအံ့” ဟု ပြောလျက် လူတို့ကို စေလွှတ်၏။ ထို အခါ ထိုမင်းသားအား “ဤသူဌေးသည် ထိုမျှ များပြားသော ငွေကို စွန့်လွှတ်၏။ ဤကိစ္စသည် ယုတ် ညံ့လိမ့်မည် မဟုတ်” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနာထပိဏ် သူဌေးကို “သူဌေး မလိုတော့ပါ၊ ထိုနေရာ (တကွက်)ကို မခင်းပါစေလင့်၊ ဤနေရာ (တကွက်)ကို အကျွန်ုပ်အား ပေးပါလော့၊ ဤ အလှူသည် အကျွန်ုပ်၏ အလှူဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် “ဤဇေတမင်းသားသည် ထင်ရှား၏၊ ထင်ရှားသော လူပေတည်း၊ ဤသာသနာတော်၌ ဤကဲ့သို့ ထင်ရှားသော လူတို့၏ ကြည်ညိုမှုသည် များစွာ ကျေးဇူး ရှိ၏” ဟု နှလုံးပိုက်လျက် ထိုနေရာ (တကွက်)ကို ဇေတမင်းသားအား ပေး၏။ ထိုအခါ ဇေတမင်းသား

သည် ထိုနေရာ၌ တံခါးမုခ်ကို ဖန်ဆင်း၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဇေတမင်းသား ဥယျာဉ်၌ ကျောင်းတိုက်ပြုလုပ်စေ၏။ ပရိဝဏ်တိုက်ကို ပြုလုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်တိုက်ကို ပြုလုပ်စေ၏။ စည်းဝေးရာ စရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ မီးတင်းကပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ကပ္ပိယကုဋ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ကျင်ကြီးအိမ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ စကြံ တို့ကိုပြုလုပ်စေ၏။ စကြံ စရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ရေတွင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ရေတွင်းစရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ဇရုံးအိမ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ဇရုံးအိမ်စရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ရေကန်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ မဏ္ဍပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။

အမှုသစ်ကို ပေးခြင်း

၃၀၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ အစဉ်အတိုင်း လှည့်လည်လတ်သော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်၍ ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင် ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော် မူ၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် အမှုသစ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်ကုန်၏။ အမှုသစ်ကို ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းသူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ဖြင့် ကောင်း မွန်စွာ လုပ်ကျွေးကုန်၏။

ထိုအခါ တဦးသော အပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲအား “ဤလူတို့သည် အမှုသစ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်ကုန်၏။ ဤကိစ္စသည် ယတ်ညံ့လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ငါသည်လည်း အမှုသစ်ကို လုပ်ကိုင်ရမှု ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲသည် ကိုယ်တိုင်ရွှံ့ကို နယ်ကာ အုတ်တို့ကို စီ၍ နံရံကို တက်စေ၏။ မကျွမ်းကျင်သော အပ်ချုပ်သမား စိထားသော နံရံသည် ကောက်၍ ပြိုကျ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ ထို အပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲသည် ကိုယ်တိုင်ရွှံ့ကို နယ်ကာ အုတ်တို့ကို စီ၍ နံရံကို တက်စေ၏။ မကျွမ်း ကျင်သော အပ်ချုပ်သမား စိထားသော နံရံသည် ကောက်၍ ပြိုကျ၏။ ထိုအခါ ထိုအပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲသည် “သာကီဝင် မင်းသား ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ကို လျှူသော သူတို့ကို ဤရဟန်းတို့သည် သူန်သင်ကုန်၏။ ဆုံးမကုန်၏။ ထိုသူ တို့၏ အမှုသစ်ကိုသာလျှင် စီရင်ကုန်၏။ ကျွန်ုပ်ကား သူဆင်းရဲဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်ကို တဦးတယောက်မျှ မသူန်သင် မဆုံးမ ၊ အမှုသစ်ကိုလည်း မစီရင်” ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရွတ်ချ၏။ အပြစ်ပြေ ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ သည် ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချ အပြစ်ပြေ ပြောဆိုသော ထိုအပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲ၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ် ရွက်ဆောင်သော ရဟန်း သည် ကျောင်းသည် အဘယ်သို့ လျှင်စွာ ပြီးခြင်းသို့ ရောက်ရာသနည်း” ဟု ကြောင့်ကြခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့ ။ ကျိုးရာ ပျက်ရာ နေရာကို ပြုပြင်လတ္တံ့ ။ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

၃၀၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ စကားကို နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ဒါယက၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေးရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ စကားကို နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေး၏၊ ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ် ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သီစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

နေရာဦး စသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၃၁၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် သာဓတ္ထိပြည်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂ ရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့် ရဟန်းတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရွှေမှ ရွှေမှ သွား၍ “ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဘုံအဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့၏ ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ကျောင်းနေရာသည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကျောင်းအိပ်ရာတို့ကို သိမ်းဆည်းကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွား၍ ကျောင်းအိပ်ရာတို့ကို သိမ်းဆည်းထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မရရကား တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယာမိ၌ ထတော်မူ၍ ချောင်းဟန်တော်မူ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာသည်လည်း ချောင်းဟန်၏။ ဤနေရာ၌ မည်သူနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ် သာရိပုတြာပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။ သာရိပုတြာ အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ဤနေရာ၌ နေဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို—ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့်ဘုံသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရွှေမှ ရွှေမှ သွား၍ “ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဘုံအဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့၏ ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကျောင်းနေရာတို့ကို သိမ်းဆည်းကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ ထို(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းခိုးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရွှေမှ ရွှေမှ သွားကုန်၍ “ဤကျောင်း ဤနေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤကျောင်း ဤနေရာသည် ငါတို့၏ ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤကျောင်း ဤနေရာသည် ငါတို့အဖို့ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကျောင်းနေရာတို့ကို အဘယ်ကြောင့် သိမ်းဆည်းကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါရင်း။။။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။။။တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို အဘယ်သူသည် ထိုက်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသူသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ရဟန်းပြုသူသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သူကြွယ်မျိုးမှ ရဟန်းပြုသူသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သုတ္တန်ဆောင် ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဝိနည်းဆောင် ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ပဌမဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဒုတိယဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား တတိယဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား စတုတ္ထဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သောတာပန် ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သကဒါဂါမ် ရဟန်းသည်။ပ။

အနာဂါမ် ရဟန်းသည်။ပ။

မြတ်စွာဘုရား ရဟန္တာသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏ ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရသော ရဟန္တာသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား အဘိညာဏ် ခြောက်ပါးရ ရဟန္တာသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

၃၁၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဘူးသည်ကား ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုပညောင်ပင်ကြီးကို မှီခို၍ ခါ၊ မျောက်၊ ဆင် ဟူသော အဆွေခင်ပွန်း သုံးဦးတို့သည် နေကြကုန်၏။

ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့သည် အချင်းချင်း မရှိသေကုန်ပဲ မကိုင်ညွတ်ကုန်ပဲ အသက်မွေးခြင်း သဘောမတူကုန်ပဲ နေကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့အား—

“ငါတို့တွင် အသက် အကြီးဆုံးသူကို သိရမူ ကောင်းပေရာ၏။ ထိုသူကို ငါတို့သည် ရိုသေကုန် ရာ၏။ လေးစားကုန်ရာ၏။ မြတ်နိုးကုန်ရာ၏။ ပူဇော်ကုန်ရာ၏။ ထိုသူ၏ အဆုံးအမ၌လည်း တည်ကုန် ရာ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ခါနှင့် မျောက်တို့က “ဆင်ကို အဆွေ သင်သည် အဘယ်ရှေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။

“အဆွေတို့ အကျွန်ုပ် ငယ်စဉ် အခါ၌ ဤပညောင်ပင်ကို ပေါင်တို၏ အကြား၌ ထား၍ ကျော် သွား၏။ အညွန့်ဖျားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းပိုက်ကို ထိ၏။ အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤရှေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိပါသည်” ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ခါနှင့် ဆင်တို့က မျောက်ကို “အဆွေ သင်သည် အဘယ်ရှေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။

“အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်အခါ မြေ၌ ထိုင်၍ ပညောင်ပင်၏ အညွန့်ဖျားကို စား၏။ အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤရှေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိပါသည်” ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ မျောက်နှင့် ဆင်တို့က ခါကို “အဆွေ သင်သည် အဘယ်ရှေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။

“အဆွေတို့ ဤမည်သော အရပ်၌ ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအရပ်မှ အသီး ကို စား၍ ဤအရပ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်၏။ ထိုအသီး၏ မျိုးစေ့ကြောင့် ဤပညောင်ပင်သည် ဖြစ်၏။ အဆွေတို့ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အသက် အကြီးဆုံးတည်း” ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ မျောက်နှင့် ဆင်တို့က ခါကို “အဆွေ သင်သည် အကျွန်ုပ်တို့ထက် အသက်ကြီး သူ ဖြစ်၏။ သင့်ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ရိုသေပါကုန်အံ့။ လေးစားပါကုန်အံ့။ မြတ်နိုးပါကုန်အံ့။ ပူဇော် ပါကုန်အံ့။ အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်၏ အဆုံးအမ၌ တည်ပါကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ခါသည် မျောက်နှင့် ဆင်တို့ကို ငါးပါးသီလတို့၌ တည်စေ၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း ငါးပါးသီလတို့၌ တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူတို့သည် အချင်းချင်း ရိုသေခြင်း ကိုင်းညွတ်ခြင်း သဘောတူ အသက်မွေးခြင်းရှိကာ နေထိုင်ကြလျက် ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေဆုံးပြီးနောက် ကောင်းသော လား ဝရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ကပ်ရောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တရား၌ လိမ္မာ၍ ကြီးသူကို ရိုသေသော လူတို့သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌လည်း ချီး မှမ်းခံရကုန်၏။ နောင်တမလွန်ဘဝ၌လည်း ကောင်းရာဂတိ ရှိကုန်၏ ဟူသော ဤခါတို့ အကျင့်မည် သော အကျင့်မြတ်သည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုတိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည်ပင်လျှင် အချင်းချင်းရိုသေခြင်း ကိုင်းညွတ် ခြင်း သဘောတူ အသက်မွေးခြင်းရှိလျက် နေကုန်သေး၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောအပ်သောဓမ္မဝိနယ၌ ရဟန်းပြုကုန်လျက် အချင်းချင်း မရှိ သေ မကိုင်းညွတ် သဘောတူ အသက်မမွေးပဲ နေကြခြင်းသည် တင့်တယ်ပါမည်လော။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း ။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ ။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခဏ္ဍိးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေ ပြုခြင်း နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့ပစ္စည်းကို သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏) ။

ရှိမခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ် စသည်

၃၁၂။ ရဟန်းတို့ ရှိမခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤဆယ်ယောက်တို့တည်း။ ရှေးဦး ပဉ္စင်း ဖြစ်သူသည် နောက်မှ ပဉ္စင်း ဖြစ်သူကို ရှိမခိုးအပ်၊ လူသာမဏေကို ရှိမခိုးအပ်၊ နာနာသံဝါသက အဓမ္မဝါဒီ သီတင်းကြီးကို ရှိမခိုးအပ်၊ မာတုဂါမကို ရှိမခိုးအပ်၊ ပဏ္ဍုက်ကို ရှိမခိုးအပ်၊ ပရိဝါသနေ သော ရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ မာနတ်ပေးခြင်းငှါ ထိုက်သော ရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ ရဟန်းတို့ ရှိမခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ဤဆယ်ဦးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ရှိခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသုံးဦးတို့တည်း။ နောက်မှ ပဉ္စင်းဖြစ်သော သူသည် ရှေးဦး ပဉ္စင်းဖြစ်သောသူကို ရှိခိုးထိုက်၏။ နာနာသံဝါသက အဓမ္မဝါဒီ သီတင်းကြီးကို ရှိခိုးထိုက်၏။ ရဟန်းတို့ နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာတို့နှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏဗြာဟ္မဏမင်းများ လူများနှင့်တကွ ဖြစ်သော ဤလူ့ လောက၌ ရှေးဘုရားတို့အတူ လာတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးထိုက်၏။ ရဟန်းတို့ ရှိခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ဤ သုံးဦးတို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏) ။

နေရာတားမြစ်မှုကို ပယ်တော်မူခြင်း

၃၁၃။ ထိုအခါ လူတို့သည် သံဃာကို ရည်မှတ်၍ မဏ္ဍပ်တို့ကို စီရင်ကုန်၏။ အခင်းတို့ကို စီရင်ကုန်၏။ နေရာတို့ကို စီရင်ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂိုရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့်ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့ပစ္စည်းကိုသာ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရည်မှတ်၍ ပြုသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူ” ဟု မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေ့မှ ရှေ့မှ သွား၍ “ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မဏ္ဍပ်အခင်း နေရာတို့ကိုလည်း သိမ်းဆည်းကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွားသော် မဏ္ဍပ် အခင်းနေရာတို့ကို သိမ်းဆည်းထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် နေရာမရကား တခုသော သစ်ပင် ရင်း၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သူ့၏ မိုးသောက်ယာမိ၌ ထ၍ ချောင်းဟန် တော်မူ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာသည်လည်း ချောင်းဟန်၏။ ဤနေရာ၌ အဘယ်သူနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ် သာရိပုတြာပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။ သာရိပုတြာ အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ဤနေရာ၌ နေဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂို ရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့်

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့ပစ္စည်းကိုသာ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရည်မှတ်၍ ပြုသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မမူ ဟု ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေ့မှ ရှေ့မှ သွား၍ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဟု မဏ္ဍပ် အခင်းနေရာတို့ကို သိမ်းဆည်း ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ရည်မှတ်၍ ပြုသည်ကိုလည်း သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဧကန္တံအာဗတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လူတို့၏ ဥစ္စာကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၃၁၄။ ထိုအခါ လူတို့သည် ရွာတွင်းဆွမ်းစားကျောင်း၌ မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာတို့ကို ခင်းကုန်၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ မြင့်လွန်းသောနေရာပလ္လင် မွေးရှည်ကော်ဇောကြီး ဆန်းကြယ်သော သားမွေးအခင်း ဖြူသော သားမွေးအခင်း ပန်းပြောက်ခြယ် သားမွေးအခင်း လဲ သတ် အခင်း ရုပ်ပုံခြယ် သားမွေးအခင်း နှစ်ဖက်မွေးရှိသောအခင်း တဖက်မွေးရှိသောအခင်း ရွှေချည် ထိုး အခင်း ပိုးချည်အခင်း သားမွေးခင်းကြီး ဆင်ကုန်းနိုး မြင်းကုန်းနိုး ရထားခင်းနိုး သစ်နက်ရေ အခင်း ဝံပိုင်ရေအခင်း မြတ်သော နိဗ္ဗာန်သော မျက်နှာကြက်နှင့် အုံးနီနှစ်ဖက်ရှိနေရာတို့တည်း။

ရဟန်းတို့သည် မအပ် ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မထိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အခြေရှည်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို၎င်း ပလ္လင်ကို၎င်း လဲသတ်အခင်းကို၎င်း (ဤ)သုံးမျိုးတို့ကို ချန်ထား၍ လူတို့ဥစ္စာ ဖြစ်သော အခင်းကို ထိုင်ရန် ခွင့်ပြု၏။ အိပ်ရန်သော်ကား ခွင့်မပြု ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ရွာတွင်းဆွမ်းစားကျောင်း၌ လဲဖြင့်မြှေးရှက်သော ညောင်စောင်းကို၎င်း အင်းပျဉ်ကို၎င်း ခင်းကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် မအပ် ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မထိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လူတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ထိုင်ရန် ခွင့်ပြု၏။ အိပ်ရန်သော်ကား ခွင့်မပြု ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇေတဝန်ကျောင်းလွတ် အနုမောဒနာ

၃၁၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရိ လှည့်လည်သော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံ ဖြစ်သော ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် ၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောနေရာ၌ ထိုင်ကာ “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန်အတွက် အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိက ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော် မူခြင်းကိုသိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိအသေပြုကာ ဖဲသွား၏။

ထိုနောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံ၍ “မြတ်စွာဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ ဆွမ်းပြင်ပြီ.ပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း)ကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်တော်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေသော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားကို “မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်၏။ သူ့ကြွယ် သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူလေ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးနောက် ဇေတဝန်ကျောင်းကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူ၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

“(ကျောင်းသည်)အအေးကို၎င်း အပူကို၎င်း ထိုမှတပါး သားရဲတို့ကို၎င်း မြွေကင်းသန်းတို့ကို၎င်း ခြင်တို့ကို၎င်း လေအေးတို့ကို၎င်း မိုးပေါက်တို့ကို၎င်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။

ထို့ပြင် ဖြစ်လာသော ပြင်းသောလေ ပြင်းသောအပူကိုလည်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ကိန်းအောင်းခြင်းငှါ၎င်း ချမ်းသာခြင်းငှါ၎င်း ဈာန်ဝင်စားခြင်းငှါ၎င်း ဝိပဿနာရှုခြင်းငှါ၎င်း သံဃာအား ကျောင်းလှူခြင်းကို မြတ်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အကျိုးကို မြင်သော ပညာရှိသောသူသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ်စေရာ၏။ ဤကျောင်းတို့၌ အကြားအမြင်များသော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏။ ထိုဖြောင့်မတ်သော ရဟန်းတို့အား လျော်သော စားဖွယ်ကို၎င်း သောက်ဖွယ်ကို၎င်း သင်္ကန်းအိပ်ရာ နေရာကို၎င်း ကြည့်ညှိသောစိတ်ဖြင့် လှူရာ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းဒါယကာအား ဆင်းရဲအလုံးစုံကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော တရားကို ဟောကုန်၏။ ဤသာသနာတော်၌ ထိုကျောင်းဒါယကာသည် ထိုတရားကိုသိ၍ အာသဝေါတရားမရှိပဲ ငြိမ်းအေးရလေ၏” ဟု (အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြုတော်မူပြီးနောက် နေရာမှ ထကာ ဖြစ်တော်မူ၏။

နေရာကို တားမြစ်ခြင်း စသည်

၃၁၆။ ထိုအခါ တဦးသော အာဇီဝက၏ တပည့်ဖြစ်သော အမတ်ကြီးသည် သံဃာအား ဆွမ်းကျွေး၏။ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် နောက်မှ လာ၍ ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားပဲခွဲ နေသော ရဟန်းကို ထစေ၏။ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုအမတ်ကြီးသည် “သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် နောက်မှ လာကြပြီးလျှင် ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌ နေသော ရဟန်းကို အဘယ်ကြောင့် ထစေကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် ဆူဆူညံညံဖြစ်၏၊ အခြားနေရာ၌ ထိုင်သဖြင့်လည်း အလိုရှိတိုင်း စားခွင့်ရသည်ပင် မဟုတ်လော” ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြုပြောဆိုသော ထိုအမတ်ကြီး၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ အလိုနည်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် နောက်မှ လာပြီးလျှင် ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌နေသော ရဟန်းကို အဘယ်ကြောင့် ထစေဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ဥပနန္ဒ သင်သည် နောက်မှ လာပြီးလျှင် ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားမဲ့နေသော ရဟန်းကို ထစေ၏၊ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် နောက်မှ လာပြီးလျှင် ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌ နေသော ရဟန်းကို အဘယ်ကြောင့် ထစေဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ဘိ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည့်ညှိသေးသော သူတို့အား ကြည့်ညှိစေခြင်းငှါ၎င်း။။။။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။။။။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော ရဟန်းကို မထစေအပ်၊ ထစေသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အကယ်၍ ထစေမှု ပဝါရိတ်လည်း သင့်၏။ ‘သွားလော့ ရေကို ဆောင်ယူချေလော့’ ဟု ပြောရမည်။ ဤသို့ ဆောင်ယူခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရသော် ဆွမ်းလုံးတို့ကို ကောင်းစွာ မျိုချပြီး၍ သီတင်းကြီးအား နေရာပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ငါသည် ‘အကြောင်းတစ်ခုတည်းဖြင့် သီတင်းကြီး ရဟန်း၏ နေရာကို တားမြစ်အပ်၏’ ဟု မဟော၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် နာဖျားသော ရဟန်းတို့ကို ထစေကုန်၏။ “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် မထနိုင် နှုန်းနာဖျားသော ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု နာဖျားသော ရဟန်းတို့က ပြောကုန်၏။ “အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်တို့ကို ထစေကုန်အံ့” ဟု ချီမလျက် ထစေ၍ ရပ်မိသည့်ရှိသော် လွတ်လိုက်ကုန်၏။ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် မိန်းမောကုန်လျက် လည်းကျကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းကို မထစေအပ်၊ ထစေသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် “အကျွန်ုပ်တို့သည် နာဖျားသော မထစေအပ်သော ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု မြတ်သော အိပ်ရာတို့ကို တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား လျှောက်ပတ်သော အိပ်ရာကို ပေးစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမြက်ထောင်သဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမြက်ထောင်သဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ သတ္တရသဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် “ငါတို့သည် ဤအရပ်၌ ဝါဆိုနေကုန်အံ့” ဟု အစွန့်ကျ သော ကျောင်းကြီး တကျောင်းကို ပြုပြင်ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းပြုပြင်ကုန်သော သတ္တရသဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ “ငါ့သျှင်တို့ ဤသတ္တရသဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် တခုသော ကျောင်းကို ပြုပြင်ကုန်၏။ ယခု ထိုရဟန်းတို့ကို ထစေကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ပြုပြင်မပြီးမီ ဆိုင်းငံ့ကုန်ဦးလော့၊ ပြုပြင်ပြီးသော် ထစေကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ လိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်း တို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့ကို—

“ငါ့သျှင်တို့ ထကုန်လော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အား ရောက်၏” ဟု ပြောကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ စောစောပင်လျှင် ပြောထိုက်သည် မဟုတ်လော့၊ ငါတို့သည်လည်း အခြားကျောင်း ကို ပြုပြင်ကုန်ရာသည် မဟုတ်လော့ ဟု (ဆိုကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ ကျောင်းသည် သံဃာ့ ပစ္စည်း မဟုတ်လော့ ဟု (ပြောကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏၊ ကျောင်းသည် သံဃာ့ ပစ္စည်းတည်း ဟု (ဆိုကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ ထကုန်လော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အား ရောက်၏ ဟု (ပြောကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ ကျောင်းသည် ကြီး၏၊ သင်တို့သည်လည်း နေကုန်လော့၊ ငါတို့သည်လည်း နေကုန်အံ့ ဟု (ဆိုကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ ထကုန်လော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အား ရောက်၏” ဟု အမျက်ထွက်ကုန်၍ နှလုံး မသာကုန်၍ လည်၌ ကိုင်၍ နှင်ထုတ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ်ခံရသောကြောင့် ငိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကုန်သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ နှလုံးမသာကုန်၍ ငါတို့ကို သံဃိကကျောင်းမှ နှင်ထုတ် ကုန်၏ ဟု (ပြောကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ နှလုံးမသာကုန်၍ ရဟန်းတို့ကို သံဃိကကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ နှလုံးမသာကုန်၍ သံဃိကကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော့” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာ ဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ အမျက်ထွက်သဖြင့်၎င်း နှလုံးမသာသဖြင့်၎င်း ရဟန်းတို့ကို သံဃိကကျောင်း မှ မနှင်ထုတ်အပ်၊ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းကို အာပတ်အားလျော်စွာ ပြုစေရမည်။

“ရဟန်းတို့ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခံယူစေရန် ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောင်းယူစေသူ ဟု သမ္မုတိ ပေးခြင်း

၃၁၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “အဘယ်သူသည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို ခံယူစေထိုက် သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ကျောင်းခံယူစေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ခြင်း ငှါ ခွင့်ပြု၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ မောဟာ ဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ ယူပြီး မယူသေးသည်ကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်။ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်။ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းခံယူစေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းခံယူစေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းခံယူစေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းခံယူစေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာ အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက် သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည် ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃၁၈။ ထိုအခါ ကျောင်းခံယူစေကုန်သော ရဟန်းတို့အား “ကျောင်းကို အဘယ်သို့ ခံယူစေ သင့်သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းတို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှါ ရဟန်းတို့ကို ရေတွက်ပြီးနောက် အိပ်ရာတို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှါ အိပ်ရာတို့ ကို ရေတွက်ပြီးနောက် အိပ်ရာ အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အိပ်ရာအပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေအပ်ကုန်သော် အိပ်ရာတို့သည် ပိုလျှံကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောင်း အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောင်းအပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေကုန်သော် ကျောင်းတို့သည် ပိုလျှံကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ပရိဝုဏ် အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝုဏ် အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေကုန်သော် ပရိဝုဏ်တို့သည် ပိုလျှံကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ နောက်ထပ်ဝေစုကိုလည်း ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

နောက်ထပ် ဝေစု ယူပြီးသော် အခြား ရဟန်း ရောက်လာအံ့၊ မပေးလိမ့် မပေးရ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဥပစာသိမ်ပ၌ တည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ယူစေ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပစာသိမ်ပ၌ တည်နေ သော ရဟန်းကို ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို မယူစေအပ်၊ ယူစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ယူစေပြီးသော် အခါခပ်သိမ်း တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ယူစေပြီးသော် အခါခပ်သိမ်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မိုးသုံးလပတ်လုံး တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဆောင်းဥတု နွေဥတု၌ကား မတားမြစ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “ကျောင်းခံယူခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှတို့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းခံယူခြင်းတို့သည် ပုရိမဝါ၌ ကျောင်းခံယူခြင်း၎င်း ပစ္စိမဝါ၌ ကျောင်းခံယူခြင်း၎င်း ဝါပ၌ ကျောင်းခံယူခြင်း၎င်း ဤ သုံးမျိုးတို့တည်း။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တရက်နေ့၌ ပုရိမဝါကျောင်းခံယူခြင်းကို ခံယူစေအပ်၏။ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် တရက်နေ့၌ ပစ္စိမဝါ ကျောင်းခံယူခြင်းကို ခံယူစေအပ်၏။ သီတင်းကျွတ်လပြည့် ကျော်တရက်နေ့၌ နောက်မိုးလပတ်လုံး နေရန် ဝါပကျောင်းခံယူခြင်းကို ခံယူစေအပ်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းခံယူခြင်းတို့သည် ဤသုံးမျိုးတို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇုတိယအခန်း ပြီး၏။

၃-တတိယအခန်း

၃၁၉။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ ကို ခံယူပြီးလျှင် တခုသော ရွာငယ်ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုရွာငယ်ကျောင်း၌လည်း ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ခံယူပြန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများတတ်၍ သံသာ၌လည်း အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။ ဤဥပနန္ဒသည် ဤကျောင်း၌ ဝါဆိုငြားအံ့၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သည် မချမ်းမသာ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ယခု ထိုဥပနန္ဒကို မေးကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်း တို့သည် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒကို—

“ငါ့သျှင် ဥပနန္ဒ သင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခံယူပြီး မဟုတ်လော” ဟု မေးကြကုန်၏။

မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့ ဟု (ဆို၏)။

ငါ့သျှင် ဥပနန္ဒ သင်သည် တပါးထည်း ဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို တားမြစ်သလော ဟု (မေးကြ ကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ ဤရွာက (ကျောင်းကို) လွှတ်၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် ကျောင်း ကို ခံယူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် တပါးထည်း ဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို တားမြစ်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ဥပနန္ဒ သင်သည် တဦးထည်းဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို တားမြစ်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် တဦးထည်း ဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို အဘယ်ကြောင့် တားမြစ်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် ထိုရွာက (ကျောင်းကို) ခံယူ၍ ဤရွာ၌ (ကျောင်းကို) လှူ၏။ သင်သည် ဤရွာက (ကျောင်းကို) ခံယူ၍ ထိုရွာ၌ (ကျောင်းကို) လှူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် ဤနည်းဖြင့် နှစ်နေရာလုံးမှ အပဖြစ်၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ တဦးထည်းသော ရဟန်းသည် နှစ်ကျောင်းတို့ကို မတားမြစ်အပ်ကုန်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၂၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝိနည်းစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဝိနည်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။ ဝိနည်းကို သင်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။ ချည်စူး၍ ချည်စူး၍ အသျှင်ဥပါလိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝိနည်းစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဝိနည်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။ ဝိနည်းကို သင်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။ ချည်စူး၍ ချည်စူး၍ အသျှင်ဥပါလိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခုအခါ အသျှင်ဥပါလိ၏ အထံ၌ ဝိနည်းကို သင်ကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ များစွာကုန်သော သီတင်းကြီး သီတင်းငယ် သီတင်းလတ်ဖြစ် ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥပါလိ၏ အထံ၌ ဝိနည်းကို သင်ယူ ကုန်၏။ အသျှင်ဥပါလိသည် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့အား ရှိသေခြင်းဖြင့် ရပ်လျက် သင်ပေး၏။

သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့သည်လည်း တရားကို ရှိသေခြင်းဖြင့် ရပ်လျက် သင်ယူကုန်၏။ ထိုသို့ သင်ရာ၌ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့သည်လည်း ပင်ပန်းကုန်၏။ အသျှင်ဥပါလိသည်လည်း ပင်ပန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သင်ပြပေးသော သီတင်းငယ် ရဟန်းသည် တရားကိုရှိသေသဖြင့် တူသောနေရာ၌၎င်း မြင့်သောနေရာ၌၎င်း ထိုင်နိုင်၏။ ထိုင်နိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ သင်ယူသော သီတင်းကြီး ရဟန်းသည် တရားကို ရှိသေသဖြင့် တူသောနေရာ၌၎င်း နိမ့်သောနေရာ၌၎င်း ထိုင်နိုင်၏။ ထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥပါလိ၏ အထံ၌ ရပ်ကုန်လျက် သင်ပြပေးခြင်းကို စောင့်မြော်ကြရသောကြောင့် ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ

ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နေရာတူ ရဟန်းတို့အတွက် အတူထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “အဘယ်မျှဖြင့် နေရာတူသော ရဟန်းဖြစ်သနည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (မိမိမှအထက်အောက်) သုံးဝါအတွင်းရှိ (နှစ်ဝါကြီး နှစ်ဝါငယ်) ရဟန်းနှင့် အတူ ထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ များစွာသော နေရာတူ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်း၌ ထိုင်၍ ညောင်စောင်းကို ဖျက်ဆီးကုန်၏။ အင်းပျဉ်၌ထိုင်၍ အင်းပျဉ်ကိုဖျက်ဆီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သုံးပါးစု ရဟန်းအား ညောင်စောင်းကို၎င်း အင်းပျဉ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သုံးပါးစု ရဟန်းသည်လည်း ညောင်စောင်း၌ ထိုင်၍ ညောင်စောင်းကို ဖျက်ဆီး၏။ အင်းပျဉ်၌ ထိုင်၍ အင်းပျဉ်ကို ဖျက်ဆီး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ နှစ်ပါးစု ရဟန်းအား ညောင်စောင်းကို၎င်း အင်းပျဉ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နေရာမတူ (အတူထိုင်ခွင့်မရှိ)သော ရဟန်းတို့နှင့် နေရာရှည်၌ အတူ ထိုင်ခြင်းငှါ မအပ် ဟု တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွဲရှိကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပဏ္ဍုက်ကို၎င်း မိန်းမကို၎င်း ဥဘတောဗျည်းကို၎င်း ချန်ထား၍ နေရာတူ ထိုင်ခွင့် မရှိသော ရဟန်းတို့နှင့် နေရာရှည်၌ အတူထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “အဘယ်မျှလောက်သည် အယုတ်ဆုံး နေရာရှည် ဖြစ်လေသနည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သုံးယောက် ထိုင်လောက်သော နေရာသည် အယုတ်ဆုံး နေရာရှည် ဖြစ်၏ ဟု ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ် ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ ကျောင်းဦး ဆင်ဝင်နှင့်တကွ အုတ်ခုံရှိသော ပြာသာဒ်ကို ပြုလုပ်စေလို၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “မြတ်စွာဘုရား သည် ပြာသာဒ် အသုံးအဆောင်ကိုခွင့်ပြုအပ်လေသလော ခွင့်မပြုအပ်လေသလော” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပြာသာဒ် အသုံးအဆောင် အလုံးစုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်း၏ အဖွားသေခြင်းကြောင့် သံဃာအား အကပ္ပိယဘဏ္ဍာ များစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဤအကပ္ပိယဘဏ္ဍာကား အဘယ်နည်း။ မြင့်လွန်းသော နေရာပလ္လင် မွှေးရှည်ကော်ဇောကြီး ဆန်းကြယ်သော သားမွှေးအခင်း ဖြူသော သားမွှေးအခင်း ပန်းပြောက်ခြယ် သားမွှေးအခင်း လဲသုတ်အခင်း ရုပ်ပုံခြယ် သားမွှေးအခင်း နှစ်ဖက်မွှေးရှိအခင်း တဖက်မွှေးရှိ အခင်း ရွှေချည် ထိုးအခင်း ပိုးခြည်အခင်း သားမွှေးခင်းကြီး ဆင်ကုန်းနီ၊ မြင်းကုန်းနီ၊ ရထားခင်းနီ၊ သစ်နက် ရေအခင်း ဝံပိုင်ရေအခင်းမြတ် (နီသော) မျက်နှာကြက်နှင့် အိုးနီ နှစ်ဖက်ရှိ နေရာတို့တည်း။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ညောင်စောင်း၏ ခြေတို့ကို ဖြတ်၍သုံးဆောင်ခြင်းငှါ၎င်း ပလ္လင်၏ သားရဲရုပ်တို့ကို ဖျက်ဆီး၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ၎င်း လဲသုတ်အခင်းကို ဖြေ၍ခေါင်းအုံးလုပ်ခြင်းငှါ၎င်း ကြွင်းသော အခင်းကို မြေအခင်းပြုလုပ်ခြင်းငှါ၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မစွန့်ထိုက်သော ပစ္စည်းများ

၃၂၁။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၏ အနီး တခုသော ရွာငယ်ကျောင်း၌ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုရဟန်း ခရီးသွားရဟန်းတို့အတွက် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရ၍ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည် အာဂန္တုရဟန်း ခရီးသွားရဟန်းတို့၏ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရသဖြင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ရဟန်းတပါးအား ပေးကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်း၏ ပစ္စည်းကို သုံးဆောင်ကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာအလုံးစုံကို ရဟန်းတပါးအား ပေးကုန်၏ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းကုန်လော့” ဟု ပြောကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃိက ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ မရှိ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတပါးအား ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို အလုံးစုံ ပေးပြီးပြီ ဟု ပြောကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို စွန့်ကြသလော ဟု (မေးကုန်၏)။ မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့ ဟု (ပြောကုန်၏)။ အလိုနည်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် သံဃိက ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို စွန့်ကြကုန်ဘိသနည်း ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို စွန့်ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ကို (မဂ်ဖိုလ်မ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို အဘယ်ကြောင့် စွန့်ကြကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ပြုမိသော ဤအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ ဘုရားစံကားကို ယောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤမစွန့်ထိုက်သော ဘဏ္ဍာပစ္စည်း ငါးမျိုးတို့ကို သံဃာသည်၎င်း၊ ဂိုဏ်းသည်၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မစွန့်ထိုက်ကုန်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်ရာမရောက်ကုန်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုတ္တစွဦး အာပတ် သင့်၏။

ငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာဘို့ကား အဘယ်ဘို့နည်း။

အရံ အရံရာ ဤကား မစွန့်ထိုက်သော ပဌမဘဏ္ဍာအစုစည်း၊ သံဃာသည်၎င်း၊ ဂိုဏ်းသည်၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုတ္တစွဦး အာပတ် သင့်၏။

ကျောင်း ကျောင်းရာ ဤကား မစွန့်ထိုက်သော ဒုတိယဘဏ္ဍာအစုစည်း၊ သံဃာသည်၎င်း၊ ဂိုဏ်းသည်၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည်မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုတ္တစွဦးအာပတ် သင့်၏။

ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ဘုံလျှိုဖို ခေါင်းအုံး ဤကား မစွန့်ထိုက်သော တတိယဘဏ္ဍာအစု တည်း။ သံဃာသည်၎င်း ဂိုဏ်းသည်၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစဉ်းအာပတ် သင့်၏။

ကြေးအိုးကြီး ကြေးအိုးစုည်း ကြေးအင်တွဲ ကြေးဖျဉ်း ပဲခွပ် ပုဆိန် ဓားမ ပေါက်တူး ဆောက် ဤကား မစွန့်ထိုက်သော စတုတ္ထဘဏ္ဍာအစုတည်း။ သံဃာသည်၎င်း ဂိုဏ်းသည်၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစဉ်းအာပတ် သင့်၏။

နွယ် ဝါး ဖြူဆံမြက် ပြိတ်မြက် မြက် မြေညက် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာ ဤကား မစွန့်ထိုက်သော ပဉ္စမဘဏ္ဍာအစုတည်း။ သံဃာသည်၎င်း ဂိုဏ်းသည်၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစဉ်းအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဤငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကို မစွန့်ထိုက်ကုန်၊ သံဃာသည်၎င်း ဂိုဏ်းသည်၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစဉ်း အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မခွဲဝေထိုက်သော ပစ္စည်းများ

၃၂၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေ တော်မူပြီးလျှင် ကိဋ္ဌာဂိရိဇနပုဗ္ဗသို့ များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဟန်းသံဃာနှင့်၎င်း သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့်၎င်း အတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ အာဃဇီပုနုဗ္ဗ သုက ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော ရဟန်းသံဃာနှင့်၎င်း သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့်၎င်း အတူ ကြွလာတော်မူ၏ ဟု ကြားကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခု သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ခွဲဝေကုန်အံ့၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယတ်ညံ့သော အလိုဆန္ဒရှိကုန်၏။ ယတ်ညံ့သော ဣစ္စာတရားတို့၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်၏။ ငါတို့သည် ထိုသာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မခင်းကုန်အံ့” ဟု ပြောကုန်လျက် ထိုအာဃဇီပုနုဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ခွဲဝေကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းသော ဒေသစာရီ လှည့်တော်မူ၍ ကိဋ္ဌာဂိရိဇနပုဗ္ဗသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သွားကုန်လော့၊ အာဃဇီပုနုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာ သော ငါးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်၎င်း သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့် ၎င်း အတူ ကြွလာတော်မူ၏။ ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားအတွက်၎င်း ရဟန်းသံဃာအတွက်၎င်း သျှင် သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက်၎င်း ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရမည် ဟု ပြောကုန်လော့” ဟူ၍ ရဟန်းများအား မိန့်တော်မူ၏။

“ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးနောက် အာဃဇီပုနုဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ အာဃဇီပုနုဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရား သည် များစွာသော ငါးရာအတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်၎င်း သျှင်သာရိပုတြာ သျှင် မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့်၎င်း အတူ ကြွလာတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားအတွက်၎င်း ရဟန်းသံဃာအတွက်၎င်း

သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက်၎င်း၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းကုန်လော့” ဟု ပြောကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ သံသိက ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာမရှိ၊ အလုံးစုံကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ခွဲဝေအပ်ပြီ၊ ငါ့သျှင် တို့ မြတ်စွာဘုရား၏ လာခြင်းသည် ကောင်းသော လာခြင်းတည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိရာ ကျောင်းမှာ နေတော်မူလတ္တံ့ ၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော အလိုရှိကုန်၏၊ ယုတ် ညံ့သော ဣစ္စာတရား၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့ အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို မခင်းနိုင်ကုန် ဟု ပြောကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် သံသိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခွဲဝေကုန်သလော့ ဟု (မေးကုန်၏)။ မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့ ဟု (ပြောကုန်၏)။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် အသင် ဝိပုဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် သံသိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခွဲဝေကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော့။။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ပြစ်သော ထို ယောက်ျားတို့သည် သံသိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို အဘယ်ကြောင့် ခွဲဝေကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤမခွဲဝေထိုက်သော ဘဏ္ဍာပစ္စည်းငါးမျိုးတို့ကို သံဃာသည်၎င်း၊ ဂိုဏ်းသည်၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မခွဲဝေထိုက်ကုန်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်ကုန်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဦး အာပတ် သင့်၏။

ငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကား အဘယ်တို့နည်း။

အရံ အရံရာ ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော ပဌမဘဏ္ဍာအစုတည်း။ သံဃာသည်၎င်း၊ ဂိုဏ်းသည်၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဦး အာပတ်သင့်၏။

ကျောင်း ကျောင်းရာ ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော ဒုတိယဘဏ္ဍာအစုတည်း။ သံဃာသည်၎င်း၊ ဂိုဏ်းသည်၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်း အား ထုလွှစွဦး အာပတ်သင့်၏။

ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ဘုံလျှို၊ ပိုခေါင်းအုံး ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော တတိယဘဏ္ဍာအစု တည်း။ သံဃာသည်၎င်း၊ ဂိုဏ်းသည်၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဦး အာပတ်သင့်၏။

ကြေးအိုးကြီး ကြေးအိုးစရည်း ကြေးအင်တွဲ ကြေးဖျဉ်း ပဲခုပ် ပုဆိန် ဓားမ ပေါက်တူး ဆောက် ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော စတုတ္ထဘဏ္ဍာအစုတည်း။ သံဃာသည်၎င်း၊ ဂိုဏ်းသည်၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဦး အာပတ်သင့်၏။

နွယ် ဝါး ဖြူဆံမြက် ပြိတ်မြက် မြက် မြေညက် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာ ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော ပဉ္စမဘဏ္ဍာ အစုတည်း။ သံဃာသည်၎င်း ဂိုဏ်းသည်၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှာစဉ်းအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဤငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကား မခွဲဝေထိုက်သော ဘဏ္ဍာတို့တည်း။ သံဃာသည်၎င်း ဂိုဏ်းသည်၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည်မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား လုလ္လစဉ်း အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အမှုသစ် ပေးရမည်ကို ပြခြင်း

၃၂၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိဋ္ဌာဂိရိနေပုဇ်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးတော် မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် အာဠဝီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုအာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝ နတ်ကုန်း၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုသစ်တို့ကို ပေးကုန်၏။ အင်းကတေကွက် ဖော်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ နံရံကို လိမ်း ကျံကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ တံခါးကို ထားကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မင်းတုပ်တိုင် ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ လေသာပြုတင်း လုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ဆေးဖြူသုတ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ဆေးနက်သုတ်ကာမျှ ဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ဂွေနှိခြယ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မိုးကာမျှဖြင့် လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ဖွဲ့ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ခိုနန်းထားကာမျှဖြင့် လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ အကျိုးအပျက်ကို ပြင်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ နွား ချေး ဖန်ရည် လိမ်းကျံကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ အသက်ထက် ဆုံးလည်း အမှုသစ်ကိုပေးကုန်၏။ မီးခိုးဆုံးချိန်တိုင်အောင်လည်း ပြီးဆုံးပြီးသော ကျောင်းအတွက် အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်—

“အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဤသို့သော အမှုသစ်တို့ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း။ အင်းကတေကွက်ဖော်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း။ နံရံကို လိမ်းကျံကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း။ တံခါးထားကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း။ မင်းတုပ်တိုင် ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း။ လေသာပြုတင်း လုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ် ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း။ ဆေးဖြူသုတ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း။ ဆေးနက်သုတ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း။ ဂွေနှိ ခြယ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း။ မိုးကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ် ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း။ ဖွဲ့ကာမျှဖြင့်လည်း။ ခိုနန်းထားကာမျှဖြင့်လည်း။ အကျိုး အပျက်ကို ပြင်ကာမျှဖြင့်လည်း။ နွားချေး ဖန်ရည် လိမ်းကျံကာမျှဖြင့်လည်း။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် တိုင်အောင်လည်း။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် တိုင်အောင်လည်း။ အသက်ထက်ဆုံးလည်း။ မီးခိုးဆုံးချိန် တိုင်အောင်လည်း ပြီးဆုံးပြီးသောကျောင်းအတွက် အမှုသစ်ကို အဘယ်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ အင်းကတေအကွက် ဖော်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ပ။ နံရံကို လိမ်းကျံကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ တံခါးထားကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။မင်းတုပ်တိုင် ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ လေသာပြုတင်းပြုလုပ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဆေးဖြူသုတ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဆေးနက်သုတ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ရွှေနီခြယ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ မိုးကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဖွဲ့ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ခိုနန်းထားကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ အကျိုးအပျက်ကို ပြင်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ နွားချေးဖန်ရည် လိမ်းကျံကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ အသက်ထက်ဆုံးလည်း အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ မီးခိုးဆုံးချိန်တိုင်အောင်လည်း ပြီးဆုံးပြီးသော ကျောင်းအတွက် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ပေးသောရဟန်းအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မပြုအပ်သေးသော အမှုသစ်ကို၎င်း ပြု၍ မပြီးသေးသော အမှုသစ်ကို၎င်း ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။

ငယ်သောကျောင်း ၌ အမှုကို ကြည့်ရှု၍ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် တိုင်အောင် အမှုသစ်ကို ပေးခြင်းငှါ ၎င်း၊ တဖက်ရပ်ကျောင်း၌ အမှုကို ကြည့်ရှု၍ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်တိုင်အောင် အမှုသစ်ကို ပေးခြင်းငှါ ၎င်း၊ ကျောင်းကြီး၌၎င်း ပြာသာဒ်၌၎င်း အမှုကို ကြည့်ရှု၍ ဆယ်နှစ် တဆယ် နှစ်နှစ်တိုင်အောင် အမှုသစ်ကို ပေးခြင်းငှါ ၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့အတွက် အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့အတွက် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်၊ ပေးသော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တပါးထည်းအား နှစ်ကျောင်းတို့ကို ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတပါးထည်းအား နှစ်ကျောင်းတို့ကို မပေးအပ်၊ ပေးသော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် တပါးသော ရဟန်းကို နေစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် တပါးသော ရဟန်းကို မနေစေအပ်၊ နေစေသော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် သံဃိကကျောင်းကို တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် သံဃိကကျောင်းကို မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မြတ်သော အိပ်ရာနေရာကို ယူရန်ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သိမ်အပ၌ တည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သိမ်အပ၌ တည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို မပေးအပ်၊ ပေးသော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် အခါခပ်သိမ်း တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် အခါခပ်သိမ်း မတား မြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မိုးသုံးလတို့ပတ်လုံး တားမြစ် ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဆောင်းဥတု နွေဥတု ကာလ၌ကား တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်မပြု ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ဖဲလည်း ဖဲသွားကုန်၏။ လှလည်း ထွက်ကုန်၏။ သေလည်း သေကုန်၏။ သာမဏေတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ သိက္ခာချသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ပါရာဇိကသို့ ရောက်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ရူးသွပ်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ စိတ်ပျံ့လွင့် သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်း ကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ အာပတ်ကိုမကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ယုတ်ညံ့သော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံ ကုန်၏။ ပဏ္ဍိတ်တို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ တိရစ္ဆာန်တို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ အမိကို သတ်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ အဖကို သတ်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ရဟန္တာကို သတ်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ သံဃာကို သင်းခွဲသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ (မြတ်စွာဘုရားကို) သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ဥဘတောဗျည်းတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ဖဲသွားမှု “သံဃာအား မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း ၍) သူတပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် လူထွက်မှု။ပ။ သေမှု။ သာမဏေဟု ဝန်ခံမှု။ သိက္ခာချသူ ဟု ဝန်ခံမှု။ ပါရာဇိကကျသူ ဟု ဝန်ခံမှု။ ရူးသူ ဟု ဝန်ခံမှု။ စိတ် ပျံ့လွင့်သူ ဟု ဝန်ခံမှု။ ဝေဒနာ နှိပ်စက်သူ ဟု ဝန်ခံမှု။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဟု ဝန်ခံမှု။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဟု ဝန်ခံမှု။ ယုတ်ညံ့သော အယူကို မစွန့် ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဟု ဝန်ခံမှု။ ပဏ္ဍိတ် ဟု ဝန်ခံမှု။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူဟု ဝန်ခံမှု။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူ ဟု ဝန်ခံမှု။ တိရစ္ဆာန် ဟု ဝန်ခံမှု။ အမိကို သတ်သူ ဟု ဝန်ခံမှု။ အဖကို သတ်သူ ဟု ဝန်ခံမှု။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမှု။ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသူဟု ဝန်ခံမှု။ သံဃာကို သင်းခွဲသူ ဟု ဝန်ခံမှု။ (မြတ်စွာဘုရားကို) သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုသူ ဟု ဝန်ခံမှု။ ဥဘတော ဗျည်း ဟု ဝန်ခံမှု “သံဃာအား မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြု၍ မပြုမီ ဖဲသွားမှု “သံဃာအား မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြု၍ မပြုမီ လူထွက်မှု။ပ။ ဥဘတောဗျည်း ဟု ဝန်ခံမှု “သံဃာအား မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် ဖဲသွားမူ ဤကျောင်းသည် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်းသာတည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် လူထွက်မှု၊ သေမှု၊ သာမဏေ ဟု ဝန်ခံမှု၊ သိက္ခာကို ချသူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ ပါရာဇိကကျသူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ သံဃာသည် ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် ရူးသူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ ဝေဒနာ နှိပ်စက်သူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဟု ဝန်ခံမှု ဤကျောင်းသည် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်းသာတည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် ပဏ္ဍိတ် ဟု ဝန်ခံမှု၊ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ တိရစ္ဆာန် ဟု ဝန်ခံမှု၊ အမိကို သတ်သူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ အဖကို သတ်သူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ ရဟန္တာကို သတ်သူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ သံဃာကို သင်းခွဲသူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ (မြတ်စွာဘုရားအား) သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူ ဟု ဝန်ခံမှု၊ ဥဘတောဗျည်း ဟု ဝန်ခံမှု သံဃာသည် ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

အခြားနေရာ၌ သုံးဆောင်ခြင်းကို ပယ်မြစ်ခြင်းစသည်

၃၂၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တဦးသော ဥပါသကာ၏ ကျောင်း အသုံးအဆောင် ဖြစ်သော အိပ်ရာ နေရာကို အခြားကျောင်း၌ သုံးဆောင်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ကောင်းတို့သည် အခြားကျောင်း၌ အသုံးအဆောင်ကို အခြားကျောင်း၌ သုံးဆောင်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခြားကျောင်း၌ အသုံးအဆောင်ကို အခြားကျောင်း၌ မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား စုက္ကန္တိအာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်အိမ်သို့၎င်း၊ စည်းဝေးရာသို့၎င်း ဆောင်ယူခြင်းငှါ မအပ် ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မြေ၌ ထိုင်ကုန်၏။ ကိုယ်နှင့် သက်နှီးတို့သည် မြေမှန်အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခိုက်အတန့်မျှ ဆောင်ယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာ၏ ကျောင်းကြီးသည် ပြိုကျ၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ် ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာ နေရာတို့ကို မဆောင်ယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လုံခြုံရန်အတွက် ဆောင်ယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းသုံး ပရိက္ခရာ ဖြစ်သော အဖိုးထိုက်သော ကမ္မလာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တိုးပွားမှုအတွက် လဲလှယ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းသုံး ပရိက္ခရာ ဖြစ်သော အဖိုးထိုက်သော အဝတ်အထည်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တိုးပွားမှုအတွက် လဲလှယ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ဝံ့ရေသည်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေသုတ်ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား (ကမ္မလာဖုံး) ခြေသုတ် ကြိုးဝိုင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေသုတ်ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား အထည်ကြမ်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေသုတ်ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို နင်းသဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စိုသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို နင်းသဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စိုသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဘိနပ်နှင့်တကွ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို နင်းသဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိနပ်နှင့်တကွ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပြေအပြစ် ပြုထားသော မြေ၌ တံတွေးထွေးသဖြင့် အဆင်း ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပြေအပြစ် ပြုထားသော မြေ၌ တံတွေး မထွေးအပ်၊ ထွေးသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထွေးခံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ညောင်စောင်းခြေတို့သည်၎င်း အင်းပျဉ်ခြေတို့သည်၎င်း အပြေအပြစ်ပြုထားသော မြေကို ရေးခြစ်မိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အထည်ကြမ်းဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပြေအပြစ်ပြုထားသော နံရံကို မှီသဖြင့် အဆင်း ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပြေအပြစ်ပြုထားသော နံရံကို မမှီအပ်၊ မှီသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အမှီတံကဲပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အမှီတံကဲပျဉ်သည် အောက်မှ မြေကို၎င်း အထက်မှ နံရံကို၎င်း ရေးခြစ်မိ၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အောက်မှ၎င်း အထက်မှ၎င်း အထည်ကြမ်းဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ခြေဆေးပြီး ဖြစ်၍ အိပ်ခြင်းငှါ မအပ် ဟု တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခင်း၍ အိပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သံဃဘတ် စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၃၂၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝိပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီကြွတော်မူသော် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုဗုဒ္ဓ ဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်သည် အစာ ရှားပါး၏။ လူတို့သည် သံဃဘတ်ကို မပြုလုပ်နိုင်ကုန်၊ ဥဒ္ဓေသ ဘတ်ကို၎င်း နိမန္နနဘတ်ကို၎င်း သလကဘတ်ကို၎င်း ပက္ခိကဘတ်ကို၎င်း ဥပေါသထိကဘတ်ကို၎င်း ပါဠိပဒိက ဘတ်ကို၎င်း ပြုလုပ်လိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃဘတ်ကို၎င်း ဥဒ္ဓေသဘတ်ကို၎င်း နိမန္နနဘတ်ကို၎င်း သလကဘတ်ကို၎င်း ပက္ခိက ဘတ်ကို၎င်း ဥပေါသထိကဘတ်ကို၎င်း ပါဠိပဒိကဘတ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်းအဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၂၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့အတွက် မွန်မြတ်သော ဘတ်တို့ကို ယူကြပြီးလျှင် ယုတ်ညံ့သော ဘတ်တို့ကို ရဟန်းတို့အား ပေးလှူကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်း ဟု သမုတ် ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ညွှန်းပြီး မညွှန်းရသေးကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်း ဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို)နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်း ဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်း ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်း ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းတို့အား “ဆွမ်းကို အဘယ်သို့ ညွှန်းအပ်သနည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ဝါးခြမ်းခွံငှင်း (ထန်းရွက် စသော) အပြားခွံငှင်း ရေး၍ မွှေနှောက်ပြီးလျှင် ဆွမ်းကို ညွှန်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နေရာခင်းသူ စသည်အဖြစ် သမ္ပုတိပေးခြင်း

၃၂၇။ ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာခင်းသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ ဘဏ္ဍာထိန်း ရဟန်းမရှိ။ပ။ သင်္ကန်းကို ခံယူသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ သင်္ကန်းကို ခွဲဝေသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ ယာဂုကို ခွဲဝေသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ သစ်သီးကို ခွဲဝေသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ ခဲဖွယ်ကို ခွဲဝေသော ရဟန်းမရှိ။ ခဲဖွယ်သည် မခွဲဝေပဲ ထားသဖြင့် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကိုလျှောက်ကြကုန် ၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ခွဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

- ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာကတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။
- ဒေါသာကတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။
- မောဟာကတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။
- ဘယာကတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။
- ဝေပြီး မဝေသေးကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ခဲဖွယ်ခွဲဝေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤ မည်သော ရဟန်းကို ခဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ခဲဖွယ်ခွဲဝေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင် သည်ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ခဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာ အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက် သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်ကို စွန့်သူအဖြစ် သမ္မုတိ ပေးခြင်း

၃၂၈။ ထိုအခါ သံဃာ၏ ဘဏ္ဍာအိမ်၌ ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ပရိက္ခရာအနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်း ဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

စွန့်ပြီး မစွန့်သေးကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။”

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ပရိက္ခရာအနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်း ဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်း ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ထိုရဟန်းသည် အပ်တချောင်းကို ပေးရမည်၊ ထီးငယ်ကို ပေးရမည်၊ ဘိနပ်ကို ပေးရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ပခုံးလွယ်ကို ပေးရမည်၊ ရေစစ်ပုဝါကို ပေးရမည်၊ ဓမ္မကရိုဏ် ရေစစ်ကို ပေးရမည်၊ အနားပတ်ရှည်ကို ပေးရမည်၊ အနားပတ်တိုကို ပေးရမည်၊ အိမ်ဝန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ထက်ဝက်သော အိမ်ကို ပေးရမည်၊ အလျား အနားပတ်ကို ပေးရမည်၊ အနံအနားပတ်ကို ပေးရမည်။

သံဃာ၏ ထောပတ် ပျားရည် တင်လဲတို့ရှိမှု တကြိမ်လျက်ရန် ပေးရမည်၊ တဖန်လည်း လျက်လို မှ တဖန်လည်း ပေးရမည်။

၁။ ပါဠိစာတော်၌ ဥပ္ပဇ္ဇောဟောထိ-ပါဠိရှိ၏။ နိဿိ၌ ဥဿဇ္ဇောဟောထိ-ပျားသည်ဖြစ်၏ အနက်ပေး၏။

မိုးရေခဲသင်္ကန်း ပေးသူ စသည်အဖြစ် သမ္ပုတိ ပေးခြင်း

၃၂၉။ ထိုအခါ သံဃာအား မိုးရေခဲ သင်္ကန်းပေးသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ သပိတ်ပေးသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ အရံစောင့်ကို ခိုင်းစေသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ သာမဏေကို ခိုင်းစေသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ သာမဏေတို့သည် မခိုင်းစေသောကြောင့် အမှုကို မပြုလုပ်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို သာမဏေကို ခိုင်းစေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

- ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။
- ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။
- မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။
- ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။
- ခိုင်းစေပြီး မခိုင်းစေသေးသည်ကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို)နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်း ဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်း ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိခစရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယအခန်း ပြီး၏။

ဆဋ္ဌသေနာသနက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ထိုသေနာသနက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းကို ပညတ်တော်မမူသေး၊ ထိုထိုနေရာ၌ နေကုန်၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတပည့်သားတော်တို့သည် ထိုထိုနေရာမှ ထွက်လာကုန်၏။

သူဌေးသည် မြင်၍ ပြုလုပ်စေကာမူ နေကြကုန်အံ့လော ဟူသော ဤစကားကို ရဟန်းတို့ အားလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားကို တဖန် မေးလျှောက်ကုန်၏။

နှစ်ဖက်မိုးကျောင်း တဖက်မိုးကျောင်း ပြာသာဒ်ရှည် ပြာသာဒ်ဦးပြည်း ဂူ ဤကျောင်းငါး မျိုးကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ သူဌေးသည် ကျောင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။

လူများအပေါင်းသည် တံခါးမရှိ အပိတ်မရှိသော ကျောင်းကို ပြုလုပ်စေ၏။ တံခါးရွက် တံခါးပေါင် ဆိုင်ယံ အထက်ကွင်းကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

ဆွင်စရာအပေါက် ဆွင်စရာကြိုး မင်းတုပ် လျှိုတိုင် မျောက်လက် မင်းတုပ်ငယ် မင်းတုပ် ကြီး သံကောက်ပေါက် ကြေးသံကောက် သစ်သားသံကောက် ဦးချို သံကောက်ကို (ခွင့်ပြု တော်မူ၏)။

ယန္တရား ကျည်ငယ် အခိုး အတွင်းအပလိမ်းကျံခြင်း ပွတ်တိုင် ပြုတင်း ကွန်ရက်ပြုတင်း ခြေသုတ်ကြိုးဝိုင်း မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ခမ္ဘာဖြင့် လိမ်းကျံခြင်း (မြေနိမ့်ကို ဖို့ခြင်း) ကြိမ်ခက် ညောင်စောင်း သုသာန်သုံး ခြေ၌ အပေါင်စွပ် ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် ပုဇွန်ခြေပုံရှိသောအင်းပျဉ် အပေါင်၌ခြေစွပ် အင်းပျဉ် လေးထောင့်အင်းပျဉ် မြင့်သောအင်းပျဉ်ကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

အင်္ဂါခုနစ်ပါးရှိ ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် ကြိမ်ခက်ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် အထည်ကြမ်း လွှမ်းအင်းပျဉ် ဆိတ်ခြေပုံအင်းပျဉ် သျှိသျှားသီးပုံ အခြေများသောအခင်း ကပ်အခင်း ကောက်ရိုးအင်းပျဉ်ကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

မြင်သော ညောင်စောင်း မြေကိုက်ခြင်း လွန်သောညောင်စောင်း အခြေ လက်ရှစ်သစ်ရှိ ညောင်စောင်းအခြေခံ ချည် ရှစ်ကွက်ကျား အထည်ကြမ်း လဲသွတ်အခင်း ကိုယ်ထက်ဝက်ရှိ ခေါင်းအုံးဝင်းတောင်ထိပ်ပွဲ ဘုံလျှိုပုံ ကျောင်းသုံးအထည် မြေးယုက်ခြင်း အောက်သို့ကျခြင်း ချို၍ ရိုးယူခြင်း။

ဆေးဆိုးခြင်း လက်ငါးချောင်းပုံ ဆိုးခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ တိတ္ထိ ကျောင်း ရဟန်းကျောင်း ဖွဲ့ထောမြေ မြေညက်။

သစ်စေး သစ်မျောက်လက် ဆန်ကွဲထောမြေ မုန့်ညင်းမုန့်ထောမြေ ဖယောင်းဆီ များလတ် သော် တဖန် ထုတ်ပစ်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ မြေကြမ်း တိကျစံမြေ။

သစ်စေး ပန်းချိုဆေးရေး ကုန်းနှီးအခင်း တက်သူရဟန်း လိမ့်ကျကုန်၏။ လူပြည့်ကြပ်ခြင်း (ဟင်းလင်းပြင်) နံရံဝက် နောက်နေရာသုံးမျိုး။

ကျောင်းငယ် နံရံခြေ မိုးစို၏။ ဟစ်အော်ခြင်း နံရံငုတ် သက်န်းတန်းကြိမ်ဝါး သက်န်းတန်း ကြိုး ညှော်ခဲကဲလား။

လက်ကိုင်တန်း မြက်မုန့် အောက်ကဆီပြီးအစဉ်၌ နည်းကို ပြုလုပ်ရာ၏။ လွင်တီးခေါင်၌ ပူ၏။ ရေအိုးစင် အောက်ကဆီပြီး အစီအရင် ခွက်။

ကျောင်းတံခါးမုခ် ပရိဝုဏ် မီးတင်းကုပ် အရံ နောက်တဖန် တံခါးမုခ် အောက်ဆိုပြီးနည်း ကိုပြုလုပ်ရာ၏။

အင်းကတေမိုးပြာသာဒ် သဒ္ဓါ 'ယုံကြည်ခြင်း' ရှိသော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ယင်းတိုက် တောသို့သွား၏။ သစ္စာကို သိမြင်သော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားကို သံဃာ တော်နှင့်အတူ ပင့်ဖိတ်၏။

လမ်းခရီးအကြား၌ စေလွှတ်၏။ လူအပေါင်းသည် အရံကို ပြုလုပ်စေ၏။ ဝေသာလီပြည်၌ အမှုသစ် ရွှေ့မူလည်း သိမ်းဆည်း၏။

အဘယ်သူသည် ထိုက်သနည်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်း ခါမင်းဇာတ် ရှိမခိုးအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သိမ်းဆည်း၏။ ရွာတွင်း၌ လဲမေ့ရာအခင်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၏။

အရံကို တည်စေ၏။ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ ဆူညံခြင်း နာဖျားသောရဟန်း မြတ်သောအိပ်ရာ နေရာ အမြှောက်ထောင်ခြင်း တဆယ်ခုနှစ်စု ရဟန်း ထိုအရပ်။

အဘယ်ရဟန်းသည် အဘယ်နည်းဖြင့် ခွဲဝေရမည်နည်း၊ ကျောင်းအပိုင်းအခြား ပရိဝုဏ် အပိုင်းအခြားဖြင့် ခွဲဝေရမည်၊ နောက်ထပ်စု (လျော်သောအစု)ကိုလည်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ နောက်ထပ်အဖို့အစုကို မပေးလိုမူ မပေးအပ်။

သိမ်ပ အခါခပ်သိမ်း ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ ကျောင်းယူစေခြင်းသုံးမျိုး ဥပနန္ဒရဟန်း ချီး မွမ်းခြင်း ရပ်သောရဟန်း နေရာတူရဟန်း။

နေရာတူ ရဟန်းတို့သည် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သုံးပါးစုရဟန်း နှစ်ပါးစုရဟန်း နေရာတူမထိုင်ရ သူ နေရာရှည် သုံးဆောင်ခြင်း။

အဖွားမ မနီးမဝေးအရပ် ကိဇ္ဇာဂီရိ၌ ခွဲဝေခြင်း အာဠဝီပြည် မကရ်းကွက်ဖော်ခြင်း နံရံလိမ်း ကျံခြင်း တံခါးထား(တပ်ဆင်)ခြင်း မင်းတုပ်တိုင်ထားခြင်း။

လေသာပြုတင်း အဖြူရောင် အနက်ရောင် ရွှေနီ မိုးခြင်း ချည်နှောင်ခြင်း ခိုနန်းထား ခြင်း ကျိုးပျက်ခြင်း နွားချေး ဖန်ရည်လိမ်းကျံခြင်း နှစ်နှစ်ပတ်လုံး သုံးနှစ်ပတ်လုံး မီးခိုးစဲချိန် တိုင်အောင် ပေးခြင်း။

ပြီးပြီးသော ကျောင်း အလုံးစုံ မလုပ်ရသေးသော ကျောင်း ကျောင်းငယ်၌ ငါးနှစ် ခြောက် နှစ်၊ တဖက်မိုးကျောင်း၌ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်၊ ကျောင်းကြီး၌ ဆယ်နှစ်တဆယ်နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့ကို ရဟန်းတပါးအား ပေးကုန်၏။ အခြားရဟန်းကို နေစေကုန်၏။ သံဃာ၏ ပစ္စည်း သိမ်ပ အခါခပ်သိမ်း ဖဲသွား၏။ လူလည်း ထွက်ကုန်၏။

သေခြင်း သာမဏေ သိက္ခာချသူ ပါရာဇိကကျသူ ရူးသူ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူ အာပတ်ကို မရှုခြင်း။

မကုစားခြင်း အယူမှား ပဏ္ဍုက် ထေယျသံဝါသက တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူ တိရစ္ဆာန် အမိသတ်သူ အပသတ်သူ ရဟန္တာသတ်သူ ဘိက္ခုနီကို ဖျက်ဆီးသူ။

သံဃာကို သင်းခွဲသူ သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုသူ ဥဘတောဗျည်း သံဃာအား မဆုတ် ယုတ်ပါစေလင့် ဟု နှလုံးသွင်း၍ အမှုကို အခြားရဟန်းအား ပေးရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

မပြီးမီဖဲသွားသော် အခြားရဟန်းအား ပေးရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ပြီးမှဖဲသွားသော် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်းပင်တည်း၊ လူထွက်သော် သေသော် သာမဏေဖြစ်သော်။

သိက္ခာချ ပါရာဇိကကျ ပဏ္ဍုက်ဟု ဝန်ခံသော် သံဃာသည်ပင် စိုးပိုင်၏။ ရူးသူ စိတ်ပျံ့ လွင့်သူ ဝေဒနာ နှိပ်စက်သူ။

မဂ္ဂသူ မကုစားသူ အယူမှားကို မစွန့်သူဟု ဝန်ခံမှု ထိုကျောင်းသည် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်း သာတည်း။ ။ပဏ္ဍုက် ထေယျသံဝါသက တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူ တိရစ္ဆာန် အမိသတ်သူ အဖသတ်သူ။

ရဟန္တာသတ်သူ ဘိက္ခုနီကိုဖျက်ဆီးသူ သံဃာကို သင်းခွဲသူ သွေးစိမ်းတည်စေသူ ဥဘတော ဗျည်း ဟု ထိုရဟန်းသည် ဝန်ခံမှု သံဃာသည်ပင် စိုးပိုင်၏။

အခြားကျောင်းသို့ ဆောင်ကုန်၏၊ မအပ်ဟု ယူဆ၏၊ ပြိုကျ၏၊ ကမ္မလာ အထည် ဝံ့ရေ ခြေသုတ်ကြိုးဝိုင်း အထည်ကြမ်း နင်းကုန်၏။

ခြေစိုဖြင့်နှင်းခြင်း ဘိနပ်ဖြင့်နှင်းခြင်း တံတွေးထွေးခြင်း အစင်းထင် 'ပွန်းပဲ'ခြင်း မှီခြင်း တံကဲ မှီရာဖြင့် ရေးခြစ်ခြင်း ဆေးပြီးခြေ အခင်း။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း သံဃာတမပြုလုပ်နိုင်ခြင်း ဆွမ်းညံ့ 'ယုတ်သောဆွမ်း' ဆွမ်းညွှန်းရဟန်း အဘယ်သို့ညွှန်းသင့်သနည်း။ ခင်းသူရဟန်း ဘဏ္ဍာထိန်းရဟန်း သမုတ်ခြင်း။ သင်္ကန်းခံယူစေသောရဟန်း ခွဲဝေသောရဟန်း ယာဂခွဲဝေသောရဟန်း သစ်သီးခွဲဝေသော ရဟန်း ခဲဖွယ်ခွဲဝေသောရဟန်း အနည်းငယ်ဘဏ္ဍာကို ခွဲဝေသောရဟန်း သမုတ်ခြင်း။ မိုးရေခံ သင်္ကန်းခံယူစေသောရဟန်း ထို အတူလျှင် သပိတ်ခံယူစေသောရဟန်း အရံစောင့် သာမဏေ ကို စေခိုင်းသော ရဟန်း သမုတ်ခြင်း။

ကိလေသာအလုံးစုံကို ဖျက်ဆီးတော်မူတတ်သော လောကကို သိမြင်တော်မူသော အကျိုး ကို လိုသားသောစိတ်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဈာန်ဝင်စားရန်၎င်း၊ ဝိပဿနာရှုရန် ၎င်း၊ ပုန်းအောင်းရသောအကျိုး ချမ်းသာသောအကျိုးရှိသော ကျောင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

သေနာသနကုန္ဒက ပြီး၏။

၇-သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက

၁-ပဌမအခန်း

သာကီဝင်မင်းသားခြောက်ယောက် ရဟန်းပြုခြင်း

၃၃၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယမည်သော မလ္လာမင်းတို့၏ နိဂုံး၌ နေတော်မူသော အခါ ထင်ရှားကျော်စောသော သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ရဟန်းပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသား မဟာနာမိနှင့် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ ညီနောင် နှစ်ဦးတို့ တွင် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ ထိုမင်းသားအား ပြာသာဒ် သုံးဆောင် ရှိကုန်၏။ တဆောင်ကား နေရာသီ စံရာပြာသာဒ်တည်း။ တဆောင်ကား မိုးရာသီစံရာပြာသာဒ်တည်း။ တဆောင်ကား ဆောင်းရာသီစံရာ ပြာသာဒ်တည်း။ ထိုမင်းသားသည် မိုးလေးလတို့ပတ်လုံး မိန်းမများ သာ တီးမှုတ်သော တူရိယာတို့ဖြင့် စံစားလျက် ပြာသာဒ်အောက်သို့ မဆင်းသက်ပေ။ ထိုအခါ သာကီ ဝင် မင်းသား မဟာနာမိအား—

“ယခုအခါ အလွန် ထင်ရှား ကျော်စောကုန်သော သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ရဟန်းပြုတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ငါတို့၏ အမျိုးမှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုသူလည်း တယောက်မျှ မရှိ၊ ငါဖြစ်စေ အနုရုဒ္ဓါဖြစ်စေ ရဟန်းပြုရမူ ကောင်းပေစွ” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသား မဟာနာမိသည် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အနုရုဒ္ဓါ မင်းသားအား—

“ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ ယခုအခါ ထင်ရှားကျော်စောကုန်သော သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ရဟန်း ပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ငါတို့၏အမျိုးမှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုသူ တဦးတယောက်မျှ မရှိ၊ ထိုကြောင့် သင်သော်လည်း ရဟန်း ပြုလော့၊ ငါသော်လည်း ရဟန်းပြုအံ့” ဟု ပြော၏။

အကျွန်ုပ်သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သူဖြစ်ပါ၏။ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန် အကျွန်ုပ်သည် မတတ်နိုင်ပါ။ သင်သည်ပင် ရဟန်းပြုပါလော့ ဟု (ပြော၏)။

ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ လာလော့၊ အိမ်နေသူ လူမှုကိုစွန့်စပ်လျဉ်း၍ သင့်အား ဆုံးမအံ့။ ရှေးဦးစွာ လယ်ထွန်စေရမည်။ ထွန်စေပြီးနောက် စိုက်စေရမည်။ စိုက်စေပြီးနောက် ရေသွင်းစေရမည်။ ရေသွင်း စေပြီးနောက် ရေထုတ်စေရမည်။ ရေထုတ်စေပြီးနောက် ပေါင်းသင်စေရမည်။ ပေါင်းသင်စေပြီးနောက် ရိတ်စေရမည်။ ရိတ်စေပြီးနောက် ထုတ်ဆောင်စေရမည်။ ထုတ်ဆောင်စေပြီးနောက် စုပုံစေရမည်။ စုပုံစေပြီးနောက် နယ်စေရမည်။ နယ်စေပြီးနောက် ကောက်ရိုးများကို ထုတ်စေ ခါစေရမည်။ ကောက်ရိုးများကို ထုတ်စေပြီးနောက် ကောက်ရိုးမှော်တို့ကို အဖျင်းတို့ကို ထုတ်စေရမည်။ ကောက် ရိုးမှော်တို့ကို ထုတ်စေပြီးနောက် လှေ့စေရမည်။ လှေ့စေပြီးနောက် ကျီသွင်းစေရမည်။ သွင်းစေ

၇-သံသရာဝေဒနာကန္တန္တက

၁-ပဌမအခန်း

သာကီဝင်မင်းသားခြောက်ယောက် ရဟန်းပြုခြင်း

၃၃၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယမည်သော မလ္လာမင်းတို့၏ နိဂုံး၌ နေတော်မူသော အခါ ထင်ရှားကျော်စောသော သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ရဟန်းပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသား မဟာနာမ်နှင့် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ ညီနောင် နှစ်ဦးတို့ တွင် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ ထိုမင်းသားအား ပြာသာဒ် သုံးဆောင် ရှိကုန်၏။ တဆောင်ကား နေ့ရာသီ စံရာပြာသာဒ်တည်း။ တဆောင်ကား မိုးရာသီစံရာပြာသာဒ်တည်း။ တဆောင်ကား ဆောင်းရာသီစံရာ ပြာသာဒ်တည်း။ ထိုမင်းသားသည် မိုးလေးလတို့ပတ်လုံး မိန်းမများ သာ ထီးမှတ်သော တူရိယာတို့ဖြင့် စံစားလျက် ပြာသာဒ်အောက်သို့ မဆင်းသက်ပေ။ ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသား မဟာနာမ်အား—

“ယခုအခါ အလွန် ထင်ရှား ကျော်စောကုန်သော သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ရဟန်းပြုတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ငါတို့၏ အမျိုးမှ လူ ဘောင်မှ ရဟန်း ဆောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုသူလည်း တယောက်မျှ မရှိ၊ ငါဖြစ်စေ အနုရုဒ္ဓါဖြစ်စေ ရဟန်းပြုရမူ ကောင်းပေစွာ ထိုအကြံပြုစေ။”

ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသား မဟာနာမ်သည် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားထံသို့ ရျဉ်းကပ်ပြီးနောက် အနုရုဒ္ဓါ မင်းသားအား—

“ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ ယခုအခါ ထင်ရှားကျော်စောကုန်သော သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ရဟန်းပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ငါတို့၏အမျိုးမှ လူ ဘောင်မှ ရဟန်းဆောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုသူ တဦးတင်ယောက်မျှ မရှိ၊ ထိုကြောင့် သင်ဆောင်လည်း ဝဟန်း ပြုလော့၊ ဝါးသင်လည်း ရဟန်းပြုအံ့” ဟု ပြော၏။

အကျွန်ုပ်သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သူဖြစ်ပါ၏။ လူ ဘောင်မှ ရဟန်းဆောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန် အကျွန်ုပ်သည် အထတ်နိုင်ပါ။ သင်သည်ပင် ရဟန်းပြုပါလော့ ဟု (ပြော၏)။

ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ လာလော့၊ အိမ်နေသူ လူမှုကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သင့်အား ဆုံးမအံ့။ ရှေးဦးစွာ လယ်ထွန်စေရမည်၊ ထွန်စေပြီးနောက် စိုက်စေရမည်၊ စိုက်စေပြီးနောက် ဧရသွင်းစေရမည်၊ ဧရသွင်း စေပြီးနောက် ဧရထုတ်စေရမည်၊ ဧရထုတ်စေပြီးနောက် ပေါင်းသင်စေရမည်၊ ပေါင်းသင်စေပြီးနောက် ရိတ်စေရမည်၊ ရိတ်စေပြီးနောက် ထုတ်ဆောင်စေရမည်၊ ထုတ်ဆောင်စေပြီးနောက် စုပုံစေရမည်၊ စုပုံစေပြီးနောက် အပူနယ်စေရမည်၊ နယ်စေပြီးနောက် ကောက်ရိုးများကို ထုတ်စေ ခါးစေရမည်၊ ကောက်ရိုးများကို ထုတ်စေပြီးနောက် ကောက်ရိုးမှော်တို့ကို ‘အဖျင်းတို့ကို’ ထုတ်စေရမည်၊ ကောက် ရိုးမှော်တို့ကို ထုတ်စေပြီးနောက် လှေ့စေရမည်၊ လှေ့စေပြီးနောက် ကျီးလွင်းစေရမည်၊ သွင်းစေ

ပြီးနောက် နောက်နှစ်မှာလည်း ဤအတိုင်း ပြုလုပ်ရမည်။ နောက်နှစ်မှာလည်း ဤအတိုင်းပင် ပြုလုပ်ရမည် ဟု (ဆုံးမ၏)။

လုပ်ငန်းတို့သည် မကုန်နိုင်ကုန်၊ လုပ်ငန်းတို့၏ ပြီးဆုံးမှုသည် မထင်၊ အဘယ်အခါ လုပ်ငန်း တို့သည် ကုန်နိုင်အံ့နည်း၊ အဘယ်အခါလုပ်ငန်းတို့၏ ပြီးဆုံးမှုသည် ထင်အံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်အခါ မကြောင့်ကြပဲ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ကုန်လုံပြည့်စုံစွာ စံစားနေရကုန်အံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။

ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ လုပ်ငန်းတို့သည် မကုန်နိုင်ကုန်၊ လုပ်ငန်းတို့၏ ပြီးဆုံးမှုသည် မထင်၊ လုပ်ငန်း မကုန်ပဲပင် ခမည်းတော်များသည်၎င်း ဘိုးတော်များသည်၎င်း နတ်ရွာစံခဲ့ကုန်ပြီဟု ပြော၏။ သို့ဖြစ် လျှင် သင် (နောင်တော်) သည်ပင် အိမ်နေသူ လူမှု ကိစ္စကို သိရစ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင် မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်း ပြုပါအံ့ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် မိခင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မိခင်အား—

“မိခင် အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုလိုပါ၏၊ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန် အကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါလော့” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောလတ်သော် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိခင်သည် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါအား—

“အမောင်အနုရုဒ္ဓါ သင်သားတော် နှစ်ဦးတို့ကို ငါသည် ချစ်လှပါ၏၊ နှစ်သက်ပါ၏၊ မမုန်းတီး ပါ၊ သေသော်မှလည်း အလိုမရှိကုန်ပဲ သင်တို့နှင့် ခွဲခွဲရကုန်အံ့၊ အသက်ရှင်နေသော်ကား ဤလူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းငှါ အဘယ်မှာ သင်တို့ကို ငါခွင့်ပြုနိုင်အံ့နည်း” ဟု ပြော၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် မိခင်အား—

“မိခင် အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုလိုပါ၏၊ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန်အကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါလော့” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောလတ်သော် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိခင်သည်—

“အမောင် အနုရုဒ္ဓါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို ပြု၏၊ ထိုမင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုမှု သင်လည်း ရဟန်း ပြုလေလော့” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို ပြု၏၊ ထို မင်းသည်ကား သာကီဝင်မင်းသားအနုရုဒ္ဓါ၏ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိခင်သည် “သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို ပြုနေ၏၊ ထိုဘဒ္ဒိယ မင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုနိုင်မည်မဟုတ်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) “အမောင်အနုရုဒ္ဓါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုမှု သင်လည်း ရဟန်းပြုလေလော့” ဟု သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါကို ပြော၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက်—

“အဆွေ အကျွန်ုပ်၏ ရဟန်းဖြစ်မှုသည် သင်နှင့် ဆက်စပ်နေပါ၏” ဟု ပြော၏။

အဆွေ သင်၏ ရဟန်းဖြစ်မှုသည် အကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်စပ်သည်ဖြစ်စေ မဆက်စပ်သည်ဖြစ်စေ ယင်းဆက်စပ်မှု မဆက်စပ်မှုမှာ ရှိပါစေဦး၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ^၁ အလိုရှိသည့်အတိုင်း ရဟန်းပြုပါလော့ ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

အဆွေ လာလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြု ကုန်အံ့ ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

အဆွေ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်း မပြုနိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ် ပြုလုပ်နိုင်သော အခြားသော သင်၏ အဘယ်ကိစ္စကို ပြုလုပ်ရအံ့နည်း၊ သင်သာ ရဟန်းပြုလော့ ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

အဆွေ မိခင်သည် အကျွန်ုပ်ကို “အမောင် အနုရုဒ္ဓါ ဘဒ္ဒိယ မည်သော သာကီဝင်မင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုမှု သင်သည်လည်း ရဟန်းပြုလေလော့ ဟု ပြောပါသည်” ဟု အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏။

“အဆွေ သင်၏ ရဟန်းဖြစ်မှုသည် အကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်စပ်သည်ဖြစ်စေ မဆက်စပ်သည်ဖြစ်စေ ယင်းဆက်စပ်မှု မဆက်စပ်မှုမှာ ရှိပါစေဦး၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ အလိုရှိသလို ရဟန်းပြုလော့” ဟူသော စကားကို သင်ပြောဆိုဘူးသည် မဟုတ်ပါလော့။ အဆွေ လာလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကုန်အံ့” ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

ထိုစဉ်အခါ လူတို့သည် အမှန်ကို ပြောလေ့ရှိကုန်၏။ အမှန်ကို ဝန်ခံလေ့ရှိကုန်၏။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယ သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါကို—

“အဆွေ ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့၊ ခုနစ်နှစ်တို့ကို ကျော်လွန်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကုန်အံ့” ဟု ဘဒ္ဒိယက ဆို၏။

အဆွေ ခုနစ်နှစ် ဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် မဆိုင်းငံ့နိုင်ပါ ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

အဆွေ ခြောက်နှစ်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့။ ဝ။ ငါးနှစ်တိုင်အောင်။ လေးနှစ်တိုင်အောင်။ သုံးနှစ်တိုင်အောင်။ နှစ်နှစ်တိုင်အောင်။ တနှစ်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့၊ တနှစ်ကို ကျော်လွန်သော အခါ အကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံးလူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်၍ရဟန်းပြုကုန်အံ့ဟု(ဘဒ္ဒိယကဆို၏)။

အဆွေ တနှစ် ဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် တနှစ်တိုင်အောင် မဆိုင်းငံ့နိုင်ပါ ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

အဆွေ ခုနစ်လတိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့၊ ခုနစ်လတို့ကို ကျော်လွန်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုကုန်အံ့ ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

၁။ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူဟူသော စာပိုဒ်၌ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု မိတ်ဆွေ၌ ဝေဟနိယအာရုံ ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သလိုလည်း မင်းစည်းစိမ်၌ တွယ်တာမှုလောဘဆိုင်ငံထားသော စိတ်ရှိသူဖြစ်ရကား အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့် အတူဟု ဤမျှကိုသာ မြက်ဆီလျက် ကြင်းစကားရပ်ကို အပြည့်အဝပြောနိုင်ပေ ရှိသည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့်ပြသည်။

အဆွေ ခုနစ်လဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်လတိုင်အောင် မဆိုင်းငံ့နိုင်ပါ ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

အဆွေ ခြောက်လတိုင်အောင်။ ပ။ ငါးလတိုင်အောင်။ လေးလတိုင်အောင်။ သုံးလတိုင်အောင်။ နှစ်လတိုင်အောင်။ တလတိုင်အောင်။ လဝက်မျှ ဆိုင်းငံ့လော့၊ လဝက်ကို ကျော်လွန်သော အခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

အဆွေ လဝက် ဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် လဝက်မျှ မဆိုင်းငံ့နိုင်ပါ ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

အဆွေ အကျွန်ုပ်သည် သားတို့ကို၎င်း ညီတို့ကို၎င်း မင်းအဖြစ်ကို မလွှဲရသေးမီ ခုနစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့လော့ ဟု (ဘဒ္ဒိယကဆို၏)။

အဆွေ ခုနစ်ရက် ဟူသည်မှာ မကြာလှပါ (အကျွန်ုပ်) ဆိုင်းငံ့ပါအံ့ဟု (အနုရုဒ္ဓါကဆို၏)။

၃၃၁။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယ အနုရုဒ္ဓါ အာနန္ဒာ ဘဂ္ဂ ကိမိလ ဒေဝဒတ် ဟူသော သာကီဝင် မင်းသား (ခြောက်ဦး) တို့သည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိလျှင် ခုနစ်ယောက်မြောက် ဖြစ်ကုန်၍ ရှေးအခါ စစ်အင်္ဂါ လေးပါးဖြင့် ဥယျာဉ်မြေသို့ ထွက်ကုန်သကဲ့သို့ စစ်အင်္ဂါ လေးပါးဖြင့် ထွက်ကုန်၏။ ထို မင်းသားတို့သည် အဝေးသို့ သွားပြီးလျှင် စစ်တပ်ကို ပြန်ဆုတ်စေ၍ နိုင်ငံတပါးသို့ ဝင်ရောက်လျက် အဆင်းတန်ဆာကို ချွတ်ပြီးလျှင် အပေါ်ရုံဖြင့် အထုပ်ကို ထုပ်ကာ “အချင်း ဥပါလိ ယခဲပြန်လေလော့၊ သင့်အား ဤမျှသော ပစ္စည်းသည် အသက်မွေးနိုင်လောက်၏” ဟု ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ဆတ္တာသည် ဥပါလိအား ပြန်လာစဉ်—

“သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ ဤဥပါလိသည် မင်းသားတို့ကို ထွက် သွားစေကုန်၏ ဟု ငါ့ကို သတ်သော်လည်း သတ်ကုန်ရာ၏။ ဤသာကီဝင် မင်းသားတို့သော်မှ လူ့ ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကုန်သေး၏။ ငါမူကား အဘယ်ဆိုဘွယ် ရရှိအံ့နည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။

(ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြီးနောက်) အထုပ်ကိုဖြေပြီးလျှင် ထိုဘဏ္ဍာကို သစ်ပင်၌ ဆွဲ၍ “တွေ့မြင် သူအား ပေးလှူပြီး ဖြစ်၏။ (မည်သူမဆို) ဆောင်စေသတည်း” ဟု ဆို၍ သာကီဝင် မင်းသားများ ထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုသာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိ အဝေးမှလာသည်ကို မြင်၍ ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို “အချင်း ဥပါလိ အဘယ်ကြောင့် ပြန်လာသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။

အရှင်သားတို့ အကျွန်ုပ်ပြန်သွားစဉ် သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ ဤဥပါလိ သည် မင်းသားတို့ကို ထွက်သွားစေကုန်၏ ဟု ငါ့ကို သတ်သော်လည်း သတ်စေကုန်ရာ၏။ ဤသာကီဝင် မင်းသားတို့သော်မှ လူ့ ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းပြုကုန်သေး၏။ ငါမူကား အဘယ်ဆိုဘွယ် ရရှိအံ့နည်း” ဟု အကြံဖြစ်ပါ၏။ အရှင်သားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အထုပ်ကို ဖြေပြီး လျှင် ထိုဘဏ္ဍာကို သစ်ပင်၌ ဆွဲ၍ “တွေ့မြင်သူအား ပေးလှူပါ၏။ (မည်သူမဆို) ဆောင်ယူစေ သတည်း” ဟု ဆို၍ ပြန်လှည့်လာပါသည်ဟု (ပြော၏)။

အချင်းဥပါလိ ယင်းသို့ ပြန်လာခြင်းသည် ကောင်းသော ပြုမူခြင်းဖြစ်၏။ သာကီဝင် မင်းသား တို့သည် ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ “ဤဥပါလိသည် မင်းသားတို့ကို ထွက်သွားစေကုန်၏ ဟု သင့်ကို သတ်သော်လည်း သတ်စေကုန်ရာ၏” ဟု (ပြောကုန်၏)။

ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို ခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တခုသောနေရာ၌ ထိုင်ကြကာ—

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင်တို့မည်သည် မာနကို ခိုပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဤဆတ္တာသည် ဥပါလိသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အလုပ်အကျွေး ပါတည်း။ ဤဥပါလိကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုတော်မူပါ။ ဤဥပါလိအား အကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိခိုးမှု ခရီးဦးကြိုမှု လက်အုပ်ချီမှု ရှိသေမှုကို ပြုပါကုန်အံ့။ ဤသို့ပြုသော် အကျွန်ုပ်သာကီဝင်တို့၏ သာကီယမာန်သည် ကျပါလတ္တံ့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ ထိုနောက် ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့ကို ရဟန်းပြုတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုဝါတွင်းမှာပင် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ အသျှင် အနုရုဒ္ဓါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြု၏။ ဒေဝဒတ်သည် ပုထုဇဉ်တို့ ရထိုက်သော တန်ခိုးကို ဖြစ်စေ၏။

၃၃၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် တောသို့ကပ်သော်၎င်း သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော်၎င်း ဆိတ် ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော်၎င်း “ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ” ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့် ၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြကာ—

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် တောသို့ကပ်သော်၎င်း သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော်၎င်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော်၎င်း ‘ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ’ ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ကေနပ်ပင် မပျော်မမေ့ပဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေပါ၏။

ထိုရှေးက မင်းချမ်းသာကိုပင် အောက်မေ့လျက် တောသို့ကပ်သော်၎င်း သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော်၎င်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော်၎င်း ‘ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ’ ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ် ကျူးရင့်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတပါးကို ရဟန်း လာလော့၊ သင်သည် ငါ၏ စကားဖြင့် “ငါ့သျှင် ဘဒ္ဒိယ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ဘဒ္ဒိယရဟန်းကို ခေါ်လေလော့ ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ “ကောင်းပါပြီ မြတ်စွာဘုရား” ဟု ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် အသျှင်ဘဒ္ဒိယထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် “ငါ့သျှင်ဘဒ္ဒိယ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ပြော၏။

“ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုရဟန်းအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ဘဒ္ဒိယအား မြတ်စွာဘုရား သည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

“ဘဒ္ဒိယ သင်သည် တောသို့ ကပ်သော်၎င်း သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော်၎င်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော်၎င်း ‘ဪချမ်းသာလေစွ၊ ဪချမ်းသာလေစွ’ ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

ဘဒ္ဒိယ သင်သည် အဘယ်အကျိုးထူးကို မြင်သောကြောင့် တောသို့ ကပ်သော်၎င်း သစ်ပင်ရင်း သို့ ကပ်သော်၎င်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော်၎င်း “ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ” ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့်သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါ မင်းဖြစ်စဉ် နန်းတော်တွင်း၌လည်း အစောင့်အရှောက် ကို ကောင်းစွာစီရင်ရပါ၏။ နန်းတော်ပြင်ပ၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာစီရင်ရပါ၏။ မြို့တွင်း၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ မြို့ပြင်၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ ဇနပုဒ်တွင်း၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ ဇနပုဒ် ပြင်ပ၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စောင့်ရှောက်အပ်သော်လည်း လျှို့ဝှက်အပ်သော်လည်း ကြောက်လျက်ပင် ထိတ်လျက်ပင် ရွံရှာ လျက်ပင် တုန်လှုပ်လျက်ပင် နေရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ယခုမူ အကျွန်ုပ်သည် တောသို့ ကပ်သော်၎င်း သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော်၎င်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော်၎င်း မကြောက်မထိတ် မရွံရှာ မတုန်လှုပ်ပဲ မကြောင့်ကြမူ၍ မာန်မာနတည်းဟူသော အမွှေးကိုချလျက် သူတပါးပေးလှူသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက်မွေးပြီးလျှင် သားသမင်သဖွယ် လွတ်လပ်သောစိတ်ဖြင့် နေရပါ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးထူးကို မြင်သောကြောင့် တောသို့ကပ်သော်၎င်း သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်သော်၎င်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော်၎င်း “ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်း သာလေစွ” ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အကြင်သူ၏ စိတ်၌ အမျက်ဒေါသတို့သည် မရှိကုန်၊ သမ္မတ္တိ ဝိပတ္တိ စသော အဖြစ်ကိုလည်း လွန်မြောက်၏။ ဘေးကင်းသော ချမ်းသာသော စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်တို့သည် ဖူးမြော်ရန် မရနိုင်ကုန် ဟု (ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏)။

ဒေဝဒတ်အကြောင်း

၃၃၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယနိဂုံး၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေ တော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူလတ်သော် ကောသမ္မိပြည်သို့ ရောက် တော်မူ၍ ထိုကောသမ္မိပြည် ဇောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာ သို့ ကပ်၍ တယောက်တည်းတည်း ကိန်းအောင်းသော ဒေဝဒတ်အား—

“ငါ့အား များသော လာဘ်သပ်ပကာကို ဖြစ်စေနိုင်မည့် အဘယ်သို့သော သူကို ငါသည် ကြည်ညိုစေရအံ့နည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုနောက် ဒေဝဒတ်အား—

“ဤ အဇာတသတ် မင်းသားသည် ငယ်လည်း ငယ်၏၊ နောင်လည်း ကောင်းစားလတ္တံ့၊ ငါ့အား များစွာသော လာဘ်သပ်ပကာကို ဖြစ်စေမည့် ယင်းအဇာတသတ် မင်းသားကို ကြည်ညိုစေရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်ပြန်၏။

ထိုနောက် ဒေဝဒတ်သည် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သပိတ် သက်န်းကိုယူ၍ အစဉ်အတိုင်း ဖဲသွားသည်ရှိသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ရောက်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် မိမိအသွင်ကို ဖျောက်ပြီးလျှင် သူငယ်အသွင် ဖန်ဆင်းလျက် ခါး၌ မြွေကို ပတ်၍ အဇာတသတ်မင်းသား၏ ရင်ခွင်၌ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ် မင်းသားသည် ကြောက်၏၊ ထိတ်၏၊ ရွံရှာ၏၊ တုန်လှုပ်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ် မင်းသားအား—

“မင်းသား သင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်သလော” ဟု မေး၏။
မှန်ပါ ကြောက်ပါ၏၊ သင်အဘယ်သူနည်း ဟု (ပြန်၍ မေး၏)။
ငါ ဒေဝဒတ်တည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အသျှင်ဒေဝဒတ် ဖြစ်မူ မိမိအသွင်ဖြင့်သာလျှင် ထင်ရှား ဖြစ်ပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် သူငယ်အသွင်ကို ဖျောက်ပြီးလျှင် ဒုက္ခသပိတ်သက်န်းကို ဆောင်လျက် အဇာတသတ်မင်းသား၏ ရွှေ၌ ရပ်၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ် မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ဤ တန်ခိုးပြာဋိဟာအားဖြင့် အလွန်ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ ရထားငါးရာတို့ဖြင့် ည နံနက် ဆည်းကပ်၏။ ဆွမ်းအုပ် ငါးရာတို့ကိုလည်း ပို့စေ၏။

ထိုအခါ လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောဖြင့် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးထားသော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ် အား “ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့” ဟူသော အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ် ဖြစ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဒေဝဒတ်သည် ထိုတန်ခိုးမှ လျှောလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ကကုဓ မည်သော ကောဠိယ မင်းသားသည် ယခုပင် စုတေ၍ တခုသော စိတ်ဖြင့် ပြီးသော ကိုယ်သို့ ‘နတ်ပြည်သို့’ ရောက်၏။ ထိုကကုဓနတ်သားအား မဂဓတိုင်း ဂါမခေတ် နှစ်ခု သုံးခုလောက်မျှသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရ၏။ ထိုကကုဓနတ်သားသည် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို ရခြင်းဖြင့် မိမိကို၎င်း သူတပါးကို၎င်း မနှိပ်စက်စေ၊ ထိုအခါ ကကုဓနတ်သားသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ—

“အသျှင်ဘုရား လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောဖြင့် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးထားသော စိတ်ရှိ သော ဒေဝဒတ်အား ‘ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့’ ဟူသော အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား ထိုစိတ်ဖြစ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေဝဒတ်သည် ထိုတန်ခိုးမှ လျှောခဲ့ပါပြီ” ဟု လျှောက်၏။

လျှောက်ပြီးနောက် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တခု သော နေရာ၌ ထိုင်ကာ—

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ကကုဓမည်သော ကောဠိယ မင်းသား သည် ယခုပင် စုတေ့လျက် တခုသော စိတ်ဖြင့် ပြီးသော ကိုယ်သို့ ‘နတ်ပြည်သို့’ ချောက်ပါ၏။ ထိုနတ်သားအား မဂဓတိုင်း ဂါမဓေတ် နှစ်ခု သုံးခုလောက် ကြီးသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရပါ၏။ ထိုနတ်သားသည် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို ရခြင်းဖြင့် မိမိကို၎င်း သတပါးကို၎င်း မနှိပ်စက်စေပါ။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ကကုဓနတ်သားသည် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောနေရာ၌ ရပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား တခုသောနေရာ၌ ရပ်ပြီးသော ကကုဓ နတ်သားသည် အကျွန်ုပ်အား “အသျှင်ဘုရား လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောဖြင့် နှိုင်းစက် လှမ်းမိုးထားသော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်အား ‘ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့’ ဟူသော အသို့ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုစိတ်ဖြစ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေဝဒတ်သည် ထိုတန်ခိုးမှ လျှော့ခွဲပြီ ဟု လျှောက်ပါသည်။ ဤစကားကို လျှောက်ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်ခဲ့ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

မောဂ္ဂလာန် သင်၏ စိတ်ဖြင့် ကကုဓနတ်သားစိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိသလော၊ ကကုဓနတ်သား ပြောသမျှစကား အလုံးစုံသည် ပြောဆိုတိုင်းပင် ဖြစ်သလော၊ တပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် မဖြစ်သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဖြင့်လည်း ကကုဓနတ်သားစိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိပါ၏။ ကကုဓ နတ်သား ပြောသမျှစကား အလုံးစုံသည် ပြောဆိုတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ တပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် မဖြစ်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

မောဂ္ဂလာန် ဤစကားကို စောင့်စဉ်းလော့။

မောဂ္ဂလာန် ဤစကားကို စောင့်စဉ်းလော့။

ယခုအခါ ထို(မဂဓပိုလ်မ) အချဉ်းနှိုးဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်တိုင်ပင် ထင်ရှားပြုလိခ့်မည်။

ဆရာငါးဦးကိုပြခြင်း

၃၃၄။ မောဂ္ဂလာန် လောက၌ ဆရာငါးဦးတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ငါးဦးတို့ကား အဘယ် သူတို့နည်း။

မောဂ္ဂလာန် ဤလောက၌ ဆရာအချို့သည် စင်ကြယ်သော သီလမရှိပဲလျက် “စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏”။ “ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့ သည် “ဤအသျှင်ဆရာသည် စင်ကြယ်သော သီလမရှိပဲလျက် ‘စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏’၊ ‘ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း’ ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မှု ဤဆရာ သည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ်စကားဖြင့် ထိုဆရာကို အဘယ်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း၊ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေး ပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏။ အကြင် အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုလုပ်အံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့” ဟု သိကုန်၏။

‘စင်ကြယ်သော ဥာဏ်အမြင်ရှိ၏’၊ ‘ငါ၏ ဥာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း’ ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မှ ဤအသျှင်ဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ် စကားဖြင့် ထိုဆရာကို အဘယ်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း။ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေးပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏။ အကြင်အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုလုပ်အံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့” ဟု သိကုန်၏။ မောဂ္ဂလာန် ဤသို့သော ဆရာသည် တပည့်တို့သည် ဥာဏ်အမြင်မှ စောင့်ကုန်၏။ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ ဥာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို ဘောင်တ၏။

မောဂ္ဂလာန် လောက၌ ဤဆရာ ငါးဦးတို့သည် ရှိကုန်၏။

မောဂ္ဂလာန် ငါမူကား စင်ကြယ်သော သီလရှိသောကြောင့် “စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏”၊ “ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် သီလမှ မစောင့်ကုန်၊ ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ။

စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော တရားဟောခြင်းရှိသော ကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ဥာဏ်အမြင်ရှိ သောကြောင့် “စင်ကြယ်သော ဥာဏ်အမြင်ရှိ၏”၊ “ငါ၏ ဥာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် ဥာဏ်အမြင်မှ မစောင့်ကုန်၊ ငါသည်လည်း တပည့် တို့၏ ဥာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၃၅။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည်၌ မွေလျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်းလှည့်လည်သော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောနေရာ၌ ထိုင်ကြကာ—

“အသျှင်ဘုရား အဇာတသတ်မင်းသားသည် ရထားငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့်နံနက် ဒေဝဒတ်အား ဆည်းကပ်၏၊ ဆွမ်းအုပ်ငါးရာတို့ကိုလည်း ပို့ပါ၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်၏ လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုကို မမြတ်နိုးကုန်လင့်၊ ရဟန်းတို့ အဇာ တသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ရထားငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့်နံနက်ဆည်းကပ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဆွမ်းအုပ်ငါးရာတို့ကို ပို့နေသမျှကာလပတ်လုံး ဒေဝဒတ်အား ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဆုတ်ယုတ်မှုကိုသာ အလိုရှိအပ်၏။ ကြီးပွားမှုကို အလိုမရှိအပ်။

ရဟန်းတို့ ဥပမာသော်ကား ကြမ်းတမ်းသော ခွေး၏ နှာခေါင်း၌ ဝံစသော တိရစ္ဆာန် သည်းခြေ ကို ထည့်ကုန်ရာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ထည့်လတ်သော် ထိုခွေးသည် အတိုင်းထက် အလွန် ကြမ်းတမ်းရာ သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့ ဤအတူပင် အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ရထားငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့် နံနက် ဆည်းကပ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဆွမ်းအုပ်ငါးရာတို့ကို ပို့နေသမျှကာလပတ်လုံး ဒေဝဒတ်အား ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဆုတ်ယုတ်မှုကိုသာ အလိုရှိအပ်၏။ ကြီးပွားမှုကို အလိုမရှိအပ်။

ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာသော်ကား ငှက်ပျောပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာတနည်းသော်ကား ဝါးပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာ တနည်းသော်ကား ကျူပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာတနည်းသော်ကား အသုတိုရ်မြင်းမသည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ငှက်ပျောသီးသည် စင်စစ် ငှက်ပျောပင်ကို သတ်သကဲ့သို့ ဝါးသီးသည် ဝါးပင်ကို သတ်သကဲ့သို့ ကျူသီးသည် ကျူပင်ကို သတ်သကဲ့သို့ ကိုယ်ဝန်သည် အသုတိုရ်မြင်းမကို သတ်သကဲ့သို့ ပူဇော်သကာသည် ယုတ်မာသူကို သတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

၂-ခုတိယအခန်း

ပကာသနိယကံ

၃၃၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ် အခြံအရံဖြင့် မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်၌ တရားဟောလျက် ထိုင်နေတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် နေရာမှထ၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီကာ မြတ်စွာဘုရားအား—

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အိုမင်းပါပြီ၊ ကြီးပါပြီ၊ ရင့်ပါပြီ၊ အချိန်လွန်ပါပြီ၊ အဆုံးစွန်သော အရွယ်သို့ ရောက်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ မျက်မှောက် ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရေးကို အားထုတ်လျက် ကြောင့်ကြမဲ့နေတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်အား

ရဟန်းသံဃာကို လွှဲအပ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်ပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။
ဒေဝဒတ် မသင့်၊ သင်သည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်ခြင်းငှါ မနှစ်သက်လင့် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဒေဝဒတ်သည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာ
ဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အိုမင်းပါပြီ၊ ကြီးပါပြီ၊ ရင့်ပါပြီ၊ အချိန်လွန်ပါ
ပြီ၊ အဆိုးစွန့်သော အရွယ်သို့ရောက်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ
မျက်မှောက်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရေးကို အားထုတ်လျက် ကြောင့်ကြမဲ့နေတော်မူပါလော့၊
အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းသံဃာကို လွှဲအပ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်ပါအံ့”
ဟု လျှောက်၏။

ဒေဝဒတ် ငါသည် သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့အား သော်လည်း ရဟန်းသံဃာကို လွှဲအပ်မည်
မဟုတ်ရာ။

တံတွေးနှင့်တူသော ပစ္စည်းများကို သုံးစားသော ယုတ်မာသော သင့်အား အဘယ်ကြောင့်
လွှဲအပ်ရာအံ့နည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် “မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်၌ ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရားက တံတွေးနှင့်
တူသော ပစ္စည်းများကို သုံးစားသူ ဟူသော စကားဖြင့် မောင်းမဲ၏၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့ကို
သာလျှင် မြှောက်စား၏” ဟု အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာပဲ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိ
အသေပြုကာ ဖဲသွား၏။ ဤကား မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ဒေဝဒတ်၏ ပဌမ ရန်ငြိုး ဖွဲ့ခြင်းတည်း။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား
“ရှေးအခါ၌ ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏၊
အကြင်အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမူဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍၎င်း
တရားတော်ဟူ၍၎င်း သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမူဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍သာလျှင်
မှတ်အပ်၏” ဟု ခုဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပကာသနီယကံကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြုရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေ
ရမည်။

၃၃၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာ
အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည်
ဒေဝဒတ်အား ခုဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏၊
ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏၊ အကြင်အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း
နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမူဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း တရားတော်ဟူ၍၎င်း သံဃာတော်
ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမူဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏” ဟု ပကာသနီယကံကို
ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဒေဝ
ဒတ်အား ခုဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌

အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏။ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း၊ နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏။ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း၊ တရားတော်ဟူ၍၎င်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်ရာ၏' ဟု ပကာသနီယကံကိုပြု၏။

ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏။ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း၊ နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏။ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း၊ တရားတော်ဟူ၍၎င်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏' ဟု ပကာသနီယကံ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏။ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း၊ နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏။ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း၊ တရားတော်ဟူ၍၎င်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏' ဟု ပကာသနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်" ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃၃၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင် သာရိပုတြာကို "သာရိပုတြာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြလော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ရှေးအခါက အကျွန်ုပ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ "ဂေါဓိအမျိုးသားသည် တန်ခိုးကြီး၏။ ဂေါဓိအမျိုးသားသည် အာနုဘော်ကြီး၏" ဟု ဒေဝဒတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြုရာပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သာရိပုတြာ သင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ "ဂေါဓိအမျိုးသားသည် တန်ခိုးကြီး၏။ ဂေါဓိအမျိုးသားသည် အာနုဘော်ကြီး၏" ဟု ဒေဝဒတ်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော့ ဟု (မေးတော်မူ၏)။

မှန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

သာရိပုတြာ ဤအတိုင်းပင် သင်သည် ဒေဝဒတ်ကို အမှန်အတိုင်း ထင်ရှားအောင် ပြလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင် သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏။ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း၊ နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏။ ထိုအမှုဖြင့်

မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း တရားတော်ဟူ၍၎င်း သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ သာရိပုတြာကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီး နောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမ္ပါးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူ အကျင့်သည် တမ္ပါးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း တရားတော်ဟူ၍၎င်း သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမ္ပါး ဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမ္ပါးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း တရားတော်ဟူ၍၎င်း သံဃာတော် ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန်သမုတ်ရာ၏၊ သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမ္ပါးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမ္ပါးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း တရားတော် ဟူ၍၎င်း သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။”

သံဃာသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့် သည် တမ္ပါးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမ္ပါးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း တရားတော်ဟူ၍၎င်း သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန်သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေ ရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သမုတ်ရပြီးသော အသျှင်သာရိပုတြာသည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်၍ “ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တမ္ပါးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမ္ပါး ဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြု၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍၎င်း တရားတော် ဟူ၍၎င်း သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏” ဟု ဒေဝဒတ်ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထင်ရှားအောင်ပြ၏။”

ထိုသို့ ပြုရာ၌ ယုံကြည်မှု ကြည်ညိုမှု သိမှု မရှိသူတို့သည် “ဤသာကိဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ် တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ငြူစူကုန်၏၊ ဒေဝဒတ်၏ လာဘ်သပ်ပကာကို ငြူစူကုန်၏” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ယုံကြည်မှု ကြည်ညိုမှု သိမှု ရှိသူ လူပညာရှိတို့ကမူ “မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ ထင်ရှားအောင် ပြစေခြင်းသည် ယုတ်ညံ့မည်မဟုတ်” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

အဇာတသတ်မင်းသားအကြောင်း

၃၃၉။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍—

“မင်းသား ရှေးအခါ၌ လူတို့သည် အသက်ရှည်ကုန်၏၊ ယခုအခါ၌ အသက်တိုကုန်၏။ သင်သည် မင်းသားဘဝနှင့် သေရာသော အကြောင်းရှိ၏၊ မင်းသား ထို့ကြောင့် သင်သည် အဖကိုသတ်၍ မင်း ဖြစ်လော့၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကိုသတ်၍ ဘုရားဖြစ်အံ့” ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် “အသျှင်ဒေဝဒတ်သည် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီး၏၊ အသျှင်ဒေဝဒတ်သည် သိတန်ရာ၏” ဟု ပေါင်၌ ဓားမြှောင်ကို ဖွဲ့၍ နေခင်းကြောင်တောင်၌ ကြောက် ထိတ် ရွံ့ရှား တုန်လှုပ်လျက် အဆောတလျှင် နန်းတော်တွင်းသို့ဝင်၏။ နန်းတော်တွင်း၌ သက်တော် စောင့်အမတ်ကြီးတို့သည် ကြောက်ထိတ်ရွံ့ရှားတုန်လှုပ်လျက် နန်းတွင်းသို့ အဆောတလျှင် နေခင်း ကြောင်တောင် ဝင်လာသော အဇာတသတ်မင်းသားကို မြင်၍ ဖမ်းကြကုန်၏။ ထိုအမတ်ကြီးတို့သည် ရှာဖွေကြသော် ပေါင်၌ ဖွဲ့ထားသော ဓားမြှောင်ကိုမြင်၍ အဇာတသတ်မင်းသားကို—

“မင်းသား အသင်သည် အဘယ်အရာကို ပြုလုပ်လိုပါသနည်း” ဟု မေးကြကုန်၏။

အဖကို သတ်လို၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်သူက တိုက်တွန်းသနည်း ဟု (မေးကြပြန်၏)။

အသျှင်ဒေဝဒတ်က တိုက်တွန်းပါ၏ ဟု (ဆို၏)။

အချို့သော အမတ်တို့က “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကို၎င်း ရဟန်းအားလုံးတို့ကို၎င်း သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့က “ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုမျှ မပြစ်မှား ကုန်၊ မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကို သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့သည် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ မင်းကြီးအား ပြောကြားသင့်၏၊ မင်းကြီးပြောတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်အံ့” ဟု အယူရှိကြ ကုန်၏။

ထိုနောက် ထိုအမတ်တို့သည် အဇာတသတ်မင်းသားကို ဖမ်း၍ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးနောက် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး အား ဤအကြောင်းအရာကို လျှောက်ကြကုန်၏။

အချင်းတို့ အမတ်ကြီးဘို့သည် အဘယ်သို့ အယူရှိကြကုန်သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အရှင်မင်းကြီး အချိုသော အမတ်တို့သည် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း သတ်ထိုက်၏၊ ရဟန်းအားလုံးတို့ကိုလည်း သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

အချိုသော အမတ်တို့သည် “ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစုံတခုကိုမျှ မပြစ်မှား ကုန်၊ မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကို သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

အချိုသော အမတ်တို့သည် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ မင်းကြီးအား ပြောကြားသင့်၏၊ မင်းကြီးပြောတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်အံ့” ဟု အယူရှိကြပါ သည် ဟု လျှောက်တင်ကုန်၏။

အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း တရားတော်သည်၎င်း သံဃာတော်သည်၎င်း အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် စောစောကပင် ဓာတုပြုစု၍ “ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့် သည် တမျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တမျိုးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်၎င်း နှုတ်ဖြင့်၎င်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍၎င်း တရားတော်ဟူ၍၎င်း သံဃာတော်ဟူ၍၎င်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏” ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြုပြီး မဟုတ်လော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအမတ်တို့တွင် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း သတ်ထိုက်၏၊ ရဟန်းအားလုံးကိုလည်း သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူရှိသော အမတ်တို့ကို ဓာတုမှ ချထား၏။

“ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစုံတခုကိုမျှ မပြစ်မှားကုန်၊ မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ် ကို သတ်ထိုက်၏” ဟု ဆုံးဖြတ်သော အမတ်တို့ကို နိမ့်သောဓာတုမှ ထားပြီးလျှင် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ မင်းကြီးအား ပြောကြားသင့်၏၊ မင်းကြီးပြောဆိုတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်အံ့” ဟု အယူရှိသော အမတ်တို့ကိုမူကား ဓာတုတိုးမြှင့်ထားလေ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အဇာတသတ်မင်းသား အား—

“မင်းသား သင်သည် ငါ့ကို အဘယ်ကြောင့် သတ်လိုသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

အရှင် ခမည်းတော် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းသား သင်သည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိမှ “ဤမင်းစည်းစိမ်သည် သင်၏ မင်းစည်းစိမ်တည်း” ဟု ပြော၍ အဇာတသတ်မင်းသားအား မင်းအဖြစ်ကို လွှဲအပ်၏။

လူသတ်သမားထို့ကို စေလွှတ်ခြင်း

၃၄၀။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အဇာတသတ် မင်းသားကို “မင်းမြတ် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်မည့် မင်းချင်းတို့ကို စေလွှတ်လော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် မင်းချင်းတို့ကို “အချင်းတို့ အသျှင်ဒေဝဒတ်ပြောသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်လော့” ဟု စေခိုင်း၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ယောက်ျားတယောက်ကို “ဒါယကာ သွားလော့၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမည်သော အရပ်၌ နေ၏၊ ထိုရဟန်းဂေါတမကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာခဲ့လော့” ဟု စေခိုင်း၏။

ထိုလမ်း၌ ယောက်ျား နှစ်ယောက်တို့ကို “ဤလမ်းမှ လာသော ယောက်ျားတယောက်ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့” ဟု ချထား၏။

ထိုလမ်း၌ ယောက်ျားလေးယောက်တို့ကို “ဤလမ်းဖြင့် လာသော ယောက်ျား နှစ်ယောက်တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့” ဟု ချထား၏။

ထိုလမ်း၌ ယောက်ျား ရှစ်ယောက်တို့ကို “ဤလမ်းဖြင့် လာသော ယောက်ျားလေးယောက်တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့” ဟု ချထား၏။

ထိုလမ်း၌ ယောက်ျားတဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့ကို “ဤလမ်းဖြင့် လာသော ယောက်ျား ရှစ်ယောက်တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့” ဟု ချထား၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျားတယောက်သည် သန်လျက်နှင့်ကာကို ယူကာလေးနှင့်တောင့်ကို လွယ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ ကြောက်ထိတ်ရွံ့ရှားတုန်လှုပ်လျက် တောင့်တင်းသော ‘မတုန်လှုပ်သော’ ကိုယ်ဖြင့် ရပ်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကြောက်ထိတ်ရွံ့ရှားတုန်လှုပ်လျက် တောင့်တင်းသောကိုယ်ဖြင့် ရပ်နေသော ထိုယောက်ျားကို မြင်တော်မူ၍ “ဒါယကာ လာလော့၊ မကြောက်လင့်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျားသည် သန်လျက်နှင့် ကာကို သင့်ရာ၌ ထားကာ လေးနှင့်တောင့်ကိုချ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတို့၌ ဝပ်တူးပြီးလျှင်—

“အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ်သည် တပည့်တော်ကို လွှမ်းမိုးကျရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ထိုတပည့်တော်သည် ဖျက်ဆီးလိုသောစိတ် သတ်လိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် တပည့်တော်၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် နောင်အခါ စောင့်စည်းပါရခြင်းငှါ သည်းခံတော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ကောင်းပြီ၊ မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် သင့်ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်ခဲ့၏။ သင့်သည် ဖျက်ဆီးလိုသောစိတ် သတ်လိုသောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ဤအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။

ဒါယကာ သင့်သည် အကြင်ကြောင့် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏။ ထို့ကြောင့် သင့်၏ ထိုအပြစ်ကို ငါတို့ သည်းခံကုန်၏။ ဒါယကာ အကြင်သူသည် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏။ နောင်အခါ၌လည်း စောင့်စည်း၏။ သို့ပြုခြင်း သည် ဘုရား၏ အဆုံးအမ၌ ကြီးပွားကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျားအား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့်စပ်သောစကား၊ သီလနှင့်စပ်သောစကား၊ နတ်ပြည်နှင့် စပ်သောစကား၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) လွတ်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ား၌ ခန့်သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နိဝရဏ' မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား တို့၏ ကိုယ်ဘိုင်ထုတ်ဖော် သိမြင်ပြီးသော 'သမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲခြင်း 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကို၎င်း ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' ကို၎င်း ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓသစ္စာ' ကို၎င်း ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကို၎င်း ပြသတော်မူ၏။ မည်းညစ်ခြင်း ကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူရာသကဲ့သို့ ထိုယောကျ်ားအား ထို နေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏" ဟု ကိလေသာ မှုအညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဥာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုနောက် ထိုယောကျ်ားသည် တရားကို မြင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့သက်ဝင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား (တရားတော် သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်သားသည်ကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့၎င်း ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့၎င်း မျက်စိလည်သော သူအားလမ်းမုန်ကိုပြော ကြားဘိသကဲ့သို့၎င်း 'မျက်စိရှိသောသူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်' ဟု အမိုက်မောင့်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိသကဲ့သို့၎င်း အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် အသျှင်ဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟု မှတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ားကို “ဒါယကာသင်သည် ဤလမ်းဖြင့် မသွားလင့်၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အခြားလမ်းဖြင့် လွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ား နှစ်ယောက်တို့သည် “အသို့နည်း ထိုယောကျ်ားတယောက်သည် လာခဲ လှ၏” ဟု ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွားကြသော် တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တခုသော နေရာ၌ ထိုင် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ားတို့အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော် မူ၏။ပ။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် သိမြင်ကုန်ပြီးသော ထိုယောကျ်ား နှစ် ယောက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါ” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ားတို့အား “ဒါယကာတို့ သင်တို့သည် ဤလမ်းဖြင့် မသွားကုန်လင့်၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အခြားလမ်းဖြင့် လွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျား လေးယောက်တို့သည်။ပ။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျား ရှစ်ယောက်တို့သည်။ပ။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျား တဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့သည် “အသိုနည်း ထိုယောက်ျား ရှစ်ယောက် တို့သည် လာခဲလှကုန်၏” ဟု ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွားကြကုန်သော် တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုခိုး၍ တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျားတို့အား အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့် စပ်သော စကား ကို၎င်း။ပ။ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် သိမြင်ကုန်ပြီးသော ထိုယောက်ျား တဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား (တရားဘော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ် တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျားတို့အား “ဒါယကာတို့ သင်တို့သည် ဤလမ်းဖြင့် မသွားကုန်လင့်၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အခြားလမ်းဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျားတယောက်သည် ဒေဝဒတ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ဒေဝဒတ်အား—

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မသတ်နိုင်ပါ။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုးကြီးပါ၏။ အာနုဘော် ကြီးပါ၏” ဟု ပြောဆို၏။

“ဒါယကာ တန်ပြီသင်သည် ရဟန်းဂေါတမကို မသတ်နှင့်တော့၊ ငါသည်ပင် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်အံ့” ဟု (ဆို၏)။

မြတ်စွာဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်ခြင်း

၃၄၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ရိပ်၌ စကြာ ကြွတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့ တက်၍ “ဤကျောက်တုံးဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်အံ့” ဟု ကြီးစွာသော ကျောက်တုံးကို လိုမ့်ချ၏။

တောင်ထူ၌နှစ်ခုတို့သည် လာ၍ ထိုလိုမ့်လာသော ကျောက်တုံးကို ခံကုန်၏။ ထိုကျောက်တုံးမှ ကျောက်လွှာစင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ သွေးကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အထက်သို့ မောကြည့်ပြီးလျှင် ဒေဝဒတ်ကို “(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် များစွာသော မကောင်းမှုကို ပွားစေ၏။ သင်သည် ဖျက်ဆီးလိုသောစိတ် သတ်လိုသောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ငါဘုရားအား သွေးကို ဖြစ်စေ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ရှေးဦးစွာသော ဤ အာနုန္တရိယာကံကို ဆည်းပူး၏။ ဖျက်ဆီးလိုသောစိတ် သတ်လိုသောစိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား သွေးကို ဖြစ်စေ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ခြင်းကို အားထုတ်သတတ်” ဟု ကြားသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်၏ ထက်ဝန်းကျင် ထက်ဝန်းကျင် အရပ်မှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား စောင့်ရှောက်ခြင်း တားမြစ်ခြင်း လုံခြုံခြင်းအကျိုးငှါ စကြံ သွားကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ သရဇ္ဈာယ်သံကို ကြားတော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို—

“အာနန္ဒာ ထိုပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ သရဇ္ဈာယ်သံသည် အဘယ်သို့သော အသံနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ခြင်းကို အားထုတ်သတတ်” ဟု ရဟန်းတို့သည် ကြားပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား လိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်၏ ထက်ဝန်းကျင် ထက်ဝန်းကျင် အရပ်မှ ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား စောင့်ရှောက်ခြင်း တားမြစ်ခြင်း လုံခြုံခြင်း အကျိုးငှါ စကြံ သွားပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ထိုပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ သရဇ္ဈာယ်သံကား ဤသို့သော အသံတို့ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် ငါ၏ စကားဖြင့် “မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ထိုရဟန်းတို့ကို “မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ပြော၏။ “ငါ့ချွင် ကောင်းပြီ” ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တခုသော နေရာ၌ထိုင်သော ထိုရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည်—

ရဟန်းတို့ သူတပါး လုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် အခွင့်မရှိ။
ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတပါးက) လုံ့လမပြုရပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လောက၌ ဆရာငါးဦးတို့ ရှိကုန်၏။ အဘယ်ငါးဦးတို့နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ ဆရာအချို့သည် မစင်ကြယ်သော သီလရှိလျက် “စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏” “ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏။ ဖြူစင်၏။ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် “ဤအသျှင်ဆရာသည် မစင်ကြယ်သော သီလရှိလျက် ‘စင်ကြယ်သော သီလ ရှိ၏’ ‘ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏။ ဖြူစင်၏။ မညစ်နွမ်း’ ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ဘို့သည် လူ့ဘို့အား ပြောကုန်မှု ထိုဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ်စကားဖြင့် ထိုအသျှင်ဆရာကို အဘယ်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း။ သကင်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေးပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏။ အကြင်အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုအံ့ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့” ဟု သိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် သီလမှ စောင့်ကုန်၏။ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

ရဟန်းတို့ နောက်တမျိုးကား ဤလောက၌ ဆရာအချို့သည် မစင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိလျက်။ပ။ မစင်ကြယ်သောတရားဟောခြင်း ရှိလျက်။ပ။ ပြောကြားခြင်း ရှိလျက်။ပ။

မစင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိလျက် “စင်ကြယ်သောဉာဏ်အမြင်ရှိ၏”၊ “ငါ၏ဉာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် “ဤဆရာအသျှင်သည် မစင်ကြယ်သောဉာဏ်အမြင်ရှိလျက် ‘စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိ၏’ ငါ၏ ဉာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မှု ထို ဆရာသည် မနှစ် မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ်စကားဖြင့် ထိုဆရာကို အဘယ်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း။ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာအရံအတား ဆေးပစ္စည်း ပရိကံရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏၊ အကြင်အမှုကို ထို ဆရာသည် ပြုအံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့” ဟု သိကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သောဆရာကို တပည့်တို့သည် ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ကုန်၏၊ ဤသို့သော ဆရာ သည်လည်း တပည့်တို့၏ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

ရဟန်းတို့ လောက၌ ဤဆရာ ငါးဦးတို့သည် ရှိကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ငါမူကား စင်ကြယ်သောသီလရှိသောကြောင့် စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏၊ “ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် သီလမှမစောင့် ကုန်၊ ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ။

ရဟန်းတို့ ငါသည်မူကား စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော တရားဟောခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိသောကြောင့် “စင်ကြယ်သောဉာဏ်အမြင်ရှိ၏”၊ “ငါ၏ဉာဏ်အမြင် သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် ဉာဏ်အမြင်မှ မစောင့် ကုန်၊ ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ။

ရဟန်းတို့ သူတပါးလုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် အခွင့်မရှိ။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတပါးက)လုံ့လမပြုရပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သင်ထိုသည် နေမြဲကျောင်းသို့ သွားကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့ကို မစောင့်အပ်ကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နာဠာဂိရိဆင်ကို စေလွှတ်ခြင်း

၃၄၂။ ထိုစဉ်အခါ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ နာဠာဂိရိမည်သော ဆင်သည် ကြမ်းတမ်း၏၊ လူကိုသတ် တတ်၏။ ဒေဝဒတ်သည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်၍ ဆင်တင်းကုပ်သို့သွားပြီးလျှင် ဆင်ထိန်းတို့အား—

“အချင်းတို့ ငါတို့ကား မင်းကျွမ်းဝင်သော သူတို့ပေတည်း၊ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာခရိက္ခာကို တိုးစေရန်ငှား စွမ်းနိုင်ကုန်၏၊ အချင်းတို့ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ဤခရီးသို့လာ သောအခါ ဤနာဠာဂိရိဆင်ကို ဖြေ၍ ဤခရီးသို့ လွှတ်ကုန်လော့” ဟု ပြောဆို၏။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟုထိုဆင်ထိန်းတို့သည် ဒေဝဒတ်အား ဝန်ခံကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုလမ်းသို့ကြွတော်မူ၏။ ထိုဆင်ထိန်းတို့သည် ထိုလမ်းသို့ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်

သဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဖြေလွှတ်ပြီးလျှင် ထိုခရီးသို့ သွားစေကုန်၏။ နာဠာဂိရိဆင်သည် အဝေးမှ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ နှာမောင်းကို ထောင်ပြီးလျှင် နားရွက်နှင့်အမြီးကို စွင့်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရှေးရှုပြေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အဝေးမှလာသော နာဠာဂိရိဆင်ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို—

“အသျှင်ဘုရား ဤနာဠာဂိရိဆင်သည် ကြမ်းတမ်းပါ၏၊ လူကိုသတ်တတ်ပါ၏၊ ဤလမ်းသို့ လာပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ၊ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့၊ မကြောက်ကြကုန်လင့်။ ရဟန်းတို့ သူတပါးတို့လုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသောအကြောင်းသည် အခွင့်မရှိ။ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတပါးတို့က) လုံ့လမပြုရပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုရဟန်းတို့သည် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ ထိုရဟန်းတို့သည် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား ဤနာဠာဂိရိဆင်သည် ကြမ်းတမ်းပါ၏၊ လူကိုသတ်တတ်ပါ၏၊ ဤလမ်းကို လာပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ။ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့၊ မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ ရဟန်းတို့ သူတပါးလုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသောအကြောင်းသည် အခွင့်မရှိ။ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတပါးတို့က) လုံ့လမပြုရပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ပြာသာဒ်ရှည်တို့၌၎င်း၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းတို့၌၎င်း အိမ်ခေါင်မိုးတို့၌၎င်း တက်၍ နေကြကုန်၏။

ထိုလူတို့တွင် မယုံကြည်ကြ မကြည်ညိုကြ ဥာဏ်မရှိကြသော လူတို့သည် “အချင်းတို့ ရဟန်းကြီးသည် အလွန်အဆင်းလှစွာကား၊ ဆင်သည် ညှဉ်းဆဲအပ်လတ္တံ့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

သို့သော် ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြ ပညာရှိကြ ဥာဏ်ရှိကြသော လူတို့ကမူ “အချင်းတို့ (နာဠာဂိရိ)ဆင်သည် (ဘုရားတည်းဟူသော) ဆင်နှင့် မကြာမြင့်မီ စစ်ထိုးအံ့တကား” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နာဠာဂိရိဆင်ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် လွှမ်းခြုံ၏။ ထိုအခါ နာဠာဂိရိဆင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မေတ္တာစိတ်နှင့် တွေ့ထိသောကြောင့် နှာမောင်းကို ချ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ ရပ်တည်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ျာလက်တော်ဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်၏ ဦးကင်းကို ပွတ်သတ်တော်မူလျက် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် (ဤသို့) ရွတ်ဆိုတော်မူ၏။

“နာဠာဂိရိဆင် ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်သို့ မချဉ်းကပ်လင့်၊ နာဠာဂိရိဆင် ဘုရားတည်းဟူသောဆင်သို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲသည်သာတည်း၊ နာဠာဂိရိဆင် ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်ကို သတ်သောသူအား ဤဘဝမှ နောက်ဘဝသို့ သွားသည်ရှိသော် ကောင်းသော ဂတိသည် မဖြစ်နိုင်၊ မာန်မယစ်လင့်၊ မမေ့လျော့လင့်၊ ထိုမေ့လျော့သော သူတို့သည် ကောင်းသော

ကတိသို့ မရောက်နိုင်ကုန်၊ ကောင်းရာကတိသို့ ရောက်ရာသော အခြင်းအရာအားလျော်စွာ သင်သည်သာပြုရအံ့” ဟု (မိန့်ဆိုတော်မူ၏)။

ထိုအခါ နာဠာဂိရိဆင်သည် နှာမောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေနှင်းတို့ကိုယူ၍ ဦးခေါင်းထက်၌ ဖြန့်ကြဲပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်နေရသည့်အရပ် တိုင်အောင် ပုဆိပ်တုပ်ကာ နောက်ဆုတ်လေ၏။ ထိုနောက် နာဠာဂိရိဆင်သည် ဆင်တင်းကုပ်သို့သွား၍ မိမိနေရာ၌ရပ်၏။ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်သည် ယဉ်ကျေး၏။

ထိုအခါ လူတို့သည် “အချိုသောသူတို့သည် လှူတီဖြင့်၎င်း ချွန်းတို့ဖြင့်၎င်း ကြိမ်လုံးတို့ဖြင့်၎င်း ဆုံးမကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လှူတီမပါပဲ လက်နက်မပါပဲ ဆင်ကို ဆုံးမတော်မူ၏” ဟု ဂါထာဖြင့် သိဆိုကုန်၏။

“ဤဒေဝဒတ်သည် အလွန်ယုတ်မာ၏။ အလွန်ကြက်သရေမဲ့သူဖြစ်၏။ ဤသို့တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို သတ်ရန်အားထုတ်ဘိ၏” ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။

ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာသည် ဆုတ်ယုတ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား လာဘ်သပ်ပကာသည် တိုးတက်၏။

ဝတ္ထုငါးမျိုးကို တောင်းဆိုခြင်း

၃၄၃။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် လာဘ်သပ်ပကာ ဆုတ်ယုတ်သောကြောင့် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ စားရ၏။

လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ကောင်းမြတ်သော အရသာကို မနှစ်သက်ပဲ ရှိအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် ချိုမြိန်သော အရသာကို မနှစ်သက်ပဲ ရှိအံ့နည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဒေဝဒတ်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ အဘယ်ကြောင့် စားဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ဒေဝဒတ် သင်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍စား၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အလိုဆိုးရှိသော သူတို့သည် အပေါင်းအသင်းကိုမိမိ၍ သံဃာကို မခွဲဝေကုန်လင့်” ဟု သီလမရှိသော ရဟန်းတို့ကို နှိမ်နင်းရန်၎င်း သီလချစ်သော ရဟန်းတို့အား ချမ်းသာစွာ နေစိမ့်သောငှါ ၎င်း၊ ဒါယကာတို့ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ၎င်း၊ အကျိုးယူ သုံးမျိုးတို့ကို စွဲ၍ ရဟန်းတို့

အား ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ ရဟန်းသုံးပါး တပေါင်းတည်းခံအပ်သော ဘောဇဉ်ကို ပညတ်အံ့၊ ရဟန်းတို့ လေးပါးတပေါင်းတည်း ခံအပ်သော ဘောဇဉ်ကို အရေးအထိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ကောကာလိက ခဏ္ဍာမိဖုရား၏သား ကဋ္ဌမောဒကတိဿက သမုဒ္ဒဒတ္တ တို့ အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ကောကာလိကကို၎င်း ခဏ္ဍာမိဖုရား၏သား ကဋ္ဌမောဒကတိဿကကို၎င်း သမုဒ္ဒဒတ္တကို၎င်း “ငါ့သျှင်တို့ လာကြကုန်လော့၊ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ သံဃာကွဲခြင်းကို အာဇာနည်ပျက်ခြင်းကို ပြုကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဤသို့ ဆိုလတ်သော် ကောကာလိကသည် ဘိက္ခုနီကို “ငါ့သျှင် ရဟန်းဂေါတမသည်ကား ကြီးသော တန်ခိုးရှိ၏၊ ကြီးသော အာဒုဘော်ရှိ၏၊ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ သံဃာကွဲခြင်းကို အာဇာနည်ပျက်ခြင်းကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း” ဟု ဆို၏။

ငါ့သျှင်တို့ လာကြလော့၊ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၏ ရောင်ရဲလွယ်ခြင်း၏ ခေါင်းပါးခြင်း၏ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်း၏ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်း၏ ကိလေသာကို မပျိုးစီးစေခြင်း၏ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤဆိုလတ္တံ့ ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ ခေါင်းပါးခြင်းငှါ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ကိလေသာကို မပျိုးစီးစေခြင်းငှါ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။

(၁) ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်း နေကုန်သည် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ရွာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၂) အသက်ထက်ဆုံး ပိဏ္ဍပါတ်စုတင်ဆောင် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် နိမန္တနဘတ် ပင့်ဖိတ်၍ ကျေးသောဆွမ်းကို စားခြင်းကို လက်ခံငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၃) အသက်ထက်ဆုံး ပံသုကူ စုတင်ဆောင် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို လက်ခံငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၄) အသက်ထက်ဆုံး ရုက္ခမူ စုတင်ဆောင် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် အမိုးရှိသော ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၅) အသက်ထက်ဆုံး ငါးအမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ငါးအမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ” ဟု ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို တောင်းကုန်အံ့၊ ထိုဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်မပြုလတ္တံ့ ။ ထိုငါတို့သည် ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့် လူအပေါင်းကို သိစေကုန်အံ့။

ငါ့သျှင်တို့ ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ သံဃာကွဲခြင်းကို အာဇာနည်ပျက်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်သည်သာတည်း၊ ငါ့သျှင်တို့ လူတို့သည် ခေါင်းပါးမှုကို ကြည်ညိုကြစမြဲ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၏။ပ။ လုံ့လကြီးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ ။ပ။ လုံ့လကြီးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ရွာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။ပ။ အသက်ထက်ဆုံး ငါးအမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ငါးအမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ” ဟု လျှောက်၏။

ဒေဝဒတ် မသင့်လျော်ပေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့ (ထိုရဟန်းသည်) တောကျောင်းနေ ဖြစ်စေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) ရွာကျောင်းနေ ဖြစ်စေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) ပိဏ္ဍပါတ် စုတင်ဆောင် ဖြစ်စေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) နိမန္တနဘတ်ကို လက်ခံစေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) ပံသုကူ စုတင်ဆောင် ဖြစ်စေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို လက်ခံစေ၊ ဒေဝဒတ် ငါသည် ရှစ်လတို့ပတ်လုံး သစ်ပင်ရင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခွင့်ပြုအပ်ပြီ၊ မမြင်အပ် မကြားအပ် မရွံ့ရှာမယုံမှားအပ်သော အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်သော ငါးအမဲကို ခွင့်ပြု အပ်ပြီ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို ခွင့်မပြု” ဟု ရှင်လန်းတက် ကြွသည် ဖြစ်၍ ပရိသတ်နှင့်တကွ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိအသေပြုလျက် ဖံသွားလေ၏။

ထိုနောက် ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ဝင်၍ ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့် ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၏။ပ။ လုံ့လကြီးကုတ်အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ ရောင်ရဲလွယ်ခြင်းငှါ ခေါင်းပါးခြင်းငှါ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ ကြည်ညိုဖွယ်ကိုဆောင်ခြင်းငှါ ကိလေသာကို မပွားစီးစေခြင်းငှါ လုံ့လကြီးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှါဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ရွာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။ပ။ အသက်ထက်ဆုံး ငါးအမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ငါးအမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ ဟု “ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို တောင်းခံကုန်ပြီ၊ ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကိုရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်မပြု၊ ထိုငါတို့သည် ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့် ဆောက်တည်ကျင့်ကြံကုန်အံ့” ဟု လူအပေါင်းကို သိစေ၏။

ထိုလူအပေါင်းတို့တွင် အကြင်လူတို့သည် (ရတနာသုံးပါးကို) မယုံကြည်ကုန်၊ မကြည်ညိုကုန်၊ များသော အသိဉာဏ် မရှိကြကုန်၊ ထိုလူတို့သည် “ဤသာကိဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကိလေသာကို ခါထုတ်ကုန်၏၊ ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးမှုရှိတုန်၏။

လာဘ်များသော ရဟန်းဂေါတမသည်ကား လာဘ်များခြင်း အကျိုးငှါ အားထုတ်ကြိုးစား၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

အကြင်လူတို့သည်ကား (ရတနာသုံပါးကို) ယုံကြည်ကုန်၏၊ ကြည်ညိုကုန်၏၊ ပညာရှိကုန်၏၊ အသိဉာဏ်ရှိကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် “ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သံဃာကဲ့ခြင်းငှါ အာဏာစက်ပျက်ခြင်းငှါ အဘယ်ကြောင့် လုံ့လပြုဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကဲ့ခြင်းငှါ အာဏာစက်ပျက်ခြင်းငှါ အဘယ်ကြောင့် လုံ့လပြုဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ပ။

ဒေဝဒတ် သင်သည် သံဃာကဲ့ခြင်းငှါ အာဏာစက်ပျက်ခြင်းငှါ လုံ့လပြု၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

ဒေဝဒတ် သင်သည် သံဃာကဲ့ပြားခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်၊ ဒေဝဒတ် သံဃာသင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏။ ဒေဝဒတ် ညီညွတ်သော သံဃာကိုသင်းခွဲသူသည် တကပ်လုံးတည်စေတတ်သော မကောင်းမှုကို ပွားစေ၏၊ တကပ်လုံး ငရဲခံရ၏။ ဒေဝဒတ် ကဲ့သော သံဃာကို ညီညွတ်ရန် ပြုလုပ်သူသည် မြတ်သောကုသိုလ်ကို ပွားစေ၏၊ တကပ်ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏။ ဒေဝဒတ် မသင့်၊ သင်သည် သံဃာကဲ့ခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်၊ ဒေဝဒတ် သံဃာသင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော အသျှင် အာနန္ဒာကို မြင်၍ အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်အာနန္ဒာအား “ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ယနေ့မှစ၍ ငါ့သဉ် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တခြားသာလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့် တခြားသာလျှင် ဥပုသ်ပြုအံ့၊ သံဃာ့ကံပြုအံ့” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော အကျွန်ုပ်ကို မြင်သော် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အကျွန်ုပ်ကို ‘ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ငါ့သဉ် ယနေ့မှစ၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တခြားသာလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့် တခြားသာလျှင် ဥပုသ်ပြုအံ့၊ သံဃာ့ကံပြုအံ့’ ဟု ပြောပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် ယနေ့ကို အစပြု၍ သံဃာကို သင်းခွဲလတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌—

သူတော်ကောင်းသည် ကောင်းမှုကို ပြုရန် လွယ်ကူ၏။ သူယုတ်မာသည် ကောင်းမှုကိုပြုရန် ခဲယဉ်း၏။ သူယုတ်မာသည် မကောင်းမှုကို ပြုရန်လွယ်ကူ၏။ မြတ်သော သူတော်ကောင်းတို့ သည် မကောင်းမှုကို ပြုရန်ခဲယဉ်း၏ ဟု ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

၃-တတိယအခန်း

သံဃဘေဒကထာ

၃၄၄။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုဥပုသ်နေ့၌ နေရာမှ ထ၍ “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ရဟန်း ဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၏ ။ပ။ လုံ့လကြီးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ။ပ။ လုံ့လ ကြီးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသက် ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ရွာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။ပ။ အသက်ထက်ဆုံး ငါးအမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ငါးအမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ ဟု ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို တောင်းခံကုန်ပြီ။ (သို့ရာတွင်) ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်မပြု၊ ထို ငါတို့သည် ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့် ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြံပါကုန်စို့၊ ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို နှစ်သက်သော အသျှင် သည် စာရေးတံမဲကို ယူလော့” ဟု စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ ဝေသာလီပြည်နေ ငါးရာမျှသော ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ငယ်လည်း ငယ်ကုန်၏။ ဝိနည်း၌လည်း မလိမ္မာကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယ တည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်တည်း” ဟု စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကို သင်းခွဲ၍ ငါးရာမျှသော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဂယာသီသ အရပ်သို့ ဖဲသွား၏။ သာရိပုတြာ မေဂ္ဂလာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြသောအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကို သင်းခွဲ၍ ငါးရာမျှသော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်လျက် ဂယာသီသ အရပ်သို့ ဖဲသွားပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

သာရိပုတြာတို့ သင်တို့အား ထိုရဟန်းငယ်တို့၌ သနားခြင်းသည်လည်း မဖြစ်လေစွ၊ သာရိ ပုတြာတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် အကျိုးမဲ့ မပျက်စီးကုန်မီ သင်တို့ သွားကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု သာရိပုတြာ မေဂ္ဂလာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိအသေပြုကာ ဂယာသီသအရပ်သို့ ချဉ်း ကပ်ကုန်၏။

ထိုနောက် ရဟန်းတပါးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ ငိုလျက် ရပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုရဟန်းအား—

“ရဟန်း သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော သာရိပုတြော မောဂ္ဂလာန်တို့သည် လည်း ဒေဝဒတ်၏ တရားကို နှစ်သက်ကုန်၍ ဒေဝဒတ်၏ အထံသို့ သွားပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်း သာရိပုတြော မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဒေဝဒတ်၏ တရားကို နှစ်သက်နိုင်ရာသော အကြောင်း အရာ မရှိပေ။ စင်စစ်သော်ကား ထိုသာရိပုတြော မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ရဟန်းတို့ကို နားလည်စေခြင်းငှါ သွားကြကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၄၅။ ထိုအခါ များစွာသော ပရိသတ် အခြံအရံဖြင့် တရားဟောလျက် ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်သော ဒေဝဒတ်သည် အဝေးမှလာသော သာရိပုတြော မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုမြင်၍ “ရဟန်းတို့ ရှုကုန်လော့၊ ငါသည် တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်ပြီ၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော သာရိပုတြော မောဂ္ဂလာန်တို့သည်လည်း ငါ၏တရားကို နှစ်သက်ကုန်၍ ငါ့ထံသို့ လာကုန်၏” ဟု ရဟန်းတို့အား ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုလတ်သော် ကောကာလိက က “ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် သာရိပုတြော မောဂ္ဂလာန်တို့ကို အရောမဝင်လင့်၊ သာရိပုတြော မောဂ္ဂလာန်တို့သည် အလိုဆိုးရှိကုန်၏။ အလိုဆိုး၏ ဆွဲငင်ရာသို့ လိုက်ရ ကုန်၏” ဟု ဒေဝဒတ်အား ဆို၏။

ငါ့သျှင် မဆိုသင့်၊ ထိုသာရိပုတြော မောဂ္ဂလာန်တို့၏ လာခြင်းသည် ငါ၏တရားကို နှစ်သက် သောကြောင့် ကောင်းသောလာခြင်း ဖြစ်၏ ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် “ငါ့သျှင် သာရိပုတြော လာလော့၊ ဤ၌ ထိုင်လော့” ဟု အသျှင် သာရိ ပုတြောကို နေရာထက်ဝက်ဖြင့် (ထိုင်ရန်) ပင့်ဖိတ်၏။

“ငါ့သျှင် တန်ပြီ” ဟု အသျှင်သာရိပုတြောသည် အခြားထိုင်စရာတခုကို ယူ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏။ အသျှင်မောဂ္ဂလာန်သည်လည်း အခြားထိုင်စရာတခုကို ယူ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ညဉ့်သုံးယာမိပတ်လုံး ရဟန်းတို့ကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေ၍ အသျှင်သာရိ ပုတြောကို—

“ငါ့သျှင် သာရိပုတြော ရဟန်းသံဃာသည် ထိန်မိစ္ဆာကင်း၏။ ငါ့သျှင် သာရိပုတြော ရဟန်းတို့ အတွက် တရားစကားသည် သင်၏ဥာဏ်၌ ထင်စေလော့၊ ငါ၏ကျောက်ကုန်းသည် ညောင်းညာ၏။ ငါသည် ထိုကျောက်ကုန်းကို ဆန့်ဦးအံ့” ဟု တိုက်တွန်း၏။

“ငါ့သျှင် ကောင်းပြီ” ဟု အသျှင်သာရိပုတြောသည် ဒေဝဒတ်အား ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ် သည် ဒုက္ခသင်္ခါန်ကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပြီးလျှင် လကျောနံပါးဖြင့် အိပ်ခြင်းကို ပြု၏။

ပင်ပန်း၍ သတိချွတ်ယွင်း ဆင်ခြင်ဥာဏ်ကင်းသော ထိုဒေဝဒတ်သည် တမုဟုတ်ချင်းဖြင့်ပင် အိပ်ပျော်လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် သူတပါး၏စိတ်ကိုသိ၍ ဆုံးမခြင်း ပြာဠိဟာ ဟူသော တရားစကားဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမ၏။ ကံမြစ်၏။ အသျှင် မောဂ္ဂလာန်သည် တန်ခိုးပြု၍ ဆုံးမခြင်း ပြာဠိဟာ ဟူသော တရားစကားဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမ၏။ ကံမြစ်၏။ ထိုနောက် အသျှင်သာရိပုတြာက သူတပါး၏ စိတ်ကိုသိ၍ ဆုံးမခြင်းဖြင့်၎င်း အသျှင်မောဂ္ဂလာန်က တန်ခိုးပြု၍ ဆုံးမခြင်းဖြင့်၎င်း ဆုံးမကံမြစ်အပ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့အား “ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော ဘုရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏” ဟု ကိလေသာ မှူအညစ်အကျေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ ‘သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်’ သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားကုန်အံ့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို နှစ်သက်သော ရဟန်းသည် လာလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ထိုရဟန်း ငါးရာတို့ကို ခေါ်ယူ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ကောကာလိကသည် ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် ထလော့၊ ထိုရဟန်းတို့ကို သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့ ဆောင်သွားကုန်ပြီ။ “ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့ကို အကျွမ်းမဝင်လင့်၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် အလိုဆိုးရှိကုန်၏။ အလိုဆိုး၏ ဆွဲငင်ရာသို့လိုက်ရကုန်၏” ဟု သင့်ကိုအကျွန်ုပ် ပြောဘူးသည် မဟုတ်လော့ဟု ဆို၍ ဒေဝဒတ်ကိုနှိုး၏။

ထိုအခါ ထိုနေရာ၌ပင် ဒေဝဒတ်၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်ထွက်လေ၏။

သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်ကြသောအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား ဘေဒါနုဝတ္တကရဟန်းတို့သည် တဖန်ပဉ္စင်းပြုကြပါကုန်မူ ကောင်းပါ၏’ ဟု လျှောက်၏။

သာရိပုတြာ မသင့်၊ ဘေဒါနုဝတ္တကရဟန်းတို့၏ တဖန်ပဉ္စင်းခံခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်လင့်၊ သာရိပုတြာ သို့ဖြစ်လျှင် ဘေဒါနုဝတ္တက ရဟန်းတို့အား ထုလွှစဉ်းအာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေလော့။ သာရိပုတြာ သင့်အား ဒေဝဒတ်သည် အဘယ်သို့ ပြုမူသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်သုံးယာမိပတ်လုံး ရဟန်းတို့ကို ထရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေ၍ အကျွန်ုပ်ကို “သာရိပုတြာ ရဟန်းသံဃာသည် ထိနမိဒ္ဓကင်း၏။ သာရိပုတြာရဟန်းတို့ အတွက် တရားစကားသည် သင်၏ဉာဏ်၌ ထင်စေလော့၊ ငါ၏ကျောက်ကုန်းသည် ညောင်းညာ၏။ ထိုကျောက်ကုန်းကို ငါသည် ဆန့်ဦးအံ့” ဟု တိုက်တွန်းသကဲ့သို့ ဤအတူပင် ဒေဝဒတ်သည် ပြုမူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၃၄၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဘူးသည်ကား တောအုပ်ကြီး၌ အိုင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုအိုင်ကြီးကိုမှီ၍ ဆင်တို့သည် နေကုန်၏။

ထိုဆင်တို့သည် ထိုအိုင်သို့ ဆင်း၍ နှာမောင်းဖြင့် ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို နှုတ်၍ ကောင်းစွာ ခါ၍ ညွှန်မရှိသော ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို ခဲစား၍ မျှီကုန်၏။ ထိုကြာစွယ်ကြာရင်းတို့သည် ထိုဆင်

တို့၏ အဆင်းအကျိုးငှါရင်း ခွန်အားအကျိုးငှါရင်း ဖြစ်၏။ ထိုကြာစွယ်ကြာရင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သေခြင်းသို့လည်း မရောက်ကုန်၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲခြင်းသို့လည်း မရောက်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ထိုဆင်ကြီးတို့ကို ဝါနသော ဆင်ငယ်တို့သည် အတုလိုက်လျက် ထိုအိုင်သို့ ဆင်းကာ နှာမောင်းဖြင့် ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို နုတ်၍ ကောင်းစွာမခါပဲ ညွှန်ရှိသော ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို ခံမျှီကုန်၏။ ထိုကြာစွယ်ကြာရင်းသည် ထိုဆင်ငယ်တို့၏ အဆင်းအကျိုးငှါရင်း ခွန်အားအကျိုးငှါရင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထိုကြာစွယ်ကြာရင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သေခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။ သေလောက်သော ဆင်းရဲခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤအတုသာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါ့ကို အတုလိုက်၍ ပြုသဖြင့် ဆင်းရဲစွာ သေရလတ္တံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြေကိုထိုးဆွဲ၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကိုစားလျက် မြစ်ချောင်းတို့၌ သွားသော ဆင်ပြောင်ကြီးကို အတုလိုက်၍ ပြုသော ဆင်ငယ်သည် ညွှန်ရှိသော ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို စားမိ၍ သေသကဲ့သို့ ငါ့ကိုအတုလိုက်၍ပြုသော ဒေဝဒတ်သည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ သေရလတ္တံ့။

၃၄၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏။ အဘယ်ရှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ—

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နားလည်း ထောင်တတ်၏။ ပြန်လည်း ပြောတတ်၏။ သင်ယူလည်း သင်ယူတတ်၏။ ဆောင်လည်း ဆောင်တတ်၏။ သိလည်း သိတတ်၏။ သိစေလည်း သိစေတတ်၏။ အကျိုးစီးပွား ရှိမရှိ၌လည်း လိမ္မာ၏။ ငြင်းခုံခြင်းကိုလည်း မပြုတတ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာရိပုတြာသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏။ အဘယ်ရှစ်ပါးတို့နည်း ဟူမူ—

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ သာရိပုတြာသည် နားလည်း ထောင်တတ်၏။ ပြန်လည်းပြောစာတတ်၏။ သင်ယူလည်း သင်ယူတတ်၏။ ဆောင်လည်း ဆောင်တတ်၏။ သိလည်း သိတတ်၏။ သိစေလည်း သိစေတတ်၏။ အကျိုးစီးပွား ရှိမရှိ၌လည်း လိမ္မာ၏။ ငြင်းခုံခြင်းကိုလည်း မပြုတတ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာရိပုတြာသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အကြင်ရဟန်းသည် ကြမ်းတမ်းစွာပြောတတ်သော ပရိသတ်သို့ရောက်၍ မတုန်လှုပ်၊ စကားကိုလည်း မယုတ်စေ၊ သတင်းစကားကိုလည်း မဖုံးလွှမ်း၊ ယုံမှားမရှိပဲ ပြောကြားတတ်၏။ မေးအပ်သော်လည်း အမျက်မထွက်၊ ထိုသို့သော ရဟန်းသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါထိုက်တန်၏။

၃၄၈။ ရဟန်းတို့ မသူတော်တရား ရှစ်ပါးတို့သည် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ အာယုကပ်ပတ်လုံးတည်လတ္တံ့ ၊ ကုစား၍မရနိုင် ၊ အဘယ်ရှစ်ပါးတို့နည်း ဟူမူ—

အလိုဆိုးရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ်ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေကုန်အံ့ ဟု သင်တို့ ကျင့်ရမည်။

၃၅၀။ ရဟန်းတို့ မသူတော်တရား သုံးပါးတို့သည် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့။ ကုစား၍ မရနိုင်။ အဘယ်သုံးပါးတို့နည်း ဟူမူ—

အလိုဆိုးရှိခြင်း၊ မိတ်ဆွေယုတ်ရှိခြင်း၊ တရားထူးအနည်းငယ်မျှကို ရခြင်းဖြင့် အကြား၌ ဆုံးရှုံးခြင်းသို့ ရောက်၏။

ရဟန်းတို့ ဤမသူတော် တရား သုံးပါးတို့သည် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ် သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့။ ကုစား၍ မရနိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လောက၌ တစ်တယောက်သော သူသည် တစ်တစ်ဆစ်မျှ အလိုဆိုးရှိသူ မဖြစ်သင့်။ ဤအလို ဆိုး ရှိခြင်းကြောင့်လည်း အလိုဆိုးရှိသူတို့၏ လားရာဂတိကို သိကြကုန်လော့။

ဒေဝဒတ်သည် ပညာရှိဟူ၍ ထင်ရှား၏။ ပွားစေအပ်ပြီးသော စိတ်ရှိသူဟူ၍ သမုတ်အပ်၏။ အခြံအရံဖြင့် တောက်ပသကဲ့သို့ တည်၏ဟူ၍ ငါဘုရားသည် ကြား၏။

ထိုဒေဝဒတ်သည် မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ငါဘုရားကို ထိပါး ပုတ်ခတ်သော ကြောင့် တံခါးလေးခုရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဝိစိင်ရံသို့ ရောက်ရ၏။

အကြင်သူသည် မကောင်းမှုကို မပြုသော မပြစ်မှားထိုက်သော ငါဘုရားအား ပြစ်မှား၏။ ပြစ်မှားစိတ်ရှိသော ရိုသေမှုကင်းမဲ့သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့သာလျှင် မကောင်းမှုသည် ရောက်၏။

အကြင်သူသည် သမုဒ္ဒရာကို အဆိပ်အိုးဖြင့် ဖျက်ဆီးနိုင်မည်ဟု မှတ်ထင်ရာ၏။ ထိုသူသည် ထိုအဆိပ်အိုးဖြင့် မဖျက်ဆီးနိုင်ရာ။ အကြောင်းမူကား သမုဒ္ဒရာသည် ကြီးကျယ်၍ ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းလှသောကြောင့်ပေတည်း။

ဤအတူပင် အကြင်သူသည် ညီညွတ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို ချွတ်ချယ်သော စကားဖြင့် ညှဉ်းဆဲ၏။ ထိုသူ၏ ချွတ်ချယ်သော စကားသည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၌ မရောက်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကျင့်စဉ်လမ်းသို့ လိုက်သော ရဟန်းသည် ဆင်းရဲ၏ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရာ၏။ ပညာရှိသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိတ်ဆွေ ပြုရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရာ၏။

ဥပါလိ၏ အပေးပြဿနာ

၃၅၁။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား—

အသျှင်ဘုရား “သံဃာ့အရေးအကြောင်း သံဃာ့အရေးအကြောင်း” ဟု ပြောကြပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်ပါသနည်း။

အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် “သံဃာ့အရေးအကြောင်းလည်းဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှုလည်း ဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ တဖက်မှ တပါးဖြစ်၏။ တဖက်မှ နှစ်ပါးဖြစ်ကုန်၏။ လေးပါးမြောက် ရဟန်းသည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာ ကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တဖက်မှ နှစ်ပါးဖြစ်၏။ တဖက်မှလည်း နှစ်ပါးဖြစ်ကုန်၏။ ငါးပါးမြောက် ရဟန်း သည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တဖက်မှ နှစ်ပါးဖြစ်၏။ တဖက်မှ သုံးပါးဖြစ်ကုန်၏။ ခြောက်ပါးမြောက် ရဟန်းသည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံး အမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တဖက်မှ သုံးပါးဖြစ်၏။ တဖက်မှလည်း သုံးပါးဖြစ်ကုန်၏။ ခုနစ်ပါးမြောက် ရဟန်း သည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၏။ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တဖက်မှ သုံးပါးဖြစ်၏။ တဖက်မှ လေးပါးဖြစ်ကုန်၏။ ရှစ်ပါးမြောက် ရဟန်းသည် “ဤ ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တဖက်မှ လေးပါးဖြစ်၏။ တဖက်မှလည်း လေးပါးဖြစ်ကုန်၏။ ကိုးပါးမြောက် ရဟန်းသည် “ဤ ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမ ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ယူစေလျှင်ကား သံဃာ့အရေးအကြောင်းလည်းဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှုလည်း ဖြစ်၏။

ဥပါလိ ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့အား၎င်း ကိုးပါးထက် လွန်သော ရဟန်းတို့အား၎င်း သံဃာ့ အရေးအကြောင်းသည်၎င်း သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်၎င်း ဖြစ်၏။

ဥပါလိ ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ခွဲခြင်းငှါသော်ကား အားထုတ်နိုင်၏။ သိက္ခမာန် သည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ သာမဏေသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ သာမဏေမသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်။

ဥပါသကာသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ဥပါသိကာမသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ခွဲခြင်းငှါသော်ကား အား ထုတ်နိုင်၏။

ဥပါလိ ပကတတ်ဖြစ်သော တူမျှသော ပေါင်းသင်းမှုရှိသော တူမျှသော သိမ်၌ တည်သော ရဟန်းသည် သံဃာကို ခွဲနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၂။ အသျှင်ဘုရား “သံဃာကွဲပြားခြင်း သံဃာကွဲပြားခြင်း” ဟု ဆိုကြပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ကွဲပြားပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် မတရားကို “မတရား” ဟု ပြကုန်၏။ တရားကို “မတရား” ဟု ပြကုန်၏။ ဝိနည်း မဟုတ်သည်ကို “ဝိနည်း” ဟု ပြကုန်၏။ ဝိနည်းကို “ဝိနည်းမဟုတ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် ပြောအပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်” ဟု ပြကုန်၏။ အာပတ်မဟုတ်သည်ကို “အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ အာပတ်ကို “အာပတ်မဟုတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ပေါသောအာပတ်ကို “လေးသောအာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ လေးသောအာပတ်ကို “ပေါသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ချွင်းချက်ရှိသော အာပတ်ကို “ချွင်းချက် မရှိသောအာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ချွင်းချက် မရှိသော အာပတ်ကို “ချွင်းချက်ရှိသောအာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “မရုန့်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “ရုန့်ရင်းသောအာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤဝတ္ထုတဆယ့်ရှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ဆွဲငင်ကုန်၏။ အယုတ်အားဖြင့် ဆွဲငင်ကုန်၏။ အသီးအခြား ဥပသ်ပြုကုန်၏။ အသီးအခြား ပဝါရဏာ ပြုကုန်၏။ အသီးအခြား သံဃာ့ကံ ပြုကုန်၏။ ဥပါလိ ဤမျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ကွဲပြား၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၃။ အသျှင်ဘုရား “သံဃာညီညွတ်ခြင်း သံဃာညီညွတ်ခြင်း” ဟု ဆိုကြပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ညီညွတ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် မတရားကို “မတရား” ဟု ပြကုန်၏။ တရားကို “တရား” ဟု ပြကုန်၏။ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို “ဝိနည်းမဟုတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ဝိနည်းကို “ဝိနည်း” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် ပြောအပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်” ဟု ပြကုန်၏။ အာပတ်မဟုတ်သည်ကို “အာပတ်မဟုတ်” ဟု ပြကုန်၏။ အာပတ်ကို “အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ပေါသောအာပတ်ကို “ပေါသောအာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ လေးသောအာပတ်ကို “လေးသောအာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ အကြွင်းရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်းရှိသော အာပတ်” ဟု

ပြကုန်၏။ အကြွင်းမရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်းမရှိသော အာပတ်”ဟု ပြကုန်၏။ ရှုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “ရှုန့်ရင်းသော အာပတ်”ဟု ပြကုန်၏။ မရှုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “မရှုန့်ရင်းသော အာပတ်”ဟု ပြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤဝတ္ထု တဆယ့်ရှစ်မျိုးတို့ဖြင့် မဆွဲငင်ကုန်၊ အယုတ်အားဖြင့် မဆွဲငင်ကုန်၊ အသီးအခြားဥပုသ် မပြုကုန်၊ အသီးအခြား ပဝါရဏာ မပြုကုန်၊ အသီးအခြား သံဃာ့ကံ မပြုကုန်။

ဥပါလိ ဤမျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ညီညွတ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၄။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကြောင့် ထိုရဟန်းသည် အဘယ်တရားကို ပွားစေပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကြောင့် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်သော အကုသိုလ်ကို တိုးပွားစေ၏။ အာယုကပ်ပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အပါယ်ကျလတ္တံ့သော ငရဲကျလတ္တံ့သော အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့သော သံဃာ ကို သင်းခွဲသော သံဃာကွဲခြင်း၌ မွေ့လျော်သော မတရားသောအမှု၌ တည်သော ရဟန်းသည် ယောဂဏီကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်မှ ဆုတ်ယုတ်၏။ ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကြောင့် အာယုကပ် ပတ်လုံး ငရဲ၌ကျက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရား ကဲ့သော သံဃာကို ညီညွတ်အောင် ပြုသော ရဟန်းသည် အဘယ်တရားကို တိုးပွား စေပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ကဲ့သော သံဃာကို ညီညွတ်အောင်ပြုသောကြောင့် မြတ်သော ကုသိုလ်ကို တိုးပွားစေ၏။ အာယုကပ်ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သံဃာ၏ညီညွတ်ခြင်းသည် ချမ်းသာ၏။ ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်သော ညီညွတ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သော တရား၌တည်သော ရဟန်းသည် ယောဂဏီကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်မှ မဆုတ်ယုတ်။ သံဃာကို ညီညွတ်အောင်ပြုသောကြောင့် အာယုကပ်ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့ လျော်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၅။ အသျှင်ဘုရား သံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သော သူ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်ရာပါသလောဟု(လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ်မကျအံ့သောသူ ငရဲမကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံးမတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်ရာပါသလောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ်မကျအံ့သောသူ ငရဲမကျအံ့သောသူ အာယု ကပ်ပတ်လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သံဃာသင်းခွဲသော အဘယ် ရဟန်းသည် အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံးတည်အံ့သောသူ မကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်ပါသည်ဟု (လျှောက်၏)

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲခြင်း၌ “မတရား” ဟု အယူရှိ၏။ မိမိ၏အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တမျိုးကား ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ပြရာ၌ မတရားအယူ ကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏။ မိမိ၏အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံး အမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံးတည်အံ့သောသူ မကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တမျိုးကား ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏။ မိမိအယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိ၏ နှစ်သိမ့်သဘော တူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တမျိုးကား ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ပြရာ၌ တရားအယူ ကွဲခြင်း၌ မတရား ဟု အယူရှိ၏။ပ။ (ထိုသို့ ပြရာ၌ တရားအယူကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူရှိ၏)။ ထိုသို့ ပြရာ၌ တရားအယူကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏။ ထိုသို့ပြရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ မတရားဟု အယူ ရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏။ မိမိအယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သိမ့် သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံး အမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တမျိုးကား ရဟန်းသည် တရားကို “မတရား” ဟု ပြ၏။ ပ။ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို “ဝိနည်း” ဟု ပြ၏။ ဝိနည်းကို “ဝိနည်းမဟုတ်” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်၏” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်၏” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်” ဟု ပြ၏။

မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်၏” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်” ဟု ပြ၏။ အာပတ်မဟုတ်သည်ကို “အာပတ်” ဟု ပြ၏။ အာပတ်ကို “အာပတ်မဟုတ်” ဟု ပြ၏။ ပေါ့သောအာပတ်ကို “လေးသောအာပတ်” ဟု ပြ၏။ လေးသောအာပတ်ကို “ပေါ့သော အာပတ်” ဟု ပြ၏။ အကြွင်းရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်း မရှိသော အာပတ်” ဟု ပြ၏။ အကြွင်းမရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်းရှိသော အာပတ်” ဟု ပြ၏။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “မရုန့်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြ၏။ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “ရုန့်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြ၏။

ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲခြင်း၌ မတရား ဟု အယူရှိ၏။ ပ။ ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏။

ထိုသို့ ပြရာ၌ တရားအယူကွဲခြင်း၌ မတရား ဟု အယူရှိ၏။ (ထိုသို့ ပြရာ၌ တရားအယူကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူရှိ၏)။ ထိုသို့ ပြရာ၌ တရားအယူကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏။

ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ မတရား ဟု အယူရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ ယုံမှား ရှိ၏။

မိမိ၏အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သံဃာသင်းခွဲသော အဘယ်ရဟန်းသည် အပါယ်၌ မကျအံ့သောသူ ငရဲ၌ မကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်ပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ တရား အယူကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူရှိ၏။ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးမထားမူ၍ မိမိ၏ နှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးမထားမူ၍ မိမိနှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးမထားမူ၍ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးမထားမူ၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်မကျအံ့သောသူ ငရဲမကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တမျိုးကား ရဟန်းသည် တရားကို “မတရား” ဟု ပြ၏။ ပ။ ရှုရင်းသော အာပတ်ကို “မရုန်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ပြရာ၌ တရားအယူကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူရှိ၏။ မိမိအယူအဆကို ဖုံးမထားမှု၍ မိမိနှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးမထားမှု၍ မိမိနှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးမထားမှု၍ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးမထားမှု၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်မကျအံ့သောသူ ငရဲမကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယအခန်း ပြီး၏။

သံသဘောဒကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ထိုသံသဘောဒကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

အနုပိယ နိဂုံး၌ ထင်ရှားသူ သာကီဝင်မင်းသားများ သိမ်မွေ့သော အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် အလိုမရှိခြင်း လယ်ထွန်ခြင်း ကောက်စိုက်ပျိုးခြင်း ရေသွန်းခြင်း ပေါင်းသင်ခြင်း ရိတ်ခြင်း လယ်မှထုတ်ခြင်း။

စုပုံခြင်း နယ်ခြင်း ကောက်မွှော်သုံးခြင်း အဖျင်းလှေ့ခြင်း ကျိုသို့ဆောင်ခြင်း နောက်နှစ်၌ လည်း ဤသို့ လုပ်ရခြင်း အလုပ်မကုန်ဆုံးခြင်း ခမည်းတော်များ ဆိုးတော်များ။

ဘဒ္ဒိယ မင်းသား အနုရုဒ္ဓါမင်းသား အာနန္ဒာမင်းသား ဘဂုမင်းသား ကိမိလမင်းသား သာကီဝင်မင်းသားတို့၏ မာန်မာန် ကောသမ္မိပြည် စျားန်အဘိညာဉ်မှ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း ကကုဓ နတ်သား။

ပကာသနီယကံပြုခြင်း ခမည်းတော်ဗိမ္ဗိသာရမင်း လေးသမားယောကျ်ား နာဠာဂိရိဆင် တိကဘောဇဉ် ဝတ္ထုငါးမျိုး ဝန်လေးခြင်း သံဃာကိုသင်းခွဲခြင်း ထုလွှစဉ်းအာပတ်။

မသူတော်တရားသုံးမျိုး မသူတော်တရားရှစ်မျိုး တဖန် မသူတော်တရားသုံးမျိုး သံဃာ့ အရေး သံဃာ့ခွဲခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏လော။

ဤတွင် ထိုသံသဘောဒကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်ပြီး၏။

သံသဘောဒကက္ခန္ဓက ပြီးပြီ။

ဂ-ဝတ္တကန္ဓက

၁-အာဂန္တုကဝတ်ကိုပြခြင်း

၃၅၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်လူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ဘိနပ်စီးလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ထီးဆောင်းလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်းခြုံလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ သောက်ရေဖြင့်လည်း ခြေဆေးကုန်၏။ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန်။

အာဂန္တုရဟန်းတပါးသည် မနေဘူးသော ကျောင်းလွှင်းသို့ ဖင်းတုပ်ကြီးကိုဖွင့်၍ တံခါးရှက်ကို တွန်းပြီးလျှင် အဆောဟလျှင် ပင်၏။ အထက် ပာဗိဒိတောဝါဒ ဝတ္ထုသည် ထိုရဟန်း၏ ပခုံး၌ ကျ၏။ ထိုရဟန်းသည် ကြောက်လန့်၍ ကော်၏။ ရဟန်းတို့သည် ပြေးလာ၍ “ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် လန့်အော်သနည်း”ဟု ထိုရဟန်းကို မေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းက ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်—

“အဘယ့်ကြောင့် အာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ဘိနပ်စီးလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ထီးဆောင်းလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးခေါင်းခြုံလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ သောက်ရေဖြင့်လည်း ခြေဆေးကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်းနေသီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ဘိနပ်စီးလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ထီးဆောင်းလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်းခြုံလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကိုတင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ သောက်ရေဖြင့်လည်း ခြေတို့ကိုဆေးကုန်၏။ ကျောင်းနေသီတင်းကြီးရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကိုလည်း မမေးကုန် ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဘိနပ်စီးလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ထီးဆောင်းလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးခေါင်းခြုံလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ သောက်ရေဖြင့်လည်း ခြေတို့ကို ဆေးကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီး

ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(အာဂန္တုရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၅၅။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အာဂန္တုရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အာဂန္တု ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တု ရဟန်းသည် “ယခုအရံတွင်းသို့ ဝင်အံ့” ဟု ဘိနပ်ကိုချွတ်၍ နှိမ့်လျက်ခါပြီးလျှင် ယူ၍၎င်း ထီးကို ပိတ်၍၎င်း ဦးခေါင်းခြုံကို ဖွင့်၍၎င်း သင်္ကန်းကို ပခုံး၌ တင်၍၎င်း မနှေးမလျင် အရံတွင်းသို့ ကောင်းစွာ ဝင်ရမည်။

အရံတွင်းသို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် “ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု ကောင်းစွာ မှတ်သားရမည်။ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးရာ စရပ်၌ဖြစ်စေ ပဏ္ဍိတ်၌ဖြစ်စေ သစ်ပင်ရင်း၌ဖြစ်စေ နေကုန်အံ့၊ ထိုအရပ်သို့ သွား၍ သင့်လျော်ရာ၌ သပိတ်ကို ထားရမည်။ သင့်လျော်ရာ၌ သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ လျှောက်ပတ်သော နေရာကိုယူ၍ ထိုင်ရမည်။ “အဘယ်သည် သောက်ရေနည်း၊ အဘယ်သည် သုံးရေနည်း” ဟု သောက်ရေကို သုံးဆောင်ရေကို မေးရမည်။ သောက်ရေကို အလိုရှိမှု သောက်ရေကို ယူ၍ သောက်ရမည် သုံးရေကိုအလိုရှိမှု သုံးရေကို ယူ၍ ခြေဆေးရမည်။

ခြေဆေးသော ရဟန်းသည် လက်တဖက်ဖြင့် ရေလောင်းရမည်။ လက်တဖက်ဖြင့် ခြေဆေးရမည်။ ထိုလက်ဖြင့်ပင် ရေကို မလောင်းအပ်၊ ထိုလက်ဖြင့်ပင် ခြေတို့ကို မဆေးအပ်။

ဘိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို မေး၍ ဘိနပ်တို့ကို သုတ်ရမည်။ ဘိနပ်တို့ကို သုတ်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာခြောက်သော အဝတ်ကြမ်းဖြင့် သုတ်ရမည်။ နောက်မှစီသော အဝတ်ကြမ်းဖြင့် သုတ်ရမည်။ ဘိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို လျှော်၍ သင့်ရာ၌ ဖြန့်ထားရမည်။

ကျောင်းနေရဟန်းက သီတင်းကြီးဖြစ်မှု ရှိခိုးရမည်။ သီတင်းငယ်ဖြစ်မှု ရှိခိုးခံရမည်။ “အကျွန်ုပ် အတွက် အဘယ်ကျောင်း အိပ်ရာနေရာသည် ရောက်ပါသနည်း” ဟု ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို မေးရမည်။ နေဘူးသည်ကို၎င်း၊ မနေဘူးသည်ကို၎င်း မေးရမည်။ ဆွမ်းခံရွာကို မေးရမည်။ ဆွမ်းခံရွာ မဟုတ်သည်ကို မေးရမည်။ သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော ဒါယာကာတို့ကို မေးရမည်။ ကျင်ကြီးစွန့်ရာဌာနကို မေးရမည်။ ကျင်ငယ်စွန့်ရာဌာနကို မေးရမည်။ သောက်ရေကို မေးရမည်။ သုံးရေကို မေးရမည်။ တောင်ဝေးကို မေးရမည်။ “အဘယ်အချိန်၌ ဝင်ရမည် အဘယ်အချိန်၌ ထွက်ရမည်” ဟု သံဃာ၏ ကတိကဝတ်ကို မေးရမည်။

မနေဘူးသေးသော ကျောင်းဖြစ်မှု တံခါးရွက်ကို ခေါက်ပြီးလျှင် တမုဟုတ်မျှဆိုင်းငံ့ကာ မင်းတုပ်ကြီးကို ဖြုတ်လျက် တံခါးရွက်ကို တွန်း၍ အပြင်၌ရပ်လျက် ကြည့်ရမည်။ ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိသော်၎င်း ညောင်စောင်း၌ ညောင်စောင်းကို တင်ထားသော်၎င်း အင်းပျဉ်၌ အင်းပျဉ်ကို တင်ထားသော်၎င်း ကျောင်းသည် အထက်၌ အမှိုက်အစုပြွမ်းသော်၎င်း စွမ်းနိုင်မှု သုတ်သင်ရမည်။

ကျောင်းကို သတ်သင်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ မြေအခင်းကို ထုတ်၍ သင့်ရာ၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်း အခြေခံတို့ကို ထုတ်၍ သင့်ရာ၌ ထားရမည်။ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ နိဿိဒ် အိပ်ရာအခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။

ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေပဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေသဖြင့် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲအတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင်ကုမ္ပဉ်ရှိအံ့၊ ဗိတားနီမျက်နှာကြက်မှ စ၍ ပယ်ရှားအပ်၏။ လေသွန်တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ်ပွတ်တိုက်ရမည်။

ဂွေ့ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုထားသော နံရံသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုထားသော မြေသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ် မပြုသော မြေပြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ “ကျောင်းကို မြူမတက်စေလင့်” ဟု (နှလုံးထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်။ တံမြက်ခေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာ အရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။ မြေအခင်းကို နေလှမ်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှမ်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ထားမြဲအတိုင်းနေရာ၌ တဖန် ပြန်ထားရမည်။

ညောင်စောင်းကို နေလှမ်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေပဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို နေလှမ်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေပဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ခင်းထားရမည်။

ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို နေလှမ်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ နိဿိဒ် အိပ်ရာအခင်းကို နေလှမ်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။

ထွေးခံကို နေလှမ်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တဖန် ပြန်ထားရမည်။ မှီရာ တံကဲပျဉ်ကို နေလှမ်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်းနေရာ၌ တဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို၎င်း အင်းပျဉ်အောက်ကို၎င်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်းမရှိသောမြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကိုကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဖက်က အစွန်းကို ဤမှာဖက်မှာ အခြေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အရှေ့အရပ်မှ မြို့နှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာလေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက်အရပ်မှ မြို့နှင့်တကွသောလေတို့သည်အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာရှိ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြို့နှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာလေသွန် တံခါးတို့ကိုပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြို့နှင့်တကွသော လေတို့သည်အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာလေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသောအခါဖြစ်မှ နေအခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို

ဖွင့်ရမည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ရမည်၊ ပူအိုက်သောအခါဖြစ်မှု နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ထား၍ ညဉ့်အခါ၌ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံခါးပုခ် ရေချိုးအုံသည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။

စည်းဝေးရာစရပ်သည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာ စရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ သောက်ရေပရိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထားရမည်၊ သုံးဆောင်ရေမရှိအံ့၊ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားရမည်။

သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အာဂန္တုရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အာဂန္တုရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂-အာဝါသိကဝတ်ကိုပြခြင်း

၃၇၇။ ထိုအခါ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုရဟန်းတို့ကို မြင်လျက် နေရာကို မခင်းကုန်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းတို့ကို အနီး၌ မထားကုန်၊ ခရီးဦးကြို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းမယူကုန်၊ သောက်ရေဖြင့် မမေးကုန်၊ အာဂန္တုသီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို မခင်းကုန်။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်—

“အဘယ်ကြောင့် အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တု ရဟန်းတို့ကိုမြင်လျက် နေရာကို မခင်းကုန်ဘိသနည်း၊ ခြေဆေးရေကို၊ ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကို ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ မထားကုန်ဘိသနည်း၊ ခရီးဦးကြို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းမယူကုန်ဘိသနည်း၊ သောက်ရေဖြင့် မမေးကုန်ဘိသနည်း၊ အာဂန္တုသီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို မခင်းကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၇၉။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အာဝါသိက ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အာဝါသိကရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းသည် အာဂန္တုသီတင်းကြီးရဟန်းကို မြင်သော် နေရာခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေကို၊ ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကို၊ ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို၊ အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦးကြို၍ သပိတ်

သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်။ သောက်ရေဖြင့် မေးရမည်။ စွမ်းနိုင်မှု ဘိနပ်တို့ကို သုတ်ရမည်။ ဘိနပ်သုတ်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ ခြောက်သော အဝတ်ဖြင့် သုတ်ရမည်။ နောက်မှ စိုသော အဝတ်ကြမ်းဖြင့် သုတ်ရမည်။ ဘိနပ်သုတ်အဝတ်ကြမ်းကို လျှော့ပြီးလျှင် သင့်ရာ၌ ပြန်ထားရမည်။ အာဂန္တုသီတင်းကြီး ရဟန်းကို ရှိခိုးရမည်။ ထိုကျောင်းသည် “အသျှင်အတွက် ရောက်၏” ဟု ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရမည်။ နေဘူးသည်ကို၎င်း မနေဘူးသည်ကို၎င်း ပြောရမည်။ ဆွမ်းခံရွာကို ပြောရမည်။ ဆွမ်းခံရွာ မဟုတ်သည်ကို ပြောရမည်။ သေက္ခ ဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော ဝါယကာတို့ကို ပြောကြားရမည်။ ကျင်ကြီး စွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြားရမည်။ ကျင်ငယ်စွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြားရမည်။ သောက်ရေကို ပြောကြားရမည်။ သုံးဆောင်ရေကို ပြောကြားရမည်။ တောင်ဝေးကို ပြောကြားရမည်။ “ဤအချိန်၌ ဝင်ရမည်။ ဤအချိန်၌ ထွက်ရမည်” ဟု သံဃာ၏ ကတိကဝတ်ကို ပြောရမည်။

သီတင်းငယ် ဖြစ်မှု “ဤနေရာ၌ သပိတ်ကို ထားလော့၊ ဤနေရာ၌ သင်္ကန်းကို ထားလော့၊ ဤကား နေရာတည်း၊ ထိုင်လော့” ဟု ထိုင်လျက်ပင် ပြောကြားရမည်။ သောက်ရေကို ပြောကြားရမည်။ သုံးရေကို ပြောကြားရမည်။ ဘိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို ပြောကြားရမည်။ အာဂန္တုရဟန်းကို ရှိခိုးစေရမည်။ “ဤကျောင်းသည် သင့်အတွက် ရောက်၏” ဟု ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ပြောကြားရမည်။ နေဘူးသည်ကို၎င်း မနေဘူးသည်ကို၎င်း ပြောကြားရမည်။ ဆွမ်းခံရွာကို ပြောကြားရမည်။ ဆွမ်းခံရွာ မဟုတ်သည်ကို ပြောကြားရမည်။ သေက္ခ ဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော ဝါယကာတို့ကို ပြောကြားရမည်။ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြားရမည်။ ကျင်ငယ်စွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြားရမည်။ သောက်ရေကို ပြောကြားရမည်။ သုံးရေကို ပြောကြားရမည်။ တောင်ဝေးကို ပြောကြားရမည်။ “ဤအချိန်၌ ဝင်ရမည်။ ဤအချိန်၌ ထွက်ရမည်” ဟု သံဃာ၏ ကတိကဝတ်ကို ပြောကြားရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အာဝါသိက ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အာဝါသိက ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃-ခရီးသွားရဟန်း ကျင့်ဝတ်

၃၆၀။ ထိုအခါ၌ ခရီးသွား ရဟန်းတို့သည် သစ်ဘဏ္ဍာကို၎င်း မြေဘဏ္ဍာကို၎င်း မသိမ်းဆည်းပဲ တံခါးမ လေသာပြုတင်းတို့ကို ဖွင့်လျက် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို မပန်ကြားပဲ ဖဲသွားကုန်၏။ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် မလုံခြုံ။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်—

“အဘယ့်ကြောင့် ခရီးသွား ရဟန်းတို့သည် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို မသိမ်းဆည်းပဲ တံခါးမ လေသာပြုတင်းတို့ကို ဖွင့်လျက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မပန်ကြားပဲ ဖဲသွားကုန်ဘိ သနည်း။ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာသည် မလုံခြုံ” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကိုဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၆၁။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ခရီးသွား ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ခရီးသွား ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ခရီးသွား ရဟန်းသည် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာပြုတင်းကို ပိတ်လျက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ပန်ကြား၍ ဖဲသွား ရမည်။

ရဟန်းမရှိမူ သာမဏေကို ပန်ကြားရမည်။ သာမဏေမရှိမူ အရံစောင့်ကို ပန်ကြားရမည်။ အရံစောင့် မရှိမူ ဥပါသကာကို ပန်ကြားရမည်။ ရဟန်းဖြစ်စေ သာမဏေဖြစ်စေ အရံစောင့်ဖြစ်စေ ဥပါသကာဖြစ်စေ (တဦးဦးမျှ) မရှိမူ ကျောက်ခဲ လေးလုံးတို့၌ ညောင်စောင်းကို ခင်း၍ ညောင်စောင်း တခု၌ ညောင်စောင်းတခုကို တင်၍ အင်းပျဉ်တခု၌ အင်းပျဉ်တခုကို တင်၍ အိပ်ရာ နေရာကို အပေါ်၌ ပုံ၍ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာပြုတင်းကို ပိတ်လျက် ဖဲသွားရမည်။

ကျောင်းကို မိုးစုတ်သော် စွမ်းနိုင်မူ မိုးရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် ကျောင်းကို မိုးရမည်နည်း” ဟု ကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအမိုးကို ရကုန်မူ ဤရခြင်းသည် ကောင်း၏။ မရကုန်မူ မိုးမစိုသောနေရာ၌ ကျောက်ခဲလေးလုံးတို့၌ ညောင်စောင်းကိုခင်း၍ ညောင်စောင်းတခု၌ ညောင်စောင်းတခုကို တင်၍ အင်းပျဉ်တခု၌ အင်းပျဉ်တခုကို တင်၍ အိပ်ရာ နေရာကို အပေါ်၌ပုံ၍ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမလေသာပြုတင်းကို ပိတ်လျက် ဖဲသွားရမည်။

ကျောင်းအလုံးစုံကို မိုးစုတ်သော် စွမ်းနိုင်မူ အိပ်ရာ နေရာကို ရွာသို့ ဆောင်ရမည်။ “အဘယ်သို့ လျှင် အိပ်ရာ နေရာကို ရွာသို့ ဆောင်ရမည်နည်း” ဟု ကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ ဤနည်းဖြင့် ရွာသို့ ဆောင်ခြင်းကို ရမူ ကောင်း၏။ မရကုန်မူ လွှတ်တီးခေါင်၌ ကျောက်ခဲလေးလုံးတို့၌ ညောင်စောင်း ကို ခင်း၍ ညောင်စောင်းတခု၌ ညောင်စောင်းတခုကို တင်၍ အင်းပျဉ်တခု၌ အင်းပျဉ်တခုကို တင်၍ အိပ်ရာ နေရာကို အပေါ်၌ ပုံ၍ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ “အပေါင်စသော အစိတ် တို့လည်း ကြွင်းတန်ကုန်ရာ၏” ဟု (နုလုံးသွင်း၍) မြက်ဖြင့်သော်၎င်း သစ်ရွက်ဖြင့်သော်၎င်း ဖုံးအုပ်၍ ဖဲသွားရမည်။ ဤကား ခရီးသွားရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ခရီးသွားရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄-အနုမောဒနာပြုရမည့် ဝတ်ကိုပြဆိုခြင်း

၃၆၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားစရပ်၌ အနုမောဒနာ မပြုကုန်။ လူတို့သည် “အဘယ် ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားစရပ်၌ အနု မောဒနာ မပြုကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချမှုပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားစရပ်၌ အနုမောဒနာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား “အဘယ်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားစရပ်၌ အနုမောဒနာ ပြုသင့်သနည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီး ရဟန်းကို ဆွမ်းစားစရပ်၌ အနုမောဒနာ ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတသင်းသည် သံဃာကို ဆွမ်းကျွေး၏။ အသျှင်သာရိပုတြာသည် သံဃထေရ် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် “မထေရ်ကြီးရဟန်းကို ဆွမ်းစားစရပ်၌ အနုမောဒနာပြုခြင်းငှါ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟုအသျှင်သာရိပုတြာကိုတပါးထည်း ချန်ထားခဲ့၍ ဖဲသွားကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင် သာရိပုတြာသည် ထိုလူတို့ကို အနုမောဒနာပြုပြီးလျှင် နောက်မှ တပါးထည်း ကြွ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် အဝေးမှ တပါးထည်းလာသော အသျှင်သာရိပုတြာကို မြင်၍ “သာရိပုတြာ အသိနည်း၊ ဆွမ်း သည် ပြည့်စုံ၏လော” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းသည် ပြည့်စုံပါ၏။ သို့ပြည့်စုံပါငြား လည်း ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို တဦးထည်း ချန်ထားခဲ့၍ ဖဲသွားပါကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားစရပ်၌ မထေရ်ကြီး မထေရ်ငယ် ရဟန်းလေးပါး ငါးပါးတို့ကို ဆိုင်းငံ့စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မထေရ်တပါးသည် ဆွမ်းစားစရပ်၌ ကျင့်ကြီးနှိပ်စက်သော်လည်း ဆိုင်းငံ့၏။ ထိုမထေရ် သည် ကျင့်ကြီးကို မအောင်နိုင်ပဲ တွေ့ဝေလျက် လဲကျ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိလတ်သော် အနီး၌ ရှိသောရဟန်းကို ပန်ကြား၍ သွား ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၅-ဆွမ်းစားစရပ်၌ ပြုရမည့်ဝတ်

၃၆၃။ ထိုအခါ၌ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင်မပြည့်စုံ ကုန်ပဲ ဆွမ်းစားစရပ်သို့ သွားကုန်၏။ ကျော်တက်၍လည်း မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရွှေမှ ရွှေမှ သွားကုန်၏။ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝေ့၍လည်း ထိုင်ကုန်၏။ ရဟန်းငယ်တို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် တားမြစ်ကုန်၏။ သင်္ကန်းကြီးကိုလည်း ဖိ၍ ရွာတွင်း၌ ထိုင်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက်အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ပဲ ဆွမ်းစားစရပ်သို့သွားကုန်ဘိသနည်း၊ ကျော်တက်၍လည်း မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရွှေမှ ရွှေမှ သွားကုန်ဘိသနည်း၊ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို တိုးဝေ့၍လည်း ထိုင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာဖြင့်လည်း တားမြစ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သင်္ကန်းကြီးကို ဖိ၍ လည်း ရွာတွင်း၌ ထိုင်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ပဲ ဆွမ်းစားစရပ်သို့ သွားကုန်၏။ ကျော်တက်၍လည်း မထေရ်ကြီးတို့၏ ရွှေမှ ရွှေမှ သွားကုန်၏။ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝေ့၍လည်း ထိုင်ကုန်၏။ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာဖြင့်လည်း တားမြစ် ကုန်၏။ သင်္ကန်းကြီးကို ဖိ၍လည်း ရွာတွင်း၌ ထိုင်ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏) ။ပ။ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၆၄။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းစားစရပ်၌ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့။ ယင်း ကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားစရပ်၌ ကျင့်ရမည်။

အရံ၌ အချိန်ကို ကြားလျှောက်မှု ထက်ဝန်းကျင်မှ အဝန်းညီစွာ သင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ ခါးပန်းကို ဖွဲ့၍ နှစ်ထပ်ပြု၍ သင်္ကန်းကြီးတို့ကို ရံ၍ ကမ္ဘတ်သီးကို တပ်၍ ဆေးကြောပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို ယူ၍ မနွေးမလျင် ရွာတွင်းသို့ ကောင်းစွာ ဝင်ရမည်။ ကျော်တက်၍ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရွှေမှ ရွှေမှ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဣန္ဒြေစောင့်ထိန်းလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင်လျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည်ဖြစ်၍ သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် နေထိုင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ ဣန္ဒြေစောင့်ထိန်းလျက် နေထိုင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် နေထိုင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းပင်လျက် မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည်ဖြစ်၍ နေထိုင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် မနေထိုင်အပ်။ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့ လျက် မနေထိုင်အပ်။ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာဖြင့်လည်း မတားမြစ်အပ်။ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကြီးကို ဖိလျက်လည်း မနေထိုင်အပ်။

ရေပေးလတ်သော် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ (သိမ်းဆည်း၍)ရေကို ခံရမည်။ နှိမ်၍ မထိမခိုက်မိစေပဲ သပိတ်ကို ကောင်းစွာ ဆေးရမည်။

လက်ဆေးခံရှိမှု “လက်ဆေးခံကို ရေမစိုပါစေလင့်၊ အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေမစိုပါစေကုန်လင့်၊ သင်္ကန်းကြီးကို ရေမစိုပါစေလင့်” ဟု လက်ဆေးခံ၌ နှိမ်၍ ရေကို လောင်းရမည်။

လက်ဆေးခံ မရှိမှု “အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေမစိုပါစေလင့်၊ သင်္ကန်းကြီးကို ရေမစိုပါစေလင့်” ဟု မြေ၌ နှိမ်၍ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

ဆွမ်းလျှူလတ်သော် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ ဆွမ်းကိုခံရမည်။ ဟင်းအတွက် နေရာထားရမည်။

ထောပတ်သည်၎င်း ဆီသည်၎င်း လက်သုပ်သည်၎င်း ရှိမှု “ရဟန်းအားလုံးတို့အား အညီအမျှ ပြည့်စုံပါစေ” ဟု မထေရ်ကြီးသည် ပြောရမည်။

ဆွမ်းကို ကောင်းမွန်စွာ ခံရမည်။ သပိတ်၌ အမှတ်ရှိလျက် ဆွမ်းကို ခံရမည်။ ဟင်းနှင့် ညီမျှသော ဆွမ်းကို ခံရမည်။ သပိတ် အနားရေးနှင့် ညီသော ဆွမ်းကို ခံရမည်။

ရဟန်းအားလုံးတို့အတွက် ဆွမ်းမရောက်မီ မထေရ်ကြီးသည် ဆွမ်းမစားအပ်။ ဆွမ်းကို ရိုသေစွာ စားရမည်။ သပိတ်၌ အမှတ်ရှိလျက် ဆွမ်းကို စားရမည်။ ဆွမ်းကို အစဉ်အတိုင်း စားရမည်။ ဟင်းနှင့် မျှသော ဆွမ်းကို စားရမည်။ ဆွမ်းဦးမှ နှိပ်၍ ဆွမ်းကို မစားအပ်။ များပြားစေလိုခြင်းကို စွဲ၍ ဟင်းကို ၎င်း ဟင်းလျှာကို၎င်း ဆွမ်းဖြင့် မဖုံးအပ်။ မနာဖျားသော ရဟန်းသည် မိမိအကျိုးငှါ ဟင်းကို၎င်း ဆွမ်းကို၎င်း ဝေငှာခြင်း မစားအပ်။ ကဲ့ရဲ့လိုသော အမှတ်ရှိလျက် သူတပါးတို့၏ သပိတ်ကို မကြည့်အပ်။

ကြီးလွန်းသော ဆွမ်းလုပ်ကို မပြုအပ်။ ဝန်းဝိုင်းသော ဆွမ်းလုပ်ကို ပြုလုပ်ရမည်။ ဆွမ်းလုပ်ကို မဆောင်မီ ခံတွင်းကို မဖွင့်အပ်။ ဆွမ်းစားသော ရဟန်းသည် လက်အလုံးစုံကို ခံတွင်း၌ မထည့်မလွှင်းအပ်။ ဆွမ်းလုပ်ရှိသော ခံတွင်းဖြင့် စကားမပြောအပ်။ ဆွမ်းလုပ်ကို မြောက်လျက်မစားအပ်။ ဆွမ်းလုပ်ကို ကိုက်ဖြတ်၍ မစားအပ်။ မျောက်ကဲ့သို့ ပါးစောင်၌ ထားလျက် မစားအပ်။ လက်ကို ခါလျက် မစားအပ်။ ဆွမ်းလုံးကို ကြဲလျက် မစားအပ်။ လျှာကို ထုတ်လျက် မစားအပ်။ စပ်စပ်အသံပြုလျက် မစားအပ်။ ရွတ်ရွတ် အသံပြုလျက် မစားအပ်။ လက်ကို လျက်၍ မစားအပ်။ သပိတ်ကို ခြစ်လျက် မစားအပ်။ နှုတ်ခမ်းကို လျက်၍ မစားအပ်။

အာမိသရိသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို မကိုင်အပ်။ ရဟန်းအားလုံးတို့သည် ဆွမ်းစားမပြီး မိမိမထေရ်ကြီးသည် ရေကို မခံအပ်။ ရေပေးလတ်သော် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်လျက် ရေကို ခံရမည်။ နှိမ်၍ မထိမခိုက်မိစေပဲ သပိတ်ကို ကောင်းစွာ ဆေးရမည်။ လက်ဆေးခံရှိမှ “လက်ဆေးခံကို ရေမစိုပါစေလင့်။ အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေမစိုပါစေလင့်။ သင်္ကန်းကြီးကို ရေမစိုပါစေလင့်” ဟု လက်ဆေးခံ၌ နှိမ်၍ ရေကို လောင်းရမည်။ လက်ဆေးခံမရှိမှ “အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေမစိုပါစေလင့်။ သင်္ကန်းကြီးကို ရေမစိုပါစေလင့်” ဟု မြေ၌ နှိမ်၍ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။ ဆွမ်းလုံးပါသော သပိတ်ဆေးရေကို ရွာဘွင်း၌ မစွန့်အပ်။

ပြန်သွားသော် ရဟန်းငယ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ ပြန်ရမည်။ မထေရ်ကြီးတို့သည် နောက်မှ ပြန်ရမည်။ ရွာတိုင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ ရွာတိုင်း၌ ဣန္ဒြေစောင့်စည်းလျက် သွားရမည်။ ရွာတိုင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်။ ရွာတိုင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင်လျက် မသွားအပ်။ ရွာတိုင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်။ ရွာတိုင်း၌ ငယ်သောအသံရှိသည်ဖြစ်၍ သွားရမည်။ ရွာတိုင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတိုင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတိုင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတိုင်း၌ ခါးထောက်လျက် မသွားအပ်။ ရွာတိုင်း၌ ခေါင်းမြီးဖြူ၍ မသွားအပ်။ ရွာတိုင်း၌ ဖဝါးစွန်းနင်း၍ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ဤကား ရဟန်းတို့၏ ဆွမ်းစားစရပ်၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားစရပ်၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

၆-ပိဏ္ဏာစာရိကဝတ်ကို ပြခြင်း

၃၆၅။ ထိုအခါဆွမ်းခံလှည့်လည်သောရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံ ကုန်ပဲ ဆွမ်းခံလှည့်လည် ကုန်၏။ အမှတ်မဲ့လည်း အိမ်သို့ ဝင်ကုန်၏။ အမှတ်မဲ့လည်း ထွက် ကုန်၏။ အလွန်လျင်စွာလည်း ဝင်ကုန်၏။ အလွန်လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်၏။ အလွန်ဝေးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်၏။ အလွန်နီးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်၏။ အလွန်ကြာမြင့်စွာလည်း ရပ်ကုန်၏။ အလွန်လျင်စွာလည်း ပြန်ကုန်၏။

ဆွမ်းခံ ရဟန်းတပါးသည်လည်း အမှတ်မဲ့ အိမ်သို့ ဝင်လေသော် တံခါးထင်မှတ်၍ အခန်းတခုသို့ ဝင်မိ၏။ ထိုအခန်း၌ မိန်းမသည် အဝတ်မပါပဲ ပက်လက်အိပ်နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် အဝတ်မပါပဲ ပက်လက်အိပ်နေသော ထိုမိန်းမကို မြင်၍ “ဤကား တံခါးမဟုတ်။ အခန်းသာတည်း” ဟု ထိုအခန်းမှ

ထွက်ခဲ့၏။ ထိုမိန်းမ၏ ခင်ပွန်းသည် အဝတ်မပါပဲ ဟက်လက်အိပ်နေသော ထိုမိန်းမကို မြင်၍ “ဤ ရဟန်းသည် ငါ၏ မယားကို ဖျက်ဆီး၏” ဟု ရဟန်းကို ဖမ်း၍ ရိုက်နှက်၏။ ထိုအခါ မိန်းမသည် ထို အသံဖြင့် နိုး၍ “အရှင် သင်သည် ဤရဟန်းကို အဘယ်ကြောင့် ရိုက်နှက်သနည်း” ဟု ထိုယောက်ျား အား ပြောဆို၏။

ဤရဟန်းသည် သင့်ကို ဖျက်ဆီး၏ ဟု (ဆို၏)။

“အရှင် ဤရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို မဖျက်ဆီးပါ။ ထိုရဟန်းသည် မပြုတတ်ပါ” ဟု ပြော၍ ထိုရဟန်းကို လွှတ်စေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။ အလိုနည်း သော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ပဲ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်ဘိသနည်း။ အမှတ်မဲ့လည်းအိမ်သို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း။ အမှတ်မဲ့လည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း။ အလွန် လျင်စွာလည်း ဝင်ကုန်ဘိသနည်း။ အလွန် လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း။ အလွန်ဝေးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်ဘိသနည်း။ အလွန်နီးရာ ၌လည်း ရပ်ကုန်ဘိသနည်း။ အလွန် ကြာမြင့်စွာလည်း ရပ်ကုန်ဘိသနည်း။ အလွန် လျင်စွာလည်း ပြန်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၆၆။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းသည် “ယခုပင် ရွာသို့ ဝင်အံ့” ဟု အဝန်းသုံးပါးကို ဖုံးလျက် အဝန်းညီစွာ ဝတ်လျက် ခါးပန်းကိုဖွဲ့လျက် အခေါက်ရှိသည်ကို ပြုလျက် သင်္ကန်းကြီးကို ရှုံလျက် ကမ္ဘာသီးကို တစ်လျက် ရေဆေး၍ သပိတ်ကို ယူလျက် မနှေးမလျှင် ကောင်းစွာ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်စည်း လျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် မသွား အပ်။ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ငယ်သောအသံရှိသည်ဖြစ်၍ သွားရ မည်။ ရွာတွင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

အိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် “ဤလမ်းဖြင့် ဝင်အံ့၊ ဤလမ်းဖြင့် ထွက်အံ့” ဟု မှတ်ရမည်။ အလွန်လျင်စွာ မဝင်အပ်။ အလွန်လျင်စွာ မထွက်အပ်။ အလွန်ဝေးရာ၌ မရပ်အပ်။ အလွန်နီးရာ၌ မရပ်အပ်။ အလွန်ကြာမြင့်စွာ မရပ်အပ်။ အလွန်လျင်စွာ မပြန်အပ်။ “ဆွမ်းကို လှူလိုသလော။ မလှူလိုသလော” ဟု ရပ်လျက် မှတ်သားရမည်။

၀။ ယခုစွာဝန်ပုဂံဝန် မျက်ကို ဆန်းဆေး၍ ဟု ဆို၏။

အလုပ်ကို ချသော်၎င်း နေရာမှ ထသော်၎င်း ယောက်မာန် သုံးဆပ်သော်၎င်း အိုးခွက်ကို သုံးဆပ်သော်၎င်း ရပ်စေသော်၎င်း “လှူလိုရာ၏” ဟု (နှလုံးပြု၍) ရပ်ရမည်။

ဆွမ်းကို လှူလတ်သော် လက်ဝဲလက်ဖြင့်သင်္ကန်းကြီးကို ဖယ်ရှား၍လက်ျာလက်ဖြင့် သပိတ်ကို နှိမ်၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်ကာ ဆွမ်းကို ခံရမည်။ ဆွမ်းလှူသော မိန်းမ၏ မျက်နှာကို မကြည့်အပ်။ “ဟင်းကို လှူလိုသလော၊ မလှူလိုသလော” ဟု မှတ်ရမည်။ ယောက်မာန် သုံးဆပ်သော်၎င်း အိုးခွက်ကို သုံးဆပ်သော်၎င်း၊ ရပ်စေသော်၎င်း “လှူလိုရာ၏” ဟု နှလုံးပြု၍ ရပ်ရမည်။ ဆွမ်းလှူပြီးသော် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် သပိတ်ကို ဖုံး၍ ကောင်းစွာ မနှေးမလျင် ပြန်ရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်သွေးလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ယုံလျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည်ဖြစ်၍ သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြံ၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

ဆွမ်းခံရာရွာမှ ရှေးဦးစွာ ဖဲခဲ့သော ရဟန်းသည် နေရာကို ခင်းရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းတို့ကို အနီး၌ ထားရမည်။ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ဆေး၍ အနီး၌ ထားရမည်။ သောက်ရေကို၎င်း သုံးရေကို၎င်း အနီး၌ ထားရမည်။ ဆွမ်းခံရာရွာမှ နောက်မှ ဖဲခဲ့သော ရဟန်းသည် စားကြင်းရှိ၍ စားလို့မူ စားရမည်။ မစားလို့မူ မြက်သစ်ပင် မရှိရာ၌သော်လည်း စွန့်ရမည်။ ပိုးမွှားမရှိသော ရေ၌သော်လည်း သွန်ရမည်။ ထိုရဟန်းသည် နေရာကို ရုပ်သိမ်းရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းတို့ကို သိမ်းရမည်။ ဆွမ်းဦး ထည့်ခွက်ကို ဆေး၍ သိမ်းရမည်။ သောက်ရေကို၎င်း သုံးရေကို၎င်း သိမ်းရမည်။ ဆွမ်းစားကျောင်းကို တံမြက်လည်းရမည်။ သောက်ရေအိုးကို၎င်း သုံးရေအိုးကို၎င်း သန့်သက်ရေအိုးကို၎င်း အချည်းနီး ရေမရှိသည်ကို မြင်သော ရဟန်းသည် တည်ထားရမည်။ မချီမကြာနိုင်သော ရဟန်းသည် အပတ်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍ လက်ချင်းရှက်ကာ တည်ထားရမည်။ ထိုမချီမကြာနိုင်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် စကား မပြောဆိုအပ်။ ရဟန်းတို့ ဤကား ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇-တောနေရဟန်းတို့ကျင့်ဝတ်

၃၆၇။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် တော၌ နေကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် သောက်ရေကို မတည်ထားကုန်၊ သုံးရေကို မတည်ထားကုန်၊ မီးကို မတည်ထားကုန်၊ မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေကို မတည်ထားကုန်၊ နက္ခတ် အကြောင်းအရာတို့ကို မသိကုန်၊ အရပ်မျက်နှာအဖို့ကို မသိကုန်။

ရိုးသူတို့သည် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ ထိုရဟန်းတို့အား—

“အသျှင်ဘုရား သောက်ရေရှိပါ၏လော” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ မရှိ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

- အသျှင်ဘုရား သုံးရေရှိပါ၏လော ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။
- ဒါယကာ မရှိ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။
- အသျှင်ဘုရား မီးရှိပါ၏လော ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။
- ဒါယကာ မရှိ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။
- အသျှင်ဘုရား မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေ ရှိပါ၏လော ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။
- ဒါယကာ မရှိ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။
- အသျှင်ဘုရား ယနေ့ အဘယ်နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။
- ဒါယကာ ငါတို့ မသိကုန် ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။
- အသျှင်ဘုရား ဤကား အဘယ်အရပ်နည်း ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။
- ဒါယကာ ငါတို့ မသိကုန် ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

ထိုအခါ ထိုခိုးသူတို့သည် “ဤရဟန်းတို့အား သောက်ရေမရှိ၊ သုံးရေမရှိ၊ မီးမရှိ၊ မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေမရှိ၊ နက္ခတ်အကြောင်းအရာတို့ကို မသိကုန်၊ အရပ်မျက်နှာအဖို့ကို မသိကုန်၊ ဤသူတို့ကား ခိုးသူတို့တည်း၊ ဤသူတို့ကား ရဟန်းမဟုတ်ကုန်” ဟု ရိုက်နှက်၍ ဖိသွားကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့ သည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၆၈။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် တောနေရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း တောနေရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ တောနေရဟန်းသည် စောစောထ၍ သပိတ်ကို အိတ်၌ ထည့်ပြီးလျှင် ပခုံး၌ လှယ် လျက် သင်္ကန်းကို ပခုံး၌ တင်၍ ဘိနပ်စီးကာ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာ ပြုတင်းကို ပိတ်ဆိုပြီးလျှင် ကျောင်းမှ ဆင်းရမည်။ “ယခု ရွာသို့ ဝင်အံ့” ဟု ဘိနပ်ချွတ်၍ (အောက်သို့) နှိမ်ကာ ခါပြီးလျှင် အိတ်၌ ထည့်လျက် ပခုံး၌ ချိတ်၍ အဝန်းသုံးပါးကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်းညီစွာ ဝတ်လျက် ခါးပန်းကို ဖွဲ့လျက် အထပ်ရှိသည်ကိုပြု၍ သင်္ကန်းကြီးကို ရုံလျက် ကမ္ပဝင်္ဂကို တပ်လျက် ရေဆေး၍ သပိတ်ကိုယူလျက် မနွေးမလျှင် ကောင်းစွာ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ ပ။ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်လျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းခြုံလျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းနင်းလျက် မသွားအပ်။ အိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် “ဤလမ်းဖြင့် ဝင်အံ့၊ ဤလမ်းဖြင့်ထွက်အံ့” ဟု မှတ်ရမည်။ အလွန်လျင်စွာ မဝင်အပ်။ အလွန်လျင်စွာ မထွက်အပ်။ အလွန်ဝေးရာ၌ မရပ်အပ်။ အလွန် နီးရာ၌ မရပ်အပ်။ အလွန်ကြာမြင့်စွာ မရပ်အပ်။ အလွန်လျင်စွာ မပြန်အပ်။ ရပ်သော ရဟန်းသည် “ဆွမ်းကို လှူလိုသလော၊ မလှူလိုသလော” ဟု မှတ်သားရမည်။ အလုပ်ကို ချသော်၎င်း၊ နေရာမှ ထသော်၎င်း ယောက်မကို သုံးသပ်သော်၎င်း အိုးခွက်ကို သုံးသပ် သော်၎င်း၊ ရပ်စေသော်၎င်း “လှူလိုရာ၏” ဟု (နှလုံးပြု၍) ရပ်ရမည်။ ဆွမ်းကို လှူသော် လက်ဝဲ လက်ဖြင့် သင်္ကန်းကြီးကို ဖယ်ရှား၍ လက်ျာလက်ဖြင့် သပိတ်ကို နှိမ်၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ ဆွမ်းကို ခံရမည်။ ဆွမ်းလှူသော မိန်းမ၏ မျက်နှာကို မကြည့်အပ်။ “ဟင်းကို လှူလိုသလော၊

မလှူလိုသလော” ဟု မှတ်သားရမည်။ ယောက်မကို သုံးသပ်သော်၎င်း အိုးခွက်ကို သုံးသပ်သော်၎င်း ရပ်စေသော်၎င်း “လှူလိုရာ၏” ဟု (နှလုံးပြု၍) ရပ်ရမည်။ ဆွမ်းလှူပြီးသော် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် သပိတ်ကို ဖုံး၍ မနေ့မလျှင် ကောင်းစွာ ပြန်ရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ပ။ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းနှင့်လျက် မသွား အပ်။ ရွာမှ ထွက်သော် သပိတ်ကို အိတ်၌ ထည့်ပြီးလျှင် ပခုံး၌ လွယ်လျက် သင်္ကန်းကို ခေါက်၍ ဦးခေါင်း၌ တင်ကာ ဘိနပ်ဖိ၍ သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ တောနေရဟန်းသည် သောက်ရေကို တည်ထားရမည်၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်၊ မီးကို တည်ထားရမည်၊ မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေကို တည်ထားရမည်၊ တောင်တူးကို အနီး၌ ထားရမည်၊ နုကွတ်အကြောင်းအရာ အားလုံးတို့ကို၎င်း နုကွတ်အကြောင်းအရာ အချို့တို့ကို၎င်း သင်ယူရမည်၊ အရပ်မျက်နှာ၌ လိမ္မာရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤကား တောနေရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။ ယင်း ကျင့်ဝတ်အတိုင်း တောနေရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဂ-ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ၌ ကျင့်ဝတ်

၃၆၉။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ သင်္ကန်းချုပ်ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် လေညာအရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြူဖြင့် ပြွမ်းကုန်၏။ အလို့ နည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လေညာအရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့သည် မြူဖြင့် ပြွမ်းကုန်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြင်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လေညာအရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြူဖြင့် ပြွမ်းကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၇၀။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့။ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ရမည်။ ကျောင်းသည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်။

ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ နိသိဒ္ဓိ အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေပဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေပဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ မှီထုတံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲအတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူမျှင်ရှိအံ့၊ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်မှစ၍ ပယ်ရှားရမည်။ လေသွန်တံခါး တိုက် လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ်ပွတ်တိုက်ရမည်။

ရွှေခို စသည်ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော နံရံသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်၊ မည်းသောအဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော မြေသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်၊ အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ ကျောင်းကို 'မြို့မတက်လေငှ' ဟု (နှလုံးထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်၊ အမှိုက်တံမြက်ချေးကို သင့်ရာ အရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

ရဟန်းအနီး၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ ကျောင်းအနီး၌ အိပ်ရာနေရာကို မခါအပ်၊ သောက်ရေ အနီး၌ အိပ်ရာနေရာကို မခါအပ်၊ သုံးရေအနီး၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ လေညာအရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ လေအောက်၌ အိပ်ရာနေရာကို ခါရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ ညောင်စောင်း ခြေတိုကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တဖန်ပြန်ခင်းထားရ မည်၊ ညောင်စောင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေပဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေပဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။

ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရ မည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထား ရမည်။

ထွေးခံကို နေလှန်းပုတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်းနေရာ၌ တဖန် ပြန်ထားရမည်၊ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို နေလှန်းပုတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်းနေရာ၌ တဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို၎င်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကို၎င်း သုံးသင်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ၊ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက် တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို ပုတ်တိုက်၍ ထိုမှတဖက်က အစွန်းကို ဤမှတဖက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ အရွှေအရပ်မှ မြို့နှင့် တကူသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရွှေမျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ အနောက် အရပ်မှ မြို့နှင့်တကူသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရ မည်၊ မြောက်အရပ်မှ မြို့နှင့်တကူသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါး တို့ကို ပိတ်ရမည်၊ တောင်အရပ်မှ မြို့နှင့်တကူသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာလေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ အေးသောအခါဖြစ်မှု နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ထားရမည်၊ ညဉ့်အ ခါ၌ ပိတ်ရမည်၊ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မှု နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ထားရမည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်သည် အမှိုက် ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ စည်းဝေးရာ စရပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်း ဝေးရာ စရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်

လှည်းရမည်။ ကျင့်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ကျင့်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ သောက်
ရေ မရှိအံ့။ သောက်ရေကို တည်ထားရမည်။ သုံးရေ မရှိအံ့။ သုံးရေကို တည်ထားရမည်။

သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့။ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

သီတင်းကြီး ရဟန်းနှင့် အတူ တကျောင်းထည်၌ နေမှု သီတင်းကြီး ရဟန်းကို မပန်ကြားပဲ
သင်ယူခြင်း မေးမြန်းခြင်း မပြုအပ်။ သရဏ္ဍာယ်ခြင်းကို မပြုအပ်။ တရားမဟောအပ် ဆီမီးကို မထွန်းအပ်။
ဆီမီးကို မငြိမ်းစေအပ်။ လေသာပြုတင်းဝှို့ကို မဖွင့်အပ်ကုန်။ လေသာပြုတင်းတို့ကို မပိတ်အပ်ကုန်။

သီတင်းကြီး ရဟန်းနှင့် အတူ ကြော်တခုထည်း၌ ကြော် လျှောက်မှု သီတင်းကြီး ရဟန်းရှိရာသို့
မျက်နှာမူလျက် သွားရမည်။ သီတင်းကြီး ရဟန်းကို သင်္ကန်းကြီးစွန်းဖြင့် မတိုက်ခိုက်စေအပ်။

ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ရဟန်းတို့၏ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။ ယင်းကျင့်ဝတ်
အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉-ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၇၁။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ တားမြစ်ကုန်သော်လည်း မရှိသေ
ခြင်းကိုစွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးရှို့ လျက် တံခါးပိတ်ပြီးလျှင် တံခါးအနီး၌
ထိုင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် တံခါးပေါက် မရသည့်ဖြစ်၍ မီးပူသောကြောင့် မူး၍ လဲကုန်၏။ အလို
နည်းသော ရဟန်းတို့သည်—

“အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ တားမြစ်ကုန်သော်လည်း
မရှိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးရှို့ လျက် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင်
တံခါးအနီး၌ ထိုင်ကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့သည် တံခါးပေါက်မရသည့်ဖြစ်၍ မီးပူသောကြောင့်
မူး၍ လဲကုန်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ တားမြစ်ကုန်သော်လည်း မရှိသေခြင်း
ကို စွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးရှို့ လျက် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် တံခါး
အနီး၌ ထိုင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် တံခါးပေါက်မရသည့် ဖြစ်၍ မီးပူသောကြောင့် မူး၍ လဲကုန်
၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို
ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးရဟန်းသည် တားမြစ်လျက် မရှိသေခြင်းကိုစွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော
ထင်းကို တင်၍ မီးမရှို့ အပ်။ ရှို့သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ တံခါးကို ပိတ်လျက် တံခါးအနီး၌ မထိုင်အပ်။ ထိုင်သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ်
သင့်၏။

၃၇၂။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်း ကျင့်ဝတ် အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည်။

ဇရုံးအိမ်သို့ ရှေးဦးစွာ သွားသော ရဟန်းသည် ပြာများမှ ပြာကိုစွန့်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သည် အမှိုက် ရှိမှု ဇရုံးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ အကျည်သည် အမှိုက်ရှိမှု အကျည်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိမှု ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်သည် အမှိုက်ရှိမှု တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ဇရုံးစရပ်သည် အမှိုက်ရှိမှု ဇရုံးစရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ကသယ်မှုန်ကို စုရုံးထားရမည်၊ မြေညက်ကို ရေဆွတ်ရမည်၊ ရေချိုးကျင်း၌ ရေကို လောင်းရမည်။

ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် မြေညက်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်း၍ ရွှေမှိုရင်း နောက်မှိုရင်း ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ဝင်ရမည်၊ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို တိုးဝေ့၍ မနေထိုင်အပ်၊ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာ ဖြင့် မတားမြစ်အပ်ကုန်၊ စွမ်းနိုင်မှု ဇရုံးအိမ်၌ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့အား ချေးပွတ်ရမည်။

ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရွှေမှိုရင်း နောက်မှိုရင်း ဖုံးလွှမ်း၍ ထွက်ရမည်၊ စွမ်းနိုင်မှု ရေ၌လည်း မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့အား ချေးပွတ်ရမည်၊ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရွှေ၌ ရေမချိုးအပ်၊ အထက်မှ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးပြီး၍ တက်သော ရဟန်းသည် ဆင်းသော ရဟန်း တို့အား လမ်းပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ နောက်ဆုံးထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ်၌ ညွှန်ဗွက်ထမှု ဆေးကြောရမည်၊ မြေညက်ခွက်ကို ဆေး၍ ဇရုံးအင်းပျဉ်ကို သိမ်း၍ မီးကို ငြိမ်း၍ တံခါးကို ပိတ်၍ ဖဲသွားရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤကား ရဟန်းတို့၏ ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-ဝစ္စကုဋ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၇၃။ ထိုအခါ ဗြာဟ္မဏဇာတ်ရှိသော ရဟန်းတပါးသည် ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးလျှင် “ယုတ်ညံ့၍ အနံ့မကောင်းသော ဤကျင်ကြီးကို မည်သူ သန့်သက်ရေ ဆေးအံ့နည်း” ဟု ဆေးခြင်းငှါ အလိုမရှိ၊ ထိုရဟန်း၏ ဝစ္စမဂ်၌ ပိုလောက်သည် တည်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်း ကို ပြောကြား၏။ ငါ့သျှင် အသို့နည်း သင်သည် ကျင်ကြီး စွန့်ပြီးလျှင် သန့်သက်ရေ မဆေးသလော ဟု မေးကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ မဆေးသည် မှန်၏ဟု ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ် ကြောင့် ရဟန်းသည် ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးလျှင် သန့်သက်ရေ မဆေးဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချ ကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ။ပ။ ရဟန်း သင်သည် ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးလျှင် သန့်သက်ရေမဆေး ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်၏) ။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ ။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးလျှင် ရေရှိလျက် မဆေးပဲ မနေအပ်၊ မဆေး သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ သိတင်ကြီးအစဉ်အတိုင်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏၊ ရဟန်းငယ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ လာကုန်သော်လည်း ကျင်ကြီးသွားလိုလျက် ဆိုင်းငံ့ရကုန်၏၊ ထိုရဟန်း

ငယ်တို့သည် ကျင်ကြီးကို အောင်ရသဖြင့် မူး၍ လဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီးအိမ်၌ ဝီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ဖုက္ကဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ရောက်လာသော အစဉ်အတိုင်း ကျင်ကြီး စွန့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အလွန်လျင်စွာလည်း ကျင်ကြီးအိမ်သို့ ဝင်ကုန်၏။ သင်းပိုင်ကို မရှုလည်း ဝင်ကုန်၏။ ညည်းတွားကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ ဒန်ပူခဲကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ ကျင်ကြီးတွင်း ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ ကျင်ငယ်ခွက် ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏။ ကျင်ငယ်ခွက်၌လည်း တံတွေးကို ထွေးကုန်၏။ ကြမ်းတမ်းသော ကနုတံဖြင့်လည်း သုတ်ကုန်၏။ သုတ်ပြီး ကနုတံကိုလည်း ကျင်ကြီးတွင်း၌ ချကုန်၏။ အလွန်လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်၏။ သင်းပိုင်ကို ပင်မရှုလည်း ထွက်ကုန်၏။ စပ်စပ် အသံပြုလျက်လည်း သန့်သက်ရေဆေးကုန်၏။ သန့်သက်ရေဆေးခွက်၌လည်း ရေကို ချန်ထားကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အလွန်လျင်စွာလည်း ကျင်ကြီးအိမ်သို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ သင်းပိုင်ကို ပင်မရှုလည်း ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ညည်းတွားကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဒန်ပူခဲကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကျင်ကြီးတွင်း ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကျင်ငယ်ခွက် ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကျင်ငယ်ခွက်၌လည်း တံတွေးကို ထွေးကုန်ဘိသနည်း၊ ကြမ်းတမ်းသော ကနုတံဖြင့်လည်း သုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သုတ်ပြီးကနုတံကိုလည်း ကျင်ကြီးတွင်း၌ ချကုန်ဘိသနည်း၊ အလွန်လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း၊ သင်းပိုင်ကို ပင်မရှုလည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း၊ စပ်စပ်အသံပြု၍လည်း သန့်သက်ရေ ဆေးကုန်ဘိသနည်း၊ သန့်သက်ရေဆေးခွက်၌လည်း ရေကို ချန်ထားကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၇၄။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့။ ယင်း ကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည်။

ကျင်ကြီးအိမ်သို့ သွားသော ရဟန်းသည် ပြင်ပ၌ ရပ်လျက် ချောင်းဟန်ရမည်။ အတွင်း၌ ထိုင်နေသော ရဟန်းတို့သည်လည်း ချောင်းဟန်ရမည်။ သင်္ကန်းတန်းဝါး၌၎င်း သင်္ကန်းတန်းကြိုး၌၎င်း သင်္ကန်းကို တင်ပြီးလျှင် မနွေးမလျင် ကျင်ကြီးအိမ်သို့ ကောင်းစွာ ဝင်ရမည်။ အလွန် လျင်စွာမဝင်အပ်။ သင်းပိုင်ကို ပင်မရှု မဝင်အပ်။ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ ခြေနှင်းခုံ၌ ရပ်လျက် သင်းပိုင်ကို ပင်မရမည်။ ညည်းတွားလျက် ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်။ ဒန်ပူခဲလျက် ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်။ ကျင်ကြီးတွင်း ပြင်ပ၌ ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်။ ကျင်ငယ်ခွက် ပြင်ပ၌ ကျင်ငယ်ကို မစွန့်အပ်။ ကျင်ငယ်ခွက်၌ တံတွေးကို မထွေးအပ်။ ကြမ်းတမ်းသော ကနုတံဖြင့် မသုတ်အပ်။ ကနုတံကို ကျင်ကြီးတွင်း၌ မချအပ်။ ကျင်ကြီး

စွန့်ရာ ခြေနှင်းခုံ၌ ရပ်လျက် ဖုံးလွှမ်းရမည်၊ အလွန် လျင်စွာ မထွက်အပ်၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍ မထွက်အပ်၊ သန့်သက်ရေဆေးရာ ခြေနှင်းခုံ၌ ရပ်လျက် သင်းပိုင်ကို ပင့်မရမည်၊ စပ်စပ်အသိပြုလျက် မဆေးအပ်၊ သန့်သက်ရေဆေးရန် ခွက်၌ ရေကို ချန်မထားအပ်၊ သန့်သက်ရေဆေးရာ ခြေနှင်းခုံ၌ ရပ်လျက် ဖုံးလွှမ်းရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို ကျင်ကြီးလိမ်းကျံမှု ဆေးကြောရမည်၊ (သုံးပြီး) ဣန္ဒဝိသုဒ္ဓိ ပြည့်မှု ကနုတံကို စွန့်ရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်၌ အမှိုက်ရှိမှု ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ အကျည်၌ အမှိုက်ရှိမှု အကျည်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ပရိဝုဏ်၌ အမှိုက်ရှိမှု ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်၌ အမှိုက်ရှိမှု တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိမှု သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေလောင်းရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ရဟန်းတို့၏ ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၁-ဥပဇ္ဈာယ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၇၅။ ထိုအခါ အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် အတူနေတပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။

ရဟန်းတို့ အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန် ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ အဘယ်ကြောင့် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း ၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော ဘူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ၎င်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၇၆။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အတူနေတပည့်တို့အား ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်း ကျင့်ဝတ်အတိုင်း အတူနေတပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည်၊ ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

(အတူနေတပည့်သည်) နံနက်စောစောထ၍ ဘိနပ်ချွတ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို လက်ကတော့ စမွယ်တင်၍ အနိပ္ပူကပ်ရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေကို ပေးရမည်၊ နေရာကို ခင်းရမည်၊ ယာဂု ရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂုကို ကပ်ရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ရေပေးပြီး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေပဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သို့မှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် နေရာမှ ထခွဲသော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ရွာသို့ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်၊ ဓါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုက္ကုန်တို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့်တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် နောက်လိုက် ရဟန်းကို အလိုရှိအံ့၊ အဝန်းသုံးပါးကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်း ညီညွတ်စွာ သင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်လျက် ကိုယ်ဝတ် ဒုက္ခဒိုက်ကို ထပ်ပြီးလျှင် ကောင်းစွာရုံ၍ ကမ္မတ်သီးကို တပ်လျက် သပိတ်ကို ဆေးကြောယူငင်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ နောက် လိုက် ရဟန်း ဖြစ်ရာ၏။ ဝေးလွန်းစွာ မသွားအပ်၊ နီးလွန်းစွာလည်း မသွားအပ်၊ သပိတ် လဲလှယ် ခြင်းကို လှမ်းယူရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ စကားပြောဆိုစဉ် အကြား အကြား၌ စကားမပြောအပ်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အာပတ်နှင့် နီးစပ်သော စကားကို ပြောဆိုခဲ့သော် တားမြစ်ရမည်။

ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်လာသော် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်။ ကျောင်းဝတ် သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဆွမ်းခံဝတ် သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ သင်္ကန်းသည် ချွေး စွတ်အံ့၊ တခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်သည်ရှိသော် “အလယ်၌ ခေါက်ရိုးမကျိုးပါစေလင့်” ဟု နှလုံးသွင်း လျက် လက်လေးသစ် အနားကို လျော့၍ ‘ရွှေ့ရှား၍’ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်အတွင်း ၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည်လည်း စားလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ဆက် ကပ်ရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို သောက်ရေဖြင့် ပန်ကြားရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ရေကို ပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိမခိုက်မိစေပဲ ဆေးကြောသုတ်သင် လျက် ရေမရှိအောင်ပြုပြီး တခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို၎င်း အင်းပျဉ်အောက်ကို၎င်း စမ်းသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရ မည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်း ကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို (ပွတ်တိုက်၍) ထိုမှာဖက်က အစွန်းကို ဤမှာဖက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ထသည်ရှိသော် နေရာကို ခေါ် ခံထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို သိုမှို သိမ်းဆည်းရမည်။ ထိုနေရာ၌ အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည့် ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေအေးဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေပူဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှုန်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်၊ မြေညက် ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကိုယူ၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွား၍ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကသယ်မှုန်ကို ပေးရမည်၊ မြေညက်ကို ပေးရမည်။ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင် သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရွှေမှုငင်း နောက်မှငင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ပိုးလှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ သီတင်းကြီး ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝေ့၍ မနေထိုင်အပ်၊ သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်၊ ဇရုံးအိမ်၌ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား မီးညှိခြင်း မသော အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကိုယူ၍ ရွှေမှုငင်း နောက်မှငင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ပိုးလှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေ၌လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား (ချေးတွန်းခြင်း စသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေမရှိအောင်ပြု၍ သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်။ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်။ ကိုယ်ဝတ် ဒုက္ကဋ်ကို ပေးရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့၍ ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။ အကယ်၍ သင်ယူစေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ သင်ယူရမည်။ မေးမြန်းစေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ မေးမြန်းရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနေသော ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို ရှိရှိသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေပဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို ရှိရှိသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေပဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲအတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ကျောင်း၌ ပိုး အိမ်ပင့်ကူ မျှင်ရှိ ၊ ဝိဇာန်မျက်နှာကြက်မှစ၍ ပယ်ရှားရမည်။ လေသွန်တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ်ပွတ်တိုက်ရမည်။

ရွှေနီ စသည်ဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော နံရံသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသောအဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော မြေသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ် မပြုအပ်သော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ “ကျောင်းကို မြူမတက်စေလင့်” ဟု (နှလုံးထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်။ အမှိုက်တံမြက်ချေးကို ရရုံး၍ သင့်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန်ပြန်ခင်းထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် စင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရှိရှိသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေပဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရှိရှိသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေပဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ ထွေးခံကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တဖန် ပြန်ထားရမည်။ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို ၎င်း အင်းပျဉ်အောက်ကို ၎င်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်းမရှိသောမြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည်

လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကိုကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဖက်က အစွန်းကို ဤမှာဖက်မှ အရွေ့ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

အရွေ့အရပ်မှ မြှင့်တင်သော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရွေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက်အရပ်မှ မြှင့်တင်သော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြှင့်တင်သော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြှင့်တင်သော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင် မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသောအခါဖြစ်မှ နေအခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ရမည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ရမည်။ ပူအိုက်သောအခါဖြစ်မှ နေအခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ထား ရမည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ တံခါးမခံ 'ရေချိုးအံ့'သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမခံကို တံမြက်လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာစရပ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာစရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ သော န်ရေမရှိအံ့သော န်ရေကို တည်ထားရမည်၊ သုံးရေမရှိအံ့သုံးရေကို တည်ထားရမည်။ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ပျောက်ငြိမ်း စေရမည်၊ သူတပါးကိုသော်လည်း ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တထူးစကားကို မူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ'သည်အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ပယ်ပျောက်ရမည်၊ သူတပါးကိုသော်လည်း ပယ်ပျောက်စေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား တထူးစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား မှားသောအယူသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဖြေရှင်းရမည်၊ သူတပါးကိုသော်လည်း ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား တထူးစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက် သည် ဖြစ်၍ ပရိဝါသ် နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော် သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လက် ပြုရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော် သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို အရင်းသို့ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လက် ပြုရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့ လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လက် ပြုရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို အဗ္ဘာန်သွင်းပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လက် ပြုရမည်။ သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တဇ္ဇနိယကံ ဂိုဏ်း နိယထာကံဂိုဏ်း ပဗ္ဗာဇနိယကံဂိုဏ်း ပဋိသာရဏိယကံဂိုဏ်း ဥက္ကေပနိယကံဂိုဏ်း ပြုလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ကံမပြုပါအံ့နည်း ပေါသောကံသို့မူလည်း ညွတ်စေရပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လက် ပြုရမည်။ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား သံဃာတော်သည် တဇ္ဇနိယကံဂိုဏ်း နိယထာကံဂိုဏ်း ပဗ္ဗာဇနိယ ကံဂိုဏ်း၊ ပဋိသာရဏိယကံဂိုဏ်း ဥက္ကေပနိယကံဂိုဏ်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်

သည် “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွှေးကိုမူလည်း အမျက်ဒေါသကိုမူလည်း ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်အံ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာတော်သည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လက် ပြုရမည်။

အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဖွပ်လျှော်ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်ရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လက် မူလည်း ပြုရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ချုပ် ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လက်မူလည်း ပြုရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ဆိုးရည် ကို ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ကျိုရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လက်မူလည်း ပြုရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဆိုးရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လက်မူလည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်းဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်း စွာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆိုးရမည်။ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားအပ်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို မပန်ကြားပဲ အချိုသောသူအား သပိတ်ကို မပေးအပ်၊ အချိုသောသူ၏ သပိတ်ကို မယူအပ်၊ အချိုသော သူအား သင်္ကန်းကို မပေးအပ်၊ အချိုသောသူ၏ သင်္ကန်းကို မယူအပ်၊ အချိုသောသူအား သင်္ကန်းပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ကို မပေးအပ်၊ အချိုသောသူ၏ ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ကို မယူအပ်၊ အချိုသောသူ၏ ဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်အပ်၊ အချိုသောသူကို မိမိဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်စေအပ်၊ အချိုသောသူ၏ အမှုခပ်သိမ်းကို မပြုအပ်၊ အချိုသောသူကို (ချေးတွန်းခြင်း စသော) အမှုခပ်သိမ်းကို မပြုစေအပ်၊ အချိုသောသူ၏ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုအပ်၊ အချိုသောသူကို မိမိအမှုကြီးငယ်ကို မပြုစေအပ်၊ အချိုသောသူ၏ နောက်လိုက် ရဟန်း မဖြစ်အပ်၊ အချိုသောသူကို နောက်လိုက် ရဟန်း မယူအပ် (မခေါ်အပ်)၊ အချိုသောသူ၏ ဆွမ်းကို မဆောင်အပ်၊ အချိုသောသူကို မိမိဆွမ်းကို မဆောင်စေအပ်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို မပန်ကြားပဲ ရွာတွင်းသို့ မဝင်အပ်၊ သုသာန်သို့ မသွားအပ်၊ အရပ်တပါးသို့ ဖဲမသွားအပ်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အကယ်၍ နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ အနာမှထခြင်း ပျောက်ခြင်းကို ငိုလင့်ရမည် ‘စောင့်ဆိုင်းရမည်’။ ဤကား အတူနေ တပည့်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အတူနေတပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂-အတူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၇၇။ ထိုအခါ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလို နည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့ သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန် ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၇၇။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့အား အတူနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည်။

ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ဆရာသည် အနီးနေတပည့်ကို သင်ယူခြင်း မေးမြန်းခြင်း သွန်သင်ဆုံးမခြင်းတို့ဖြင့် သဂြိုဟ်ခါးမြင့်အင်၏။ ဆရာအား သပိတ်ရှိ၍ အနီးနေတပည့်အား သပိတ်မရှိအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အနီးနေတပည့်အား သပိတ်ကို ပေးရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်အား သပိတ်ဖြစ်ပါ အံ့နည်း” ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာအား သင်္ကန်းရှိ၍ အနီးနေတပည့်အား သင်္ကန်းမရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေ တပည့်အား သင်္ကန်းကို ပေးရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်အား သင်္ကန်းဖြစ်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ‘ကြောင့်ကြခြင်းကိုမူလည်း’ ပြုရမည်။ ဆရာအား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ ရှိ၍ အနီးနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ ကို ပေးရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ ဖြစ်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေတပည့်သည် နာဖျားအံ့၊ နံနက်စောစောထ၍ ဒန်ပူကို ပေးရမည်၊ မျက်နှာ သစ်ရေကို ပေးရမည်၊ နေရာကို ခင်းရမည်။ အကယ်၍ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂုကို ပေးရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော အတူနေတပည့်အား ရေပေးပြီး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေပဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ အနီးနေတပည့် သည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်။ ထိုနေရာသည် အခိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်းရမည်။

အနီးနေ တပည့်သည် ရွာသို့ အကယ်၍ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ဂိုယ်ဝတ် ဒူးကုန်တို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့်တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

“ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသောအခါ ပြန်လာအံ့” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းယျှင် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ရွာပတ်သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့် စွာ မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်သည်ရှိသော် အလယ်၌ ခေါက်ရိုးကျိုးသည် မဖြစ်စေလင့် ဟု (နှလုံးသွင်းလျက်) လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ ‘ရွှေ့ ရှား၍’ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရ မည်၊ သင်္ကန်းခေါက်အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍ အနီးနေ တပည့်သည်လည်း စားလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ပေးရမည်၊ အနီးနေ တပည့်ကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော အနီးနေ တပည့် အား ရေကိုပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေပဲ ဆေးကြော သုတ်သင်လျက် ရေမရှိအောင်ပြု၍ တခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို၎င်း အင်းပျဉ်အောက်ကို၎င်း စမ်းသတ်၍ သပိတ်ကို

ထားရမည်။ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဖက်က အစွန်းကို ဤမှာဖက်မှ အချောပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အနီးနေ တပည့်ထသည်ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သို့မိုးသိမ်းဆည်းရမည်။ ထို နေရာသည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

အနီးနေ တပည့်သည် ရေချိုးလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေအေးဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေပူဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

အနီးနေ တပည့်သည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှုန့်ကို ရေဖြင့်လုံးရမည်။ မြေညက် ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကိုယူ၍ သွားပြီးနောက် ဇရုံးအိမ်၌ အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ကသယ်မှုန့်ကို ပေးရမည်။ မြေညက်ကို ပေးရမည်။ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သောဆရာသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေ့မှ၎င်း နောက်မှ၎င်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝေ့၍ မနေထိုင်အပ်။ သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်။ ဇရုံးအိမ်၌ အနီးနေတပည့်အား (မီးညိုခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေ့မှ၎င်း နောက်မှ၎င်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေ၌လည်း အနီးနေတပည့်အား (ချေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ရေချိုး ပြီးသော ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေမရှိအောင်ပြု၍ သင်းပိုင်ကိုဝတ်လျက် အနီးနေ တပည့်၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်။ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်။ ကိုယ်ဝတ် ဒုက္ကုဋ်ကို ပေးရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူလျက် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ အနီးနေ တပည့်ကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။

အနီးနေ တပည့်နေသောကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။။။ သန့်သက်ရေအိုး၌ အကယ်၍ ရေမရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

အနီးနေ တပည့်အား မဇ္ဈလျော်ခြင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်။ (သူ တပါးကိုသော်လည်း) ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်။ တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောစေရမည်။ အနီးနေ တပည့်အား တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွဲသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ပယ်ဖျောက်ရမည် (သူတပါးကို သော်လည်း) ပယ်ဖျောက်စေရမည်။ ထိုအနီး နေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့်အား မှားသောအယူသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ဖြေရှင်းရမည်။ (သူတပါးကိုသော်လည်း) ဖြေရှင်းစေရမည်။ ထိုအနီးနေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့် သည် ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့ လျှင် သံဃာတော်သည် အနီးနေတပည့်အား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လက် ပြုရမည်။ အနီး နေ တပည့်သည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာ

တော်သည် အနီးနေတပည့်ကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေ တပည့်သည် မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အနီးနေ တပည့်အား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေ တပည့်သည် အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အနီးနေ တပည့်ကို အဗ္ဗာန်သွင်းပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။

သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား တဇ္ဇနိယကံကို၎င်း၊ နိယဿကံကို၎င်း၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံကို၎င်း၊ ပဋိသာရဏိယကံကို၎င်း၊ ဥက္ကေပနိယကံကို၎င်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အနီးနေတပည့်အား ကံမပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါ့သောကံသို့မူလည်း ညွတ်စေရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။

ထိုအနီးနေ တပည့်အား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို၎င်း၊ နိယဿကံကို၎င်း၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံကို၎င်း၊ ပဋိသာရဏိယကံကို၎င်း၊ ဥက္ကေပနိယကံကို၎င်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွေးကိုမူလည်း အမျက်ဒေါသကိုမူလည်း ချပါအံ့နည်း၊ ကံမှ ထွက်မြောက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ဖွပ်လော့” ဟု ပြောကြားရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်စေရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ချုပ်လော့” ဟု ပြောကြားရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်စေရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ကျိုလော့” ဟု ပြောကြားရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုစေရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကိုလည်း ပြုရမည်။ အကယ်၍ အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ဆိုးလော့” ဟု ပြောကြားရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးစေရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကိုလည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်းဆိုလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမဲမသွားအပ်၊ အနီးနေတပည့်သည် နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်လမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုအနီးနေတပည့်၏ အနာမူ ကခြင်း ပျောက်ခြင်းကို ငဲ့လင့်ရမည် ‘စောင့်ဆိုင်းရမည်’။ ရဟန်းတို့ ဤကား ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၏ အတူနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဥပဇ္ဈာန်ဆရာတို့သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဓုတိယအစစ်၊ ပြီး၏။

၁၃-အာစရိယဝတ်ကို ပြခြင်း

၃၇၉။ ထိုအခါ အနီးနေ တပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ်ကြောင့် အနီးနေ တပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အနီးနေတပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန် ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းဝံ့ကို—

၃၇၀။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အနီးနေတပည့်တို့အား ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အနီးနေတပည့်တို့ ကျင့်ရမည်၊ ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

(အနီးနေ တပည့်သည်) နံနက်စောစောထ၍ ဘိနပ်ချွတ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ဗယ်တင်၍ ဒန့်ပူကပ်ရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေကပ်ရမည်၊ နေရာခင်းရမည်၊ အကယ်၍ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂု ဆက်ကပ်ရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော ဆရာအား ရေကပ်ပြီး ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေပဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ ဆရာသည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်။ အကယ်၍ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

ဆရာသည် အကယ်၍ ရွာသို့ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူ ရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်တို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်။ ဆေးကြော၍ ရေနှင့် တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

ဆရာသည် နောက်လိုက်ရဟန်းကို အလိုရှိအံ့၊ အဝန်းသုံးပါးကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်းညီညွတ်စွာ သင်းပိုင်ကိုဝတ်၍ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်လျက် ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ်တို့ကို ထပ်ပြီးလျှင် ကောင်းစွာရုံ၍ ကမ္ဗတ်ဝါးကို တပ်လျက် သပိတ်ကို ဆေးကြောယူငင်၍ ဆရာ၏ နောက်လိုက်ရဟန်းဖြစ်ရာ၏၊ ဝေးလွန်းစွာ မသွားအပ်၊ နီးလွန်းစွာလည်း မသွားအပ်၊ သပိတ်လဲလှယ်ခြင်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ဆရာ စကား ပြောဆိုစဉ် အကြားကြား၌ စကားမပြောအပ်၊ ဆရာသည် အာပတ်နှင့် နီးစပ်သော စကား ကို ပြောဆိုခဲ့သော် တားမြစ်ရမည်။

ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်လာသော် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဆွမ်းခံဝတ် သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစုတ်အံ့၊ တခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်။ သင်္ကန်းကို ခေါက်သည်ရှိသော် “အလယ်၌ ခေါက်ရိုးကျိုးသည် မဖြစ်စေလင့်” ဟု နှလုံးသွင်းလျက် လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ ‘ရွှေ့ရှား၍’ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက် အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

အကယ်၍ ဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဆရာသည်လည်း စားလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်ရမည်၊ ဆရာကို သောက်ရေဖြင့် ပန်ကြွားရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော ဆရာအား ရေကိုပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေပဲ ဆေးကြောသုတ်သင်လျက် ရေမရှိ အောင် ပြုပြီး တခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တဖက်ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို၎င်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကို၎င်း၊ စမ်းလပ်၍ သပိတ်ကို ထားရ

မည်။ အခင်းမရှိသောမြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို (ပုတ်တိုက်၍) ထိုမှာဖက်က အစွန်းကို ဤမှာဖက်မှ အစွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

ဆရာ ထသည်ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းရမည်။ အကယ်၍ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

ဆရာသည် ရေချိုးလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ အကယ်၍ ရေအေးဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ အကယ်၍ ရေပူဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

ဆရာသည် အကယ်၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှုန်ကို ရေဖြင့်လုံးရမည်။ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကိုယူ၍ ဆရာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွား၍ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ကသယ်မှုန်ကို ပေးရမည်။ မြေညက်ကို ပေးရမည်။ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရွှေမှိုင်း နောက်မှိုင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။

သီတင်းကြီး ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝေ ၍ မနေထိုင်အပ်။ သီတင်းငယ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်။ ဇရုံးအိမ်၌ ဆရာအား (မီးညှိခြင်း စသော) အမှုခင်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရွှေမှိုင်း နောက်မှိုင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေချိုးရာ၌လည်း ဆရာအား (ချေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခင်သိမ်းကို ပြုရမည်။

ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းသည် ဆရာ၏ ရှေးဦးစွာတက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေမရှိအောင် ပြု၍ သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက် ဆရာ၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်။ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်။ ကိုယ်ဝတ်ဒုက္ခကို ပေးရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကိုယူပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ ဆရာကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။ အကယ်၍ သင်စေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ သင်ယူရမည်။ မေးမြန်းစေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ မေးမြန်းရမည်။

ဆရာနေသော ကျောင်းသည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင် ရှင်းလင်းရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို ရှိရှိသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေပဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို ရှိရှိသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်စေပဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ မိုဏ်တံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ မြေအင်းကို ခင်းမြဲတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူမျှင် ရှိအံ့၊ ဗိတားနုမျက်နှာကြက်မှ စ၍ ဖယ်ရှားရမည်။ လေသွန်တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ် ပွတ်တိုက်ရမည်။

ရွေးနှိစသည်ဖြင့် ပြေပြစ်စွာ ပြုအပ်သော နံရံသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီး လျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော မြေသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်း ကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ် မပြုအပ်သော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ “ကျောင်း ကို မြို့မတက်စေလင့်” ဟု (နုလုံးထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်။ တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာ အရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တဖန် ပြန်ခင်းထားရ မည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်းနေရာ၌ တဖန် ပြန်ထား ရမည်။ ညောင်စောင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရှိရှိသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါး ရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်မိစေပဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို နေ လှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရှိရှိသေသေ ပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက် မိစေပဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။

ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကိုနေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထား ရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တဖန် ပြန်ခင်းထား ရမည်။

ထွေးခံကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်းနေရာ၌ တဖန် ပြန်ထားရမည်။ နိရာတံကဲပျဉ်ကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်းနေရာ၌ တဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို၎င်း အင်းပျဉ်အောက်ကို၎င်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကိုကိုင်၍ လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာ ဖက်က အစွန်းကို ဤမှာဖက်မှ အရွေ့ပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အရွေ့အရပ်မှ မြှူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရွေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက်အရပ်မှ မြှူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြှူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြှူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသောအခါဖြစ်မှ နေအခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ထားရမည်။ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ရမည်။ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မှ နေအခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ တံခါးမုခ် (ရေချိုးအံ့) သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာစရပ်သည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာစရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အကယ်၍ အမှိုက် ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ အကယ်၍သောက်ရေမရှိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထား ရမည်။ သုံးရေမရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်။ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

ဆရာအား မဗ္ဗေလျော်ခြင်းသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ သူတပါးကိုသော်လည်း ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ ထိုဆရာအား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဆရာအား တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစ္စသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ပယ်ဖျောက်ရမည်၊ သူတပါးကိုသော်လည်း ပယ်ဖျောက်စေရမည်၊ ထိုဆရာအား တရားစကားကို မူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဆရာအား မှားသော အယူသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ဖြေရှင်းရမည်၊ သူတပါးကိုသော်လည်း ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုဆရာအား တရားစကားကို မူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဆရာသည် ဂရုဏာအာပတ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာအား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ အံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ ဆရာသည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ အကယ်၍ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာကိုအရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ ဆရာသည် မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့ လျှင် သံဃာသည် ဆရာအား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ ဆရာသည် အဗ္ဗာန် သွင်းခြင်းငှါ အကယ်၍ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာကို အဗ္ဗာန်သွင်းပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ သံဃာသည် ဆရာအား တဇ္ဇနိယကံကို၎င်း နိယဿ ကံကို၎င်း ပဗ္ဗာဇနိယကံကို၎င်း ပဋိသာရဏိယကံကို၎င်း ဥက္ကေပနိယကံကို၎င်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည်ဆရာအား ကံမပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါသော ကံသို့မူ လည်း ညွတ်စေရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ ထိုဆရာအား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို၎င်း နိယဿကံကို၎င်း ပဗ္ဗာဇနိယကံကို၎င်း ပဋိသာရဏိယကံကို၎င်း ဥက္ကေပနိယကံကို၎င်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် ဆရာသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာနတည်း ဟူသော အမွေးကို မူလည်း ‘အမျက်ဒေါသကိုမူလည်း’ ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်အံ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုက်ကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။

အကယ်၍ ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ဖွပ်လျှော်ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်ရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ချုပ်ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို မူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည်ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ကျိုရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကို မူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ဆိုးရမည်။ “အဘယ် သို့လျှင် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်း ဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စီမံ ဖဲမသွားအပ်။

ဆရာကို မပန်ကြားပဲ အချိုသော သူအား သပိတ်ကို မပေးအပ်၊ အချိုသော သူ၏ သပိတ်ကို မယူအပ်၊ အချိုသော သူအား သင်္ကန်းကို မပေးအပ်၊ အချိုသော သူ၏ သင်္ကန်းကို မယူအပ်၊ အချို သော သူအား ပရိက္ခရာ အသုံးအဆောင် ကို မပေးအပ်၊ အချိုသော သူ၏ ပရိက္ခရာ အသုံးအဆောင် ကို မယူအပ်၊ အချိုသောသူ၏ ဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်အပ်၊ အချိုသောသူကို မိမိဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ် စေအပ်၊ အချိုသော သူ၏ အမူခပ်သိမ်းကို မပြုအပ်၊ အချိုသော သူကို (ချေးတန်းခြင်း စသော) အမူခပ်သိမ်းကို မပြုစေအပ်၊ အချိုသော သူ၏ အမူကြီးငယ်ကို မပြုအပ်၊ အချိုသော သူကို မိမိအမူ ကြီးငယ်ကို မပြုစေအပ်၊ အချိုသော သူ၏ နောက်လိုက် ရဟန်း မဖြစ်အပ်၊ အချိုသော သူကို နောက်

လိက်ရဟန်း မယူအပ် 'မခေါ်အပ်'၊ အချို့သော သူ၏ ဆွမ်းကို မဆောင်အပ်၊ အချို့သော သူ့ကို မိမိဆွမ်း ကို မဆောင်စေအပ်၊ ဆရာကို မပန်ကြားပဲ ရွာတွင်းသို့ မဝင်အပ်၊ သုသာန်သို့ မသွားအပ်၊ အရပ်တပါးသို့ ဖဲမသွားအပ်၊ ဆရာသည် အကယ်၍ နှာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုဆရာ၏ အနာမှ ထခြင်း 'ပျောက်ခြင်း'ကို စောင့်ဆိုင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အနီးနေ တပည့်တို့၏ ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်တည်း၊ ယင်း ကျင့်ဝတ် အတိုင်း အနီးနေ တပည့်ဘို့သည် ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၄-အန္တေဝါသိကဝတ်ကို ပြခြင်း

၃၀၁။ ထိုအခါ ဆရာတို့သည် အနီးနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ်ကြောင့် ဆရာတို့သည် အနီးနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာမကျင့်ကုန်ဘိသနည်း" ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာ ကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဆရာတို့သည် အနီးနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန် ဟူသည် မှန်သလော" ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

၃၀၂။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆရာတို့အား အနီးနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆရာတို့သည် အနီးနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည်။

ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ဆရာသည် အနီးနေတပည့်ကို သင်ယူခြင်း မေးမြန်းခြင်း သွန်သင်ဆုံးမခြင်းဖြင့် သဂြိုဟ်ချီးမြှင့်ရမည်၊ အကယ်၍ ဆရာအား သပိတ်ရှိ၍ အနီးနေ တပည့်အား သပိတ် မရှိအံ့၊ ဆရာ သည် အနီးနေ တပည့်အား သပိတ်ကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်အား သပိတ် ဖြစ်ပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လက်မူလည်း ပြုရမည်။ အကယ်၍ ဆရာအား သင်္ကန်းရှိ၍ အနီးနေ တပည့်အား သင်္ကန်းမရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေ တပည့်အား သင်္ကန်းကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်အား သင်္ကန်း ဖြစ်ပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လက်မူလည်း 'ကြောင့်ကြခြင်းကိုလည်း' ပြုရမည်။ အကယ်၍ ဆရာအား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ရှိ၍ အနီးနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ဖြစ်ပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လက်မူလည်း ပြုရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေ တပည့်သည် နှာဖျားအံ့၊ နံနက်စောစောထ၍ ဒန်ပူကို ပေးရမည်၊ မျက်နှာ သစ်ရေကို ပေးရမည်၊ နေရာကို ခင်းရမည်၊ အကယ်၍ ယာဂု ရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂုကို ပေးရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော အနီးနေတပည့်အား ရေပေးပြီး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေပဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ အနီးနေ တပည့် သည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ အကယ်၍ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာ ကို တံမြက်လှည်းရမည်။

ဇရိုးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကိုခင်းထားရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုး၊ ခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ အနီးနေတပည့်ကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။

အနီးနေ တပည့်နေသော ကျောင်းသည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင် ရှင်းလင်း ရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ပ။ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

အနီးနေ တပည့်အား မမေ့လျော့ခြင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်။ သူတပါး ကိုသော်လည်း ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်။ ထိုအနီးနေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြော ရမည်။ အနီးနေတပည့်အား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ'သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် ပယ်ဖျောက်ရမည်။ သူတပါးကိုသော်လည်း ပယ်ဖျောက်စေရမည်။ ထိုအနီးနေ တပည့်အား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့်အား မှားသောအယူသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် ဖြေရှင်းရမည်။ သူတပါးကိုသော်လည်း ဖြေရှင်းစေရမည်။ ထိုအနီးနေတပည့်အား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည့်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်ကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်ကို အဗ္ဗာန်သွင်းပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား တဇ္ဇနိယကံကို၎င်း နိယဿကံကို၎င်း ပဗ္ဗာဇနိယကံကို၎င်း ပဋိသာရဏိယကံကို၎င်း ဥက္ခေပနိယကံကို၎င်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာ သည် အနီးနေတပည့်အား ကံမပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါသောကံသို့မူလည်း ညွတ်စေရပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ ထိုအနီးနေ တပည့်အား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို၎င်း နိယဿကံကို၎င်း ပဗ္ဗာဇနိယကံ ကို၎င်း ပဋိသာရဏိယကံကို၎င်း ဥက္ခေပနိယကံကို၎င်း ပြုအပ်ပြီးသည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ် သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွှေးကိုမူလည်း 'အမျက်ဒေါသကိုမူလည်း' ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုက်ကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "ဤသို့ ဖွပ် လော့" ဟု ပြောကြားရမည်။ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်စေရပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လကို ပြုရမည်။ အကယ်၍ အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "ဤသို့ ချုပ်လော့" ဟု ပြောကြားရမည်။ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်စေရပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်၏ ဆိုးရားကို ကျီသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "ဤသို့ ကျီလော့" ဟု ပြောကြားရမည်။ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျီစေရပါအံ့နည်း" ဟု လှုံ့လကိုလည်း ကြောင့်ကြခြင်းကိုလည်း ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည်

ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ဆိုးလော့” ဟု ပြောကြားရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးစေရပါအံ့နည်း” ဟု လှုံ့လှုံ့လည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်းဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်။ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်ငမိ ဖဲမသွားအပ်။ အနီးနေ တပည့်သည် နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်။ ထိုအနီးနေ တပည့်၏ အနာပျောက်သည်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အနီးနေ တပည့်တို့၌ ဆရာတို့ ကျင့်ရမည့် ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်း ကျင့်ဝတ် အတိုင်း ဆရာတို့သည် အနီးနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အဋ္ဌမဝတ္ထုကုန္ဒက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုသည် ငါးဆယ့် ငါးခုတို့တည်း၊ ကျင့်ဝတ်သည် တဆယ့်လေးခုတည်း။

ထို ဝတ္ထုကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်—

ဘိနပ်စီးခြင်း၎င်း ထီးဆောင်းခြင်း၎င်း ဦးခေါင်းပြုခြင်း၎င်း ဦးခေါင်း၌တင်ခြင်း၎င်း သောက် ရေ၎င်း ရှိမခိုးခြင်း၎င်း မမေးခြင်း၎င်း မြွေ၎င်း သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၎င်း။

ဘိနပ်ချွတ်ခြင်း၎င်း ထီး၎င်း ပခုံး၎င်း မနှေးမလျှင် (ဝင်ခြင်း) ၎င်း ဖဲသွားခြင်း၎င်း သပိတ် သင်္ကန်းကို ချခြင်း၎င်း သင့်ရာနေရာ၎င်း မေးမြန်းခြင်း၎င်း။

ရေလောင်းခြင်း၎င်း ဆေးခြင်း၎င်း အဝတ်ခြောက် အဝတ်စိုဖြင့် ဘိနပ်ကို သုတ်ခြင်း၎င်း သီတင်းကြီး၎င်း သီတင်းငယ်၎င်း မေးမြန်းခြင်း၎င်း နေဘူးခြင်း၎င်း ဆွမ်းခံရွာ၎င်း။

သေက္ခသမ္ပတိတိုင်း ကျင်ကြီးဌာန၎င်း သောက်ရေ၎င်း သုံးရေ၎င်း တောင်ဝှေး၎င်း ကတိက ဝတ်၎င်း ထို့ပြင် အချိန်၎င်း တခဏ၎င်း အမှိုက်၎င်း မြေအခင်းကို ထုတ်ခြင်း၎င်း။

ညောင်စောင်းခြေခံ၎င်း ဘုံလျှို ‘ဖို’၎င်း အုံး၎င်း ညောင်စောင်း၎င်း အင်းပျဉ်၎င်း ထွေး ခံ၎င်း တံကဲပျဉ်၎င်း အထက်ပိုင်း၎င်း အထောင့်၎င်း ဂွေ့နို၎င်း အမည်း၎င်း မချယ်ခြင်း၎င်း။

အမှိုက်၎င်း မြေအခင်း၎င်း ညောင်စောင်းခြေခံ၎င်း ညောင်စောင်း၎င်း အင်းပျဉ်၎င်း ဘုံလျှို ‘ဖို’ ၎င်း နိုသီဒိုင် အခင်း၎င်း ထွေးခံ၎င်း တံကဲပျဉ်၎င်း။

သပိတ် သင်္ကန်း၎င်း မြေ၎င်း ထိုဖက်မှ အစွန်း၎င်း ဤဖက်မှ အခေါက်၎င်း အရွှေဖက်မှ လာ သောလေ၎င်း အနောက်ဖက်မှ လာသောလေ၎င်း မြောက်ဖက်မှ လာသောလေ၎င်း ထိုမှ တပါး တောင်ဖက်မှ လာသောလေ၎င်း။

အေးသောအခါ ပူသောအခါ၎င်း နေ့ညဉ့်၎င်း ပရိဝုဏ်၎င်း တံခါးမုခ်၎င်း စည်းဝေးရာရပ် ၎င်း မီးတင်းကုပ်၎င်း ကျင်ကြီးအိမ်တို့၌ ကျင့်ဝတ်၎င်း။

သောက်ရေ သုံးရေ သန့်သက်ရေတို့၌ အိုး၎င်း ဥပမာပုံတို့ဖြင့် ပုခိုင်းရှည်အပ်သော မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤခရီးသည်ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

နေရာမခင်းခြင်း၎င်း ရေမတည်ခြင်း၎င်း ခရီးဦးမကြိုခြင်း၎င်း သောက်ရေဖြင့် မမေးခြင်း
၎င်း ရှိမခိုးခြင်း၎င်း နေရာမခင်းခြင်း၎င်း သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သီတင်းကြီးနေရာ၎င်း ရေတည်ခြင်း၎င်း ခရီးဦးကြိုခြင်း၎င်း သောက်ရေ၎င်း ဘိနပ်၎င်း သင့်
သော နေရာ ရှိခိုးခြင်း၎င်း နေရာခင်းခြင်း၎င်း။

နေဘူးခြင်း၎င်း ဆွမ်းခံရွာ သေက္ခသမ္ပတိ၎င်း ကျင်ကြီးငှာနု၎င်း သောက်ရေ သုံးရေ၎င်း
တောင်ဝှေး ကတိကဝတ်၎င်း အခါ၎င်း သီတင်းငယ်၏ နေထိုင်ခြင်း၎င်း။

ရှိခိုးစေခြင်း၎င်း ပြောခြင်း၎င်း အောက်(ဆိုပြီး)အတိုင်းနည်းတူ ဆောင်ရာ၏။ လှည်းမူးနှင့်
တူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကျောင်းနေ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပြတော်မူ၏။

ခရီးသည် ရဟန်းတို့၎င်း သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာ၎င်း ဖွင့်ခြင်း၎င်း မပန်ကြားခြင်း၎င်း ပျက်
စီးခြင်း၎င်း မလုံခြုံခြင်း၎င်း သီလကို ချစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သိမ်းဆည်း၍၎င်း ပိတ်၍၎င်း ရဟန်းကိုဖြစ်စေ သာမဏေကိုဖြစ်စေ အရံစောင့်ကိုဖြစ်စေ
ဥပါသကာကိုဖြစ်စေ ပန်ကြား၍သာလျှင် ဖဲသွားရာ၏။

ကျောက်ခဲဘို့၌ အစုအပုံကို သိမ်းဆည်းရာ၏။ ပိတ်ခြင်း၎င်း စွမ်းနိုင်မှု ကြောင့်ကြပြုရာ၏။
မိုးမစိုရာ၌ ထိုအတူ၎င်း။

အလုံးစုံ မိုးစိုခြင်း၎င်း ရွာဘို့ ဆောင်ခြင်း၎င်း လွင်တီးခေါင်၌ ထိုအတူ၎င်း ထုပ် လျှောက်
အင်္ကျီတို့ကား ကြွင်း(ကျန်)ကုန်ရာ၏ ဟူသော နှလုံးသွင်း၎င်း ခရီးသည် ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်
တည်း။

ဝမ်းမမြေ့ကပ်ခြင်း၎င်း မထေရ်ကြီး၎င်း ချွန်ထားခဲ့ခြင်း၎င်း လေးပါး ငါးပါးတို့၎င်း ကျင်ကြီး
နှိပ်စက်ခြင်း၎င်း မိန်းမော မေ့မြောခြင်း၎င်း ဤကား အနုမောဒနာပြုရာ၌ကျင့်ဝတ်တည်း။

ဆဗ္ဗဂိုရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ကုန်၍ မကောင်းသဖြင့် ရုံကုန်၍ အသွင်အပြင်
မရှိကုန်ပဲ ရှောင်သွားခြင်း၎င်း မထေရ်ကြီးတို့ကို တိုးဝှေ့ခြင်း၎င်း။

ရဟန်းငယ်တို့၎င်း သင်္ကန်းကြီး၎င်း သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကြခြင်း၎င်း
အဝန်းသုံးပါးကို(အဝန်းညီစွာ)ဝတ်ခြင်း၎င်း ခါးပန်း၎င်း အထပ်၎င်း ကမ္မတ်သီး၎င်း။

ရှောင်မသွားခြင်း၎င်း ဖုံးလွှမ်းခြင်း၎င်း (ဣန္ဒြေကို)ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်း၎င်း မျက်လွှာ
ချခြင်း၎င်း (သင်္ကန်းကို) ပင့်မခြင်း၎င်း ပြင်းစွာရယ်ခြင်း၎င်း နည်းသောအသံ၎င်း လှုပ်ခြင်း
သုံးမျိုးတို့၎င်း။

ခါးထောက်ခြင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်း၎င်း ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်းခြင်း၎င်း ဖုံးလွှမ်းခြင်း ဣန္ဒြေကို
ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်း၎င်း ပျံ့လွင့်သော စိတ်မှိုလျက် ပြင်းစွာ ရယ်ခြင်း၎င်း နည်းသော အသံ
၎င်း လှုပ်ခြင်းသုံးမျိုးတို့၎င်း။

ခါးထောက်ခြင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်း အာယောဂပတ်ဖွဲ့ခြင်း၎င်း တိုးဝှေ့၍ နေရာ၌ မနေရာ၊
တက်၍ရေ၌ နှိမ်၍ (ရေကို)သွန်းလောင်းခြင်း၎င်း။

အနီး(အပါး)၎င်း သင်္ကန်းကြီး၎င်း ဆွမ်းကို ခံရာ၏။ ဟင်း၎င်း လက်သုတ်၎င်း(ရဟန်း)အား
လုံးအား သပိတ် အနားရေးနှင့် အညီအမျှ၎င်း။

ရှိသောစွာ သပိတ်အမှတ်သညာ မရှိခြင်း၎င်း အစဉ်အတိုင်း၎င်း ဟင်းနှင့် ညီမျှခြင်း၎င်း ဆွမ်းဦး ဆွမ်းထိပ်ကို မနှိပ်မဖိခြင်း၎င်း ဖုံးလွှမ်းခြင်း၎င်း တောင်း(သိစေ)ခြင်း ကဲ့ရဲ့လိုသော အမှတ်သညာ ရှိခြင်း၎င်း။

ဆွမ်းလုပ်ကြီး အဝန်းညီသော ဆွမ်းလုပ် ခံတွင်းဝ၎င်း အလုံးစုံသောလက်၎င်း မပြောရခြင်း ၎င်း ဆွမ်းလုပ်ကို မြှောက်ခြင်း ကိုက်ဖြတ်ခြင်း၎င်း ပါးစောင်၌ ထားခြင်း၎င်း ခါခြင်း၎င်း ဆွမ်းလုံးကို ကြဲခြင်း၎င်း။

လျှာကိုထုတ်ခြင်း၎င်း စပ်စပ်အသံပြုခြင်း၎င်း ရွတ်ရွတ်အသံပြုခြင်း၎င်း လက်ကို လျက်ခြင်း သပိတ်ကို ခြစ်ခြင်း နှုတ်ခမ်းကို လျက်ခြင်း၎င်း အာမိသရှိသောလက်၎င်း(ရေကို)ခံယူခြင်း၎င်း။

ရဟန်းအားလုံး ဆွမ်းစားမပြီးခြင်း၎င်း ရေ၌ နှိမ်၍ သွန်းလောင်းခြင်း၎င်း ရေခံခွက် အနီးအပါးရဟန်း၎င်း သင်္ကန်းကြီး၎င်း နှိမ်၍၎င်း မြေ၌၎င်း။

ဆွမ်းလုံးပါသော ဆေးရေ၎င်း ပြန်နှစ်ခဲခြင်း၎င်း ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းခြင်း၎င်း ဖဝါးစွန်း နှင်းခြင်း၎င်း တရားမင်း ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဆွမ်းစားကျောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ခြင်းရှိ၍ အသွင်အပြင်နှင့် မပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မမှတ်သားမူ၍ အဆော တလျင် ဝေးရာ၌ ရပ်ခြင်း၎င်း အလွန်နီးရာ၌ ရပ်ခြင်း ကြားမြင့်စွာ ရပ်ခြင်း၎င်း လျင်စွာ ပြန်နှစ်ခြင်း၎င်း ပိဏ္ဏစာရိကဝတ်၌ ထိုအတူ (ပညတ်တော်မူ၏)။

(ထိုအတူ ဆွမ်းခံသူ ရဟန်း၎င်း)။

ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရာ၏။ ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်း၎င်း မျက်လွှာချခြင်း သင်္ကန်းကို ပင့်မခြင်း ပြင်းစွာရယ်ခြင်း နည်းသောအသံ၎င်း လှုပ်ခြင်း သုံးမျိုးတို့၎င်း။

ခါးထောက်ခြင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်း ဖဝါးစွန်းနှင့်ခြင်း၎င်း မှတ်သားခြင်း၎င်း အဆောတလျင် ၎င်း ဝေးရာရပ်ခြင်း၌၎င်း အလွန်နီးရာရပ်ခြင်း၌၎င်း ကြားမြင့်စွာ ရပ်ခြင်း၎င်း လျင်စွာ ပြန်နှစ် ခြင်း၎င်း နေရာ၎င်း ယောက်ချို၎င်း။

အိုးခွက်၎င်း ရပ်စေခြင်း၎င်း ရွှေ့ရှား၍ ညွတ်၍ ခံခြင်း၎င်း မော်မကြည့်ခြင်း၎င်း ဟင်းတို့၌ လည်း ထိုဝတ်သည် ထိုအတူပင်တည်း။

ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း၎င်း ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားခြင်း၎င်း ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာစောင့်ခြင်း မျက်လွှာချခြင်း၎င်း သင်္ကန်းကို ပင့်မခြင်း ပြင်းစွာရယ်ခြင်း၎င်း။

နည်းသော အသံရှိခြင်း၎င်း လှုပ်ခြင်းသုံးမျိုးတို့၎င်း ခါးထောက်ခြင်း၎င်း ဦးခေါင်း ခြုံခြင်း၎င်း ပဆွဲ နှင်းခြင်း၎င်း ရှေးဦးစွာနေရာ ဆွမ်းဦးထည့်ခွက် သောက်ရေ၎င်း သုံးရေ၎င်း နောက်မှ အလိုရှိအံ့၊ စားခြင်း၎င်း သွန်(စွန့်)ခြင်း၎င်း ရုပ်သိမ်းခြင်း၎င်း။

သိမ်းဆည်းခြင်း၎င်း တံမြက်လှည်းခြင်း၎င်း ကင်းဆိတ်သော အချည်းနီးသော (အို)ကို ရေလောင်းခြင်း၎င်း လက်ရပ်ခေါ်ခြင်း၎င်း ပြောဆိုခြင်း၎င်း ဤကား ဆွမ်းခံရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။

သောက်ရေ သုံးရေ 'မီး'မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျည် နက္ခတ် အရပ် ခိုးသူတို့၎င်း အလုံးစုံမရှိ ဟု မျက်နှာကြဲခြင်း၎င်း ပခုံး၌ သပိတ်သင်္ကန်း၎င်း ထိုမှတပါး။

ယခုအခါ ပခုံး၌ လွယ်ခြင်း၎င်း အဝန်းသုံးမျိုးကို အဝန်းညီစွာ ဆွမ်းခံရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ် ကို ဆောင်ရာသကဲ့သို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ဆောင်ရာ၏။

သပိတ်ကို ပခုံး၌ သင်္ကန်းကို ဦးခေါင်း၌ တင်ခြင်း (ဘိနပ်ကို)စီးခြင်း၎င်း သောက်ရေ၎င်း သုံးရေ၎င်း မီး၎င်း မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျည်၎င်း တောင်တူး၎င်း။

အစိတ်အပိုင်းရှိသော နက္ခတ် 'နက္ခတ်အချို့'၎င်း အရပ်မျက်နှာတို့၌ လိမ္မာသည် ဖြစ်ရာ၏၊ သတ္တဝါတို့ထက် မြတ်သော ဘုရားရှင်သည် ဤတောကျောင်းနေ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

လွင်တီးခေါင်၎င်း ပြန့်ကြဲကုန်၏၊ သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ကျောင်း၌ အမှိုက်ရှိမှု ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းကို။

ဘုံလျှို 'ဖို'ခေါင်းအုံး ညောင်စောင်း၎င်း အင်းပျဉ်၎င်း ထွေးခံ၎င်း တံကဲပျဉ် လေသာပြုတင်း မှိုတက်ခြင်း၎င်း ဂွေ့နီ၎င်း မည်းနက်သော အဆင်းရှိသော ပြေ၎င်း မချယ်သော 'မပြုပြင်သော' မြေ၎င်း။

အမှိုက်စု ရဟန်း အနီးအပါး၎င်း အိပ်ရာ နေရာ၎င်း ကျောင်း သောက်ရေ၎င်း သုံးရေအနီး အပါး၎င်း လေညှာအရပ်၎င်း။

လေအောက်၌ အခင်း(မြေအခင်း)၎င်း ညောင်စောင်း ခြေခံ ညောင်စောင်း၎င်း အင်းပျဉ် ၎င်း ဘုံလျှို 'ဖို'နီသီဒိုင် အခင်း၎င်း ထွေးခံ၎င်း တံကဲပျဉ်၎င်း။

သပိတ် သင်္ကန်း၎င်း မြေ(အခင်းမဲ့မြေ)၎င်း ထိုဖက်၌ အစွန်း၎င်း ဤဖက်၌ အခေါက်၎င်း အရွှေအရပ်၎င်း အနောက်အရပ်၎င်း မြောက်အရပ်၎င်း ထိုမှတပါး တောင်အရပ်၎င်း။

အေးချိန် ပူချိန်၎င်း နေ့၎င်း ည၌၎င်း ပရိဝုဏ်၎င်း တံခါးမုခ်၎င်း စည်းဝေးရာစရပ် မီးတင်းကုပ် ၎င်း ကျင်ကြီးအိမ်၎င်း သောက်ရေ၎င်း။

သန့်သက်ရေအိုး၎င်း သီတင်းကြီး၎င်း ပါဠိသင်ခြင်း အဋ္ဌကထာသင်ခြင်း သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၎င်း တရားဟောခြင်း၎င်း ဆီမီးထွန်းခြင်း မီးငြိမ်းခြင်း၎င်း မပွင့်ခြင်း၎င်း မပိတ်ခြင်း၎င်း။

သီတင်းကြီးရှိရာသို့ မျက်နှာမူလှည့်ခြင်း၎င်း (လှည်းခြင်း) သင်္ကန်းစွန်းဖြင့်လည်း မတိုက် မခတ်ခြင်း၎င်း ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့၌ ထိုကျင့်ဝတ်ကို သိစေတော် 'ပညတ်တော်'မူ၏။

တားမြစ်ခြင်း၎င်း တံခါး၎င်း မိန်းမောခြင်း၎င်း သီလကိုချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ဇရုံးအိမ်မှ ပြာကို စွန့်ရာ၏၊ အပြင်မြေအကျည်သည် ထိုအတူပင်တည်း။

ပရိဝုဏ်၎င်း တံခါးမုခ်၎င်း စရပ်ဆောင်၎င်း ကသယ်မှုန့် မြေညက် ရေချိုးကန်ငယ်၎င်း မျက်နှာ၎င်း ရွေ့မှ မထေရ်ကြီးတို့ကို မတိုးဝေ့ ရခြင်း၎င်း ရဟန်းငယ်တို့ကို မတားမြစ်ခြင်း၎င်း စွမ်းနိုင်မှု။

၀-"နက္ခတ္တံ ထပ္ပဝေသံဝါ" ပါဠိတော်အထိမ်း မြန်မာပြန်သည်။

ရွှေမှိုင်း အထက်ရေညာင်း လမ်းခရီး၎င်း ညွှန်ပြောင်း၎င်း မြေညက်ခွက် အင်းပျဉ်ထိုင်ခုံ
၎င်း ငြိမ်းစေ၍၎င်း ပိတ်၍၎င်း (ဖဲသွားရာ၏)။ ဤဆိုခဲ့ပြီးကား ဇရုံးအိမ်တို့၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။

သန့်သက်ရေမဆေးခြင်း၎င်း အကြီးအငယ်အစဉ်၎င်း လာရောက်စဉ်၎င်း အဆောတလျင်
၎င်း သင်္ကန်းကို ပင့်မခြင်း ညည်းတွားခြင်း၎င်း ဒန်ပူ၎င်း ကျင်ကြီးတွင်း၎င်း ကျင်ငယ်ခွက်
တံထွေး၎င်း။

ကနုတံကြမ်း၎င်း ကျင်ကြီးတွင်း၎င်း အဆောတလျင်၎င်း ပင့်မခြင်း စပ်စပ်အသံ သန့်သက်
ရေကို ချန်ထားခြင်း၎င်း အပအတွင်းမှ ချောင်းဟန့်ခြင်း၎င်း ကြိုးကြိမ်၎င်း မဆောမလျင်၎င်း။

အဆောတလျင်၎င်း ပင့်မခြင်း ရပ်ခြင်း၎င်း ညည်းတွားခြင်း ကနုတံ ကျင်ကြီးတွင်း၎င်း
ကျင်ငယ်ခွက် တံထွေး ကနုတံကြမ်း၎င်း ကျင်ကြီးတွင်း၎င်း ကျင်ကြီးစွန့် ခြေခြင်းခုံ၎င်း။

မဆောမလျင်၎င်း အလွန်မဆောမလျင်၎င်း ပင့်မခြင်း၎င်း ကျင်ကြီးစွန့် ခြေခြင်းခုံ၌ စပ်စပ်
အသံပြုခြင်း၎င်း သန့်သက်ရေ မချန်ထားခြင်း၎င်း ဖုံးလွှမ်းခြင်း၎င်း ကျင်ကြီးလမ်းကျခြင်း၎င်း
ကနုတံခြင်း ပုံးခွက်၎င်း။

ကျင်ကြီးအိမ်၎င်း အပြင်မြေ၎င်း ပရိဝုဏ်၎င်း တံခါးမုခ်၎င်း သန့်သက်ရေဆေးရာ၌ ရေ၎င်း
ဤ(ဆိုပြီး)ကား ကျင်ကြီးအိမ်တို့၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ဘိနပ်၎င်း ဒန်ပူ၎င်း မျက်နှာသစ်ရေ၎င်း နေရာ၎င်း ယာဂု၎င်း ရေ၎င်း ဆေးကြော၍ ရုပ်သိမ်း
ခြင်း၎င်း အမှိုက်၎င်း ရွာ၎င်း။

သင်းပိုင်၎င်း ခါးပန်းကြိုး၎င်း နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြိုး၎င်း ရေပါသော သပိတ်၎င်း နောက်လိုက်
ရဟန်း၎င်း အဝန်းသုံးမျိုး၎င်း အဝန်းညီစွာ၎င်း ခါးပန်း၎င်း။

နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြိုး၎င်း ဆေးကြော၍ နောက်မှ မဝေးလွန်းရာ၌ ခံယူခြင်း၎င်း ဖကား
ပြောစဉ် အာပတ်အနီးစကား၎င်း ရှေးဦးစွာ သွား၍ နေရာ၎င်း။

ခြေဆေးရေ၎င်း မဆေးမီ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း၎င်း ခရီးဦးကြိုခြင်း၎င်း
သင်းပိုင်၎င်း နေလှန်းခြင်း၎င်း ထားခြင်း၎င်း ခေါက်မှီးကြောင့်၎င်း အခေါက်တွင်း၎င်း
စားခြင်းငှါ ဆက်ကပ်ခြင်း၎င်း။

သောက်ရေ၎င်း ရေ၎င်း နိမ့်စွာ၎င်း တခဏမျှ၎င်း ကြာမြင့်စွာ မထားခြင်း၎င်း သပိတ်
သင်္ကန်း၎င်း မြေ၎င်း ထိုဖက်၌ အစွန်း၎င်း ဤဖက်၌ အခေါက်၎င်း။

ပုပ်သိမ်းခြင်း၎င်း သိမ်းဆည်းခြင်း၎င်း အမှိုက်၎င်း ရေချိုးရန် ရေအေး၎င်း ရေနွေး၎င်း
ဇရုံးအိမ်၎င်း ကသယ်မှုန်၎င်း မြေညက်၎င်း နောက်မှ၎င်း။

အင်းပျဉ်ခုံ၎င်း သင်္ကန်း၎င်း ကသယ်မှုန်၎င်း မြေညက်၎င်း စွမ်းနိုင်ခြင်း၎င်း မျက်နှာ၎င်း
ရွှေမှိုင်း မထေရ်ကြီး၎င်း ရဟန်းငယ်၎င်း ချေးတန်းခြင်း အမှု၎င်း ထွက်ခြင်း၎င်း။

ရွှေမှိုင်း ရေ၎င်း ရေချိုးပြီးသော် သင်းပိုင်ကိုဝတ်၍ ဥပဏ္ဍာယ်ဆရာ၎င်း သင်းပိုင်၎င်း
သင်္ကန်းကြီး၎င်း အင်းပျဉ်ထိုင်ခုံ၎င်း နေရာ၎င်း။

ခြေဆေးရေ၎င်း အင်းပျဉ်၎င်း ခြေပွတ်အိုးခြမ်း၎င်း သောက်ရေ၎င်း ပါဠိသင်ခြင်း၎င်း
အဋ္ဌကထာသင်ခြင်း၎င်း အမှိုက်၎င်း သုတ်သင်ခြင်း၎င်း ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်း၎င်း။

နိဿိဒ္ဓိအခင်း အိပ်ရာခင်း၎င်း ဘုံလျှိုဖို့ အုံး၎င်း ညောင်စောင်း၎င်း အင်းပျဉ်၎င်း ညောင်စောင်းခြေခံ၎င်း ထွေးခံ၎င်း တံကဲပျဉ်၎င်း။

မြေ၎င်း ပင့်ကူမျှင် 'ပိုးအိမ်'၎င်း လေသာပြုတင်း၎င်း ရွှေ့နို၎င်း မည်းနက်သော အဆင် ရှိသောမြေ၎င်း မချယ်လှယ်သောမြေ၎င်း မြေ၎င်း မြေအခင်း၎င်း ညောင်စောင်းခြေခံ၎င်း ညောင်စောင်း၎င်း အင်းပျဉ်၎င်း ခေါင်းအုံး၎င်း။

နိဿိဒ္ဓိ အခင်း အိပ်ရာခင်း၎င်း ထွေးခံ တံကဲပျဉ် သပိတ် သင်္ကန်း၎င်း အရှေ့အရပ်၎င်း အနောက်အရပ်၎င်း မြောက်အရပ်၎င်း ထိုမှတပါး တောင်အရပ်၎င်း။

အေးချိန် ပူချိန် နေ့ညဉ့်၎င်း ပရိဝုဏ်၎င်း တံခါးမုခ်၎င်း စည်းဝေးရာ စရပ်၎င်း မီးတင်းကုပ်၎င်း ကျင်ကြီးအိမ် သောက်ရေ သုံးရေ၎င်း။

သန့်သက်ရေ၎င်း မဇ္ဈလျှော်ခြင်း၎င်း တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစွ'ရှိခြင်း၎င်း အယူမှား ခြင်း၎င်း သံဃာဒိသိသံအာပတ်၎င်း အရင်းသို့ ငင်ခြင်း၎င်း မာနတ် အတ္တနိယကံ ငင်း နိယထာကံ၎င်း။

ပဗ္ဗာဇနီယကံ၎င်း ပဋိသာရဏီယကံ၎င်း ဥက္ကေပနီယကံ၎င်း ပြုပြီး၎င်း ဖွပ်လျှော်ခြင်း၎င်း ဖွပ်ခြင်း၎င်း ဆိုးရည်၎င်း ဆိုးခြင်း၎င်း ပြန်လှန်ခြင်း၎င်း။

သပိတ်၎င်း သင်္ကန်း၎င်း ပရိက္ခရာ၎င်း ဆံရိတ်ခြင်း၎င်း ချေးတန်းခြင်း၎င်း အမှုကြီးငယ်၎င်း နောက်လိုက် ရဟန်း၎င်း ဆွမ်း၎င်း ဝင်ခြင်း၎င်း။

သုသာန်သို့ မသွားရခြင်း၎င်း အရပ်တပါးသို့ ဖဲမသွားရခြင်း၎င်း အသက်ရှိသမျှ ပြုစုရခြင်း ၎င်း ဤ(ဆိုပြီး)ကား အတူနေ တပည့်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ (ကျင့်ရန်)ဝတ်တည်း။

ဆုံးမခြင်း၎င်း ကံမြစ်ခြင်း၎င်း ပါဠိသင်ခြင်း၎င်း အဋ္ဌကထာသင်ခြင်း၎င်း သပိတ်၎င်း သင်္ကန်း ၎င်း ပရိက္ခရာ၎င်း ဖျားနာခြင်း၎င်း နောက်လိုက်ရဟန်း မဖြစ်ရခြင်း၎င်း။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ (ပြုရန်)ကျင့်ဝတ်တို့ကဲ့သို့ ဆရာတို့၌ (ပြုရန်)ကျင့်ဝတ်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။ အတူနေ တပည့်၌ (ပြုရန်)ကျင့်ဝတ်ကဲ့သို့ အနီးနေ တပည့်၌ (ပြုရန်)ကျင့်ဝတ် ဖြစ်၏။

အာဂန္တုကံ ခရီးသည်ရဟန်းတို့၌ ကျင့်ဝတ်တို့သည် တဖန် အာဝါသိက 'ကျောင်းနေ'ရဟန်း တို့၌ ကျင့်ဝတ် ဖြစ်ကုန်၏။ ဂမိက 'ခရီးသည်'ဝတ်၎င်း အနုမောဒန 'ဝမ်းမြောက်ခြင်း'ဝတ်၎င်း ဘတ္တဂ္ဂ 'ဆွမ်းစားကျောင်း'ဝတ်၎င်း ပိဏ္ဍပါတိက 'ဆွမ်းခံ ရဟန်း'ဝတ်၎င်း။

အာရညိက 'တောနေရဟန်း'ဝတ်၎င်း သေနာသန 'ကျောင်း'ဝတ်၎င်း ဇန္တရံရ 'လမ်းဒိမ်' ဝတ်၎င်း ဝစ္စကုဋ္ဌိ 'ကျင်ကြီးအိမ်'ဝတ်၎င်း ဥပဇ္ဈာယ 'ဥပဇ္ဈာယ်တို့၌ပြုရန်'ဝတ်၎င်း သဒ္ဓိဝိဟာရိက 'အတူနေတပည့်တို့၌ ပြုရန်'ဝတ်၎င်း။

အာစရိယ 'ဆရာတို့၌ပြုရန်'ဝတ်သည် အန္တေဝါသိက 'အနီးနေတပည့်'တို့၌ ထိုအတူ ပြုရန် ဝတ်ဖြစ်၏။ ဝတ္တက္ခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတဆယ့်ကို ခုတည်း၊ ကျင့်ဝတ်တဆယ့်လေးပါးတို့တည်း။

ဝတ်ကို မပြည့်ကျင့်သော ရဟန်းသည် သီလကို မပြည့်စေနိုင်၊ သီလမစင်ကြယ်သော ရဟန်း သည် ပညာမရှိသည် ဖြစ်၍ စိတ်တည်ကြည်ခြင်းကို မရနိုင်။

ကုန္ဒက]

ထိုဝတ္ထုကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်

၄၁၇

ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် များသော အာရုံရှိ၍ တရားကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်၊ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ မမြင်သော ရဟန်းသည် ဆင်းရဲမှ မလွတ်မြောက်နိုင်။

ဝတ်ကို ဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းသည် သီလကိုလည်း ဖြည့်စေနိုင်၏။ သီလစင်ကြယ်သော ရဟန်းသည် ပညာရှိသည်ဖြစ်၍ စိတ်တည်ကြည်မှုကိုလည်း ရနိုင်၏။

စိတ်မပျံ့လွင့်သော ရဟန်းသည် တခုတည်းသော အာရုံရှိ၍ တရားကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်။ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ မမြင်သော ထိုရဟန်းသည် ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ပညာရှိသော ဘုရားသားတော် ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ ဖြစ်သော ကျင့်ဝတ်ကို ဖြည့်ကျင့်ရ၏။ ထိုဖြည့်ကျင့်ခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်လတ္တံ့။

ဤတွင် အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ဝတ္ထုကုန္ဒက ပြီးပြီ။

၉-ပါတိမောက်မောက္ခဋ္ဌပနက္ခန္ဓကံ

၁-ပါတိမောက်ပြရန် တောင်းပန်ခြင်း

၃၈၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရသူဌေး၏ မိခင်သဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းသံဃာ ခြံရံလျက် ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည်ဖြစ်၍ ပဌမယာမ် လွန်လတ်သော် နေရာမှ ထကာ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက်—

“အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ၊ ပဌမယာမ် လွန်ပါပြီ၊ ရဟန်းသံဃာသည် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေရပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည်ဖြစ်၍ မဇ္ဈိမယာမ် လွန်လတ်သော် နေရာမှထကာ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက်—

“အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ၊ မဇ္ဈိမယာမ် လွန်ပါပြီ၊ ရဟန်းသံဃာသည် ကြာမြင့်စွာထိုင်နေရပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည် ဖြစ်၍ ပစ္ဆိမယာမ် လွန်လတ်သော် အရုဏ်တက်သည် ဖြစ်၍ ညဉ့်သည် နှစ်သက်ဖွယ်မျက်နှာ ရှိလတ်သော် နေရာမှထကာ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက်—

“အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ၊ ပစ္ဆိမယာမ် လွန်ပါပြီ၊ အရုဏ်တက်ပါပြီ၊ ညဉ့်သည် နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာရှိပါပြီ၊ ရဟန်းသံဃာသည် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေရပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ ပရိသတ်သည် မစင်ကြယ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား “မြတ်စွာဘုရားက အဘယ်သူကို ရည်၍ အာနန္ဒာ ပရိသတ်သည် မစင်ကြယ်” ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို ဟူ၍ အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ရဟန်းသံဃာ အလုံးစုံ၏ စိတ်ကို (မိမိ၏) စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ ယံမှား တွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်း မဟုတ်ပဲ ရဟန်း ဟု ဝန်ခံသော မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ပဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏ ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာ မိုးစွတ်သော အမှိုက်ကဲ့သို့ဖြစ်သော ရဟန်းသံဃာ အလယ်၌ ထိုင်နေသော သီလမရှိသော ‘ဒုဿိလ’

ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “ငါ့သျှင် ထလော့၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင့်ကိုမြင်၏။ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှုမရှိ” ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို “ငါ့သျှင်ထလော့၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင့်ကို မြင်၏။ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှုမရှိ” ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို “ငါ့သျှင်ထလော့၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင့်ကို မြင်၏။ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှုမရှိ” ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်မောင်း၌ ကိုင်၍ တံခါးမုခ်မှ အပြင်သို့ ထွက်စေ၍ မင်းတပ်ငယ် မင်းတပ်ကြီးကို လျှို၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ထွက်စေအပ်ပါပြီ၊ ပရိသတ်သည် စင်ကြယ်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတီမောက်ကို ပြတော်မူပါလော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ မောဂ္ဂလာန်အံ့ဖွယ်တည်း၊ မောဂ္ဂလာန် မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်၏။ ထို(မဂ်ဖိုလ်မှ)အချဉ်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျားသည် လက်မောင်းကို ကိုင်သည်တိုင်အောင်သော်လည်း ဆိုင်းငံ့ဘိ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို—

၂-မဟာသမုဒ္ဓရာ၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး

၃၈၄။ ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဓရာ၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော အံ့ဖွယ်သဘောတို့သည် ဤရှစ်ပါးတို့ တည်း၊ ယင်းအံ့ဖွယ် ဖြစ်သော မဖြစ်ဘူးမြဲဖြစ်သော သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့ သည် မဟာသမုဒ္ဓရာ၌ အလွန်မေ့လျော်ကုန်၏။ အဘယ်ရှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ—

(၁) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဓရာသည် အစဉ်အတိုင်း နိမိ၏။ အစဉ်အတိုင်း ကိုင်း၏။ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်း၏။ စလျှင် စခြင်း (အစမှလျှင်)မနက်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဓရာ၏ အစဉ်အတိုင်း နိမိခြင်း အစဉ်အတိုင်းကိုင်းခြင်း အစဉ်အတိုင်းရှိုင်းခြင်း စလျှင်စခြင်း မနက်ခြင်းသည် မဟာသမုဒ္ဓ ရာ၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော ပဌမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဓရာ၌ အလွန် မေ့လျော်ကုန်၏။

(၂) ရဟန်းတို့ တဖန် ထိုပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဓရာသည် တည်တံ့သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ်းကို မလွန်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဓရာ၏ တည်တံ့သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ်းကို မလွန်ခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဓရာ၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော ဒုတိယအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်း သဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဓရာ၌ အလွန် မေ့လျော်ကုန်၏။

(၃) ရဟန်းတို့ တဖန် ထိုပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဓရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ။ မဟာသမုဒ္ဓရာ၌ အသေကောင်ပုပ်ရှိလျှင် ကမ်းသို့ လျင်စွာ ကပ်စေ၏။ ကုန်းသို့တင်စေ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဓရာ၏ အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံခြင်း မဟာသမုဒ္ဓရာ၌ အသေကောင်ပုပ်ရှိ

လျင် ကမ်းသို့ လျင်စွာ ကပ်စေခြင်း ကုန်းသို့ တင်စေခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော တတိယအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၄) ရဟန်းတို့ တဖန် ထို့ပြင်လည်း ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစိရဝတီ သရဘူ မဟိ ဟူသော မြစ်ကြီး အားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ရှေး၌ဖြစ်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ “မဟာသမုဒ္ဒရာ” ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစိရဝတီ သရဘူ မဟိ ဟူသော မြစ်ကြီးအားလုံးတို့၏ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန်လတ် သော် ရှေး၌ ဖြစ်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်ခြင်း “မဟာသမုဒ္ဒရာ” ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းသည်လည်း ဤမဟာသမုဒ္ဒရာ၏ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော စတုတ္ထအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၅) ရဟန်းတို့ တဖန် ထို့ပြင်လည်း လောက၌ အလုံးစုံသော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်မှ မိုးရေအယဉ်တို့သည်လည်း ကျကုန်၏။ ထိုကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လျော့မှု ပြည့်မှုသည် မထင်ရှား။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ လောက၌ အလုံးစုံသော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည်လည်း သမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်ခြင်း အလုံးစုံသော ကောင်းကင်မှ မိုးရေအယဉ်တို့သည်လည်း ကျခြင်း၊ ထိုရေကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လျော့မှု ပြည့်မှု မထင်ရှား ခြင်းသည်လည်း ဤမဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော ပဉ္စမအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း။ ယင်း သဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၆) ရဟန်းတို့ တဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ငန်သော အရသာတမျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ငန်သော အရသာ တမျိုးတည်းသာ ရှိခြင်းသည်လည်း မဖြစ်ဘူးမြဲဖြစ်သော ဆဋ္ဌအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာ တို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၇) ရဟန်းတို့ တဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ပုလဲ မြဲ ကြောင်မြက်ရွဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္တာ ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက် ဟူသော များသော ရတနာ မရေ တွက်နိုင်သော ရတနာရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ပုလဲ မြဲ ကြောင်မြက်ရွဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္တာ ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက်ဟူသော များသောရတနာ မရေ တွက်နိုင်သော ရတနာရှိခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော သတ္တမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၈) ရဟန်းတို့ တဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တိမိ မည်သောငါး တိမိဂံလမည်သော ငါး တိမိတိမိဂံလ မည်သောငါး အသူရာ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ် ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏ငင်း ယူဇနာတထာ ယူဇနာနစ်ရာ ယူဇနာသုံးရာ ယူဇနာလေးရာ ယူဇနာငါးရာတိုင်အောင် အတ္တဘောကြီးမားသော သတ္တဝါတို့၏ငင်း နေရာဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ တိမိမည်သောငါး တိမိဂံလမည်သောငါး တိမိ တိမိဂံလမည်သောငါး အသူရာ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ် ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏ငင်း ယူဇနာတထာ။ပ။ ယူဇနာငါးရာတိုင်အောင် အတ္တဘောကြီးမားသော သတ္တဝါတို့၏ငင်း နေရာဖြစ်ခြင်းသည် မဟာ

သမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော အဋ္ဌမအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော အံ့ဖွယ်သဘောတို့သည် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း။ ယင်းသဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

၃-ဤသာသနာတော်၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး

၃၇၅။ ရဟန်းတို့ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော အံ့ဖွယ် ရှစ်ပါးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်း အံ့ဖွယ်သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရှစ်ပါးတို့ကား အဘယ်တို့နည်း—

(၁) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အစဉ်အတိုင်း နိမ့်သကဲ့သို့ အစဉ်အတိုင်း ကိုင်းသကဲ့သို့ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်းသကဲ့သို့ စလျင်စခြင်း မနက်သကဲ့သို့ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အစဉ်အတိုင်း ကျင့်ရသော သိက္ခာရှိ၏။ အစဉ်အတိုင်း ပြုအပ်သော လုပ်ငန်းရှိ၏။ အစဉ်အတိုင်း ကျင့်အပ်သော အကျင့်ပဋိပဒါ ရှိ၏။ စလျင်စခြင်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ မသိ။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဤသိက္ခာစဉ်ရှိခြင်း လုပ်ငန်းစဉ်ရှိခြင်း ကျင့်စဉ်ပဋိပဒါရှိခြင်း စလျင်စခြင်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ မသိခြင်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော ပဌမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၂) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တည်တံ့သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ်းကို မလွန်သကဲ့ သို့ ဤအတူပင် တပည့်တို့အတွက် ငါပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို ငါ၏ တပည့်တို့သည် အသက် ဟူသော အကြောင်းကြောင့်သော်လည်း မကျူးကျော်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ တပည့်တို့အတွက် ငါပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်သော်လည်း ငါတပည့်တို့၏ မကျူးကျော်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော ဒုတိယအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၃) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေ ကောင်ပုပ်ရှိလျှင် လျင်စွာ ကမ်းသို့ ကပ်စေသကဲ့သို့ ကုန်းသို့ တင်စေသကဲ့သို့ ဤအတူပင် ယုတ်ညံ့ သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍ ယုံမှားတွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ် သော ရဟန်းမဟုတ်ပဲ ရဟန်း ဟု ဝန်ခံသော မြတ်သောအကျင့်ကို မကျင့်ပဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာမိုးစွတ်သော အမှိုက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သော သီလမရှိသော 'ဒုဿီလ'ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သံဃာသည် မဆက်ဆံ၊ စည်းဝေး၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လျင်စွာ နှင်ထုတ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သည် သံဃာ့အလယ်၌ ထိုင်သော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် သံဃာမှ ဝေး၏။ သံဃာသည်လည်း ထို ပုဂ္ဂိုလ်မှ ဝေး၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှား တွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်းမဟုတ်ပဲ ရဟန်း ဟု ဝန်ခံသော မြတ်

သော အကျင့်ကို မကျင့်ပဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်၏ ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာ မိုးစွတ်သော အမှိုက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သော သီလမရှိသော ‘ဒုဿီလ’ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သံဃာ၏ မဆက်ဆံခြင်း စည်းဝေး၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လျင်စွာပင် နှင်ထုတ်ခြင်း သံဃာ့အလယ်၌ ထိုင်သော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သံဃာမှ ဝေးခြင်း သံဃာ၏လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ဝေးခြင်းတို့သည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော တတိယအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤ ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ အလွန်မေ့လျော်ကုန်၏။

(၄) ရဟန်းတို့ ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစီရဝတီ သရဘူ မဟီ ဟူသော မြစ်ကြီးအားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ရှေး၌ ဖြစ်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ “မဟာသမုဒ္ဒရာ” ဟူ၍ပင် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သကဲ့သို့ ဤအတူပင် မင်း ပုဏ္ဏား ကုန်သည် သူဆင်းရဲ ဟူသော ဤအမျိုးလေးပါးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ရှေး၌ ဖြစ်ကုန်သော အမည်အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ “သာကံဝင်မင်းသား ဘုရားသားတော် ရဟန်းတို့” ဟူ၍ သာလျှင် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မင်း ပုဏ္ဏား ကုန်သည် သူဆင်းရဲ ဟူသော ဤအမျိုးလေးပါးတို့၏ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ရှေး၌ ဖြစ်သော အမည်အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ “သာကံဝင် မင်းသား ဘုရားသားတော်ရဟန်း” ဟူသော အရေအတွက်သို့ ရောက်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော စတုတ္ထအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ အလွန်မေ့လျော်ကုန်၏။

(၅) ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ အလုံးစုံသော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်မှ မိုးရေအယဉ်တို့သည်လည်း ကျကုန်၏။ ထိုကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လျော့မှု ပြည့်မှုသည် မထင်ရှားသကဲ့သို့ ဤအတူပင် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ခန္ဓာ မကြွင်းကျန်သော အငြိမ်းဓာတ်ဖြင့် ငြိမ်းကုန်၏။ ထိုငြိမ်းခြင်းဖြင့် အငြိမ်းဓာတ်၏ လျော့ခြင်း ပြည့်ခြင်းသည် မထင်ရှား။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ များစွာသော ရဟန်းတို့၏ ခန္ဓာကြွင်းမရှိ အငြိမ်းဓာတ်ဖြင့် ငြိမ်းခြင်း ထိုအငြိမ်းဓာတ် ‘နိဗ္ဗာန်’၏ လျော့မှု ပြည့်မှု မထင်ရှားခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော ပဉ္စမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ အလွန်မေ့လျော်ကုန်၏။

(၆) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ငန်သော အရသာ တမျိုးတည်းသာ ရှိသကဲ့သို့ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လွတ်မြောက်မှု အရသာ တမျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ လွတ်မြောက်မှု အရသာတမျိုးတည်းသာ ရှိခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော ဆဋ္ဌအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ အလွန်မေ့လျော်ကုန်၏။

(၇) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ပုလဲ မြဲ ကြောင်မြက်ရွဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္တာ ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက် ဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာရှိသကဲ့သို့ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’သည် ဘာတိပဋ္ဌာန်လေးပါး သမ္ဗုဗ္ဗဇာန်လေးပါး ဣဒ္ဓိပါဒ်

လေးပါး ဣန္ဒြေငါးပါး ဗိုလ်ငါးပါး ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး ဖြူစင်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မင်္ဂလာသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၏ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး။ပ။ ဖြူစင်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မင်္ဂလာသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာရှိခြင်းသည်လည်း မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော သတ္တမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန်မွေ့လျော် ကုန်၏။

(ဂ) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဓရာသည် တိမိမည်သောငါး တိမိင်္ဂလမည်သောငါး တိမိတိမိင်္ဂလ မည်သောငါး အသုဇ္ဈ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗဗတ် ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏၎င်း ယူဇနာတရာ ယူဇနာနှစ်ရာ ယူဇနာသုံးရာ ယူဇနာလေးရာ ယူဇနာငါးရာတိုင်အောင် အတ္တဘော ကြီးမားသော သတ္တဝါတို့၏၎င်း နေရာဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'သည် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် သောတာ ပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ် သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် သကဒါဂါမ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် အနာဂါမ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ် ဟူသော ကြီး(မြတ်)သော သတ္တဝါတို့၏ နေရာဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ် ဟူသော ကြီး(မြတ်) သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နေရာဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော အဋ္ဌမအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော အံ့ဖွယ်သဘောတို့ကား ဤ ရှစ်ပါးတို့တည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

“အာပတ်ကို ဖုံးလွှမ်းသော သူကို ကိလေသာ မိုးစွတ်၏၊ ဖွင့်လှစ်သောသူကို ကိလေသာ မိုး စွတ်၊ ထို့ကြောင့် ဖုံးလွှမ်းပြီး အာပတ်ကို ဖွင့်လှစ်ကုန်လော့၊ ဤသို့ ဖွင့်လှစ်သော် ထိုသူကို ကိလေသာ မိုးမစွတ်နိုင်” ဟု (ဥဒါန်း ကျူးရင့်တော်မူ၏)။

၄-ပါတိမောက်ကို ကြားနာထိုက်သူ

၃၈၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ ငါသည် ယနေ့မှစ၍ ဥပုသ်မပြုတော့အံ့၊ ပါတိမောက်ကို မပြုတော့အံ့၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါမှ နောက်၌ သင်တို့သည်သာ ဥပုသ်ကို ပြုကုန်လော့၊ ပါတိမောက်ကို ပြုကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် မစင်ကြယ်သော ပရိသတ်၌ ဥပုသ်ပြု ပါတိမောက်ပြုရာသော အကြောင်းအရာသည် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ရဟန်းတို့ အာပတ်ရှိသော ရဟန်းသည်လည်း ပါတိမောက်ကို မနာအပ်၊ နာသော ရဟန်းအား ဖုန္တင်္ဂအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အာပတ်ရှိသော ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကို နာမူ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထားရန် ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ထားရမည်၊ တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌၎င်း တဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ် သည် အာပတ်ရှိပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထားပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိနေစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပါတိမောက်သည် ထားအပ်ပြီး ဖြစ်၏” ဟု (ဆိုရမည်)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် “ငါတို့ကို တဦးတယောက်မျှ မသိ” ဟု အာပတ်ရှိလျက်သာလျှင် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏။

သူတပါးတို့၏ စိတ်ကို သိသော မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤမည် ဤမည်သော ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် ‘ငါတို့ကို တဦးတယောက်မျှ မသိ’ ဟု အာပတ်ရှိလျက်သာလျှင် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏” ဟု ရဟန်းတို့အား ပြောကုန်၏။

ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် သူတပါးတို့၏ စိတ်ကို သိသော မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့က ငါတို့ကို “ငါ့သျှင် တို့ ဤမည် ဤမည်သော ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ‘ငါတို့ကို တဦးတယောက်မျှ မသိ’ ဟု အာပတ်ရှိလျက် သာလျှင် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏” ဟူ၍ ရဟန်းတို့အား ပြောကုန်၏ ဟု ကြားကုန်၏။ ထိုဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် “သီလကို ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့က ငါတို့အား ပါတိမောက် ထားလိမ့် မည်” ဟု နှလုံးသွင်း၍ စောစောကပင် အာပတ် မသင့်သော ဖြစ်စေသော ရဟန်းတို့အား အမှုမရှိပဲ အကြောင်းမရှိပဲ ပါတိမောက်ကို ထားကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် အဘယ်ကြောင့် အာပတ်မသင့်သော ဖြစ်စေသော ရဟန်းတို့အား အမှုမရှိပဲ အကြောင်းမရှိပဲ ပါတိမောက်ကို ထားကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် အာပတ်မသင့်သော ဖြစ်စေသော ရဟန်းတို့အား အမှုမရှိပဲ အကြောင်းမရှိပဲ ပါတိမောက်ကို ထားကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာ ဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို—

ရဟန်းတို့ အာပတ် မသင့်သော ဖြစ်စေသော ရဟန်းတို့အား အမှုမရှိပဲ အကြောင်းမရှိပဲ ပါတိ မောက်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဖုန္တင်္ဂအာပတ် သင့်၏။

၅-တရားနှင့် လျော် မလျော်သော ပါတိမောက် ထားခြင်း

၃၇၇။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းတမျိုး၊ တရားနှင့် လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းတမျိုး။

၆-တရားနှင့် လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း

၃၈၈။ အဘယ်သို့လျှင် ပါရာဇိက ကျသူသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင် အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ် တို့ဖြင့် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ် တို့ဖြင့် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်။

စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤ မည်သော ရဟန်းသည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြော ကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြော ကြား၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ထိုအမြင်ဖြင့်၎င်း ထိုအကြားဖြင့်၎င်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်၎င်း အလိုရှိမှု တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌၎င်း တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက် မှောက် ရှိလတ်သော် သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ် သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက် ရှိမှု ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်” ဟု မြက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၈၉။ ရဟန်းအား ပါတိမောက်ထားစဉ် မင်းအန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ ခိုးသူအန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ မီးအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ ရေအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ လူ့အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ ဘီလူးအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ သားရဲအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ မြေကင်းသန်း အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ အသက်အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ မြတ်သောအကျင့်အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ အန္တရာယ် ဆယ်ပါးတို့တွင် တပါးပါးကြောင့် ပရိသတ်သည် ထအံ့။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုကျောင်း၌၎င်း အခြားကျောင်း၌၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက် ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ် ၏ ပါရာဇိက စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရာ၏” ဟု မြက်ဆိုရ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏။ မရသော် တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌၎င်း တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ် ၏ ပါရာဇိကစကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို

ထား၏။ ထိုရဟန်းမျက်မှောက်ရှိမှု ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်”ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်း သည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၀။ အဘယ်သို့လျှင် သိက္ခာချသူသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ် တို့ဖြင့် သိက္ခာချ၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် သိက္ခာချသော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် သိက္ခာချသော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤ မည်သော ရဟန်းသည် သိက္ခာချ၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် သိက္ခာချသော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် သိက္ခာချ၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် သိက္ခာချ၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်၎င်း တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ ၌၎င်း တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်၌ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ် သည် သိက္ခာကို ချ၏။ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမှု ပါတိမောက် ကို မပြုအပ်” ဟု မြွက်ဆိုရ၏။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏။

၃၉၁။ ရဟန်းအား ပါတိမောက်ထားစဉ် မင်းအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ။။ မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ အန္တရာယ်ဆယ်မျိုးတို့တွင် တမျိုးမျိုးကြောင့် ပရိသတ်သည် ထအံ့။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုကျောင်း၌၎င်း အခြားကျောင်း၌၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက် ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ် ၏ သိက္ခာချ စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရ၏” ဟု မြွက်ဆိုရ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏။ မရသော် တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ ၎င်း တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ် ၏ သိက္ခာချ စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်” ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက် ထား ခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏။

၃၉၂။ အဘယ်သို့လျှင် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မကပ်ရောက်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ် တို့ဖြင့် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မကပ်ရောက်၊ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင် အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ ပရောက်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်” ဟု တပါးသော ရဟန်းက ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည်လည်း တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်၎င်း တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်” ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏။

၃၉၃။ အဘယ်သို့လျှင် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန် ယူသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန်ယူ၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန်ယူသော ထိုရဟန်း ကို မြင်၏။ ရဟန်းသည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန်ယူသော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ် ခြင်းကို တဖန်ယူ၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန်ယူသော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်း အား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန်ယူ၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန်ယူ၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်၎င်း တဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက် မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ် သည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန်ယူ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်” ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏။

၃၉၄။ ရဟန်းအား ပါတိမောက်ထားစဉ် မင်းအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ။ပ။ မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ အန္တရာယ် ဆယ်ပါးတို့တွင် တမျိုးမျိုးကြောင့် ပရိသတ်သည် ထအံ့။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် အလိုရှိမှု ထိုကျောင်း၌သော်၎င်း အခြားကျောင်း၌သော်၎င်း ထို ပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန် ယူခြင်းသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရာ၏” ဟု မြက်ဆိုရာ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏၊ မရသော် တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တဖန် ယူခြင်းစကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်” ဟု မြက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၅။ အဘယ်သို့လျှင် သီလပျက်ခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ် တို့ဖြင့် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းကလည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်ကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်၎င်း တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း ထို ပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို

ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်” ဟု မြက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၆။ အဘယ်သို့လျှင် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းကို အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင် အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်ကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြော ကြား၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း တဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်” ဟု မြက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၇။ အဘယ်သို့လျှင် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းကို အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ် တို့ဖြင့် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင် အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု တပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်ကို အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြော ကြား၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်၎င်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်၎င်း တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်၎င်း ထို ပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်း ကို အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်” ဟု မြက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက် ထားခြင်း ဆယ်မျိုးတို့တည်း။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

၇-ကိုယ်တိုင်ယူသော အဓိကရုဏ်းအင်္ဂါ

၃၉၈။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး လျက် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်း ‘ကိုယ်တိုင် ယူအပ်သော အဓိကရုဏ်း’ကို ယူလို သော ရဟန်းသည် အဘယ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယခုပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူလိုသော ရဟန်းသည် အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတ္တာ ဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူရမည်။ ဥပါလိ အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူလိုသော ရဟန်းသည်—

“ငါယူလိုသော ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းသည် အခါဟုတ်၏လော့၊ အခါမဟုတ်သလော့” ဟု ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ဆင်ခြင်သော ရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူခြင်းငှါ အချိန်မဟုတ် အခါ မဟုတ်” ဟု သိမှု ထိုအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ဆင်ခြင်သော ရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူခြင်းငှါ အချိန်တည်း၊ အခါ မသင့် မဟုတ်” ဟု သိမှု ထိုရဟန်းသည် “ငါယူလိုသော အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းသည် မှန်၏လော့၊ သို့မဟုတ် မမှန်သလော့” ဟု ထို့ထက် အလွန် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းသည် မဟုတ်မမှန်” ဟု သိမှု ထိုအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းသည် ဟုတ်၏။ မမှန်သည် မဟုတ်” ဟု သိမှု ထိုရဟန်းသည် “ငါယူလိုသော အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းသည် အကျိုးနှင့် စပ်၏လော့၊ သို့မဟုတ် အကျိုးနှင့် မစပ်သလော့” ဟု ထို့ထက် အလွန် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းသည် အကျိုးနှင့် မစပ်၊ အကျိုးနှင့် စပ်သည် မဟုတ်” ဟု သိမှု ထိုအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းသည် အကျိုးနှင့် စပ်၏၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သည် မဟုတ်” ဟု သိမှု ထိုရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ငါယူသော် တရား အတိုင်း ဝိနည်းအတိုင်း အဖော်ဖြစ်သော ရင်းနှီးသော မရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းရဟန်း တို့ကို ရမည်လော၊ သို့မဟုတ် မရမည်လော” ဟု ထို့ထက် အလွန် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ငါယူသော် တရား အတိုင်း ဝိနည်းအတိုင်း အဖော်ဖြစ်သော ရင်းနှီးသော မရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရဟန်းတို့ကို ရမည် မဟုတ်” ဟု သိမှု ထိုအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ငါယူသော် တရားအတိုင်း ဝိနည်းအတိုင်း အဖော်ဖြစ်သော ရင်းနှီးသော မရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းရဟန်းတို့ကို ရမည်” ဟု သိမှု ထိုရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ငါယူစဉ် ထိုအကြောင်းကြောင့် သံဃာအား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ကိုယ်လက်ထိပါး ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြားခြင်းသည် ၎င်း သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်၎င်း သံဃာ၏ အရေးအကြောင်းသည်၎င်း သံဃာ ခြားနားခြင်းသည် ၎င်း သံဃာအသီးအသီး ဖြစ်ခြင်းသည်၎င်း ဖြစ်မည်လော၊ သို့မဟုတ် မဖြစ်မည်လော” ဟု ထို့ထက် အလွန် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ငါယူသော် ထိုအကြောင်း ကြောင့် သံဃာအား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ကိုယ်လက်ထိပါး ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား ခြင်းသည်၎င်း သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်၎င်း သံဃာ၏ အရေးအကြောင်းသည်၎င်း သံဃာခြားနား ခြင်းသည်၎င်း သံဃာ အသီးအသီးဖြစ်ခြင်းသည်၎င်း ဖြစ်မည်” ဟု သိမှု ထိုအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ငါယူသော် ထိုအကြောင်း ကြောင့် သံဃာအား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ကိုယ်လက်ထိပါး ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား ခြင်းသည်၎င်း သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်၎င်း သံဃာ၏ အရေးသည်၎င်း သံဃာခြားနားခြင်းသည်၎င်း သံဃာအသီးအသီးဖြစ်ခြင်းသည်၎င်း ဖြစ်မည်မဟုတ်” ဟု သိမှု ထိုအတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူအပ်၏။

ဥပါလိ ဤသို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူသော် နောက်အခါ၌ လည်း နှလုံးကြည်ရွှင်ခြင်းကို ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဂ-စောဒကပုဂ္ဂိုလ် ဆင်ခြင်ထိုက်သောတရား

၃၉၉။ အသျှင်ဘုရား သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဆင်ခြင်၍ သူတပါးကို စောဒနာထိုက်ပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် တရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဆင်ခြင်၍ သူတပါးကို စောဒနာရမည်။

ဥပါလိ သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်ရမည်။

“ငါသည် ကိုယ်အကျင့် စင်ကြယ်ပါ၏လော၊ စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ်အပ်သော ကိုယ်အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏လော၊ ဤတရားသည် ငါ့အား ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော” ဟု ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ကိုယ်အကျင့်မစင်ကြယ်မှု စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ်အပ်သော ကိုယ်အကျင့်နှင့် မပြည့်စုံမှု ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ ကိုယ်အကျင့်ကို ကျင့်ပါဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တမျိုးကား သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည်—

“ငါသည် နှုတ်အကျင့် စင်ကြယ်ပါ၏လော၊ စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ်အပ်သော နှုတ်အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော” ဟု ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် နှုတ်အကျင့် မစင်ကြယ်မှု စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ်အပ်သော နှုတ်အကျင့်နှင့် မပြည့်စုံမှု ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ နှုတ်အကျင့်ကို ကျင့်ပါဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တမျိုးကား သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည်—

“ငါ့အား မေတ္တာစိတ်သည် ရှေးရှုတည်ပါ၏လော၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ အမျက်ကင်းပါ၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော” ဟု ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းအား မေတ္တာစိတ်သည် ရှေးရှုမတည်မှု သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ အမျက်မကင်းမှု ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ မေတ္တာစိတ်ကို ရှေးရှုတည်ပါစေဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တမျိုးကား သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည်—

“ငါသည် အကြားအမြင် များပါ၏လော၊ အကြားအမြင်ကို ဆောင်ပါ၏လော၊ အကြားအမြင်ကို စုဆောင်းပါ၏လော၊ အစဉ် ကောင်းခြင်း အလယ်၌ ကောင်းခြင်း အဆုံး၌ ကောင်းခြင်း ရှိ၍ အနက်သဗ္ဗါနှင့်တကွ ဖြစ်သည့်ပြင် ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံလျက် ဖြစ်သော မြတ်သောအကျင့်ကို ဟောပြတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို များစွာ ကြားနာဘူးပါ၏လော၊ နှုတ်ဖြင့် ဆောင်ဘူးပါ၏လော၊ လေ့ကျက်ဘူးပါ၏လော၊ စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ဘူးပါ၏လော၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိဘူးပါ၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိ၏လော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော” ဟု ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် အကြားအမြင် မများမှု အကြားအမြင်ကို မဆောင်မှု အကြားအမြင်ကို မစုဆောင်းမှု အစဉ်ကောင်းခြင်း အလယ်၌ ကောင်းခြင်း အဆုံး၌ ကောင်းခြင်း ရှိ၍ အနက်သဗ္ဗါနှင့် တကွ ဖြစ်သည့်ပြင် ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံလျက် ဖြစ်သော မြတ်သောအကျင့်ကို ဟောပြတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို များစွာ မကြားနာဘူးမှု နှုတ်ဖြင့် မဆောင်ဘူးမှု မလေ့ကျက်ဘူးမှု စိတ်ဖြင့် မဆင်ခြင်ဘူးမှု ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ မသိဘူးမှု ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ သုတ္တန်ပါဠိကို သင်ပါဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တမျိုးကား သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည်—

“ငါသည် ပါတိမောက် နှစ်မျိုးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် နှုတ်တက်ရ၏လော၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန် ပြီး ဖြစ်၏လော၊ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်း ရှိ၏လော၊ ပါဠိအားဖြင့်၎င်း အဋ္ဌကထာအားဖြင့်၎င်း ကောင်း စွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိ၏လော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော” ဟု ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ပါတိမောက် နှစ်မျိုးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် နှုတ်တက်မရမူ ကောင်းစွာ မဝေဖန်ရသေးမူ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်း မရှိသေးမူ ပါဠိအားဖြင့်၎င်း အဋ္ဌကထာအားဖြင့်၎င်း ကောင်း စွာ မဆုံးဖြတ်ရသေးမူ “ငါ့သျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်ကို အဘယ်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ သနည်း” ဟု မေးသော် ကောင်းစွာ မဖြေဆိုနိုင်မူ ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ ဝိနည်းကို သင်ပါဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် ဤတရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဆင်ခြင်၍ သူတပါးကို စောဒနာရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉-စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေရမည့် သဘောတရား

၄၀၀။ အသျှင်ဘုရား သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတပါးကို စောဒနာရပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် တရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတပါးကို စောဒနာရမည်။

“သင့်လျော်သော အခါ၌ ပြောဆိုအံ့၊ မသင့်လျော်သော အခါ၌ မပြောဆိုအံ့၊ မှန်သော စကား ဖြင့် ပြောဆိုအံ့၊ မမှန်သော စကားဖြင့် မပြောဆိုအံ့၊ သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် ပြောဆိုအံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် မပြောဆိုအံ့၊ အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် ပြောဆိုအံ့၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် မပြောဆိုအံ့၊ မေတ္တာစိတ်ထားလျက် ပြောဆိုအံ့၊ ဒေါသစိတ်ထားလျက် မပြော ဆိုအံ့။

ဥပါလိ သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် ဤတရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတပါးကို စောဒနာရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-စောဒက စုစိတကတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာကိုပြခြင်း

၄၀၁။ အသျှင်ဘုရား အဓမ္မစောဒကရဟန်းအား အဘယ်အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံးမသာယာ ခြင်းကို ဖြစ်စေရပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ အဓမ္မစောဒကရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေ ရမည်။

“အသျှင်သည် မသင့်လျော်သော အခါ၌ စောဒနာ၏၊ သင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာယာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် မမှန်သော စကားတို့ဖြင့် စောဒနာ၏၊ မှန်သော

စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ သိမ်မွေ့သောစကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် ဝေါသစိတ်ထားလျက် စောဒနာ၏။ မေတ္တာစိတ်ထားလျက် မစောဒနာ၊ သင့်အားနှလုံးမသာခြင်းငှါ သင့်၏” ဟု (နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်)။

ဥပါလီ အဓမ္မ စောဒက ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကိုဖြစ်စေရမည်။ ထိုဖြစ်စေရခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- အခြားရဟန်းသည်လည်းမဟုတ် မမှန်ပဲ စောဒနာကောင်း၏ ဟု မထင်မှတ်နိုင်တော့ပေရာ၊ (ထို့ကြောင့်တည်း) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မတရားစောဒနာခံရသော ရဟန်းအား အဘယ်အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလီ မတရား စောဒနာခံရသော ရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။

“အသျှင်ကို မသင့်လျော်သောအခါ၌ စောဒနာ၏။ သင့်လျော်သောအခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်ကို မမှန်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ မှန်သောစကားဖြင့် မစောဒနာ။ အသျှင်ကို ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် မစောဒနာ။ အသျှင်ကို အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ။ အသျှင်ကို ဝေါသစိတ်ဖြင့် စောဒနာ၏။ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မစောဒနာ။ သင့်အား နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏” ဟု (နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်)။

ဥပါလီ မတရားစောဒနာခံရသော ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား တရားသဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား အဘယ်အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလီ တရားသဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။

“အသျှင်သည် သင့်လျော်သောအခါ၌ စောဒနာ၏။ မသင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် မှန်သောစကားဖြင့် စောဒနာ၏။ မမှန်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် မေတ္တာစိတ်ထားလျက် စောဒနာ၏။ ဝေါသစိတ်ထားလျက် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ ဥပါလီ တရားသဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။ ထိုသို့ ဖြစ်စေခြင်းသည် အဘယ်

အကြောင်းကြောင့် နည်းဟူမူ-အခြား ရဟန်းသည်လည်း ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း စောဒနာကောင်း၏ ဟု မှတ်ထင်ပေရာ၏။ ထို့ကြောင့်တည်း” ဟု (မိန့်တော်မူ၏။)

အသျှင်ဘုရား တရားသဖြင့် စောဒနာခံရသော ရဟန်းအား အဘယ်အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံး မသာခြင်းကို ဖြစ်စေရပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာခံရသော ရဟန်းအား အခြင်းအရာငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာခြင်း ကို ဖြစ်စေရမည်။

“အသျှင်ကို သင့်လျော်သော အခါ၌ စောဒနာ၏။ မသင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့် အား နှလုံးမသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်ကို မှန်သောစကားဖြင့် စောဒနာ၏။ မမှန်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်ကို သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်ကို အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး မသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် စောဒနာ၏။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှါ သင့်၏။ ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာခံရသော ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သူတပါးကို စောဒနာလိုသော ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားတို့ကို မိမိ သန္တာန်၌ နှလုံးသွင်း၍ သူတပါးကို စောဒနာရပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် သနားခြင်း အကျိုးစီးပွားကို ရှာခြင်း စောင့်ရှောက်ခြင်း အပတ်မှ ထစေခြင်း ဝိနည်းကို ရှေ့သွားပြုခြင်း ဟူသော တရားငါးပါး ကိုကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတပါးကို စောဒနာရမည်။

ဥပါလိ သူတပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် ဤတရား ငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ နှလုံးသွင်း၍ သူတပါးကို စောဒနာရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား စောဒနာခံရသော ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားတို့၌ တည်အပ်ပါမည် နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ စောဒနာခံရသော ရဟန်းသည် အမှန်ကို ပြောဆိုခြင်း အမျက်မထွက်ခြင်း ဟူသော တရားနှစ်ပါးတို့၌ တည်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဓုတိယအခန်း ပြီး၏။

နဝမပါတိမောက္ခပုဒ်ကုန္ဒက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတို့သည် သုံးဆယ်တို့တည်း။

ထိုပါတိမောက္ခပုဒ်ကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်—

ဥပုသ်နေ့၌ အကြင်မျှလောက် ယုတ်မာသော ရဟန်းသည် မထွက် မောဂ္ဂလာန်သည် နှင်ထုတ်အပ်၏။

သာသနာတော်၌ အံ့ဘွယ်ရှစ်ပါး။

နိမ့်စဉ် အစဉ်အတိုင်း သိက္ခာ၎င်း သဘောအားဖြင့် တည်ခြင်း မလွန်ကျူးနိုင်ခြင်း၎င်း အကောင်ပုပ်ကို ပစ်တင်ခြင်း သံဃာသည် ဒုဏ္ဍိလကို နှင်ထုတ်ခြင်း၎င်း မြစ်ငယ် ချောင်းငယ် တို့သည် စွန့်ကုန်ခြင်း၎င်း။

စီးဝင်ခြင်း ငြိမ်းခြင်း၎င်း အရသာတမျိုးတည်း ဝိမုတ္တိရသ၎င်း ဓမ္မဝိနယ၌ များသော ရတနာရှိခြင်း၎င်း တိမိ စသော သတ္တဝါ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ယောက်တို့၎င်း။

သမုဒ္ဒရာကို ဥပမာပြု၍ သာသနာတော်၌ ဂုဏ်ကို ထားတော်မူ၏။ ဥပုသ်နေ့၌ ပါတိမောက်ကို ကြားခြင်း၎င်း ငါတို့ကို တဦးတယောက်မျှ မသိခြင်း၎င်း။

စောစောကလျှင် ကဲ့ရဲ့ခြင်း၎င်း တမျိုး နှစ်မျိုး သုံးမျိုး လေးမျိုး ငါးမျိုး ခြောက်မျိုး ခုနစ် မျိုး ရှစ်မျိုး ကိုးမျိုး ဆယ်မျိုးသော ပါတိမောက် ထားခြင်းကို၎င်း။

သီလ အကျင့်အယူ၎င်း အသက်မွေးမှု၎င်း လေးပါးသော ဝေဖန်ခြင်း၌ ဟောခြင်း၎င်း ပါရာဇိကကို၎င်း သံဃာဒိသိသ်ကို၎င်း ပါဓိတ်ကို၎င်း ပါဠိဒေသနီကို၎င်း။

ဒုက္ကဋ်ကို၎င်း ငါးပါးသော ဝေဖန်ခြင်းတို့၌ ဟောခြင်း၎င်း သီလအကျင့်ပျက်စီးခြင်းကို၎င်း မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်၎င်း ပြုပြီးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်၎င်း ခြောက်ပါးသော ဝေဖန် ခြင်း၌ ဟောခြင်း၎င်း သင့်ရာအစီအရင်၎င်း။

ပါရာဇိကကို၎င်း သံဃာဒိသိသ်ကို၎င်း ထုလွှာစဉ်ကို၎င်း ပါဓိတ်ကို၎င်း ပါဠိဒေသနီကို၎င်း ဒုက္ကဋ်ကို၎င်း ဗုဒ္ဓာသိကို၎င်း ခုနစ်ပါးသော အဖို့တို့၌ ဟောအပ်၏။

သီလအကျင့်ပျက်စီးခြင်း၎င်း အယူ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်း၎င်း ပြုပြီးသော အဆုံး အဖြတ် မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်တကွ ရှစ်မျိုး၎င်း သီလအကျင့်အယူ၌ မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်၎င်း ပြုပြီးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်၎င်း ပြုပြီး မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ် နှင့်၎င်း ဤသို့ ဤကိမ်းမျိုးတို့ကို ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း အသင့်အားဖြင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်ကုန်၏။

ပါရာဇိကကျ ရဟန်း၎င်း မပြီးသေးသော အဆုံးအဖြတ်၎င်း သိက္ခာချသော ရဟန်း၎င်း ထိုအတူ မပြီးသေးသော အဆုံးအဖြတ်၎င်း ကပ်ရောက်ခြင်း၎င်း တဖန် မယူခြင်း၎င်း တဖန် ယူသော စကား၎င်း။

သီလအကျင့်ပျက်စီးခြင်း၎င်း အကြင် အကြင် အယူပျက်စီးခြင်း၎င်း မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ရှုရှားခြင်း၎င်း ဆယ်မျိုး အပြားအားဖြင့် ထိုပါတိမောက် ထားခြင်းကို သိကုန်လော့။

ရဟန်းတပါးသည် ရဟန်းတပါးကို မြင်၏။ အခြား ရဟန်းသည်လည်း မြင်၍ ပြောကြား၏။ ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကို ထား၏။

မင်း ခိုးသူ မီး ရေ လူ ဘီလူး သားရဲ မြွေကင်းသန်း အသက် မြတ်သောအကျင့် အန္တရာယ် ဆယ်မျိုးတို့တွင် တမျိုးမျိုးသော အန္တရာယ်ကြောင့် ထ၏။

ထိုကျောင်း၌၎င်း အခြားကျောင်းတို့၌၎င်း တရားနှင့်လျော်သော ထားခြင်း မလျော်သော ထားခြင်း ဟူ၍ အစဉ်အားလျော်စွာ သိကုန်လော့။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

သင့်သော အချိန် ဟုတ်မှန်ခြင်း အကျိုးနှင့်စပ်ခြင်း၎င်း ရအံ့လော ဖြစ်အံ့လော ကိုယ်နှုတ် အကျင့်၎င်း မေတ္တာ၎င်း အကြားအမြင်များခြင်း၎င်း ပါတိမောက် နှစ်ပါးတို့၎င်း။

သင့်သောအချိန် ဟုတ်မှန်သော စကားဖြင့်၎င်း သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့်၎င်း အကျိုးနှင့် စပ်သောစကားဖြင့်၎င်း မေတ္တာစိတ်ဖြင့်၎င်း စောဒနာရာ၏၊ မဟုတ်မှန်သောအားဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား နှလုံးမသာခြင်းကို မပယ်ဖျောက်နိုင်ရာ စောဒနာခံရသူသည်လည်း ထိုအတူတည်း။

ဟုတ်မှန်သော အားဖြင့် စောဒနာသောရဟန်း စောဒနာခံရသောရဟန်း နှလုံးမသာခြင်း ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏၊ သနားခြင်း အစိုးအပိုးကို လိုလားခြင်း စောင့်ရှောက်ခြင်း ထစေခြင်း (ဝိနည်းကို) ခြေသွားပြုခြင်း။

ဤသို့ စောဒကရဟန်းအား ကျင့်ဝတ်ကို မြှော်စွာဘုရားသည် ပြတော်မူ၏၊ ဟုတ်မှန်ခြင်း၌ ၎င်း အမျက်မထွက်ခြင်း၌၎င်း စောဒနာခံရသော ရဟန်းအားသာလျှင် ကျင့်ရာသော သဘော ဓမ္မတာတည်း။

ဤကား အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ပါတိမောက္ခဋ္ဌပနက္ခန္ဓက ပြီးပြီ။

၁၀-ဘိက္ခုနီကန္ဓက

၁-ပဌမအခန်း

မဟာပဇာပတိဂေါတမိဝတ္ထု

၄၀၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံ ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းပြုလိုပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမိ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းပြုလိုပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမိ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် “မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရေယိုထွက်သော မျက်နှာ ရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးနောက် အရိုအသေပြုကာ ဖခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် ဆံတို့ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ သာကီဝင်မင်းသမီးများစွာတို့နှင့်အတူ ဝေသာလီပြည်သို့ ဖဲသွားလေသော် အစဉ်အတိုင်း ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်မိ၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့်၎င်း မြူပြွမ်းသော ကိုယ်ဖြင့်၎င်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုစီးသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေး

လျက် တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ ရပ်တည်၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့်၎င်း မြူပြွမ်းသော ကိုယ်ဖြင့်၎င်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုစီးသော မျက်နှာ ရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ ရပ်တည်နေသော မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီကို မြင်လျှင် “ဂေါတမီ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့်၎င်း မြူပြွမ်းသော ကိုယ်ဖြင့်၎င်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုစီးသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ ရပ်တည်နေသနည်း” ဟု (မေး၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမဏိ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား ခွင့်မပြုသော ကြောင့် ရပ်တည်နေပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမီ သို့ဖြစ်လျှင် ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမဏိ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို တောင်းပန်စဉ် ဤနေရာ၌ တခဏမျှ နေပါဦး ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုနောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော်—

“အသျှင်ဘုရား ဤမဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ‘မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်၍ မာတုဂါမဏိ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု’ ဟု ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့်၎င်း မြူပြွမ်းသော ကိုယ်ဖြင့်၎င်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုစီးသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ်ပြင်ပ၌ ရပ်တည်နေပါ၏။ တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရစေချင်ပါသည်” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမဏိ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။။။။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား—

“တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရစေချင်ပါသည်” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမဏိ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုနောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် “မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမဏိ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည်

ခွင့်မပြု” ဟု သိ၍ ငါသည် အခြားအကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို တောင်းပန် ရသော် ကောင်းလေစွ ဟု ကြံစည်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို၎င်း သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို၎င်း အနာဂါမိဖိုလ်ကို၎င်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို၎င်း မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ ထိုက်တန်ပါ၏ လော” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို၎င်း သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို၎င်း အနာဂါမိဖိုလ်ကို၎င်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို၎င်း မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို၎င်း သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို၎င်း အနာဂါမိဖိုလ်ကို၎င်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို၎င်း မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ ထိုက်တန်ပါမူ အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ကျေးဇူးများပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်ပါတည်း၊ ခြေဖြင့် သွားနိုင်ချိန်အထိ မွေးမြူသူပါတည်း၊ နို့တိုက်သူပါတည်း၊ မယ်တော်နတ်ရွာစံပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို နို့တိုက်ပါ၏။ တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းအဖြစ်ရစေချင်ပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

ဂရုစံရှစ်ပါး

၄၃၃။ အာနန္ဒာ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ဂရုစံရှစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဝန်ခံသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ထိုဂေါတမီအတွက် ပဉ္စင်းခံမှု ဖြစ်စေလော့။

ဘိက္ခုနီမသည် ပဉ္စင်းဖြစ်၍ ဝါတထု ရှိသော်လည်း ထိုနေ့ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း ရှိသော်လည်း အမှုကို ပြုရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရှိသော်လည်း လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၁)

ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားမရှိသော ကျောင်း၌ ဝါမဆိုအပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရှိသော်လည်း လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၂)

ဘိက္ခုနီမသည် လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း ဘိက္ခုသံဃာထံမှ ဥပုသ်ကို မေးခြင်း အဆုံးအမခံရန် ချဉ်းကပ်ခြင်း ဟူသော ဤတရားနှစ်ပါးတို့ကို လိုလားတောင့်တရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရှိသော်လည်း လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၃)

ဘိက္ခုနီမသည် ဝါကျွတ်လတ်သော် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဟူသော အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြားရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရှိသော်လည်း လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၄)

ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်လတ်သော် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ ပက္ခမာနတ်ကို ကျင့်ရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၅)

နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး တရားခြောက်ပါးတို့၌ အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးသော သိက္ခမာန်အား နှစ်ဖက်သော သံဃာ၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းကို ရှာရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက် ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၆)

ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် မဆဲရေးအပ်၊ မရေရွတ်အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၇)

ရဟန်းဖြစ်သည့်နေ့မှ စ၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့ အပေါ်၌ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို ပိတ်ပင် အပ်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့ အပေါ်၌ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို မပိတ်ပင်အပ်၊ ဤတရားကို လည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၈)

အာနန္ဒာ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် ဤဂရုခံရှစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဝန်ခံသည် ဖြစ်အံ့၊ ထို ဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ထိုဂေါတမိအတွက် ပဉ္စင်းခံခြင်း ဖြစ်စေလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ဂရုခံရှစ်ပါးတို့ကို သင်ယူပြီးနောက် မဟာ ပဇာပတိ ဂေါတမိထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်—

“ဂေါတမိ သင်သည် ဂရုခံ ရှစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဝန်ခံသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် သင့်အတွက် ပဉ္စင်းခံမှု ဖြစ်လတ္တံ့။”

(၁) ဘိက္ခုနီမသည် ပဉ္စင်းဖြစ်၍ ဝါတရာရှိသော်လည်း ထိုနေ့ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း ရိုသေခြင်းကို ပြုရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေး စား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၂) ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ား မရှိသော ကျောင်း၌ ဝါမဆိုအပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၃) ဘိက္ခုနီမသည် လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း ဘိက္ခုသံဃာထံမှ ဥပုသ်ကို မေးခြင်း အဆုံးအမခံရန် ချဉ်းကပ်ခြင်း ဟူသော ဤတရား နှစ်ပါးတို့ကို လိုလားတောင့်တရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၄) ဘိက္ခုနီမသည် ဝါကျွတ်လတ်သော် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဟူသော အကြောင်း သုံးမျိုးတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြားရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး ၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၅) ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်လတ်သော် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ ပက္ခမာနတ် ကို ကျင့်ရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန် ကျူးအပ်။

(၆) နှစ်နှစ်တို့ ပတ်လုံး တရားခြောက်ပါးတို့၌ အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးသော သိက္ခမာန်အား နှစ်ဖက်သော သံဃာ၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းကို ရှာရမည်။ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၇) ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားကို တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် မဆဲရေးအပ်၊ မရေရွတ်အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၈) ရဟန်းဖြစ်သည့်နေ့မှစ၍ ရဟန်းတို့ အပေါ်၌ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို ပိတ်ပင်အပ်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့ အပေါ်၌ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို မပိတ်ပင်အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

ဂေါတမီ သင်သည် ဤဂရုစံရှစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံမှု ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် သင့်အတွက် ပဉ္စင်းခံခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ငယ်ရွယ်နုပျိုလျက် တန်ဆာဆင်လေ့ရှိသော ဦးခေါင်းဆေးလျှော်ပြီးသော မိန်းမသည်၎င်း ယောက်ျားသည်၎င်း ကြာပန်းကိုဖြစ်စေ မိုးဆွေပန်းကိုဖြစ်စေ စစ်သိမ်ပန်း (လန်ဘူးပန်း) ကိုဖြစ်စေ ရ၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့်ယူကာ မြတ်သော အင်္ဂါဖြစ်သော ဦးခေါင်း၌ ထားရာသကဲ့သို့ အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ဤအတူပင် အကျွန်ုပ်သည် ဤဂရုစံ ရှစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံပါ၏။ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးပါ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် “အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ဂရုစံ ရှစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်သည် ရဟန်းဖြစ်ပါပြီ” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို မရပါလျှင် မြတ်သောအကျင့် ‘သာသနာတော်’ သည် ကြာမြင့်စွာ တည်တံ့ရာ၏။ အနှစ်တထောင်ပတ်လုံး သူတော်ကောင်းတရားသည် တည်ရာ၏။ အာနန္ဒာ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရသောကြောင့် ယခုအခါ၌ မြတ်သော အကျင့် ‘သာသနာတော်’သည် ကြာမြင့်စွာ တည်တံ့မည် မဟုတ်၊ အာနန္ဒာ ယခုနှစ်ငါးရာတို့သာလျှင် သူတော်ကောင်းတရားသည် တည်လတ္တံ့ ။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမများ၍ ယောက်ျားနည်းသော အမှတ်မရှိသော အိမ်တို့ကို အိုး၌ (မီးထွန်း၍) ခိုးတတ်သော ခိုးသူတို့သည် ဖျက်ဆီးလွယ်ကူနိမ့်ကဲ့သို့ အာနန္ဒာ ဤအတူပင် အကြင်ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏။ ထိုမြတ်သောအကျင့် ‘သာသနာတော်’သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့နိုင်။

အာနန္ဒာ ပြည့်စုံ ဖြစ်ထွန်းသော သလေးခင်း၌ ဖလံဖြူမည်သော ရောဂါမျိုး ကျရောက်သော် ထိုသလေးခင်းသည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့သကဲ့သို့ အာနန္ဒာ ဤအတူပင် အကြင် ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏။ ထိုမြတ်သော အကျင့် ‘သာသနာတော်’သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့နိုင်။

အာနန္ဒာ ပြည့်စုံဖြစ်ထွန်းသော ကြံခင်း၌ အူနီမည်သော ရောဂါမျိုး ကျရောက်သော် ထိုကြံခင်းသည် ကြာမြင့်စွာမတည်တံ့သကဲ့သို့ ဤအတူပင် အကြင်ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏။ ထိုမြတ်သော အကျင့် 'သာသနာတော်'သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့နိုင်။

အာနန္ဒာ ယောက်ျားသည် ရေကန်ကြီး၏ ကန်ပေါင်ရိုးကို ရေပလွန်ခြင်းငှါ စောစောက ကြိုတင်၍ ကန်သင်းဖွဲ့သကဲ့သို့ ဤအတူပင် ငါသည် ဘိက္ခုနီမတို့အတွက် ဂရုဓံ ရှစ်ပါးတို့ကို ပညတ်ပြီးခဲ့ပြီ။ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်ကုန် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘိက္ခုနီမတို့၏ ဂရုဓံတရားရှစ်ပါး ပြီး၏။

ဘိက္ခုနီဥပသမ္ပစါကို ခွင့်ပြုခြင်း

၄၀၄။ ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် မြက်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ—

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသာကိဝင် မင်းသမီးတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရ ပါအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လန်းစေ၏။ ထို့နောက် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေပြီး ဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီး လျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပဉ္စင်းခံပေးရန် ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီအား—

“အသျှင်မသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်သေး၊ အကျွန်ုပ်တို့သာ ပဉ္စင်းဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းယောက်ျားတို့က ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပဉ္စင်းခံပေးရမည် ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခု သော နေရာ၌ ရပ်လျက် အသျှင်အာနန္ဒာအား—

“အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ဤဘိက္ခုနီမတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို 'အသျှင်မသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်သေး၊ အကျွန်ုပ်တို့သာ ပဉ္စင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းယောက်ျားတို့က ရဟန်းမိန်းမကို ပဉ္စင်းခံပေးရမည်' ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏” ဟု ပြောဆိုကြပါသည်။ ဤ၍ လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်—

“အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိက အသျှင်အာနန္ဒာ ဤဘိက္ခုနီမတို့သည် အကျွန်ုပ် ကို ‘အသျှင်မသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်သေး၊ အကျွန်ုပ်တို့သာ ပဉ္စင်းဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်းယောက်ျားတို့က ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပဉ္စင်းခံပေးရမည်’ ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏ ဟု ပြောဆိုကြပါသည် ဟူ၍ လျှောက်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ မဟာပဇာပတိဂေါတမိသည် ဂရုစုံရှစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံသည့်နေ့ကစ၍ ထိုဝန်ခံခြင်းသည် ပင် ပဉ္စင်းခံခြင်းပြီးတော့၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၅။ ထို့နောက် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင် အာနန္ဒာကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ရပ်လျက်—

“အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား တခုသောဆုကို တောင်းပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား၎င်း ရဟန်းမိန်းမတို့အား၎င်း သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြု တော်မူသော် ကောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်—

“အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိက အသျှင်အာနန္ဒာ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား တခုသောဆုကို တောင်းပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား၎င်း ရဟန်းမိန်းမတို့အား၎င်း သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူသော် ကောင်းပါ၏ ဟု လျှောက်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုနိုင်သော အကြောင်းအရာသည် မဖြစ်နိုင်ပေ။

အာနန္ဒာ မကောင်းသဖြင့် မျှောအပ်သော တရားရှိကုန်သော ဤသာသနာတော်မှ တပါး ဖြစ်သော တိတ္ထိဘို့ စင်လျက်လည်း မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်ကြကုန်။

မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုနိုင်အံ့နည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီး လျှင် ရဟန်းတို့ကို—

“ရဟန်းတို့ မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်အပ်၊ ပြုလုပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး ပြီးလျှင် တခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်လျက်—

“အသျှင်ဘုရား ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင်သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် ဆက်ဆံ ကုန်၏။ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမိ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင်သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်၏။ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့ ကျင့်သကဲ့သို့ ကျင့်ကြကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင်သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် မဆက်ဆံ ကုန်။ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမိ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင်သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် မဆက်ဆံကုန်။ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပညတ်တော်မူသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၆။ ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လျက်—

“တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် အကျွန်ုပ်အား တရားကို ဟောတော်မူပါလော့။ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ယင်းတရားကို နှာပြီးလျှင် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့မလျော့ လှူပူပြုကာ စိတ်ကို စေလွှတ်လျက် နေလိုပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမိ သင်သည် အကြင်တရားတို့ကို ဤတရားတို့ကား စွဲလမ်းခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်၏။ စွဲလမ်းမှု ကင်းခြင်းငှါ မဖြစ်ကုန်။ ဝဋ်၌ ယှဉ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဋ်၌ မယှဉ်ရန် မဖြစ်ကုန်။ (ကိလေသာ) တိုးပွား ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဖျက်ဆီးရန် မဖြစ်ကုန်။ အလိုကြီးရန်သာဖြစ်ကုန်၏။ အလိုနည်းရန် မဖြစ်ကုန်။ မရောင့်ရဲရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ရောင့်ရဲရန် မဖြစ်ကုန်။ အပေါင်းအဖော်နှင့် နေရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဆိတ် ငြိမ်ရန် မဖြစ်ကုန်။ ပျင်းရိရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ကြီးစားအားထုတ်ရန် မဖြစ်ကုန်။ မွေးမြူနိုင်ခဲရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ မွေးမြူလွယ်ရန် မဖြစ်ကုန် ဟု သိငြားအံ့။ ထိုတရားတို့ကို စင်စစ်အားဖြင့် “ဤကား တရား မဟုတ်၊ ဤကား ဝိနည်းမဟုတ်၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမဟုတ်” ဟု မှတ်လေလော့။

ဂေါတမိ သင်သည် အကြင်တရားတို့ကို ဤတရားတို့ကား စွဲလမ်းမှု ကင်းခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်၏။ စွဲလမ်းခြင်းငှါ မဖြစ်ကုန်။ ဝဋ်၌ မယှဉ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဋ်၌ ယှဉ်ရန် မဖြစ်ကုန်။ (ကိလေသာကို) ဖျက်စီးရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ တိုးပွားရန် မဖြစ်ကုန်။ အလိုနည်းရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ အလိုကြီးရန် မဖြစ် ကုန်။ ရောင့်ရဲရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ မရောင့်ရဲရန် မဖြစ်ကုန်။ ဆိတ်ငြိမ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ အပေါင်း အဖော်နှင့် နေရန် မဖြစ်ကုန်။ ကြီးစားအားထုတ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ပျင်းရိရန် မဖြစ်ကုန်။ မွေးမြူ လွယ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ မွေးမြူနိုင်ခဲရန် မဖြစ်ကုန် ဟု သိငြားအံ့။ ဂေါတမိ ထိုတရားတို့ကို စင်စစ် အားဖြင့် “ဤကား တရားတည်း၊ ဤကား ဝိနည်းတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း” ဟု မှတ်လေလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၇။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို မပြအပ်သေး၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား “အဘယ်သူသည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြအပ်သနည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပါတိမောက်ကိုပြရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမ ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြကုန်၏။

“ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ယခု ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဤရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် အတူတကွ မွေ့လျော်ပျော်ပါးကုန်လတ္တံ့” ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့က ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြရန် (ငါ)ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ပါတိမောက်ကို ဤသို့ ပြရမည်” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “ပါတိမောက်ကို ဤသို့ ပြကုန်လော့” ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၈။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် အာပတ်ကို မကုစားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် အာပတ်ကို မကုစားပဲ မနေအပ်၊ မကုစားသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အာပတ်ကို ဤသို့ ကုစားရမည်” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “အာပတ်ကို ဤသို့ ကုစားကုန်လော့” ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် “အဘယ်သူသည် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူအပ်သနည်း” ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် လမ်းမ၌၎င်း ထုတ်ချင်းပေါက်လမ်း၌၎င်း လမ်းဆုံ၌၎င်း ရဟန်းကို မြင်သော် သပိတ်ကို မြေ၌ချ၍ လက်ဝဲဘက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကိုစုမယ်တင်ကာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီ၍ အာပတ်ကို ကုစားကုန်၏။ “ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ညဉ့်၌လွန်ကျူးကြပြီးလျှင် ယခုမှ ကန်တော့ကုန်၏” ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အာပတ်ကို မခံယူအပ်၊ ခံယူသော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်

အာပတ် သင်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အာပတ်ကို ဤသို့ ခံယူရမည်” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “အာပတ်ကို ဤသို့ ခံယူလော့” ဟု ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၉။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို မပြုအပ်သေး။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား “အဘယ်သူသည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုအပ်သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ကံကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကံပြုခံရသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် လမ်းမ၌၎င်း ထုတ်ချင်းပေါက်လမ်း၌၎င်း လမ်းဆုံ၌၎င်း ရဟန်းယောက်ျားကို မြင်လတ်သော် သပိတ်ကို မြေ၌ချ၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်လျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ “စင်စစ် ဤသို့ ပြုအပ်၏” ဟု မှတ်ထင်ကုန်၍ ကန်တော့ကုန်၏။ လူတို့သည် “ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း။ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း။ ညဉ့်၌ လွန်ကျူးကြပြီးလျှင် ယခုမ ကန်တော့ကုန်၏” ဟု ထိုအတူလျှင် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ကံကို မပြုအပ်။ ပြုသော ရဟန်းအား စက္ကန္တအာပတ်သင်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ဤသို့ ကံပြုရမည်” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “ဤသို့ ကံကို ပြုကုန်လော့” ဟု ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၀။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကုန်၏။ ထိုအခါကရုဏ်းကို မငြိမ်းစေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုအခါကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် ကံသို့ ရောက်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အာပတ်သို့ ရောက်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို မြင်ကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့သည် “အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်တို့သည်ပင် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့သည်ပင် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ပညတ်ထားပါသည် ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား

အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ကံသို့ တင်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား လွှဲအပ်ခြင်းငှါ၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုခြင်းငှါ၊ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား အာပတ်သို့ တင်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား လွှဲအပ်ခြင်းငှါ၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥပသမ္ပဒါဘိက္ခုနီမ၏ အနီးနေ တပည့်ဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမသည် ခုနစ်နှစ်တို့ ပတ်လုံး ဝိနည်းကို သင်ယူလျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက်၏။ သတိလွတ်ကင်းသော ထိုဘိက္ခုနီမအား သင်ယူပြီး သင်ယူပြီးသော ဝိနည်းသည် ပျောက်ပျက်၏။

“မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွလိုသတတ်” ဟု ထိုဘိက္ခုနီမသည် ကြား၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား “ငါသည် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ဝိနည်းကို သင်ယူလျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက်ခဲ့၏။ ထို ငါ့အား သတိလွတ်သောကြောင့် သင်ယူပြီး သင်ယူပြီးသော ဝိနည်းသည် ပျောက်ပျက်ခဲ့၏။ မာတုဂါမသည် အသက်ထက်ဆုံး မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက်ရန် ခဲယဉ်း၏။ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဝိနည်းကို ပို့ချခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

ဒုတိယအခန်း

၄၁၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးနောက် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် “ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန်တန်ရာ၏” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့ကို ညွှန်ရေဖြင့် လောင်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားသည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ညွှန်ရေဖြင့် မလောင်းအပ်လောင်းသော ရဟန်းအား မုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဒဏ်ပေးသော အမှုကို ပြုရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း” ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမသံဃာသည် ရှိမခိုးအပ်သည်ကို ပြုရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် “ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန်တန်ရာ၏” ဟု ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပြကုန်၏။ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပြကုန်၏။ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပြကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပြောင်လှောင်ပြောကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့နှင့်အတူ ရောယှက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားသည် ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား မပြုအပ်၊ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား မပြုအပ်၊ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား မပြုအပ်၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပြောင်လှောင်မပြောအပ်၊ ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် မရောယှက်အပ်၊ ရောယှက်သော ရဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဒဏ်ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း” ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမသံဃာသည် ရှိမခိုးအပ်သည် ကို ပြုရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ဘိက္ခုနီမတို့သည် “ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန်တန်ရာ၏” ဟု ရဟန်းယောကျ်ားကို ညွှန်ရေဖြင့် လောင်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို ညွှန်ရေဖြင့် မလောင်းအပ်၊ လောင်းသော ရဟန်းမိန်းမအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုဘိက္ခုနီမအား ဒဏ်ပေးရန်ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း” ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်သော် မနာယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဆိုးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ဘိက္ခုနီမတို့သည် “ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန်တန်ရာ၏” ဟု ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပြုကုန်၏။ သားမြတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပြုကုန်၏။ ပေါင်ကိုဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပြုကုန်၏။ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပြုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ကို ပြောင်လှောင်ပြောကုန်၏။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့်အတူ ရောယှက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား မပြုအပ်။ ပ။ သားမြတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား မပြုအပ်။ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား မပြုအပ်။ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား မပြုအပ်။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့ကို ပြောင်လှောင် မပြောအပ်။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့်အတူ မရောယှက်အပ်၊ ရောယှက်သော ရဟန်းမိန်းမအား စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုဘိက္ခုနီမအား ဒဏ်ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း” ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်သော် မနာယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဆိုးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဆိုးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးသော ဘိက္ခုနီမနှင့်အတူ ဥပုသ်ပြုခြင်းငှါ အပ်သလော မအပ်သလော” ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအဓိကရုဏ်း မငြိမ်းသေးသမျှ အဆိုးအမဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးသော ဘိက္ခုနီမနှင့် အတူ ဥပုသ်မပြုအပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါယီသည် အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထား၍ ဒေသစာရီ ဖဲသွား၏။ “အသျှင်ဥပါယီသည် အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထား၍ အဘယ်ကြောင့် ဒေသစာရီ ဖဲသွားဘိသနည်း” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထား၍ ဒေသစာရီ ဖဲမသွားအပ်၊ ဖဲသွားသော ရဟန်းအား ခုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မိုက်သော မလိမ္မာသော ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထား ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မိုက်သော မလိမ္မာသော ရဟန်းသည် အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်မထားအပ်၊ တန့် ထားသော ရဟန်းအား ခုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုမရှိပဲ အကြောင်းမရှိပဲ အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုမရှိပဲ အကြောင်းမရှိပဲ အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်မထားအပ်၊ တန့်ထားသော ရဟန်းအား ခုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးနောက် အဆုံးအဖြတ်ကို မပေးကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးသော် အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးအပ်သည်သာတည်း၊ မပေးသော ရဟန်းအား ခုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၃။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆုံးမရာသို့ မသွားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ဆုံးမရာသို့ သွားအပ်သည်သာတည်း၊ မသွားသော ဘိက္ခုနီမကို တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဆုံးမရာသို့ သွား၏။ “ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ယခုအခါ ဤရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ဤရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ မွေ့လျော် ပျော်ပါးကုန်လတ္တံ့” ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဆုံးမရာသို့ မသွားအပ်၊ သွားကုန်မှု ခုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမ လေးယောက် ငါးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ (သွားနိုင်၏) သွားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမ လေးယောက် ငါးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ သွားကုန်၏။ “ဤရဟန်း မိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်း ယောက်ျားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ယခုအခါ၌ ဤရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ဤရဟန်းမိန်းမ တို့နှင့်အတူ မွေ့လျော် ပျော်ပါးကုန်လတ္တံ့” ဟု လူတို့သည် မျှေနည်းအတူပင် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမလေးယောက် ငါးယောက် တို့သည် ဆုံးမရာသို့ မသွားအပ်၊ သွားကုန်မှု စုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမ နှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ (သွားနိုင်၏) သွားရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းယောက်ျား တပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စေ့ဖယ်တင်လျက် ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်—

“အသျှင် ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာ၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပါ၏။ သြဝါဒနာခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကိုလည်း တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင် ဘိက္ခုနီသံဃာသည် သြဝါဒ နာယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကို ရလိုပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်ပြသော ရဟန်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား ဘိက္ခုနီသံဃာ သည် ဘိက္ခုသံဃာ၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၏။ သြဝါဒနာယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကိုလည်း တောင်းပန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဘိက္ခုနီသံဃာသည် သြဝါဒနာယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကို ရပါလို၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

“ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူ ဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်းတပါးပါး ပြုပါ၏လော” ဟု ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းက မေးရမည်။ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်းတပါးပါးရှိမူ “ဤမည်သော ရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူ ဟု သမုတ်ထား၏။ ထိုရဟန်းကို ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ချဉ်းကပ်လော့” ဟု ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းက ပြောရမည်။

ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်းတပါးပါး မရှိမူ “အဘယ် အသျှင်သည် ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမရန် စွမ်းနိုင်ပါသနည်း” ဟု ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းက မေးရမည်။ ရဟန်း တပါးပါးသည် ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမရန် စွမ်းနိုင်မူ ထိုရဟန်းသည်လည်း အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံမှု သမုတ်၍ “ဤမည်သော ရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူ ဟု သမုတ်ထား၏။ ထိုရဟန်းသို့ ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ချဉ်းကပ်လော့” ဟု ပြောရမည်။

ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမရန် မည်သူမျှ မစွမ်းနိုင်မူ “ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူ ဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်းတပါးမျှ မရှိ၊ ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ကြည်ညိုဖွယ်သော ကိုယ်နှုတ် အမူအရာနှင့် ပြည့်စုံစေလော့” ဟု ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းက ပြောဆိုရမည်။

၄၁၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သြဝါဒကို မခံယူကုန်။ မြ စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သြဝါဒကို ခံယူအပ်သည်သာတည်း၊ မခံယူသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းတပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်သြဝါဒကို ခံယူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

နမတို့ ငါသည် စွမ်းရည်မရှိ၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် သြဝါဒကို ခံယူရအံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။ အသျှင်သည် သြဝါဒကို ခံယူပါလော့၊ “ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ သြဝါဒကို ခံယူရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

၁။ သြဝါဒဟူသည် အဆိုးအမကို ရပါဆိုလော့ ဟု ဘိက္ခုနီမတို့က တောင်းပန်အပ်သော သြဝါဒတည်း။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို (ခံယူနိုင်ကုန်၏)ခံယူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဖျားနာသော ရဟန်းတပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

နမတို့ ငါသည် ဖျားနာ၏။ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရအံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။ အသျှင် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့။ “စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရားပညတ်ထားပါသည် ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းနှင့် ဖျားနာသော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို (ခံယူနိုင်ကုန်၏) ခံယူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ခရီးသွားအံ့ဆဲဆဲဖြစ်သော ရဟန်းတပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

နမတို့ ငါသည် ခရီးသွားအံ့ဆဲဆဲဖြစ်၏။ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရအံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။ အသျှင် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့။ “စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းနှင့် ဖျားနာသော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားပါသည်ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်း ဖျားနာသောရဟန်း ခရီးသွားအံ့သော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို (ခံယူနိုင်ကုန်၏) ခံယူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် တောနေရဟန်းတပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

နမတို့ ငါသည် တော၌နေ၏။ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရအံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။ အသျှင် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့။ “စွမ်းရည်မရှိသောရဟန်း ဖျားနာသောရဟန်း ခရီးသွားအံ့သော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားပါသည် ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တောနေရဟန်းသည် ဩဝါဒကို ခံယူရန်ငှား “ဤအရပ်သို့ တဖန်ဆောင်အံ့” ဟု အချိန်းအချက် ပြုလုပ်ရန်ငှား ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၅။ ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူကြပြီးလျှင် မပြောကြားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဩဝါဒကို ပြောကြားအပ်သည်သာတည်း။ မပြောကြားသော ရဟန်းအား စုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဂဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူ၍ တဖန် မဆောင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ဂဟန်းတို့ ဩဝါဒကို တဖန် ဆောင်အပ်သည်သာတည်း၊ မဆောင် သော ဂဟန်းအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ချိန်းဆိုရာသို့ မသွားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ဂဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ချိန်းဆိုရာသို့ သွားအပ်သည်သာတည်း၊ မသွားသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၆။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရှည်သော ခါးပန်းကြိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုခါးပန်းကြိုး ရှည်တို့ဖြင့်ပင် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏ ငယ်စေကုန်၏။ လူတို့သည် “ပ။ ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ဂဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ခါးပန်းကြိုးရှည်ကို မဆောင် အပ်၊ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။ ဂဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမအား တပတ်စည်း လောက်ရှိသော ခါးပန်းကြိုးကို ခွင့်ပြု၏။ ထိုခါးပန်းကြိုးဖြင့်လည်း နံရိုးတို့ကို မညွတ်စေအပ် ‘မငယ် စေအပ်’၊ ညွတ်စေသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် နှီးပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ သားရေပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ ပုဆိုးပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ ပုဆိုးထုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ ပုဆိုးကျစ်ဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ သင်္ကန်းပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ သင်္ကန်းထုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ သင်္ကန်းကျစ်ဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ ချည်ထုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ ချည်ကျစ်လုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူ မိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ဂဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် နှီးပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို မညွတ်စေ အပ်။ပ။ ချည်ကျစ်လုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို မညွတ်စေအပ်၊ ညွတ်စေသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် နွားဇူးရိုးဖြင့် ခါးကို ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ နွားမေးရိုးဖြင့် ခါးကို ခြစ်စေ ကုန်၏။ လက်ရုံးကို ခြစ်စေကုန်၏။ ထုနက်ကုန်၏။ လက်ဖမိုးကို ခြစ်စေကုန်၏။ ခြေသလုံးကို ခြစ်စေ ကုန်၏။ ခြေဖမိုးကို ခြစ်စေကုန်၏။ ပေါင်ကို ခြစ်စေကုန်၏။ မျက်နှာကို ခြစ်စေကုန်၏။ သွားဖုံးကို တိုက်စေကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ဂဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် နွားဇူးရိုးဖြင့် ခါးကို မပွတ်တိုက်အပ်။ပ။ သွားဖုံးကို မခြစ်စေအပ်၊ ခြစ်စေ ‘တိုက်စေ’သော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ဘိက္ခုနီမတို့သည် မျက်နှာကို လိမ်းကျံကုန်၏။ မျက်နှာကို ပွတ်တိုက် ကုန်၏။ မျက်နှာကို ချေကုန်၏။ မြင်းသိလာဖြင့် မျက်နှာကို အကွက်အပြောက် ထိုးကုန်၏။ အင်္ဂါ ကြီးငယ်ကို ဆေးဆိုးကုန်၏။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးကုန်၏။ အင်္ဂါ ကြီးငယ် ဆေးဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်း ကို ပြုလုပ်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မျက်နှာကို မလိမ်းကျံအပ်။ပ။ မျက်နှာကို မပုတ်တိုက်အပ်။ မျက်နှာကို မချေအပ်။ မြင်းသီလာဖြင့် မျက်နှာကို အကွက်အပြောက် မထိုးအပ်။ အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ဆေးမဆိုးအပ်။ နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးအပ်။ အင်္ဂါကြီးငယ် ဆေးဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို မပြုလုပ်အပ်။ ပြုလုပ်သော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ဘိက္ခုနီမတို့သည် မျက်ထောင့်အောက်သို့ ကောက်သော အရေးကို ပြုလုပ်ကုန်၏။ ပါးကွက် ကွက်ကုန်၏။ ပြုတင်းပေါက်ဖြင့် ကြည့်ကုန်၏။ အလင်းရှိရာ တံခါး၌ (ရုပ်လုံးဖော်လျက်) ရပ်ကုန်၏။ ကခြင်းကို ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ပြည့်တန်ဆာမကို နေစေကုန်၏။ သေတင်းကုပ်ကို ထားကုန်၏။ သားစိမ်း ငါးစိမ်းကို ထားကုန်၏။ ဈေးခင်းကျင်းကုန်၏။ အတိုးပေးကုန်၏။ ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ကျွန်ယောကျာ်းကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏။ ကျွန်မိန်းမကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏။ အမှုလုပ်သူကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏။ အမှုလုပ်သူမကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏။ တိရစ္ဆာန်ကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏။ ကုန်စိမ်း ကုန်ခြောက် အမျိုးမျိုး ရောင်းကုန်၏။ နံ့မှိုးညွတ်အောင် စည်းကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မျက်ထောင့်အောက်သို့ ကောက်သော အရေးကိုမပြုလုပ်အပ်။ပ။ ပါးကွက်ကွက်ခြင်းကို မပြုအပ်။ ပြုတင်းပေါက်ဖြင့် မကြည့်အပ်။ အလင်းရှိရာ တံခါး၌ (ရုပ်လုံးဖော်လျက်) မရပ်အပ်။ ကခြင်းကို မလုပ်စေအပ်။ ပြည့်တန်ဆာမကို မနေစေအပ်။ သေတင်းကုပ်ကို မထားအပ်။ သားစိမ်း ငါးစိမ်းကို မထားအပ်။ ဈေးမခင်းအပ်။ အတိုးမပေးအပ်။ ကုန်သွယ်ခြင်းကို မပြုအပ်။ ကျွန်ယောကျာ်းကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်။ ကျွန်မိန်းမကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်။ အမှုလုပ်သူကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်။ အမှုလုပ်သူမကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်။ တိရစ္ဆာန်ကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်။ ကုန်စိမ်း ကုန်ခြောက်အမျိုးမျိုး မရောင်းအပ်။ နံ့မှိုးညွတ်အောင် စည်းကြိုးကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၈။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ဘိက္ခုနီမတို့သည် အလုံးစုံ ညှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ ဝါသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ နီသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ မောင်းသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ မည်းနက်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ကင်းကျောက်ကုန်းကဲ့သို့ အလုံးစုံ အနီရင့်ရောင် ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ အနီရင့်ရောင် ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အဆာမဖြတ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အဆာရှည်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ အဆာရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အသီးကဲ့သို့ အဆာရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ သင်တိုင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ လျှော်တေကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် အလုံးစုံညှိသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်။ပ။ လျှော်တေသင်္ကန်းကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၉။ ထိုအခါ တပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ပြစ်ပါစေ” ဟု ပြောဆိုမှာကြား၏။ ထိုသို့ပြောရာ၌ ရဟန်း

ယောကျ်ားတို့သည်၎င်း ရဟန်းမိန်းမတို့သည်၎င်း “ငါတို့၏ ပရိက္ခရာဖြစ်၏၊ ငါတို့၏ ပရိက္ခရာဖြစ်၏” ဟု ငြင်းခုံကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာ သည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ” ဟု ပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုသံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထုဘဏ္ဍာ သည် ဘိက္ခုနီသံဃာအားသာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သိက္ခမာန်သည်။ပ။ရဟန်းတို့ သာမဏေမသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန် သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ” ဟု ပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုသံဃာ သည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထုဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာအားသာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ” ဟု ပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုနီသံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထုဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခုသံဃာအားသာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သာမဏေယောကျ်ားသည် ။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥပါသကာသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥပါသိ ကာမသည်။ ရဟန်းတို့ အခြားတဦးဦးသော သူသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ” ဟု ပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုနီသံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထုဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခုသံဃာအားသာလျှင် ဖြစ်၏။

၄၂၀။ ထိုအခါ လက်ပမ်းသည် ဖြစ်ဘူးသော မိန်းမတယောက်သည် ဘိက္ခုနီမတို့ထံ၌ ရဟန်း ပြု၏။ထိုဘိက္ခုနီမသည် လမ်းမ၌ အားနည်းသော ရဟန်းကို တွေ့၍ ပရုံးစွန်းဖြင့် တိုက်လှဲ၏။ “ဘိက္ခုနီမ သည် ရဟန်းယောကျ်ားကို အဘယ်ကြောင့် တိုက်ဘိသနည်း” ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မတိုက်အပ်၊ တိုက်သော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်သော် အဝေးမှ ရှောင်ဖယ်၍ လမ်းပေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လင်နှင့် ဝေးကွာနေခိုက်ဖြစ်သော မိန်းမတယောက်သည် သယောက်လင်ဖြင့် ကိုယ်ဝန် ရှိ၏။ ထိုမိန်းမသည် ကိုယ်ဝန်ကို ကျစေ၍ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်သော ဘိက္ခုနီမကို “အသျှင်မ တိုက်တုန်း ပါ၏။ ဤကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို သပိတ်ဖြင့် ထုတ်ဆောင်ပါလော့” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ထို ဘိက္ခုနီမသည် ထိုသားငယ်ကို သပိတ်၌ ယည့်၍ သက်န်းကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတပါးသည် “ငါသည် ရှေးဦးစွာ ရသော ဆွမ်းကို ရဟန်းယောကျ်ားအားဖြစ်စေ ရဟန်းမိန်းမအားဖြစ်စေ မလှူပဲ မစားအံ့” ဟု သာရဏိယဝတ်ကို ဆောက်တည်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ထိုဘိက္ခုနီမကို မြင်သော် “နမ ယခု ဆွမ်းကို ခံယူပါလော့” ဟု ပြော၏။ အသျှင်ဘုရား တန်ပါပြီ ဟု (လျှောက်၏)။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက် လည်း ထိုရဟန်းသည် ဘိက္ခုနီမကို “နမ ယခု ဆွမ်းကို ခံယူပါလော့” ဟု ပြော၏။ အသျှင်ဘုရား တန်ပါပြီ ဟု (လျှောက်၏)။ နမ ငါသည် ရှေးဦးစွာရသော ဆွမ်းကို “ရဟန်းယောကျ်ားအား

ဖြစ်စေ ရဟန်းမိန်းမအားဖြစ်စေ မလှူပဲ မစားအံ့” ဟု သာဓကဏိယဝတ်ကို ဆောက်တည်၏။ နှမ ယခု ဆွမ်းကို ခံယူပါလော့ ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမသည် ထိုရဟန်းက မလှူသာအောင် ပြောသောကြောင့် “အသျှင်သပိတ်၌ ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို ကြည့်လော့၊ တဦးတယောက်အား မပြောကြားပါလင့်” ဟု (လျှောက်ပြီး လျှင်)သပိတ်ကို ထုတ်ပြ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် “ဘိက္ခုနီမသည် သပိတ်ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို အဘယ်ကြောင့် ထုတ်ဆောင်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။ ထိုနောက် ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့ သည် “အဘယ်ကြောင့် ဘိက္ခုနီမသည် သပိတ်ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကိုထုတ်ဆောင်ဘိသနည်း ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် သပိတ်နှင့် ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဧက္ကန္တံအာပတ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် သပိတ်ကို ထုတ်ပြရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် ပြောင်းပြန်လှန်၍ သပိတ်ဖင်ကို ပြကုန်၏။ “ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် ပြောင်းပြန် လှန်၍ သပိတ်ဖင်ကို အဘယ်ကြောင့် ပြကုန်ဘိသနည်း” ဟု ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် ပြောင်းပြန်လှန်၍ သပိတ်ဖင်ကို မပြအပ်၊ ပြသောဘိက္ခုနီမအား ဧက္ကန္တံအာပတ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ား ကို မြင်လတ်သော် သပိတ်ကို လှန်၍ ပြရန် ခွင့်ပြု၏။ သပိတ်၌ ရှိသော စားဖွယ်ဖြင့်လည်း ရဟန်း ယောကျ်ားကို ပိတ်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည် ခရီးလမ်းမ၌ ယောကျ်ားအင်္ဂါကို စွန့်ပစ်ထား၏။ ထိုယောကျ်ားအင်္ဂါကို ဘိက္ခုနီမတို့သည် တစ်စိတ်စိတ် ကြည့်ရှုကုန်၏။ လူတို့သည် ကြေးကြော်ခြင်းကို ပြကုန်၏။ ထိုဘိက္ခုနီမ တို့သည် မျက်နှာမသာ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုနောက် ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည် ကျောင်းသို့ သွား၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။

အလိုနည်းသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် “ယောကျ်ားအင်္ဂါကို အဘယ်ကြောင့် တစ်စိတ်စိတ် ကြည့် ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုနောက် ထိုဘိက္ခုနီမ တို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ယောကျ်ားအင်္ဂါကို တစ်စိတ်စိတ် မကြည့်ရှုအပ်၊ ကြည့်ရှုသော ဘိက္ခုနီမအား ဧက္ကန္တံအာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၁။ ထိုအခါ လူတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား စားသောက်ဖွယ်ကို လှူကုန်၏။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား လှူကုန်၏။ လူတို့သည် “အသျှင်တို့သည် သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူသည်ကို အဘယ်ကြောင့် အခြားသူတို့အား လှူကုန်ဘိသနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အလှူကို လှူရန် မသိကုန်သလော” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူထားသည်ကို အခြားသူတို့အား မလှူအပ်၊ လှူသော ရဟန်းအား စူဠဝင်္ဂအာပတ်ဆင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာအား လှူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အလွန်အမင်း ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂလိက အလှူကိုလည်း လှူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်ကို ရဟန်းမိန်းမတို့သည် အကပ်ခံစေ၍ သုံးဆောင်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား စားသောက်ဖွယ်ကို လှူကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား လှူကုန်၏။ လူတို့သည် “ဘိက္ခုနီမတို့သည် သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူအပ်သည်ကို အဘယ်ကြောင့် အခြားသူတို့အား လှူကုန်ဘိသနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အလှူကို လှူရန် မသိကုန်သလော” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူအပ်သည်ကို အခြားသူတို့အား မလှူအပ်၊ လှူသော ဘိက္ခုနီမအား စူဠဝင်္ဂအာပတ်ဆင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာအား လှူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အလွန်အမင်း ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂလိကအလှူကိုလည်း လှူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့၏ သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်ကို ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် အကပ်ခံစေ၍ သုံးဆောင်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၂။ ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ကျောင်း ဖိပ်ရာ နေရာသည် ပေါများ၏။ ဘိက္ခုနီမတို့အား မပေါများ။ “အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား

ကျောင်းကို အခိုက်အတန့် ပေးပါကုန်လော့” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ တမန်လွှတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့အား ကျောင်းကို အခိုက်အတန့်ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥတုလာသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် မြေးယုက်အပ်သော ညောင်စောင်းကို၎င်း မြေးယုက် အပ်သော အင်းပျဉ်ကို၎င်း ဖိ၍လည်း ထိုင်ကုန်၏။ ဖိ၍လည်း အိပ်ကုန်၏။ အိပ်ရာ နေရာသည် သွေး အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မြေးယုက်အပ်သော ညောင်စောင်းကို၎င်း မြေးယုက်အပ်သော အင်းပျဉ်ကို၎င်း ဖိ၍လည်း မထိုင်အပ်။ ဖိ၍လည်း မအိပ်အပ်။ ဖိ၍ထိုင်သော ဖိ၍အိပ်သော ဘိက္ခုနီမ အား ဖုဏ္ဏိအာပတ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတုနိုး သက်န်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဥတုနိုး သက်န်းကို သွေးလိမ်းကျံ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပိတ်ဆို့ရန် အထည်ပိုင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အထည်ပိုင်းသည် ကျွတ်ကျ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ချည်ကြိုးဖြင့်စည်း၍ ပေါင်၌ ဖွဲ့ချည်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ချည်ကြိုးသည် ပြတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခါးတောင်းကြိုက်ခြင်းကို၎င်း ခါးကြိုးကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် အခါခပ်သိမ်း ခါးကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကမဂ္ဂုက် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် အခါခပ်သိမ်း ခါးကြိုးကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဖုဏ္ဏိအာပတ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတုလာသော ဘိက္ခုနီမအား ဥတုလာချိန်၌ ခါးကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇုတိယ အခန်း ပြီး၏။

၃-တတိယအခန်း

၄၂၃။ ထိုအခါ အင်္ဂါဇာတ် မပါသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို၎င်း အင်္ဂါဇာတ်ရာမျှ ပါသော ဘိက္ခုနီမ တို့ကို၎င်း ဥတုမလာသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို၎င်း အမြဲဥတုလာသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို၎င်း အမြဲအဝတ် ပိတ်ဆို့ရသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို၎င်း သွေးယိုစီးသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို၎င်း အစေ့ရှည်သော ဘိက္ခုနီမ တို့ကို၎င်း ပဏ္ဍိတ်မ ဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို၎င်း ယောကျ်ားရှာဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို၎င်း မင်္ဂလာစု စပ်နေသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို၎င်း ဥဘတောဗျည်း ဘိက္ခုနီမတို့ကို၎င်း တွေ့မြင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပုခင်းလောင်းမအား အန္တရာယ် ပြုတတ်သော အကြောင်း နှစ်ဆယ့်လေးမျိုးတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ မေးအပ်၏။

“သင်သည် အင်္ဂါဇာတ် မပါသူ မဟုတ်သလော၊ အင်္ဂါ ဇာတ်ရာမျှ ပါသူမဟုတ်သလော၊ ဥတု မလာသူ မဟုတ်သလော၊ အမြဲဥတုလာသူ မဟုတ်သလော၊ အမြဲအဝတ်ပိတ်ဆို့ရသူ မဟုတ်သလော၊ သွေးယိုစီးသူ မဟုတ်သလော၊ အစေ့ရှည်သူ မဟုတ်သလော၊ ပဏ္ဍိတ်မ မဟုတ်သလော၊ ယောကျ်ား ရှာ မဟုတ်သလော၊ မင်္ဂလာစုံစုံ စပ်နေသူ မဟုတ်သလော၊ ဥဘတောဗျည်း မဟုတ်သလော။

သင့်အား ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော အနာတို့သည် ရှိကုန်သလော၊ နှနာသည်၎င်း အိုင်းအနာ သည်၎င်း ပွေး ညှင်း တင်းတိပ် အနာသည်၎င်း ချောင်းဆိုးရောဂါသည်၎င်း ဝက်ရူး ကြက်ရူးရောဂါ သည်၎င်း ရှိသလော၊ လူဟုတ်၏လော၊ မိန်းမ ဟုတ်၏လော၊ တော်လှန်သူ ဟုတ်၏လော၊ ကြွေးမြီ မရှိသူ ဟုတ်၏လော၊ မင်းခစားသူ မဟုတ်သလော၊ မိဖသည်၎င်း အိမ်ရှင် ခင်ပွန်းသည်၎င်း သင့်ကို ခွင့်ပြု၏လော၊ အနှစ် နှစ်ဆယ် ပြည့်၏လော၊ သင့်အား သပိတ် သက်န်း ပြည့်စုံ၏လော၊ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဘိက္ခုနီမသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေးအပ်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား အန္တရာယ် ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးကုန်၏၊ ပဉ္စင်းလောင်းမတို့သည် ရွံ့ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခဲခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီမသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီးသော ပဉ္စင်းလောင်းမအား ဘိက္ခုသံဃာ၌ ပဉ္စင်းခဲခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် မဆုံးမအပ်ကုန်သေးသော ပဉ္စင်းလောင်းမတို့ကို အန္တရာယ်ပြုတတ် သော အကြောင်းတို့ကို မေးကုန်၏၊ ပဉ္စင်းလောင်းမတို့သည် ရွံ့ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာကုန်၊ မဖြေနိုင် ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရှေးဦးစွာ ဆုံးမပြီး၍ နောက်မှ အန္တရာယ် ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုသံဃာအလယ်၌ပင် ဆုံးမကုန်၏၊ ပဉ္စင်းလောင်းမတို့သည် ထိုအတိုင်းပင် ရွံ့ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တခုသောနေရာ၌ ဆုံးမပြီး၍ သံဃာအလယ်၌ အန္တရာယ် ပြုတတ်ကုန်သော မအကြောင်းတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆုံးမအပ်၏။

၄၂၄။ ရှေးဦးစွာ ဥပဇ္ဈာယ်ကို ယူစေအပ်၏၊ ဥပဇ္ဈာယ် ယူစေပြီးနောက် သပိတ် သက်န်းကို ပြောကြားအပ်၏၊ ဤကား သင်၏ သပိတ်တည်း၊ ဤကား ဒုက္ခတည်း၊ ဤကား ကိုယ်ဝတ် ကေသီ တည်း၊ ဤကား သင်းပိုင်တည်း၊ ဤကား ရင်လှမ်းတဘက်တည်း၊ ဤကား ရေသနပ်တည်း။ သွားချေ လော့၊ ဤအရပ်၌ ရပ်တည်လော့ ဟု (ပြောဆိုအပ်၏)။

မကျမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆုံးမကုန်၏၊ ဆုံးမအပ်သော ပဉ္စင်းလောင်း မ တို့သည် ရွံ့ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မကျမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော သူသည် မဆုံးမအပ်၊ ဆုံးမသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကန်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် ဆုံးမခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မသမုတ်အပ်သော ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆုံးမကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မသမုတ်အပ်သော ဘိက္ခုနီမသည် မဆုံးမအပ်၊ ဆုံးမသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ သမုတ်အပ်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဆုံးမခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ်၏။ သူတပါးသည်မူလည်း သူတပါးကို သမုတ်အပ်၏။

အဘယ်သို့လျှင် ကိုယ်တိုင်မူလည်း မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ်သနည်း၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

“အသျှင်မဘို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤအမည်ရှိသော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဆုံးမပေဘဲ့” ဟု ဤသို့ ကိုယ်တိုင်မူလည်း မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ်၏။

အဘယ်သို့လျှင် သူတပါးသည်မူလည်း သူတပါးကို သမုတ်အပ်သနည်း၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မဘို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဆုံးမရာ၏” ဟု ဤသို့ သူတပါးသည် မူလည်း သူတပါးကို သမုတ်အပ်၏။ သမုတ်ပြီးသော ထိုဘိက္ခုနီမသည် ပဉ္စင်းလောင်းမသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤသို့ ပြောဆိုအပ်၏။

“ဤမည်သော အသျှင်မ နားထောင်လော့၊ ဤအခါသည် သင်၏ အမှန်ကို ပြောရန် အခါတည်း။ အဟုတ်ကို ပြောရန် အခါတည်း။ အကြင် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို သံဃာ့အလယ်၌ မေးလတ်သော် ထင်ရှားရှိသည်ကို ‘ရှိ၏’ ဟု ပြောအပ်၏။ ထင်ရှားမရှိသည်ကို ‘မရှိ’ ဟု ပြောအပ်၏။ မရွံ့လင့်၊ မျက်နှာမသာမဖြစ်လင့်၊ ဤသို့ သင့်ကို မေးကုန်လတ္တံ့။ အင်္ဂါဇာတ်မပါသူ မဟုတ်သလော၊ အင်္ဂါဇာတ်ရာမျှ ပါသူ မဟုတ်သလော၊ ဥတုမလာသူ မဟုတ်သလော၊ အမြဲ ဥတုလာသူ မဟုတ်သလော၊ အဝတ်ပိတ်ဆို့ရသူ မဟုတ်သလော၊ သွေးယိုစီးသောသူ မဟုတ်သလော၊ အစေ့ရှည်သူ မဟုတ်သလော၊ ပဏ္ဍုက်မ မဟုတ်သလော၊ ယောက်ျားရှာ မဟုတ်သလော၊ မင်နှစ်ခုစပ်နေသူ မဟုတ်သလော၊ ဥဘတောဗျည်း မဟုတ်သလော။

သင့်အား ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော အနာရောဂါတို့သည် ရှိကုန်သလော၊ နှုနာသည်၎င်း၊ အိုင်းအနာသည်၎င်း၊ ဝဲနာသည်၎င်း၊ ပွေး ညှင်း တင်းတိပ်နာသည်၎င်း၊ ချောင်းဆိုးနာသည်၎င်း၊ ဝက်ရူး ကြက်ရူးနာသည်၎င်း ရှိသလော၊ လူဟုတ်၏လော၊ မိန်းမဟုတ်၏လော၊ တော်လှန်သူ ဟုတ်၏လော၊ ကြွေးမြီ ကင်းသူ ဟုတ်၏လော၊ မင်းခစားသူ မဟုတ်သလော၊ မိဖတို့သည်၎င်း အိမ်ရှင်ခင်ပွန်းသည်၎င်း ခွင့်ပြု၏လော၊ အသက် နှစ်ဆယ် ပြည့်၏လော၊ သင့်အား သပိတ် သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏လော၊ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေးကြကုန်လတ္တံ့ ဟု ပြောဆိုအပ်၏။

တပြိုင်တည်း (ရဟန်းလောင်းမနှင့် ဆုံးမသူတပြိုင်တည်း) လာကုန်၏။ ဝါပြိုင်တည်း မလာအပ်၊ ဆုံးမသော ဘိက္ခုနီမသည် ရှေးဦးစွာ လာ၍ သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင် မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ဝံ့၏။

ထိုပဉ္စင်းလောင်းမကို အကျွန်ုပ်သည် ဆုံးမအပ်ပြီ၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် လာရာ၏” ဟု (သံဃာကို သိစေအပ်၏)။ ‘လာခဲ့လော့’ ဟု ပြောအပ်၏။

လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမွယ်တင်စေ၍ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးစေ၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်စေ၍ လက်အုပ်ချီစေ၍ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်အပ်၏။

“အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်မတို့ သံဃာ သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ သို့ ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့” ဟု (တောင်းပန်အပ်၏)။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

၄၂၅။ “အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ဝံ့၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အသျှင်မကို အန္တရာယ် ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးအံ့” ဟု (သိစေအပ်၏)။

ဤမည်သော အသျှင်မ နှားထောင်လော့၊ ဤအခါသည် သင်၏ အမှန်ကို ပြောရန်အခါတည်း၊ အဟုတ်ကို ပြောရန်အခါတည်း၊ အကြင် အကြောင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို မေးအံ့၊ ထင်ရှား ရှိမှု ‘ရှိ၏’ ဟု ပြောအပ်၏။ ထင်ရှားမရှိမှု ‘မရှိ’ ဟု ပြောအပ်၏။ အင်္ဂါဇာတ် မပါသူ မဟုတ်သလော့။ ပ။ အဘယ်အမည်ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု (မေးအပ်၏)။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ဝံ့၏။ အန္တရာယ် ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့မှ စင်ကြယ်၏။ ဤအသျှင်မအား သပိတ် သက်န်းသည် ပြည့်စုံ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ဤမည်သော အသျှင်မကို ပဉ္စင်းပြုရာ၏။ ဤကား သိစေ ခြင်းတည်း။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏။ အန္တရာယ် ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့မှ စင်ကြယ်၏။ ဤအသျှင်မအား သပိတ် သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်အသျှင်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြု၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏။ အန္တရာယ် ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့မှ စင်ကြယ်၏။ ဤအသျှင်မအား သပိတ် သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြု၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်။” ဟု (သိစေရမည်)။

ထို(ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ ပဉ္စင်းပြုပြီးသော) ခဏ၌ပင် ခေါ်၍ ရဟန်းယောကျ်ား သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်စေ၍ လက်ဝဲဘက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်စေ၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးစေ၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စေ၍ လက်အုပ်ချီစေ၍ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်စေအပ်၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမည်ရှိပါ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့ပါ၏။ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမည်ရှိပါ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့ပါ၏။ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမည်ရှိပါ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့ပါ၏။ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့” ဟု (တောင်းပန်စေအပ်၏)။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မ ဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤအမည်ရှိသော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြု၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြု၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြု ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ထို(ဘိက္ခုသံဃာမှ ပဉ္စင်းပြုပြီးသော)ခဏ၌ပင် အရိပ်ကို တိုင်းထွာအပ်၏၊ ဥတုအတိုင်းအရှည် ကို ပြောကြားအပ်၏၊ နေအစိုကို ပြောကြားအပ်၏၊ သုံးမျိုးပေါင်းကို ပြောအပ်၏၊ ဤဘိက္ခုနီမအား “ဗိုဏ်သုံးမျိုးတို့ကို၎င်း မပြုအပ်သော အကျင့်ရှစ်မျိုးတို့ကို၎င်း ပြောကြားကုန်လော့” ဟု ဘိက္ခုနီမ တို့ကို ပြောဆိုအပ်ကုန်၏။

၄၂၆။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆွမ်းစားကျောင်း၌ နေရာပြောင်းရွှေ့ကုန်စဉ် အချိန်ကို လွန်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမ ရှစ်ယောက်တို့အား သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမ တို့အား ရောက်စဉ်အတိုင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ “မြတ်စွာဘုရားသည် ဘိက္ခုနီမရှစ်ယောက်တို့အား သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း၎င်း ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့အား ရောက်စဉ်အတိုင်း၎င်း ခွင့်ပြု၏” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် အလုံးစုံသော နေရာတို့၌ ဘိက္ခုနီမရှစ်ယောက်တို့သည် သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း၎င်း ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရောက်စဉ်အတိုင်း၎င်း တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ ဘိက္ခုနီမရှစ်ယောက်တို့အား သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း၎င်း ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့အား ရောက်စဉ်အတိုင်း၎င်း ခွင့်ပြု၏။ အခြားနေရာအလုံးစုံတို့၌ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း မတားမြစ်အပ်။ တားမြစ်သော ဘိက္ခုနီမအား ဝုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၄၂၇။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ပဝါရဏာ မပြုကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ပဝါရဏာ ပြုအပ်၏။ ပဝါရဏာမပြုသော ဘိက္ခုနီမအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် မိမိတို့သည် ပဝါရဏာ ပြုပြီးလျှင် ရဟန်းယောကျ်ား သံဃာကို ပဝါရဏာမပြုကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မိမိတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးလျှင် ရဟန်းယောကျ်ား သံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုအပ်၏။ ပဝါရဏာ မပြုသော ဘိက္ခုနီမအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းတို့နှင့်အတူ တပေါင်းတည်း ပဝါရဏာ ပြုကုန်သော် ဆူညံခြင်း ကို ပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် အတူ တပေါင်းတည်း ပဝါရဏာ မပြုအပ်။ ပဝါရဏာပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဝုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆွမ်းမစားမီ ပဝါရဏာပြုကုန်သော် အချိန်ကို လွန်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားပြီးနောက်မှ ပဝါရဏာ ပြုရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစားပြီးနောက်မှ ပဝါရဏာပြုကုန်သော် အချိန်အခါမဲ့ ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယနေ့ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် နက်ဖြန် (အထွက် တရက်နေ့)၌ ရဟန်းယောကျ်ား သံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီမသံဃာသည် ပဝါရဏာ ပြုလတ်သော် ဆူညံခြင်းကို ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမတယောက်ကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏။ ရှေးဦးစွာ ဘိက္ခုနီမကို တောင်းပန်အပ်၏။ တောင်းပန် ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက် ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်ရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်၏။ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းငှါ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုရန် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းငှါ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သံစေရမည်)။

သမုတ်အပ်ပြီးသော ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီသံဃာကို ခေါ်၍ ဘိက္ခုသံဃာသို့ ချဉ်းကင်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ ခြေထိုးကို ပျံ့ခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ—

“အသျှင်ဘုရားတို့ ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဘိက္ခုသံဃာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာကို မြင်ခြင်းဖြင့်၎င်း၊ ကြားခြင်းဖြင့်၎င်း၊ ယုံမှားခြင်းဖြင့်၎င်း အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါလော့၊ (အပြစ်ကို) တွေ့မြင်ပါမူ ကုစားပါလတ္တံ့။ အသျှင် ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဘိက္ခုသံဃာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာကို မြင်ခြင်း ဖြင့်၎င်း၊ ကြားခြင်းဖြင့်၎င်း၊ ယုံမှားခြင်းဖြင့်၎င်း၊ အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါ လော့၊ (အပြစ်ကို) တွေ့မြင်ပါမူ ကုစားပါလတ္တံ့။” ဟု ပြောဆိုအပ်၏။

၄၂၈။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ဥပုသ်ကို တန့်ထားကုန်၏။ ဗဝါ ရဏာကို တန့်ထားကုန်၏။ ဆုံးမခြင်းရှိသည်ကိုပြုကုန်၏။ အကြီးအမှူးကို ဖြစ်စေကုန်၏။ အခွင့်ကို ပြုစေကုန်၏။ စောဒနာကုန်၏။ အောက်မေ့စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားအား ဥပုသ်ကို မတန့်ထားအပ်၊ တန့်ထားသော် လည်း တန့်ထားသည်မမည်၊ တန့်ထားသော ဘိက္ခုနီမအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပဝါရဏာကို တန့်မထားအပ်၊ တန့်ထားသော်လည်း တန့်ထားသည် မမည်၊ တန့်ထားသော ဘိက္ခုနီမအား ဖုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ဆုံးမခြင်း ရှိသည်ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော်လည်း ပြုသည်မမည်၊ ပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဖုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

အကြီးအမှူးကို မဖြစ်စေအပ်၊ ဖြစ်စေသော်လည်း ဖြစ်စေသည်မမည်၊ ဖြစ်စေသော ဘိက္ခုနီမ အား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အခွင့်ကို မပြုစေအပ်၊ ပြုစေသော်လည်း ပြုစေသည်မမည်၊ ပြုစေသော ဘိက္ခုနီမအား ဖုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

မစောဒနာအပ်၊ စောဒနာသော်လည်း စောဒနာသည် မမည်၊ စောဒနာသော ဘိက္ခုနီမအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မအောက်မေ့စေအပ်၊ အောက်မေ့စေသော်လည်း အောက်မေ့စေသည်မမည်၊ အောက်မေ့စေသော ဘိက္ခုနီမအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ဥပုသ်ကို တန့်ထားကုန်၏၊ ပဝါရဏာကို တန့်ထားကုန်၏၊ ဆုံးမခြင်း ရှိသည်ကို ပြုကုန်၏၊ အကြီးအမှူးကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ အခွင့်ကို ပြုစေကုန်၏၊ စောဒနာကုန်၏၊ အောက်မေ့စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဘိက္ခုနီမအား ဥပုသ်ကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏၊ တန့်ထားခြင်းသည်လည်း ကောင်းသော တန့်ထားခြင်းတည်း၊ တန့်ထားသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်။

ပဝါရဏာကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏၊ တန့်ထားခြင်းသည်လည်း ကောင်းသော တန့်ထားခြင်းတည်း၊ တန့်ထားသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်။

ဆုံးမခြင်းရှိသည်ကို ပြုရန် ခွင့်ပြု၏၊ ပြုခြင်းသည်လည်း ကောင်းသော ပြုခြင်းတည်း၊ ပြုသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်။

အကြီးအမှူးကို ဖြစ်စေရန် ခွင့်ပြု၏၊ ဖြစ်စေခြင်းသည်လည်း ကောင်းသော ဖြစ်စေခြင်းတည်း၊ ဖြစ်စေသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်။

အခွင့်ကို ပြုစေရန် ခွင့်ပြု၏၊ ပြုစေခြင်းသည်လည်း ကောင်းသော ပြုစေခြင်းတည်း၊ ပြုစေသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်။

စောဒနာရန် ခွင့်ပြု၏၊ စောဒနာခြင်းသည်လည်း ကောင်းသော စောဒနာခြင်းတည်း၊ စောဒနာသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်။

အောက်မေ့စေရန် ခွင့်ပြု၏၊ အောက်မေ့စေခြင်းသည်လည်း ကောင်းသော အောက်မေ့စေခြင်းတည်း။ အောက်မေ့စေသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၉။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် အမ က၍ အဖိုမောင်းနှင့်သော ယာဉ်ဖြင့်၎င်း အဖို က၍ အမမောင်းနှင့်သော ယာဉ်ဖြင့်၎င်း သွားကုန်၏။ လူတို့သည် “ဂင်္ဂါပွဲ မဟိပွဲ သွားသူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ယာဉ်ဖြင့် မသွားအပ်၊ ယာဉ်ဖြင့် သွားသော ဘိက္ခုနီအား ဖုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် ဖျားနာ၏၊ ခြေဖြင့် မသွားနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖျားနာသော ဘိက္ခုနီမအား ယာဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား “အမကသော ယာဉ်လော၊ အဖိုကသော ယာဉ်လော” ဟူ၍ အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမကသော ယာဉ်ကို ၎င်း အဖိုကသောယာဉ်ကို၎င်း လက်ဆွဲယာဉ်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တပါးသော ဘိက္ခုနီမအား ယာဉ်တောက်သဖြင့် အလွန်အမင်း မချမ်းသာခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထန်းစင်ကို၎င်း သန်လျှင်းကို ၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၀။ ထိုအခါ အစုကာသိ ပြည့်တန်ဆာမသည် ဘိက္ခုနီမတို့ထံ၌ ရင်ပြု၏။ ထိုပြည့်တန်ဆာမ သည် “မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ပဉ္စင်းပြုအံ့” ဟု သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလို၏။ “အစုကာသိ ပြည့်တန်ဆာမ သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလိုသတတ်” ဟု သေသောက်ကြူးတို့သည် ကြားကုန်၏။ ထိုသေသောက် ကြူးတို့သည် လမ်း၌ ထကြွကုန်၏။ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် လမ်း၌ ထကြွကုန်သတတ်” ဟု အစုကာသိ ပြည့်တန်ဆာမသည် ကြား၏။ “အကျွန်ုပ်ပဉ္စင်းပြုလိုပါ၍ အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ကျင့်ရပါအံ့နည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့တမန်ကို စေလွှတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ တမန်ဖြင့်လည်း ပဉ္စင်းပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းယောက်ျားတမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းမပြုအပ်၊ ပဉ္စင်းပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဂုဏ္ဍိန်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သိက္ခမာန် တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြုကုန်၏။ ပ။ သာမဏေ တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြုကုန်၏။ ပ။ သာမဏေမတမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြုကုန်၏။ ပ။ မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာ သော တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းမပြုအပ်၊ ပဉ္စင်းပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဂုဏ္ဍိန်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမ တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုတမန်ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ် တင်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ—

“အသျှင်ဘုရားတို့ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ဝံ့၏။ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအသျှင်မသည် တစုံတခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဤမည်သော အသျှင်မသည် သံဃာကို ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် ထိုအသျှင်မကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ဝံ့၏။ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုအသျှင်မသည် တစုံတခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက် လည်း ဤမည်သော အသျှင်မသည် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် ထိုအသျှင်မကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရား တို့ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ဝံ့၏။ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်း ဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအသျှင်မသည် တစုံတခုသော အန္တရာယ်ကြောင့်

မလာနိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤမည်သော အသျှင်မသည် သံဃာကို ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် ထိုအသျှင်မကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့” ဟု လျှောက်အပ်၏။

ကျမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ဝံ့၏။ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုအသျှင်မသည် တစုံတခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ။ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန် ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ဝံ့၏။ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအသျှင်မသည် တစုံတခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ။ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်း ပန်၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြု၏။ ဤ မည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤ အကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ဝံ့၏။ တဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအသျှင်မသည် တစုံတခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ။ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်း ပန်၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြု၏။ ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ထို(ဘိက္ခုသံဃာမှ ပဉ္စင်းပြုပြီးသော) ခဏ၌ အရိပ်ကို တိုင်းတာအပ်၏။ ဥတုအတိုင်းအရှည်ကို ပြောကြားအပ်၏။ နေအဖို့ကို ပြောကြားအပ်၏။ သုံးမျိုးပေါင်းကို ပြောကြားအပ်၏။ ထိုပဉ္စင်းမသော

မိုရာ သုံးမျိုးတို့ကို၎င်း မပြုအပ်သော အကျင့်ရှစ်မျိုးတို့ကို၎င်း ပြောကြားကုန်လော့” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပြောဆိုအပ်၏။

၄၇၁။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် တော၌ နေကုန်၏။ သေသောက်ကြူးသူတို့သည် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် တော၌ မနေအပ်၊ နေသော ဘိက္ခုနီမအား ဂုဏ်ဋ္ဌိအာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တယောက်သော ဥပါသကာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာအား ဘဏ္ဍာတိုက်ကို လှူ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘဏ္ဍာတိုက်သည် မလောက်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောင်းသည် မလောက်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အမှုသစ်သည် မလောက်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းကိုလည်း ပြုရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၇၂။ ထိုအခါ တယောက်သော မိန်းမသည် တည်သော ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် ဘိက္ခုနီမတို့၌ ရဟန်းပြု၏။ ထိုမိန်းမအား ရဟန်းပြုပြီးသော် ကိုယ်ဝန်သည် ဖွားမြင်၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား “ငါသည် ဤသူငယ်၌ အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသူငယ် သိကြားလိမ္မာချိန် ရောက်သည့်တိုင်အောင် မွေးမြူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား “ငါသည်လည်း တယောက်ထီးတည်းနေခြင်းငှါ မရအပ်၊ အခြားဘိက္ခုနီမသည်လည်း သူငယ်နှင့် အတူနေခြင်းငှါ မရအပ်၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတယောက်ကိုသမုတ်၍ ထိုဘိက္ခုနီမအား အဖော်ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏။

ရှေးဦးစွာ ဘိက္ခုနီမကို တောင်းပန်အပ်၏။ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော် ဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော် ဟု သမုတ်၏။

ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော် ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်အပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ထိုအခါ ထိုအဖော်ဘိက္ခုနီမအား “ငါသည် ဤသူငယ်၌ အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမိုး အရံတူ ကျောင်း နေခြင်းကို ချန်ထား၍ အခြားယောက်ျား၌ ကျင့်ကုန်သကဲ့သို့ ဤအတူ ထိုသူငယ်၌ ကျင့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၃။ ထိုအခါ တပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်၌ ရောက်၍ မာနတ်ကျင့် နေ၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား “ငါသည်လည်း တယောက်ထီးတည်းနေခြင်းငှါ မရအပ်။ အခြား ဘိက္ခုနီမသည်လည်း ငါနှင့်အတူနေခြင်းငှါ မရအပ်။ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတယောက်ကို သမုတ်၍ ထိုဘိက္ခုနီမအား အဖော်ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏။ ရှေးဦးစွာ ဘိက္ခုနီမကို တောင်းပန်အပ်၏။ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက် ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤ မည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော် ဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ ကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင် မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော် ဟု သမုတ်အပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

၄၃၄။ ထိုအခါ တပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် သိက္ခာချပြီး၍ လူထွက်၏။ ထိုဘိက္ခုနီမသည် တဖန် လာ၍ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမအား သိက္ခာချခြင်းသည် မဖြစ်၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့် ထို ဘိက္ခုနီမသည် လူထွက်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီမ မဟုတ် ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ တပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် မိမိနေရာကျောင်းမှ တိတ္ထိကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့၏။ ထိုဘိက္ခုနီမသည် တဖန် ပြန်လာ၍ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မိမိနေရာကျောင်းမှ တိတ္ထိကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သော ဘိက္ခုနီမသည် ပြန်လာသော် ပညင်းမပြုအပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ယောကျ်ားတို့၏ ရှိခိုးခြင်းကို၎င်း ဆံဖြတ်ခြင်းကို၎င်း လက်သည်းခြေသည်း ဖြတ်ခြင်းကို၎င်း အနာဆေးကုခြင်းကို၎င်း မအပ် ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ လက်မခံကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ခံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၇၅။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်ကုန်လျက် ဖနောင့်အတွေ့ကို သာယာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့၍ မထိုင်အပ်၊ ထိုင်သော ဘိက္ခုနီအား စုက္ကုဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် ဖျားနာ၏။ ထိုဘိက္ခုနီမအား ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခြင်းနှင့် ကင်း၍ မချမ်းသာ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမအား ထက်ဝက်သော ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် ထိုကျင်ကြီးအိမ်၌ပင် ကိုယ်ဝန်ကို ချကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင်ကြီးကို မစွန့်ဟပ်၊ စွန့်သော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကုဋ်အာပတ်သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အောက်၌ ဟင်းလင်းပွင့်သော အထက်၌ အမိုးရှိသော ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၇၆။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကသယ်မှုန်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် “ကမဂုဏ်ခံစားသူ မိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ကသယ်မှုန်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကုဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဆန်ကဲ့မှုန့် ဖွဲ့ညက်ကို၎င်း မြေညက်ကို၎င်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် နံသာထုံသော မြေညက်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် “ကမဂုဏ်ခံစားသူ မိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် နံသာထုံသော မြေညက်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကုဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ပြကတေ့သော မြေညက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ ရေချိုးကုန်သော် ဆူညံခြင်းကို ပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ဇရုံးအိမ်၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကုဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရေစီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ရေချိုးကုန်သော် ရေအယဉ်အတွေ့ကို သာယာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရေစီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကုဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရေဆိပ်မဟုတ်ရာ၌ ရေချိုးကုန်သော် သေသောဘကြူးတို့သည် ပျက်ဆီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရေဆိပ်မဟုတ်ရာ၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ယောက်ျားချိုးရာ ရေဆိပ်၌ ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် “ကမဂုဏ် ခံစားသူ မိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရွတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ယောက်ျားချိုးရာ ရေဆိပ်၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား စုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မိန်းမ ရေချိုး ဆိပ်၌ ချိုးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယအခန်း ပြီး၏။
ဓသမဘိက္ခုနီကွန္ဒက ပြီး၏။
ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတရတည်း။

ထိုဘိက္ခုနီကွန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်—

ဂေါတမီသည် ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ ကပိလဝတ်ပြည်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။

မြူပြုမီးသော ကိုယ်ရှိလျက် တံခါးမုခ်၌ အာနန္ဒာအား လျှောက်၏။ ထိုက်တန်ပါ၏လော ဟူ၍၎င်း၊ မိခင်ဟူ၍၎င်း၊ မွေးမြူသူ ဟူ၍၎င်း နည်းပရိယာယ်ဖြင့် တောင်းပန်၏။

နှစ်ပေါင်းတရာ၎င်း၊ ထိုနေ့၎င်း၊ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်း၎င်း၊ လိုလားတောင့်တခြင်း၎င်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်း၎င်း၊ သံဃာဒိသိသံအာပတ်၎င်း၊ နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး၎င်း၊ မဆဲရေးခြင်း၎င်း။

ပိတ်ပင်ခြင်း၎င်း၊ အသက်ရှင်သမျှ လိုက်နာရသော တရားရှစ်မျိုး ‘ဂရုဓိ’တို့၎င်း၊ ဂရုဓိကို ဝန်ခံခြင်း၎င်း၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ထိုဂေါတမီအား ပဉ္စင်းဖြစ်ခြင်း၎င်း။

နှစ်ပေါင်းတထောင်၎င်း၊ နှစ်ပေါင်းငါးရာ၎င်း၊ မီးအိုးကိုင်သူခိုး၊ ဖလံပြုနာ၊ အူနီနာဥပမာ တို့ဖြင့် ဤနည်း၊ ဤပုံအတိုင်း သူတော်ကောင်းတရား ဆုတ်ယုတ်ခြင်း။

စောစောကပင် ကန်ပေါင်ကို ဖွဲ့ခြင်း၊ တဖန် သူတော်ကောင်းတရား တည်ခြင်း၊ ပဉ္စင်းပြုရန် ခွင့်ပြုခြင်း၊ အသျှင် အသျှင်မတို့၏ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း။

မပြုလုပ်ကုန် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုအံ့နည်း၊ ဆက်ဆံသော သိက္ခာပုဒ်၊ မဆက်ဆံသော သိက္ခာပုဒ် ၎င်း၊ အဆုံးအမခံခြင်း၎င်း၊ ပါတိမောက်၎င်း၊ အသို့ ပြုရမည်နည်း၊ ဘိက္ခုနီမကျောင်း၎င်း။

မသိခြင်း၎င်း၊ ပြောကြားခြင်း၎င်း၊ မကုစားခြင်း၎င်း၊ ရဟန်းတို့သည် ပြောကြားခြင်း၎င်း၊ ရဟန်းတို့သည် ခံယူခြင်း၎င်း၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ခံယူခြင်း၎င်း။

ပြောကြားခြင်း၎င်း ကံ၎င်း ရဟန်းတို့သည် ကံပြုခြင်း၎င်း ကဲ့ရဲ့ခြင်း၎င်း ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကံပြုခြင်း ပြောကြားခြင်း၎င်း ငြင်းခုံခြင်း (ကံသို့) တင်ခြင်း၎င်း ဥပ္ပလဝဏ်၏ အနီးနေ ဘိက္ခုနီမ၎င်း သာဝတ္ထိပြည်၌ ညွှန်ရေ၎င်း ရှိမခိုးရခြင်း၎င်း ကိုယ်ကိုဖွင့်ပြခြင်း၎င်း ပေါင်၎င်း အင်္ဂါ ဇာတ်၎င်း ပြောင်လှောင်ခြင်း၎င်း ရောယှက်ခြင်း၎င်း ဆဗ္ဗဂ္ဂိတို့၎င်း။

ရှိမခိုးရခြင်း၎င်း ဒဏ်အမှု၎င်း တဖန် ဘိက္ခုနီမတို့သည် ထိုအတူ၎င်း ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်း၎င်း အဆုံးအမခံခြင်း၎င်း အပ်သလော ဖဲသွားခြင်း၎င်း။

ရဟန်းမိန်းမမိက်တို့၎င်း အမှုမဟုတ်ခြင်း၎င်း မဆုံးဖြတ်ခြင်း၎င်း သြဝါဒ၎င်း ဘိက္ခုနီသံဃာ၎င်း ဘိက္ခုနီမငါးဦးတို့၎င်း ဘိက္ခုနီမ နှစ်ဦး သုံးဦးတို့၎င်း မယူခြင်း၎င်း ရဟန်းမိုက် ဖျားနာ သောရဟန်း ခရီးသွားရဟန်း။

တောနေရဟန်းတို့၎င်း မပြောကြားခြင်း၎င်း တဖန် မဆောင်ခြင်း၎င်း မသွားခြင်း၎င်း ခါးပန်းကြိုးရှည်၎င်း နှီးပြား၎င်း သားရေပြား၎င်း ပုဆိုးထုံး ပုဆိုးကျစ်၎င်း သင်္ကန်းထုံး သင်္ကန်းကျစ်ဖြင့်၎င်း ချက်မျှင်ထုံး ချည်မျှင်ကျစ်၎င်း။

နှားဒူးရိုး၎င်း နှားမေးရိုး၎င်း လက်ဖဝါး၎င်း လက်ဖမိုး၎င်း ခြေဘဝါး၎င်း ခြေဖမိုး 'ခြေသလုံး'၎င်း ပေါင်၎င်း မျက်နှာ၎င်း သွားဖုံး၎င်း လိမ်းကျံခြင်း၎င်း နှိပ်နယ်ခြင်း၎င်း နံ့သာမှုန့် ချေခြင်း၎င်း။

မျက်ရေးကွက် 'အပြောက်အစက်' ချခြင်း၎င်း အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ဆိုးခြင်း၎င်း မျက်နှာကို ဆိုးခြင်း၎င်း ထိုအတူ နှစ်မျိုး ဆိုးခြင်း၎င်း သက်တင်ရေးပုံ မျက်ကွင်းဆွဲခြင်း ပါးကွက်ကွက် ခြင်း၎င်း ပြုတင်းပေါက်၎င်း အလင်းရောင်၎င်း ကခြင်း၎င်း။

ပြည့်ဘန်ဆာမ၎င်း သေတင်းကုပ်၎င်း သားစိမ်းငါးစိမ်း၎င်း ဈေးခင်းခြင်း၎င်း အတိုးပေးခြင်း၎င်း ကုန်သွယ်ခြင်း ကျွန်ယောကျာ်း ကျွန်မိန်းမကို၎င်း အမှုလုပ်ယောကျာ်း အမှုလုပ် မိန်းမကို၎င်း လုပ်ကျွေးစေခြင်း၎င်း။

တိရစ္ဆာန် အသီးအရွက်စိမ်း နံရိုးစည်းအဖွဲ့ကို ဆောင်ကုန်၏။ သင်္ကန်းညှိ သင်္ကန်းဝါ သင်္ကန်းမောင်း သင်္ကန်းနက်၎င်း။

သင်္ကန်းအနီရင့်၎င်း သင်္ကန်းအနီနု၎င်း အဆာမဖြတ်သော သင်္ကန်း အဆာရှည်သော သင်္ကန်းအပွင့်ပုံ အသီးပုံ အဆာရှိသင်္ကန်း သင်တိုင်းလျှော်တေကို၎င်း ဆောင်ကုန်၏။

ဘိက္ခုနီမ သိက္ခမာန် သာမဏေမတို့ ကွယ်လွန်ရာ၌ ပရိက္ခရာ လွဲအပ်သော် ဘိက္ခုနီမတို့သည် သာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ကုန်၏။

ရဟန်းယောကျာ်း သာမဏေ ဥပါသကာ ဥပါသိကာမ အခြားသူတို့၏ ပရိက္ခရာကို လွဲအပ်သော် ရဟန်းပိုင်ဆိုင်၏။

လက်ပန်းလုံး 'ကိုယ်လုံးတိုက်'ခြင်း၎င်း ကိုယ်ဝန်သူငယ်ကို၎င်း သပိတ်ဖင်၎င်း ယောကျာ်း နိမိတ်၎င်း စားသောက်ဖွယ်၎င်း များပြားခြင်း အလွန်အမင်း များခြင်း၎င်း စားသောက်ဖွယ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်း၎င်း။

ရဟန်းယောကျ်ားတို့ သုံးဆောင်ကောင်းရာမျိုးကို ဘိက္ခုနီမသည် ထို့အတူ ပြုရာ၏။
ကျောင်း၎င်း ဥတုလာသူ ဘိက္ခုနီမများ၎င်း သွေးလိမ်းကျခြင်း၎င်း ဥတုသွေးခံ 'ဥတုထိန်း' အဝတ်ဆို့ခြင်း၎င်း။

ပြတ်ခြင်း၎င်း အခါခပ်သိမ်း၎င်း နိမိတ်မရှိသူ စသည်ကို တွေ့မြင်ခြင်း၎င်း နိမိတ်ရာမရှိသူ သွေးမယိုသူ ထို့အတူ သွေးအမြဲယိုသူ၎င်း။

ဥတုသွေးခံ အမြဲ သုံးရသူ သွေးယိုစီးသူ အစွန်းရှည်သူ ပဏ္ဍုက်မိန်းမ၎င်း ယောကျ်ားရှာ ဖြစ်သူ ဗျည်းနိမိတ် စပ်သူ ဥဘတောဗျည်း ဖြစ်သူ ဘိက္ခုနီမ၎င်း။

နိမိတ် မရှိသူကို အစပြု၍ ဥဘတောဗျည်း ဖြစ်သူတိုင်အောင် ဤအလုံးစုံကို ပေယျာလ အားဖြင့် သိအပ်၏။ နှနာ၎င်း အိုင်းအနာ၎င်း ဝဲကြီးနာ၎င်း။

ချောင်းဆိုးနာ၎င်း ဝက်ရူးနာ၎င်း လူမ ဖြစ်ခြင်း၎င်း မိန်းမဖြစ်ခြင်း၎င်း တော်လှန်သူ မဖြစ် ခြင်း၎င်း ကြေးမြီကင်းသူ၎င်း မင်းခစားမဟုတ်သူ၎င်း ပြုခွင့်ရသူ၎င်း (အသက်) နှစ်ဆယ် ပြည့်ခြင်း၎င်း။

သင်္ကန်း ပြည့်စုံသူ၎င်း အဘယ်အမည်ရှိသနည်း (ဟု အမည်ကို မေးခြင်း)၎င်း သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်မသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း အန္တရာယ် နှစ်ဆယ်လေးမျိုးတို့ကို မေး၍ ပဉ္စင်း ပြုခြင်း၎င်း။

ရွံ့ခြင်း၎င်း ဆုံးမခြင်း၎င်း ထို့အတူ သံဃာအလယ်၌ ဆုံးမခြင်း၎င်း ဥပဇ္ဈာယ်ယူစေခြင်း၎င်း ဒုက္ခ၎င်း ကိုယ်ရုံကို၎င်း သင်းပိုင်ကို၎င်း။

ရင်လှမ်းတဘက်ကို၎င်း ရေသနပ်ကို၎င်း ပြောကြား၍ လွှတ်ရာ၏။ မိုက်သူ မသမုတ်အပ်သူ အတူလာခြင်း တောင်းပန်ခြင်း အန္တရာယ်ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးခြင်း၎င်း။

တဖန်မှ ပဉ္စင်းပြုခြင်း၎င်း ရဟန်းယောကျ်ား သံဃာ၌ ထို့အတူ၎င်း တဖန် အရိပ် ဥတု နေ့ကို၎င်း သုံးမျိုးအပေါင်း၎င်း မှီရာသုံးမျိုးတို့၎င်း။

မပြုကျင့်အပ်သော အကျင့်ရှစ်မျိုး၎င်း အချိန်၎င်း အလုံးစုံသော နေရာတို့၌ ရှစ်ယောက်တို့ ၎င်း ဘိက္ခုနီမဘို့သည် ပဝါရဏာမပြုခြင်း ထို့အတူ ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာ မပြုခြင်း။

ဆူညံခြင်း၎င်း နံနက်အချိန်၎င်း မွန်းလွဲချိန်၎င်း ဆူညံခြင်း၎င်း ဥပုသ်၎င်း ပဝါရဏာ၎င်း ဆုံးမမှု ရှိခြင်း၎င်း အကြီးအမှူး၎င်း။

အခွင့်၎င်း စောဒနာခြင်း၎င်း အောက်မေ့စေခြင်း၎င်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဘိက္ခုနီအတွက် ပယ်တော်မူ၏။ ထိုမှတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အတွက် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ယာဉ်၎င်း ဖျားနာသူအား (အဖို အမ ကသော)ယာဉ်၎င်း ယာဉ်တောက်ခြင်း၎င်း အစုကသိ ပြည့်တန်ဆာမ၎င်း ရဟန်းတဖန် သိက္ခမာန်တဖန် သာမဏေတဖန် သာမဏေမ တဖန် မိုက်သူတဖန်၎င်း။

တော၌ ဥပါသကာ၎င်း ဘဏ္ဍာတိုက်၎င်း ကျောင်း၎င်း လက်မှုမလောက်ခြင်း၎င်း ကိုယ်ဝန် တည်ခြင်း၎င်း တယောက်ထီးတည်း၎င်း။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

အမိုး အကာတူ ကျောင်း၌ နေခြင်း၎င်း သံဃာဒီသိသ် အာပတ်၎င်း သိက္ခာချခြင်း၎င်း ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၎င်း ရှိခိုးခြင်း ဆံပင်ရိတ်ခြင်း လက်သည်း ခြေသည်း ဖြတ်ခြင်း အနာဆေးကုခြင်း၎င်း။

ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွဲ နေခြင်း၎င်း ဖျားနာသူ၎င်း ကျင်ကြီးအိမ် ကသယ်ပူန့်၎င်း နံ့သာဖြင့် ထုံခြင်း၎င်း ဇရုံးအိမ်၎င်း ရေညာ ရေဆန်၎င်း ရေဆိပ်မဟုတ်ခြင်း၎င်း ယောကျ်ားရေချိုးဆိပ်၎င်း။

မဟာဂေါတမီသည် တောင်းပန်၏။ အာနန္ဒာသည်လည်း အသင့်အားဖြင့် တောင်းပန်၏။ (ဘိက္ခုနီများ)ရှင်ရဟန်းပြုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ပရိသတ် လေးပါး ဖြစ်ကုန်၏။

ကျင့်နာသော သူ့အား ဆေးကုသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်စေခြင်းငှါ၎င်း သူတော်ကောင်း တရား တိုးပွားခြင်းငှါ၎င်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ သူတော်ကောင်းတရားကို သိကြသူ အခြား မာတုဂါမတို့သည်လည်း အကြင် အရပ်သို့ သွား၍ မစိုးရိမ်ကုန်၊ စုတိခြင်း မရှိသော ထိုမစိုးရိမ်ရာ အရပ် 'နိဗ္ဗာန်' သို့ သွားရောက်ကုန်၏။

ဘိက္ခုနီကွန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ဘိက္ခုနီကွန္ဒက ပြီးပြီ။

၁၁-ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓိက

၁-သင်္ဂါယနာ နိဒါန်း

၄၃၇။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် ရဟန်းတို့ကို ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် အခါတပါး၌ ငါးရာမျှသော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့် အတူ ပါဝါပြည်မှ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ခရီးရှည်သွား၏။ ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ ငါသည် လမ်းမှ ဖဲ့၍ တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်၏။

ထိုအခါ တယောက်သော တက္ကတွန်းသည် ကုသိနာရုံပြည်မှ မန္တာရဝမည်သော နတ်ပန်းထင်ရှား ပန်းကို ယူ၍ ပါဝါပြည်သို့ ခရီးရှည်သွား၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် အဝေးမှ လာသော ထိုတက္ကတွန်းကို မြင်၍ “ငါ့သျှင် ငါတို့၏ ဆရာဘုရားကို သိပါ၏လော” ဟု မေး၏။ ငါ့သျှင် အိမ် သိပါ၏။ ရဟန်း ဂေါတမသည် ယနေ့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံ၍ ခုနစ်ရက် ရှိပြီ။ ထိုအရပ်မှ အကျွန်ုပ်သည် ဤမန္တာရဝ မည်သော နတ်ပန်း ထင်ရှားပန်းကို ယူခဲ့ပါ၏ဟု ပြော၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုသို့ ပြောရာ၌ တဏှာ မကင်းသေးသည့် အချို့ရဟန်းတို့သည် “ဘုန်းတော်ကြီး သော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေပြီ။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေပြီ။ လောက၌ (ပညာ) မျက်စိသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ကွယ်ခဲ့လေပြီ” ဟု (ဆိုကာ) လက်မောင်းတို့ကို မြောက်ချီ၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်၏။ ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျသကဲ့သို့ လဲကျကုန်၏။ ရှေးရှုလူးလှိုမ့်ကုန်၏။ ထိုထိုဤဤ လူးလှိုမ့်ကုန်၏။

ရာဂ ကင်းပြီးသော ရဟန်းတို့သည်ကား “ပြုပြင်ရသော ‘သင်္ခါရ’ဝဂ္ဂားတို့သည် မမြဲသော သဘောရှိကုန်၏။ ဤ(သင်္ခါရတရားတို့)၌ ထို(မြဲခြင်း)ကို အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်း” ဟု အောက် မေ့ ဆင်ခြင်လျက် သည်းခံနိုင်ကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ ငါသည် ထိုရဟန်းတို့ကို—

“ငါ့သျှင်တို့ တန်ကြလော့၊ မစိုးရိမ် မပူဆွေးကြလင့်၊ မငိုကြွေးကြလင့်၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော သူအားလုံးတို့နှင့် ရှင်လျက် ကွဲကွာခြင်း သေ၍ ကွဲကွာခြင်း ဘဝခြားလျက် ကွဲကွာခြင်း ဤသို့(ကွဲကွာခြင်းများ)ကို ရှေးမဆွေကပင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော့၊ ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာ၌ အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ပြုပြင်ပေးရခြင်း ပျက်စီးခြင်း သဘောရှိသော အရာဝတ္ထုကို မပျက်စီးပါစေလင့်’ ဟု လိုလားတောင့်တချက် အတိုင်း အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်း၊ ဤသို့ ရနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ” ဟု ဆိုခဲ့၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ သုဘဒ်မည်သော တောထွက်ရဟန်းကြီးသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ သုဘဒ်မည်သော တောထွက် ရဟန်းကြီးသည် ထိုရဟန်းတို့အား—

“ငါ့သျှင်တို့ မသင့်၊ မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်၊ မငိုကြွေးကြကုန်လင့်၊ ငါတို့သည် ထိုရဟန်းကြီးမှ ကောင်းစွာ လွတ်ခဲ့ကုန်ပြီ၊ ဤအမှုသည် သင်တို့အား အပ်၏၊ ဤအမှုသည် သင်တို့အား မအပ်’ ဟု ငါတို့သည် နှိပ်စက်ခံရကုန်၏။ ယခုမူကား ငါတို့ ပြုလုပ်လိုရာကို ပြုလုပ်ကုန်အံ့၊ မပြုလုပ်လိုရာကို မပြုလုပ်ကုန်အံ့” ဟု ပြောဆို၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်တရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်းမဟုတ်သောတရား မထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်းတရား မကွယ်ပမီ၊ အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိမီ၊ ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းမီ၊ အဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိမီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းမီ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်အံ့ (စုပေါင်းရွတ်ဆိုကုန်အံ့) ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင်မဟာကဿပထေရ်သည် ရဟန်းတို့ကို ရွေးကောက်တော်မူပါလော့ ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် တပါးယုတ်သော ရဟန္တာငါးရာတို့ကို ရွေးကောက်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသျှင်မဟာကဿပအား ဤသို့ လျှောက်ကုန်၏။ “အသျှင်ဘုရား ဤအာနန္ဒာသည် ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသဂတိ မောဟဂတိ ဘယာဂတိသို့ လိုက်ခြင်းငှါ မထိုက်သော သေက္ခမ္မာ ဖြစ်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို များစွာ သင်ယူခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထို့ကြောင့်ပင် အသျှင်မဟာကဿပထေရ်သည် အသျှင်အာနန္ဒာကိုလည်း ရွေးကောက်တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာကိုလည်း ရွေးကောက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်စရာသနည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်သည် များသော ဆွမ်းခံရွာရှိ၏။ ကျောင်းပေါများ၏။ ငါတို့သည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်လျက် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ရမူ ကောင်း၏။ အခြား ရဟန်းတို့သည်လည်း ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်မူ ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို—

၄၇၃။ “ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ခြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤရဟန်းငါးရာတို့ကို ‘ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုအပ်’ ဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤအား သိစေခြင်းတည်း။

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤရဟန်းငါးရာတို့ကို ‘ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုအပ်’ ဟု သမုတ်၏။ ဤရဟန်း ငါးရာတို့အား ‘ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းငှါ အခြား ရဟန်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုအပ်’ ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤရဟန်းငါးရာတို့ကို ‘ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှါ အခြား ရဟန်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုအပ်’ ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှါ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားကုန်၏။ ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျိုးအပျက် ပြုပြင်ခြင်းကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယခု ငါတို့သည် ပဌမလပတ်လုံး အကျိုးအပျက်ကို ပြုပြင်ကုန်အံ့၊ အလယ်မဇ္ဈိမလပတ်လုံး စည်းဝေး၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ပဌမလပတ်လုံး အကျိုးအပျက်ကို ပြုပြင်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် “နက်ဖြန် အစည်းအဝေးတည်း၊ ငါသည် သေက္ခဖြစ်လျက် အစည်းအဝေးသို့ သွားခြင်းသည် မသင့်မလျော်” ဟု များစွာသော ညဉ့်ပတ်လုံးသာလျှင် ကာယဂတာသတိဖြင့် လွန်စေ၍ ညဉ့်မိုးသောက်ယာမိ၌ “လျောင်းအံ့” ဟု ကိုယ်ကို လှည်း၏။ ဦးခေါင်းသည် ခေါင်းအုံးသို့ မရောက်မီ၊ ခြေတို့သည် မြေမှ လွတ်သွားစဉ်၊ ဤအကြား၌ စိတ်သည် မစွဲလမ်းပဲ အာသဝေါတရား တို့မှ လွတ်လေ၏။

၄၇၉။ ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန္တာဖြစ်၍ အစည်းအဝေးသို့ သွားလေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို—

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါသည် ဥပါလိအား ဝိနည်းကို မေးအံ့” ဟု သိစေ၏။

အသျှင်ဥပါလိကလည်း သံဃာကို—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်မဟာကဿပသည် ဝိနည်းကို မေးလတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုပါအံ့” ဟု သိစေ၏။

ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိအား “ငါ့သျှင် ဥပါလိ ပဌမပါရာဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော်မူသနည်း” ဟု မေး၏။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

ကလန္တ သူဌေးသား သုဒ္ဓိန်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

မေထုန် လွန်ကျူးမှုကြောင့် ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို ပဌမပါရာဇိက၏ အကြောင်းဝတ္ထုကို လည်း မေး၏၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏။ ပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အနုပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင် ဥပါလိ ဒုတိယပါရာဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်၌ ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အိုးထိန်းသည်၏သား ဓနိယမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်မပေးသော ပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို ဒုတိယပါဏဇိက၏ အကြောင်းဝတ္ထုကို လည်း မေး၏၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏၊ ပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အနုပညတ်ကို လည်း မေး၏၊ အာပတ်သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင် ဥပါလိ တတိယပါဏဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

ဖျားစွာသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

လူဇာတ်ဖြစ်သော သူ၏ ကိုယ်ကို သတ်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို တတိယပါဏဇိက၏ အကြောင်းဝတ္ထုကို လည်း မေး၏၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏၊ ပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အနုပညတ် ကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင်ဥပါလိ စတုတ္ထပါဏဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းနား၌ နေသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ကို ရ၏ ဟု ပြောဟောခြင်း အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက် ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို စတုတ္ထပါဏဇိက၏ အကြောင်းဝတ္ထုကို လည်း မေး၏၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏၊ ပညတ်ကိုလည်းမေး၏၊ အနုပညတ်ကို လည်း မေး၏၊ အာပတ်သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။ ဤနည်းဖြင့် ပင် ဝိဘင်းနှစ်မျိုးတို့ကို မေး၏၊ မေးတိုင်း မေးတိုင်း အသျှင်ဥပါလိသည် ပြေဆို၏။

၄၄၀။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို—

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါသည် အာနန္ဒာအား ဓမ္မကို မေးအံ့” ဟု သိရ၏။

အသျှင်အာနန္ဒာသည်လည်း သံဃာကို—

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်မဟာကဿပသည် ဓမ္မကို မေးလတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုပါအံ့” ဟု သိရ၏။

ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာအား—

“ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ဗြဟ္မဇာလသုတ်ကို အဘယ်အရပ်၌ ဟောတော်မူသနည်း” ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ခုဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် နာဠန္ဒမ္ဘီအကြား အမ္မလဋ္ဌိကသရက်ဥယျာဉ် မင်းကွန်း၌ ဟောတော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

သပ္ပိယပရိဗိုဇ်ကို၎င်း၊ ဗြဟ္မဒတ်လလင်ကို၎င်း အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို ဗြဟ္မဇာလသုတ်၏ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သာမညပလသုတ်ကို အဘယ်အရပ်၌ ဟောတော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ခုဇဂြိုဟ်ပြည် ဇိဝက၏ သရက် ဥယျာဉ်၌ ဟောတော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်သူနှင့်အတူ ဟောတော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

ဝေဂေဟိမိဖုရား၏သား အဇာတသတ်နှင့်အတူ ဟောတော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာအား သာမညပလသုတ်၏ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏။ ဤနည်းဖြင့်ပင် နိကာယ်ငါးမျိုးလုံးတို့ကို မေး၏၊ မေးတိုင်း မေးတိုင်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဖြေဆို၏။

၂-ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပဒကထာ

၄၄၁။ ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “အသျှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးအချိန်၌ အာနန္ဒာ ငါဘုရား ကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ သံဃာသည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်လိုက် နုတ်လော့” ဟု မိန့်တော်မူပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့ကား အဘယ်တို့ပါနည်း” ဟု မေးလျှောက်လိုက်၏လော့ ဟု (မေးကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို “မြတ်စွာဘုရား ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့ကား အဘယ်တို့ပါနည်း” ဟု မမေးလျှောက်မိပါ ဟု (လျှောက်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိက လေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း သံဃာဒိသိသံ တဆယ်သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း သံဃာဒိသိသံ တဆယ်သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း အနိယတနုစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း သံဃာဒိသိသံ တဆယ်သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း အနိယတနုစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း နိဿဂ္ဂိယပါစိတ်မျိုး သုံးဆယ်တို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိက လေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း သံဃာဒိသိသံ တဆယ်သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း အနိယတနုစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း နိဿဂ္ဂိယပါစိတ်မျိုး သုံးဆယ်တို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း သုဒ္ဓါပါစိတ်မျိုး ကိုးဆယ်နှစ်ပါးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း သံဃာဒိသိသံ တဆယ်သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း အနိယတနုစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း နိဿဂ္ဂိယပါစိတ်မျိုး သုံးဆယ်တို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း သုဒ္ဓါပါစိတ်မျိုး ကိုးဆယ်နှစ်ပါးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း ပါဠိဒေသနီ လေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍၎င်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

၄၄၂။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို—

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ငါတို့အား လူတို့နှင့် စပ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့လည်း ရှိကုန်၏။ ‘ဤကား သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနှယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား အပ်၏။ ဤကား မအပ်’ ဟု လူတို့လည်း သိကုန်၏။ ငါတို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အကယ်၍ နုတ်ကုန်အံ့၊ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် တပည့်တို့အား အခိုက်အတန့် မီးခိုးငြိမ်းချိန်တိုင်ရုံသာ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်၏။ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား တည်နေချိန်မျှ လောက် ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ကျင့်ကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံသောကြောင့် ယခု ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ မကျင့်ကုန်’ ဟု ပြောသူများ ရှိကုန်လတ္တံ့။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်ရာ၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မဖြတ်တောက်ရာ၊ ပညတ်ပြီး အတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ငါတို့အား လူတို့နှင့်စပ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့လည်း ရှိကုန်၏။ ဤကား သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား အပ်၏။ ဤကား မအပ် ဟု လူတို့လည်း သိကုန်၏။ ငါတို့သည် ခုဒ္ဒါနုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အကယ်၍ နုတ်ကုန်အံ့၊ ရဟန်းဂေါတမသည် တပည့်ဘို့အား အခိုက်အတန့် မီးခိုးငြိမ်းချိန်တိုင်ရုံသာ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်၏။ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား တည်းနေချိန်မျှ လောက် ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ကျင့်ကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံသောကြောင့် ယခု ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ မကျင့်ကုန် ဟု ပြောသူများ ရှိကုန် လတ္တံ့။ သံဃာသည် မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မပြတ်တောက်၊ ပညတ်ပြီးအတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။

မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်ခြင်း၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မပြတ်တောက်ခြင်း၊ ပညတ်ပြီး အတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မပြတ်တောက်၊ ပညတ်ပြီး အတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု သိစေ၏။

၄၄၃။ ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား—

“ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် ‘အသျှင်ဘုရား ခုဒ္ဒါနုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့သည် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်တို့ ပါနည်း’ ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မမေးလျှောက်လိုက်၊ ဤကား သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း။ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာ ကြားလော့” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သတိမေ့သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ခုဒ္ဒါနုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကား အဘယ်သိက္ခာပုဒ်တို့ပါနည်း” ဟု မလျှောက်မိပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမူကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်း သော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာ ကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိုးရေခဲ သက်န်းကို နင်း၍ ချုပ်၏။ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း။ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာကြားလော့ ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မရိသေသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ မိုးရေခဲ သက်န်းကို နင်း၍ ချုပ်သည် မဟုတ်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမူကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာ ကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မာတုဂါမတို့ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို ရှေးဦးစွာ ရှိခိုး စေ၏။ ငိုသော ထိုမာတုဂါမတို့၏ မျက်ရည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို လိမ်းကျ၏။ ဤ

သည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာ ကြားလော့ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် “ဤမာတုဂါမတို့အား အချိန်မဲ့၌ (သွားခြင်းသည်) မဖြစ်ပါစေကုန်လင့်” ဟု (အောက်မေ့လျက်) မာတုဂါမတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို ရှေးဦးစွာ ရှိခိုးစေပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာ ကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ငြိမ်စွာဘုရားသည် ရှုန်ရင်းသော နိမိတ်ကို ပြုပါလျက် ရှုန်ရင်းသော အရိပ်အရောင်ကို ပြုပါလျက် “လူ့အများ အစီးအပါး ဖြစ်ရန်၎င်း လူ့အများ ချမ်းသာရန်၎င်း လောကကို စောင့်ရှောက်ရန်၎င်း လူနတ်တို့၏ အကျိုးဖြစ်ရန်၎င်း အစီးအပါး ဖြစ်ရန်၎င်း ချမ်းသာရန်၎င်း ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို သင်သည် မတောင်းပန်လိုက်။ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာကြားလော့ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မာရ်မင်း နှိပ်စက်အပ်သော စိတ်ရှိသောကြောင့် “လူ့အများ အစီးအပါးဖြစ်ရန်၎င်း လူ့အများချမ်းသာရန်၎င်း လောကကို စောင့်ရှောက်ရန်၎င်း လူနတ်တို့၏ အကျိုးဖြစ်ရန်၎င်း အစီးအပါးဖြစ်ရန်၎င်း ချမ်းသာရန်၎င်း ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် မတောင်းပန်မိပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သာသနာတော် ‘ဓမ္မဝိနယ’ ၌ မာတုဂါမ၏ ရှင်ရဟန်း အဖြစ်ကို လှုံ့လပြု၏။ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာကြားလော့ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ “ဤပဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်တည်း၊ ကြီးပွားအောင် ပြုစုသူတည်း၊ မွေးမြူသူတည်း၊ နို့ရည်ပေးသော သူတည်း၊ မယ်တော်နတ်ရွာစံပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို နို့တိုက်၏” ဟု အောက်မေ့လျက် အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သာသနာတော် ‘ဓမ္မဝိနယ’ ၌ မာတုဂါမ၏ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို လှုံ့လပြုမိပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၄၄။ ထိုအခါ အသျှင်ပုဏ္ဏသည် ဒက္ခိဏဂိရိဇနပုဒ်၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာ ငါးရာတို့နှင့်အတူ ဒေသာစာရီ လှည့်လည်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ပုဏ္ဏသည် ဒက္ခိဏဂိရိဇနပုဒ်၌ မွေ့လျော်သရွှေ့နေပြီးသော် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်စဉ် ဝုဇ္ဇာပြုတ်ပြည်

ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကြွေးထုတ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နတ်ဆက်ပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ပုရာဏအား မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည်။

“ငါ့သျှင် ပုရာဏ မထေရ်ကြီးတို့သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်၏။ ထိုသင်္ဂါယနာ တင်ရာသို့ ချဉ်းကပ်လော့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ မထေရ်ကြီးတို့သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို ကောင်းစွာ သင်္ဂါယနာ တင်အပ်၏။ သို့သော် လည်း ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ ကြားနာပြီးသည့် အတိုင်းသာလျှင် သင်ယူပြီးသည့် အတိုင်းသာလျှင် ဆောင်အံ့ ဟု (ပြောဆို၏)။

၃-ဗြဟ္မဒဏ်

၄၄၅။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား—

“အသျှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး၌ အာနန္ဒာ ငါ့ကယ်လွန်ပြီးနောက် သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေလော့” ဟု အကျွန်ုပ်ကို မိန့်တော်မူပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် “အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မဒဏ် ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း” ဟု မြတ်စွာ ဘုရားကို မေးလျှောက်လိုက်၏လော့” ဟု (မေးကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် “အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မဒဏ် ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်လိုက်ပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ ဆန္ဒရဟန်းသည် ပြောလိုရာကို ပြောစေ၊ ရဟန်းတို့သည် ဆန္ဒရဟန်းကို မပြောဆိုအပ်၊ မဆုံးမအပ်၊ မကံမြစ်အံ့၊ ဤကား ဗြဟ္မဒဏ်တည်း ဟု (မြတ်စွာဘုရား မိန့်ခဲ့ပါ၏ ဟု လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည်ပင် ဆန္ဒရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေလော့ ဟု (ပြောကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဆန္ဒရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေအံ့ နည်း၊ ထိုရဟန်းသည် ကြမ်းတမ်း၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သွားလေလော့ ဟု (ပြော ကုန်၏)။

“ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား” ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံ ပြီးလျှင် ငါးရာမျှသော များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အထက်အညာသို့ ဆန်တက်လော့ လှေဖြင့် ကောသုမြို့ပြည်သို့ ဆန်တက်၏။ လှေမှ သက်ဆင်း၍ ဥတေနမင်း ဥယျာဉ်၏ အနီး တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ဥတေနမင်းသည် မောင်းမမိသံနှင့်အတူ ဥယျာဉ်၌ ကစားစံပျော်နေ၏။ “ငါတို့၏ ဆရာ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဥယျာဉ်၏အနီး တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေသတတ်” ဟု ဥတေန

မင်း၏ မောင်းမ မိသံသည် ကြား၏။ ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် ဥတေနမင်းအား “အသျှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့၏ဆရာ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဥယျာဉ်၏ အနီး တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေသတတ်၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာကို ဖူးမြော်လိုပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့သည် အာနန္ဒာ ရဟန်းကို ဖူးမြော်ကုန်လော့ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံကို အသျှင်အာနန္ဒာသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေ၏။

ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် အသျှင်အာနန္ဒာက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာအား အပေါ်ရုံတဘက် ငါးရာတို့ကို ပေးလှူ၏။ ထိုနောက် ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ပြောဟောအပ်သော စကားကို အလွန်နှစ်သက်၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုး၍ အရိအသေပြုကာ ဥတေနမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ အဝေးမှ လာသော မောင်းမမိသံကို ဥတေနမင်းသည် မြင်လျှင် မောင်းမမိသံကို “သင်တို့သည် ရဟန်းအာနန္ဒာကို တွေ့ကုန်၏လော့” ဟု မေးမြန်း၏။ အသျှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာကို တွေ့ခဲ့ပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်တင်၏)။ သင်တို့သည် ရဟန်းအာနန္ဒာအား တစုံတခုကို ပေးလှူခဲ့ကုန်၏လော့ ဟု (မေးမြန်း၏)။ အရှင် မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား အပေါ်ရုံတဘက် ငါးရာတို့ကို ပေးလှူခဲ့ပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်တင်၏)။

ဥတေနမင်းသည် “အဘယ်ကြောင့် ရဟန်းအာနန္ဒာသည် ထိုမျှလောက် သက်န်းများစွာကို ခံယူဘိသနည်း၊ ရဟန်းအာနန္ဒာသည် အထည်ကုန်သွယ်ခြင်းကိုမူလည်း ပြုအံ့လော့၊ အထည်ဆိုင်ကို မူလည်း ခင်းကျင်းအံ့လော့” ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရွတ်ချ၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။

ထိုနောက် ဥတေနမင်းသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာနှင့် အတူဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေ၍ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေလျက် အသျှင်အာနန္ဒာအား—

“အသျှင် အာနန္ဒာ ဤအရပ်သို့ အကျွန်ုပ်တို့၏ မောင်းမမိသံသည် လာပါသလော့” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး သင်၏ မောင်းမမိသံသည် ဤအရပ်သို့ လာ၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာအား တစုံတခုကို ပေးလှူပါသလော့ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး အပေါ်ရုံတဘက် ငါးရာတို့ကို ငါ့အား လှူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤမျှလောက် သက်န်းများစွာကို အသို့ ပြုအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး အားနည်းသော သက်န်းရှိသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ခွဲဝေအံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင် အာနန္ဒာ အားနည်းသော သင်္ကန်းဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုသင်္ကန်းဟောင်းတို့ကို အပေါ်ခင်း ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ အပေါ်ခင်း အဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအပေါ်ခင်း အဟောင်းတို့ကို ဘုံလျှိုစွပ် ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ ဘုံလျှိုစွပ်အဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုဘုံလျှိုစွပ် အဟောင်းတို့ကို မြေအခင်း ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ မြေအခင်းဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုမြေအခင်းဟောင်းတို့ကို ခြေသုတ်ကြိုးဝန်း ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ ခြေသုတ် ကြိုးဝန်းအဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုခြေသုတ် ကြိုးဝန်းအဟောင်းတို့ကို ဖုံသုတ် ဖုံခါ ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ ဖုံသုတ် ဖုံခါ အဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုဖုံသုတ်ဖုံခါအဟောင်းတို့ကို နှပ်နှပ်စဉ်းထောင်း၍ ညွှန်ဖြင့် နယ်ပြီးလျှင် အကျည်ကို လိမ်းကျံကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ဥတေနမင်းသည် “အားလုံးသော ဤသင်္ကန်းမင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် သင့်လျော်အောင် ဆောင်ရွက်ကုန်၏။ အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးခြင်းသို့ မထောက်စေကုန်” ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား အခြား အထည် ငါးရာတို့ကိုလည်း ပေးလှူ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာအား သင်္ကန်း တထောင် ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤသင်္ကန်း ဆွမ်း ဖြစ်လေသတည်း။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် စောသိတာရုံကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုး ပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ဆန္ဒကို အသျှင် အာနန္ဒာက—

“ငါ့သျှင် ဆန္ဒ သံဃာသည် သင့်အား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေ၏” ဟု ဆို၏။

အသျှင်အာနန္ဒာ အဘယ်ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဆန္ဒ သင်သည် ရဟန်းတို့ကို ပြောလိုရာပြောလော့၊ ရဟန်းတို့သည် သင့်ကို မပြောအပ်၊ မဆုံးမအပ်၊ မကံမြစ်အပ်၊ (ဤကား ဗြဟ္မဒဏ်တည်း ဟု ဆို၏)။

“အသျှင်အာနန္ဒာ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို မပြောဆို မဆုံးမ မကံမြစ်အပ်သော အခါမှစ၍ အကျွန်ုပ်ကို သတ်သည်ပင် မည်သည် မဟုတ်ပါလော့” ဟု ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် မိန်းမောလျက် လဲကျ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် ဗြဟ္မဒဏ် နှိပ်စက်သောကြောင့်၎င်း ရှက်သောကြောင့်၎င်း စက်ဆုပ်သောကြောင့်၎င်း တယောက်ထီးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့လျော့သည် ဖြစ်၍ ပြင်းစွာ အားထုတ်သည်ဖြစ်၍ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေသည်ရှိသော် ကောင်းစွာသာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးသားများ လိုလားအပ်သော အတုမရှိသော မြတ်သောအကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်အကျိုးကို မကြာမီ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရ၏။ “ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤမဂ်ကိစ္စအလိုငှါ တပါးသော ပြုဖွယ်မရှိတော့ပြီ” ဟု သိ၏။ အသျှင်ဆန္ဒသည် ရဟန္တာတို့တွင် တပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်အာနန္ဒာကို “အသျှင် အာနန္ဒာ ယခုအခါ၌ အကျွန်ုပ်အား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ငြိမ်းစေပါလော့” ဟု လျှောက်၏။ ငါ့သျှင် ဆန္ဒ သင်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုသော နေ့မှစ၍ပင် သင့်အား ဗြဟ္မဒဏ်သည် ငြိမ်းပြီ ဟု ပြောဆို၏။

ဤဝိနယသင်္ဂီတိ၌ ရဟန်းငါးရာ အလျော့အပို မရှိသောကြောင့် ဤဝိနယသင်္ဂီတိကို “ပဉ္စသတိ ကာ သင်္ဂါယနာ” ဟု ဆိုအပ်၏။

ကောဒသမပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုသည် နှစ်ဆယ်သုံးခုတည်း။

ထိုပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်—

မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသော် သူတော်ကောင်းတရားကို အစဉ်စောင့်ရှောက်သော ကဿပအမည်ရှိသော မထေရ်သည် ရဟန်းအပေါင်းကို မိန့်တော်မူ၏။

ပါဝါပြည်မှ (ကုသိနာရုံသွား) အခွန်ရှည်သော ခရီး၌ သုတိတည် ပြောကြား၏။ မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ သူတော်ကောင်းတရားကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်အံ့။

တပါးယုတ်သော ရဟန္တာငါးရာကို၎င်း အာနန္ဒာကို၎င်း ရွေးကောက်၏။ လိုက်မြတ်၌ နေလျက် သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်း။

ဥပါလိအား ဝိနည်းကို မေး၏။ ပညာရှိသော အာနန္ဒာအား သုတ္တန်ကို မေး၏။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်သားတို့သည် ပိဋကတ်သုံးပုံကို သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။

ခုဒ္ဒါနုဒ္ဒက၌ အထူးပညတ်တော်မူတိုင်း ကျင့်ခြင်း မမေးလျှောက်လိုက်ခြင်း နင်း၍ ရှိခိုးစေခြင်း မတောင်းပန်ခြင်း မာတုဂါမ၏ ရဟန်းပြုခြင်း ယုံကြည်ခြင်း ဤသည်တို့ကား မကောင်းသော အပြုအမူတို့တည်း။

အသျှင်ပုရာဏ၎င်း ဗြဟ္မဒဏ်၎င်း ဥတေနနှင့်အတူ မောင်းမမိသံ၎င်း ထိုမျှလောက်သော သင်္ကန်း၎င်း အားနည်းသော သင်္ကန်း၎င်း အပေါ်လွှမ်း၎င်း ဘုံလျှို၎င်း။

ကုန္ဒက]

ထိုပဉ္စသတိကကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်

၄၉၃

မြေအခင်း၎င်း၊ ခြေသုတ် ကြိုးဝန်း၎င်း၊ ပုံသုတ် ပုံခါး၎င်း၊ ညွှန်ပြင် နယ်ခြင်း၎င်း၊ အာနန္ဒာ အမည်ရှိသော ရဟန်းအား ရှေးဦးစွာ သင်တန်းတထောင် ဖြစ်ခြင်း။

ဗြဟ္မဒဏ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်သော ဆန္ဒထေရ်သည် သဗ္ဗာလေးပါးသို့ ရောက်၏။ လေ့လာခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသော ရဟန္တာ ငါးရာတို့သည် ပြုကုန်၏။ ထို့ကြောင့် “ပဉ္စသတိကာသင်္ဂါယနာ” ဟု ဆိုအပ်၏။

ဤတွင် ပဉ္စသတိကကုန္ဒက အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ပဉ္စသတိကကုန္ဒက ပြီးပြီ။

Chandima Dissanayake

Chandima Dissanayake

၁၂-သတ္တသတိကမ္မန္တက

၁-ပဌမအခန်း

၄၄၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၍ နှစ်တရာရှိသောအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ဝတ္ထုဆယ်ပါးတို့ကို ပြကုန်၏။ “သီဂီလောဏကပ္ပ” သည် အပ်၏။ ဒွဂ္ဂုလကပ္ပသည် အပ်၏။ ဂါမန္တရကပ္ပသည် အပ်၏။ အာဝါသကပ္ပသည် အပ်၏။ အနုမတိကပ္ပသည် အပ်၏။ အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်၏။ အမထိတကပ္ပသည် အပ်၏။ ဇန္ဒောဂီကို သောက်ခြင်းသည် အပ်၏။ အဆာမရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်၏။ ရွှေ ငွေသည် အပ်၏” ဟု (ပြကုန်၏)။

ထိုအခါ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သားဖြစ်သော အသျှင်ယသသည် ဝဇ္ဇီတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်လတ်သော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်၏။ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်နေ့၌ ကြေးခွက်ကို ရေဖြင့် ပြည့်စေကာ ရဟန်းသံဃာ၏ အလယ်၌ထား၍ လာတိုင်း လာတိုင်းသော ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့ကို “ဒါယကာတို့ သံဃာအား ကျပ်ဒင်္ဂါးကို၎င်း ကျပ်ဒင်္ဂါးပက်ကို၎င်း မတ်ကို၎င်း ပဲကို၎င်း လှူကုန်လော့၊ သံဃာအား ပရိက္ခရာဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ပြောသော် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့အား “ဒါယကာတို့ သံဃာအား ကျပ်ဒင်္ဂါးကို၎င်း ကျပ်ဒင်္ဂါးဝက်ကို၎င်း မတ်ကို၎င်း ပဲကို၎င်း မလှူကုန်လင့်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြားရွှေကို စွန့်ပစ်ချထားကုန်၏။ ရွှေငွေမှ ကင်းကုန်၏” ဟု ပြော၏။

ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဤသို့ ပြောဆိုသော်လည်း ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့သည် သံဃာအား ကျပ်ဒင်္ဂါးကို၎င်း ကျပ်ဒင်္ဂါးဝက်ကို၎င်း မတ်ကို၎င်း ပဲကို၎င်း လှူကုန်သည်သာတည်း။

ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ၌ ထိုရွှေငွေကို ရဟန်းအရေအတွက်ဖြင့် အဖို့ထား၍ ခွဲဝေကုန်၏။

ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား “ငါ့သျှင်ယသ ဤကား သင်၏ အဖို့အစုငွေတည်း” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါ၏အဖို့ အစုငွေမရှိ၊ ငါသည် ငွေကို မသာယာ ဟု (ဆို၏)။

၁-သီဂီလောဏကပ္ပသည်တို့ကို အကျယ်ပြဆိုရာ စကားရပ်သည် အပိုဒ်နံပါတ် ၄၅၂-၂ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား ဤယသသည် သဒ္ဓါရှိသော ကြည်ညိုသော ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေး၏၊ ရေရွတ်၏၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြု၏၊ ယခု ဤယသအား ငါတို့သည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုကုန်အံ့” ဟု ထိုယသအား ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ပဋိသာရဏီယ ကံပြုခံရသော ရဟန်းအား နောက်လိုက်တမန် ရဟန်းကို ပေးရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား နောက်လိုက်တမန် ရဟန်းကို ပေးကုန်လော့” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတပါးကို သမုတ်၍ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား နောက်လိုက်တမန် ရဟန်းကို ပေးကုန်၏။ ထို့နောက် ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ကိုယ်စားတမန် နောက်လိုက် ရဟန်းနှင့် အတူ ဝေသာလီပြည်သို့ ဝင်၍ ဝေသာလီပြည်သား ဥပါသကာတို့အား—

ငါသည် သဒ္ဓါရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေးသကတိ ရေရွတ်သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ်သတတ်၊ ငါသည် မတရားကို မတရား ဟု ပြော၏၊ တရားကို တရား ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ဝိနည်း မဟုတ် ဟု ပြော၏၊ ဝိနည်းကို ဝိနည်း ဟု ပြော၏။

၄၄၇။ ဒါယကာတို့ အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ဒါယကာတို့ ထိုကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို—

လနေတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့ လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတို့သည် ယင်းမျိုးတို့တည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။ လေးမျိုးတို့ကား အဘယ်တို့နည်းဟူမူ—

ရဟန်းတို့ တိမ်တိုက်သည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်း တိမ်တိုက် အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လ နေ တို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဆီးနှင်းသည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်း ဆီးနှင်း အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လ နေ တို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ မြူခိုးသည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်း မြူခိုး အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ရာဟုအသုရိန်သည် လ နေ တို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်း ရာဟု အသုရိန် အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လ နေ တို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဤလေးမျိုးတို့ကား လ နေ တို့၏ အညစ်အကြေးတို့တည်း၊ ယင်း အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လ နေ တို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့ ဤအတိုင်းပင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ အညစ်အကြေးတို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း။ ယင်းအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။ လေးမျိုးဘို့ကား အဘယ်တို့နည်း။

ရဟန်းတို့ အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် သေရည်ကို သောက်ကုန်၏။ အရက်ကို သောက်ကုန်၏။ သေရည်အရက်ကို သောက်ခြင်းမှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ ရှေးဦးစွာသော အညစ်အကြေးတည်း။ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ နောက်တမျိုးကား အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲကုန်၏။ မေထုန်အကျင့်မှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ နှစ်ခုမြောက် အညစ်အကြေးတည်း။ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ နောက်တမျိုးကား အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရွှေ ငွေကို သာယာကုန်၏။ ရွှေ ငွေကိုခံယူခြင်းမှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤကား သုံးခုမြောက် ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း။ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ နောက်တမျိုးကား အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြင့် အသက်မွေးကုန်၏။ မှားသောအသက်မွေးမှုမှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ လေးခုမြောက် အညစ်အကြေးတည်း။ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဤသည်တို့ကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ အညစ်အကြေးလေးမျိုးတို့တည်း။ ယင်းအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ဒါယကာတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤစကားကို ဟောတော်မူပြီး နောက် ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမှ နောက်၌ ဤ (ဂါထာ)စကားကို ဟောတော်မူ၏။

ရာဂ ဒေါသဖြင့် ညစ်နွမ်းသော အဝိဇ္ဇာဖုံးလွှမ်းသော ပိယရုပ်သာတရုပ်ကို နှစ်သက်သော ပေါသ မည်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည်။

သေရည်ကို သောက်ကုန်၏။ အရက်ကို သောက်ကုန်၏။ မေထုန်ကို မှီဝဲကုန်၏။ မသိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငွေကိုငိုင်း ရွှေကိုငိုင်း သာယာကုန်၏။

အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြင့် အသက်မွေးကုန်၏။ ဤ အညစ်အကြေးတို့ကို နေမင်း၏ အဆွေ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောထားတော် မူ၏။

ယင်း အသစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းကုန်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မစင်ကြယ်သော ကိလေသာမြူရှိသော သားကောင်နှင့် တူသော။

အမှိုက်ဘိုက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော တဏှာ၏ကျွန်ဖြစ်သော တဏှာနှင့်တကွဖြစ်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကြမ်းတမ်းသော သင်းချိုင်းမြေကို ပျိုးစေကုန်၏။ ဘဝသစ်ကို ယူကုန် ၏ ဟု (ဟောသော်မူ၏)။

ဤသို့ အယူရှိသော ငါသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေး သတတ်၊ ရေရွတ်သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ်သတတ်။

ငါသည် ပတရားသည်ကို မတရား ဟု ပြော၏။ တရားကို တရား ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းမဟုတ်သည် ကို ဝိနည်း ပဟုတ် ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းကို ဝိနည်း ဟု ပြော၏။

၄၄၈။ ဒါယကာတို့ အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာ ကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ နန်းတော်တွင်း မင်းပရိသတ်၌ ပေါင်းစု စည်းဝေး နေထိုင်ကုန်သော မင်းပရိသတ်တို့ အား ဤအကြား စကားသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေငွေသည် အပ်၏။ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို သာယံကုန်၏။ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မယူကုန်၏” ဟု (ထင်ရှားဖြစ်၏)။

ဒါယကာဘို့ ထိုအခါ မဏိစူဠကရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏။ ဒါယကာဘို့ ထိုအခါ မဏိစူဠက ရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်အား—

“အသျှင်တို့ ဤသို့ မပြောကုန်လင့်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်း တို့အား ရွှေငွေသည် ပအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို ပသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြားရွှေကို စွန့်ပစ်ချထားကုန်၏။ ရွှေငွေမှကင်းကုန်၏” ဟု ပြော၏။

ဒါယကာဘို့ မဏိစူဠကရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်ကို နားလည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ဒါယကာ တို့ ထိုအခါ မဏိစူဠက ရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်ကို သီစေပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား—

“အသျှင်ဘုရား ဤမင်းနန်းတော်တွင်း မင်းပရိသတ်၌ ပေါင်းစု စည်းဝေး နေထိုင်ကုန်သော မင်းပရိသတ်တို့အား ‘သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေငွေသည်

အပ်၏။ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို သာယာကုန်၏။ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို ခံယူကုန်၏။ ဟု ဤ အကြားစကားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ပြောသော် အကျွန်ုပ်သည် ထိုပရိသတ် အား ‘အသျှင်တို့ ဤသို့ မပြောကုန်လင့်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်း တို့အား ရွှေငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေ ကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မခံ ယူကုန်၊ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြားရွှေကို စွန့်ပစ် ချထားကုန်၏။ ရွှေငွေမှ ကင်းကုန်၏’ ဟု ပြောပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုပရိသတ်ကို နားလည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ ပြောသော အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ပြောဟောသော စကားကို ပြောသူ ဟုတ်ပါ၏လော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် မစွပ်စဲခြင်း မည်ပါ၏လော၊ တရားတော်အား လျော်သော တရားကိုလည်း ပြောခြင်း မည်ပါ၏လော၊ ဝါဒတော် အား လျော်အောင် ပြောဆိုမှုအချို့သည် အကြောင်းလုံလောက်လျက် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ရာသို့ မရောက်ပဲ ပြုပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

ရွာသူကြီး သင်သည် ဤသို့ ပြောမှု အမှန်ပင် ငါပြောဟောသော စကားကို ပြောသူတည်း၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် ငါ့ကိုလည်း စွပ်စွဲသည်မမည်၊ တရားတော်အား လျှောက်ပတ်သော စကားကိုလည်း ပြောခြင်းမည်၏။ ဝါဒတော်အား လျော်အောင် ပြောဆိုမှုအချို့သည် အကြောင်း လုံလောက်လျက် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ရာသို့ မရောက်၊ ရွာသူကြီး သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသားဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြားရွှေကို စွန့်ပစ်ချထားကုန်၏။ ရွှေငွေမှ ကင်းကုန်၏။

ရွာသူကြီး ရွှေငွေအပ်သူအား ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့လည်း အပ်ကုန်၏။ ရွာသူကြီး ကာမဂုဏ် ငါးပါးအပ်သူကို “ရဟန်းတရားမရှိသူ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်တို့၏ တရားမရှိသူ” ဟု ကော်မှတ်လေလော့။

ရွာသူကြီး စင်စစ်ကား ငါသည် ဤသို့ ဟော၏။ “မြက်ကို အလိုရှိသူသည် မြက်ကို ရှာအပ်၏။ သစ်သားကို အလိုရှိသူသည် သစ်သားကို ရှာအပ်၏။ လှည်းကို အလိုရှိသူသည် လှည်းကို ရှာအပ်၏။ အမှုလုပ် ယောက်ျားကို အလိုရှိသူသည် အမှုလုပ်ယောက်ျားကို ရှာအပ်၏။ ရွာသူကြီး မည်သည် အကြောင်းနှင့်မျှ ရွှေငွေကို ‘သာယာအပ်၏ ရှာမိုးအပ်၏’ ဟု ငါမဟော” ဟု မိန့်တော်မူပါ၏။

ဤသို့ ပြောဆိုလေ့ရှိသော ငါသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေးသတတ်၊ ရေရွတ်သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ်သတတ်၊ ငါသည် မတရားသည်ကို မတရား ဟု ပြော၏။ တရားသည်ကို တရား ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ဝိနည်း မဟုတ် ဟု ပြော၏။ ဝိနည်း ကို ဝိနည်း ဟု ပြော၏။

၄၄၉။ ဒါယကာတို့ အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒကို အကြောင်းပြု၍ ရွှေငွေကို ပယ်၏။ သိက္ခာပုဒ်ကိုလည်း ပညတ်တော်မူ၏။ ဤသို့ အယူရှိသော ငါသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေးသတတ်၊ ရေရွတ်သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ်သတတ်၊ ငါသည် မတရားကို မတရား ဟု ပြော၏။ တရားကို တရား ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ဝိနည်း မဟုတ် ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းကို ဝိနည်း ဟု ပြော၏ ဟု ပြောဆို၏။

ဤသို့ ပြောလတ်သော် ဝေသာလီပြည်သား ဥပါသကာတို့သည် ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား “အသျှင်ဘုရား ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသတပါးသည် သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနှယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတည်း။ ဤသူ အားလုံးတို့သည် ရဟန်း မဟုတ်ကုန်၊ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနှယ်တော် မဟုတ်ကုန်၊ အသျှင်ဘုရား ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်၌ နေတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ တို့၏ အထောက်အပံ့ ဆေးပစ္စည်းတို့အတွက် ကြောင်ကြစိုက်ပါကုန်အံ့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထို့နောက် ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်သား ဥပါသကာတို့ကို သိစေပြီးလျှင် နောက်လိုက် တမန် ရဟန်းနှင့်အတူ ကျောင်းအရံသို့ သွား၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် နောက်လိုက်တမန် ရဟန်းကို “ငါ့သျှင် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား ယသသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့ကို တောင်းပန်အပ်ပြီလော” ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ဥပါသကာတို့သည် ငါတို့ကို ယုတ်မာသူ အဖြစ်ကို ပြုကုန်၏။ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏ သား အသျှင်ယသတဦးကိုသာ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနှယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုကုန်၏။ ငါတို့အားလုံးကို သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနှယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ မဟုတ် သည့် အဖြစ်ကို ပြုကုန်၏ ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား ဤယသသည် ငါတို့ မသမုတ်အပ်လဲ လူတို့အား ပြ၏။ ယခု ငါတို့သည် ထိုရဟန်းအား ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုကုန်အံ့” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုယသအား ဥက္ကေပနိယကံ ပြုလိုကုန်၍ စဉ်းဝေးကုန်၏။

ထိုအခါ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ကောသမ္ဗိ ပြည်၌ တည်၏။

၄၅၀။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့၏ ထံသို့၎င်း အဝဇ္ဇီဒက္ခိဏာပထတိုင်းသား ရဟန်းတို့၏ထံသို့၎င်း “အသျှင်တို့ လာကုန်လော့၊ မသူတော် တရားမထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်းတရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်းမဟုတ်သော တရားမထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်းတရား မကွယ်ပမီ၊ အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ၊ အဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ ဤအဓိကရုဏ်းကို ယူကုန်အံ့” ဟု တမန်စေလွှတ်၏။

ထိုအခါ သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် အဟောဂင်္ဂါ မည်သော တောင်၌ နေ၏။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် အဟောဂင်္ဂါမည်သောတောင် သာဏ အရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောနေရာ၌ ထိုင်လျက်—

“အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်နေ ဤဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို ပြုပါကုန်၏။

‘သားချိုဗူးဖြင့် ဆောင်ထားသော ဆားသည် အပ်၏။

နေရိပ် လက်နှစ်သစ် လွန်ချိန်၌ စားသောက်ခြင်းသည် အပ်၏။

ရွာတပါးသို့ သွားမည့် ရဟန်းအား အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုပဲ စားသောက်ခြင်းသည် အပ်၏။

တသိမ်တည်း၌ သံသရာကံကို အသီးအသီး ပြုခြင်းသည် အပ်၏။

ဆန္ဒ ပေးခြင်းသည် အပ်၏။

ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ အလေ့အကျက်သည် အပ်၏။

အတိရိက် ဝိနည်းကံ မပြုပဲ နို့၊ ဓမ္မ၊ မဖြစ်မီ နို့၊ ရည်ကို သုံးဆောင်ခြင်းသည် အပ်၏။

သေနကို သောက်ခြင်းသည် အပ်၏။

အဆာ (အမြိတ်)မပါသော နိုသီခိုင်သည် အပ်၏။

ရွှေငွေသည် အပ်၏’ ဟု (ပြုပါကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရား ယခု အကျွန်ုပ်တို့သည် မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်းတရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်းမဟုတ်သော တရားမထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်းတရား မကွယ်ပမီ၊ အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ၊ အဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဝိနယ ဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ယူပါကုန်အံ့” ဟု လျှောက်၏။

“ငါ့သျှင် ကောင်းပြီ” ဟု သာဏ အရပ်၌နေသော အသျှင်သမ္မူတသည် ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏ သား အသျှင်ယသအား ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ ခြောက်ကျိပ် အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ပါဝေယျက တိုင်းသား ဖြစ်ကုန်သော အားလုံးတောနေရဟန်း ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး ပိဏ္ဍပါတ်စုတင်ဆောင် ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး ပံသုကူ စုတင်ဆောင် ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး တိစိဝရိက်စုတင်ဆောင် ဖြစ် ကုန်သော အားလုံး ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အဟောဂင်္ဂါမည်သော တောင်၌ စည်းဝေးကုန်၏။

ရှစ်ကျိပ် ရှစ်ပါး အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော အဝန္တီဒက္ခိဏာပထတိုင်းသား ဖြစ်ကုန်သော အချို့ တော၌ နေကုန်သော အချို့ပိဏ္ဍပါတ်စုတင် ဆောင်ကုန်သော အချို့ပံသုကူစုတင် ဆောင်ကုန်သော အချို့ တိစိဝရိက်စုတင်ဆောင်ကုန်သော အားလုံး ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အဟောဂင်္ဂါမည်သော တောင်၌ စည်းဝေးကုန်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် တိုင်ပင်ကုန်လတ်သော် “ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၏၊ ရဲလည်း ရဲတင်း၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်အသင်းအပင်းကို ရကုန်အံ့နည်း၊ ယင်းအသင်း အပင်းဖြင့် ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်း၌ အလွန်အားရှိကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်ကုန်၏။

၄၅၁။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝဘသည် သောရေယျမြို့၌ နေ၏၊ အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော် ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်၏၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာရှိ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွဲ ရှိတတ်၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “ဤအသျှင်ရေဝတသည် သောရေယျမြို့၌ နေ၏။ အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်၏။ ကျမ်းကျင် လိမ္မာ၍ နက်နဲသော ဥာဏ်ပညာရှိ၏။ ရှက်တတ်၏။ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ ရှိတတ်၏။ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏။

ငါတို့သည် အသျှင်ရေဝတကို အသင်းအပင်း ဖြစ်ရမူ ဤသို့ ရခြင်းဖြင့် ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်း၌ အလွန်အားရှိသူတို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။

မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ တိုင်ပင်ကုန်စဉ် အသျှင်ရေဝတသည် စင်ကြယ်သော လူတို့နား၌ ကြားခြင်းထက် လွန်သော ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဏ်ဖြင့် ကြား၍ “ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၏။ ရဲလည်း ရဲတင်း၏။ ငါသည် ဤသို့သော အဓိကရုဏ်း၌ ဆုတ်နုစပ်မူ ဤဆုတ်နုစပ်ခြင်းသည် မသင့်မလျော်၊ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ယခု လာကုန်လတ္တံ့၊ ထိုငါသည် ထိုရဟန်းတို့နှင့် ရောပြွမ်းသော် ချမ်းသာစွာ သွားရမည် မဟုတ်၊ ငါသည် စောစောသွားရမူ ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုနောက် အသျှင်ရေဝတသည် သောရေယျမြို့မှ သင်္ကဏ်မြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု သောရေယျမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။

“ထိုအသျှင်ရေဝတသည် သင်္ကဏ်မြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု သင်္ကဏ်မြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။

“ထိုအသျှင်ရေဝတသည် ကဏ္ဍကုဠမြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ကဏ္ဍကုဠမြို့မှ ဥဒုမ္မရမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ် ရဟန်းတို့သည် “အသျှင် ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု ကဏ္ဍကုဠမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။

“ထိုအသျှင်ရေဝတသည် ဥဒုမ္မရမြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ဥဒုမ္မရမြို့မှ အဂ္ဂဠမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ် ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု ဥဒုမ္မရမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။

“ထိုအသျှင် ရေဝတသည် အဂ္ဂဠမြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် အဂ္ဂဠမြို့မှ သဟဇာတိမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု အဂ္ဂဠမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။

“ထိုအသျှင်ရေဝတသည် သဟဇာတိမြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ရေဝတကို သဟဇာတိမြို့၌ မှီကုန်၏။

၄၅၂။ ထိုအခါ သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား “ငါ့သျှင် ဤအသျှင်ရေဝတသည် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက် ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်၏။ ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ နက်နဲသော ပညာရှိ၏။ ရှက် တတ်၏။ တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွဲရှိ၏။ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏။ ငါတို့သည် အသျှင်ရေဝတ အား အမေးပုစ္ဆာကို မေးကုန်အံ့။ အသျှင်ရေဝတသည် အမေးပုစ္ဆာတခုတည်းဖြင့်ပင် တညဉ့်ပတ်လုံးကို လွန်စေနိုင်၏။ ယခု အသျှင်ရေဝတသည် အသံဖြင့် ရွတ်တတ်သော အနီးနေ တပည့်ရဟန်းတို့ကို တိုက်တွန်းလတ္တံ့။ ။

ထိုသင်သည် ထိုအနီးနေ တပည့်ရဟန်း၏ အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုမှု ပြီးဆုံးသောအခါ၌ အသျှင်ရေဝတ သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤဝတ္ထုဆယ်မျိုးတို့ကို မေးလျှောက်လော့” ဟု ပြောဆို၏။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား ယသသည် သာဏအရပ်၌ နေ သော အသျှင်သမ္ဘူတအား ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် အသံဖြင့် ရွတ်တတ်သော အနီးနေတပည့်ရဟန်းကို တိုက်တွန်း၏။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ထိုအနီးနေ တပည့်ရဟန်း၏ အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုမှု ပြီးဆုံးသောအခါ၌ အသျှင်ရေဝတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်ရေဝတကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ—

- “အသျှင်ဘုရား သိင်္ဂီလောဏကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။
- ငါ့သျှင် သိင်္ဂီလောဏကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။
- အသျှင်ဘုရား “ဆားမရှိသော နေရာ၌ သုံးဆောင်အံ့” ဟု သားချိုဖူးဖြင့် ဆားကို ဆောင်ထား ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။
- ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။
- အသျှင်ဘုရား ဒွဂ်လကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။
- ငါ့သျှင် ဒွဂ်လကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။
- အသျှင်ဘုရား အရိပ်လက်နှစ်သစ် လွန်ပြီးနောက် မွန်းလွဲချိန်၌ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။
- ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။
- အသျှင်ဘုရား ဂါမန္တရကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။
- ငါ့သျှင် ဂါမန္တရကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။
- “အသျှင်ဘုရား ယခု ရွာတပါးသို့ သွားအံ့” ဟု ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ်သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိက်ဝိနည်းက မပြုသော ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။
- ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။
- အသျှင်ဘုရား အာဝါသကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာဝါသကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ကျောင်းအများတို့သည် တသိမ်တည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ အသီးအသီး ဥပုသ်ပြုရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အနုမတိကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အနုမတိကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား “လာသော ရဟန်းတို့ကို ခွင့်ပြုစေကုန်အံ့” ဟု ပဂ်ဖြစ်သော သံဃာသည် ကံပြုရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အာစိန္တကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာစိန္တကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤအမှုကို ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် လေ့ကျက်၏၊ ဤအမှုကို ငါ၏ဆရာသည် လေ့ကျက်၏၊ ထိုအမှုကို လေ့ကျက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အချို့ အလေ့အကျက်သည် အပ်၏၊ အချို့အလေ့အကျက်သည် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အမထိတကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အမထိတကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

ပြုကတေ့ နို့ သဘောလည်း ကင်း၍ နို့ မှမ်းလည်း မဖြစ်သေးသော နို့ ရည်ကို ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ်သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိက် ဝိနည်းကံ မပြုပဲ သောက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဇဠောဂီကို သောက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဇဠောဂီ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အဆောက်အဦ အားလုံးဖြင့် စီရင်ပြီးသော်လည်း သေရည်မဖြစ်သေးသော သေရည်နုကို သောက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အဆာအမြိတ် မရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ရွှေ ငွေသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်နေ ဤဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ဤဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို ပြုပါကုန်၏။ မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်းတရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်း မဟုတ်သော တရား မထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်းတရား မကွယ်ပမီ အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့

အားမရှိကုန်မီ၊ ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ၊ အဝိနယဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ၊ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ယူပါကုန်အံ့ ဟု လျှောက်၏။

“ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်ရေဝတသည် ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏ သား အသျှင်ယသအား ဝန်ခံ၏။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

၂-ခုတိယ အခန်း

၄၅၃။ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် “ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား ယသ ရဟန်းသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ယူလို၍ အပေါင်းအသင်းကို ရှာသတတ်၊ အပေါင်းအသင်းကိုလည်း ရသတတ်” ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား “ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၏၊ ရဲလည်း ရဲတင်း၏၊ ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်း၌ အဘယ်အသင်းအပင်းကို ရကုန်အံ့နည်း၊ ယင်းအသင်းအပင်းဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်း၌ ငါတို့သည် အလွန်အားရှိကုန်အံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုနောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား “ဤအသျှင်ရေဝတသည် အကြား အမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကိုလည်း ဆောင်၏၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ ဤနက်နဲသော ပညာရှိ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု သံသယကုက္ကုစွဲ ရှိတတ်၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏၊ ငါတို့သည် အသျှင်ရေဝတကို အသင်းအပင်း အဖြစ်ရမူ ဤအဓိကရုဏ်း၌ အလွန်အားရှိ ကုန်အံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် သပိတ် သင်္ကန်း နိဗ္ဗိဒ် အပ်ဗူး ခါးပန်းကြိုး ရေစစ်ပုဝါ ဓမ္မကရိုဏ် ရေစစ် ဟူသော များစွာသော ရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကို စီရင်ကုန်၏။ ထိုနောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ယူ၍ လှေဖြင့် သဟဇာတိမြို့သို့ ဆန်တက်ကုန်၏။ လှေပု ဆင်းကြ၍ တခုသော သစ်ပင် ရင်း၌ ဆွမ်းစားကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာဠသုဿ် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တယောက်ထိ ကိန်းအောင်းစဉ် “အဘယ် သူတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကုန်သနည်း၊ ပါမိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကုန်သလော၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကုန်သလော” ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုနောက် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်သော အသျှင်သာဠအား “ပါမိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ သုဒ္ဓါဝါသဘူ၌ နေသော တဦးသော ဗြဟ္မာသည် မိမိစိတ်ဖြင့် အသျှင်သာဠ၏ စိတ်အကြံ ကို သိ၍ အားရှိသန်စွမ်းသော ယောက်ျားသည် ကွေးထားသော လက်ဖောင်းကို ဆန်သကဲ့သို့ရင်

ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့၎င်း ဤအတူပင် သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ကွယ်ပျောက် ခဲ့၍ အသျှင်သာဓု၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှား ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုဗြဟ္မာသည် အသျှင်သာဓုအား—

“အသျှင်ဘုရား သာဓု တောင်းပန်ပါ၏၊ ပါဠိတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပါတည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါတည်း။

အသျှင်ဘုရားသာဓု ထို့ကြောင့် အသျှင်သည် တရားအတိုင်း တည်တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

ဗြဟ္မာ ရှေးအခါ၌၎င်း ယခုအခါ၌၎င်း ငါသည် တရားအတိုင်း တည်၏။

သို့သော်လည်း ငါသည် ရှေးဦးစွာ အယူကို ထင်စွာ မပြုသေး၊ ဤအဓိကရုဏ်း၌ ငါ့ကို သမုတ် တန်ကောင်းရာ၏ ဟု (ပြော၏)။

၄၅၄။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကို ယူ၍ အသျှင်ရေဝတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက်—

“အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် သပိတ် သင်္ကန်း နိသိဒ္ဓိင် အပ်ဗူး ခါးပန်းကြိုး ရေစစ်ပုဝါ မွေကရိတ် ရေစစ် ဟူသော ရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ခံယူတော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ တန်ပြီ၊ ငါ့အား တိစိဝရိက်သည် ပြည့်စုံ၏” ဟု (ဆို၍) ခံယူခြင်း ငှါ အလိုမရှိ။

ထိုအခါ ဝါနုစ်ဆယ် ရှိပြီးသော ဥတ္တရအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် အသျှင်ရေဝတ၏ အလုပ် အကျွေး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥတ္တရထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဥတ္တရသည် သပိတ် သင်္ကန်း နိသိဒ္ဓိင် အပ်ဗူး ခါးပန်းကြိုး ရေစစ်ပုဝါ မွေကရိတ် ရေစစ် ဟူသော ရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ခံယူတော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ငါ့သျှင် တန်ပြီ၊ ငါ့အား သပိတ် တိစိဝရိက်သည် ပြည့်စုံ၏” ဟု (ဆို၍) ခံယူခြင်းငှါ အလိုမရှိ။

ငါ့သျှင် ဥတ္တရ လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကို ကပ်လှူ ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား ခံယူမှု ထိုခံယူခြင်းဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မခံယူမှု အသျှင်အာနန္ဒာအား “အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ခံယူတော်မူသကဲ့သို့ ခံယူတော်မူ ပါလော့၊ ထိုခံယူခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ခံယူတော်မူသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်” ဟု ကပ်လှူကုန်၏။

အသျှင်ဥတ္တရသည် ရဟန်းအသုံးအဆောင်ပရိက္ခရာကို အသျှင်ရေဝတမထေရ်ခံယူသကဲ့သို့ ခံယူတော်မူပါလော့၊ ထိုခံယူခြင်းသည် အသျှင်ရေဝတ မထေရ်ခံယူတော်မူသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ထိုအခါ အသျှင်ဥတ္တရသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့က (စကားဖြင့်) နိပိစက်(အတင်းအကြပ်ပြော)သောကြောင့် ငါ့သျှင်တို့ လိုရာကို ပြောဆိုကုန်လော့ ဟု ပြော၍ သင်္ကန်းတထည်ကို ခံယူလေ၏။

အသျှင်ဥတ္တရသည် အသျှင်ရေဝတမထေရ်ကို—

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ အရှေ့ဇနပုဒ်တို့၌ ဘုန်းတော်ကြီး ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ပါကုန်၏။ ပါစိန်တိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ တည်း။ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု ဤမျှလောက်သော စကားသာ ပြောတော်မူပါလော့ ဟု လျှောက်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ ကောင်းပြီ” ဟု အသျှင်ဥတ္တရသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံပြီးလျှင် အသျှင်ရေဝတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်ရေဝတအား—

“အသျှင်ဘုရား အရှေ့ဇနပုဒ်တို့၌ ဘုန်းတော်ကြီးကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ပါကုန်၏။ ပါစိန်တိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း။ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း ဟု အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဤမျှလောက်သော စကားကိုသာ ပြောတော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

“ရဟန်း သင်သည် ငါ့ကို မတရားသည်၌ တိုက်တွန်း၏” ဟု အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် အသျှင် ဥတ္တရကို နှင်ထုတ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥတ္တရကို “ငါ့သျှင်ဥတ္တရ အသျှင်ရေဝတမထေရ်ကြီးသည် အဘယ်ကို ပြောဆိုသနည်း” ဟု မေးမြန်းကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယုတ်ညံ့သော အမှုကို ပြုမိကုန်၏။ “ရဟန်း သင်သည် ငါ့ကို မတရားသည်၌ တိုက်တွန်း၏” ဟု အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် ငါ့ကို နှင်ထုတ်ပါသည် ဟု (ပြော၏)။

ငါ့သျှင် သင်သည် ဝါနှစ်ဆယ်ရှိ၍ ကြီးပြီ မဟုတ်လော ဟု (မေးကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏။

သို့ဖြစ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် လေးစားစွာ နိဿရည်းဆရာကို ယူရပါကုန်သေး၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၅၅။ ထိုအခါ သံဃာသည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုသောကြောင့် စည်းဝေး၏။ ထို နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ငါတို့သည် ဤအဓိ ကရုဏ်းကို ဤအရပ်၌ ငြိမ်းစေကုန်မူ အကြောင်းရင်း အဓိကရုဏ်းကို ယူသော ရဟန်းတို့သည် တဖန် ကံဖြစ်ရန် လှုံ့ဆော်ကုန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဖြစ်ရင်း အရပ်၌သာ ငြိမ်းစေရ၏” ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုကုန်၍ ဝေသာလီပြည်သို့ သွားကုန်၏။

ထိုအခါ သဗ္ဗကာမိ မည်သော မြေတပြင်လုံးဝယ် သံဃာ့ထေရ်ဖြစ်သော ပဉ္စင်းဖြစ်သည်မှစ၍ ဝါတရားနှစ်ဆယ်ရှိပြီးသော အသျှင်အာနန္ဒာ၏ အတူနေတပည့်သည် ဝေသာလီပြည်၌ သီတင်းသုံး နေ၏။

သောဘိတကိဂိုဏ်း အသျှင်ဝါသဘဂါမိကိဂိုဏ်း ရွေးကောက်၏။ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့တွင် အသျှင်ရေဝတကိဂိုဏ်း သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတကိဂိုဏ်း ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏ သား အသျှင်ယသကိဂိုဏ်း အသျှင်သုမနကိဂိုဏ်း ရွေးကောက်၏” ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝဘသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြားမရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကားတခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်း လေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ် ရ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြားမရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကားတခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ပါစိန တိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ဥဗ္ဗာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်၏။

ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ဤ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရ၏။

သံဃာသည် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကို ဂိုဏ်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေ၏)။

ထိုအခါ အဇိတ မည်သော ဆယ်ဝါရသော ရဟန်းသည် သံဃာ၏ ပါတိမောက်ပြု ရဟန်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သံဃာသည် အသျှင်အဇိတကိုလည်း မထေရ်ရဟန်းတို့၏ နေရာခင်းသူ ဟု သမုတ်၏။

ထိုအခါ မထေရ် ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို အဘယ်အရပ်၌ ငြိမ်းစေကုန်ရာ သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မထေရ် ရဟန်းတို့အား “ဤဝါလိကာရုံကျောင်းသည် မွေ့လျော် ပွယ်ရှိ၏။ အသံနည်း၏။ မြို့ရွာတုန်သီ နည်း၏။ ငါတို့သည် ဝါလိကာရုံကျောင်း၌ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရမူ ကောင်း၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။

၄၅၇။ ထို့နောက် မထေရ်ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုကုန်၍ ဝါလိကာရုံ ကျောင်းသို့ သွားကုန်၏။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝဘသည် သံဃာကို သိစေ၏။

အသျှင်ဥတ္တရသည် အသျှင်ရေဝတမထေရ်ကို—

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ အရှေ့ဇနပုဒ်တို့၌ ဘုန်းတော်ကြီး ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ပါကုန်၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု ဤမျှလောက်သော စကားသာ ပြောတော်မူပါလော့ ဟု လျှောက်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ ကောင်းပြီ” ဟု အသျှင်ဥတ္တရသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံပြီးလျှင် အသျှင်ရေဝတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်ရေဝတအား—

“အသျှင်ဘုရား အရှေ့ဇနပုဒ်တို့၌ ဘုန်းတော်ကြီးကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ပါကုန်၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း ဟု အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဤမျှလောက်သော စကားကိုသာ ပြောတော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

“ရဟန်း သင်သည် ငါ့ကို မတရားသည်၌ တိုက်တွန်း၏” ဟု အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် အသျှင် ဥတ္တရကို နှင်ထုတ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥတ္တရကို “ငါ့သျှင်ဥတ္တရ အသျှင်ရေဝတမထေရ်ကြီးသည် အဘယ်ကို ပြောဆိုသနည်း” ဟု မေးမြန်းကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယုတ်ညံ့သော အမှုကို ပြုမိကုန်၏။ “ရဟန်း သင်သည် ငါ့ကို မတရားသည်၌ တိုက်တွန်း၏” ဟု အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် ငါ့ကို နှင်ထုတ်ပါသည် ဟု (ပြော၏)။

ငါ့သျှင် သင်သည် ဝါနုဓ်ဆယ်ရှိ၍ ကြီးပြီ မဟုတ်လော့ ဟု (မေးကုန်၏)။
ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏။

သို့ဖြစ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် လေးစားစွာ နိဿရည်းဆရာကို ယူရပါကုန်သေး၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၅၅။ ထိုအခါ သံဃာသည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုသောကြောင့် စည်းဝေး၏။ ထို နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်ပူလော့၊ ငါတို့သည် ဤအဓိ ကရုဏ်းကို ဤအရပ်၌ ငြိမ်းစေကုန်မူ အကြောင်းရင်း အဓိကရုဏ်းကို ယူသော ရဟန်းတို့သည် တဖန် ကံဖြစ်ရန် လှုံ့ဆော်ကုန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဖြစ်ရင်း အရပ်၌သာ ငြိမ်းစေရာ၏” ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုကုန်၍ ဝေသာလီပြည်သို့ သွားကုန်၏။

ထိုအခါ သဗ္ဗကာမိ မည်သော မြေတပြင်လုံးဝယ် သံဃာ့ထေရ်ဖြစ်သော ပဉ္စင်းဖြစ်သည်မှစ၍ ဝါတရာနှစ်ဆယ်ရှိပြီးသော အသျှင်အာနန္ဒာ၏ အတူနေတပည့်သည် ဝေသာလီပြည်၌ သီတင်းသုံး နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတအား—

“ငါ့သျှင် ငါသည် သဗ္ဗကာမိထေရ်နေရာကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်အံ့၊ ထိုသင်သည် စောစောကပင် လျှင် အသျှင်သဗ္ဗကာမိသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤဝတ္ထုဆယ်မျိုးတို့ကို မေးလျှောက်လော့” ဟု မိန့်ဆို၏။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် အသျှင် ရေဝတအား ဝန်ခံ၏။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သဗ္ဗကာမိထေရ်နေရာ ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၏၊ အသျှင်သဗ္ဗ ကာမိ၏ အိပ်ရာ နေရာကို အခန်း၌ ခင်းထား၏၊ အသျှင်ရေဝတ၏ အိပ်ရာ နေရာကို အခန်း၀၌ ခင်းထား၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် “ဤမထေရ်သည် ကြီးရင့်လျက် မအိပ် မလျောင်း” ဟု (နှလုံး ပိုက်လျက်)မအိပ်၊ အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည် “ဤအာဂန္တုက ရဟန်းသည် ပင်ပန်းလျက် မအိပ် မလျောင်း” ဟု (နှလုံးပိုက်လျက်)မအိပ်။

ထိုအခါ အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ အချိန်၌ ထ၍ အသျှင်ရေဝတကို “အသျှင် သင်သည် ယခု အဘယ်နေခြင်းဖြင့် များစွာနေသနည်း” ဟု မေး၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ယခု မေတ္တာဈာန်ဝင်စားသဖြင့် များစွာ နေပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင် သင်သည် ယခု ပေါ်လွင်သော နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေ၏၊ အသျှင် ဤမေတ္တာကား ပေါ်လွင်သော နေခြင်းတည်း ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် လူဖြစ်စဉ် ရှေးအခါ၌ လည်း မေတ္တာကို လေ့ကျင့်ပါ၏၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ၌လည်း မေတ္တာဈာန်ဝင်စား သဖြင့် များစွာ နေပါ၏၊ သို့သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကြာမြင့်စွာက ဆောက်ပြီး ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ယခု အဘယ်နေခြင်းဖြင့် များစွာနေပါသနည်း ဟု (မေးလျှောက် ၏)။

အသျှင် ငါသည် ယခု သုညတဖိုလ်ကို ဝင်စား၍ နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေပါသည် ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ယခု မြတ်သော ယောက်ျားတို့ နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဤသုညတဖိုလ်သည် ယောက်ျားမြတ်တို့ နေခြင်းပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင် ငါသည် လူဖြစ်စဉ် ရှေးအခါ၌လည်း သုညတဖိုလ်ကို လေ့ကျင့်၏၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ယခု သုညတဖိုလ်ကို ဝင်စား၍ နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေ၏၊ စင်စစ်လည်း ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ကြာမြင့်စွာကပင် ဆောက်ပြီးတည်း ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ဤကား မထေရ် ရဟန်းတို့၏ မပြတ်သေးသော အကြားစကားတည်း။

ထိုစကား မပြတ်သေးမီ သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္မူတသည် ထိုအရပ်သို့ ရောက်လာ ပြီးလျှင် အသျှင်သဗ္ဗကာမိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် အသျှင်သဗ္ဗ ကာမိအား—

“အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်နေ ဤဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌—

‘သီဂီလောဏကပ္ပသည် အပ်၏၊ ဒွဂ္ဂုလကပ္ပသည် အပ်၏၊ ဂါမန္တရကပ္ပသည် အပ်၏၊ အာဝါသ ကပ္ပသည် အပ်၏၊ အနုမတိကပ္ပသည် အပ်၏၊ အာစိတ္တကပ္ပသည် အပ်၏၊ အမထိတကပ္ပသည် အပ်၏၊ ဇေဋ္ဌာကို မသောက်ခြင်းသည် အပ်၏၊ အဆာမရှိသော နိသီဒိင်သည် အပ်၏၊ ရွှေငွေသည် အပ်၏’ ဟု ဝတ္ထုဆယ်မျိုးတို့ကို ပြပါကုန်၏။”

အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ခြေတော်ရင်း၌ မွေနှင့် ဝိနယကို သင်ယူခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် မွေနှင့် ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း၊ “အဘယ်သူက သည် မွေဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါနည်း၊ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် မွေဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါလော၊ ပါဝါ ပြည်သား ရဟန်းတို့သည် မွေဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါလော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် သင်သည်လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ခြေတော်ရင်း၌ မွေနှင့် ဝိနယကို သင်ယူခဲ့၏။ ငါ့သျှင် သင်သည် မွေနှင့် ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်း၊ “အဘယ်သူတို့သည် မွေဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ နည်း၊ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် မွေဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့လော၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် မွေဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့လော” ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မွေနှင့် ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် “ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အမွေဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် မွေဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ ၏။ သို့သော်လည်း စောစောက အယူကို ထင်ရှားမပြုပါ။ ဤအဓိကရုဏ်း၌ အကျွန်ုပ်ကို သမုတ်သော် သမုတ်တန်ရာပါသောကြောင့်တည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ငါသည်လည်း မွေနှင့် ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် “ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အမွေဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် မွေဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု ဆင်ခြင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ငါသည် စောစောကပင် အယူကို ထင်စွာမပြု၊ ဤအဓိကရုဏ်း၌ ငါ့ကို သမုတ်သော် သမုတ်ဟန်ရာသောကြောင့်တည်း ဟု (မိန့်ဆို၏)။

၄၅၆။ ထို့နောက် သံဃာသည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုသောကြောင့် စည်းဝေး၏။

ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြား မရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကားတခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြားမရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကားတခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းရာ၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကို၎င်း၊ ပါဝေယျကတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကို၎င်း ရွေးကောက်၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့တွင် အသျှင်သဗ္ဗကာမိကို၎င်း၊ အသျှင်သာဇ္ဇကို၎င်း၊ အသျှင်ခုဇ္ဇ

သောဘိတကိဂိုဏ်း အသျှင်ဝါသဘာမိဂိုဏ်း ရွေးကောက်၏။ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့တွင် အသျှင်ရေဝတကိဂိုဏ်း သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတကိဂိုဏ်း ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏ သား အသျှင်ယသကိဂိုဏ်း အသျှင်သုမနကိဂိုဏ်း ရွေးကောက်၏” ဟု (သီစေ၏)။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝဘသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြားမရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကားတခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်း လေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ် ထု၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြားမရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကားတခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ပါစိန တိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ဥဗ္ဗာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်၏။

ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ဤ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေထု၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုထု၏။

သံဃာသည် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုဂိုဏ်း ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကို ဂိုဏ်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သီစေ၏)။

ထိုအခါ အဇိတ မည်သော ဆယ်ဝါရသော ရဟန်းသည် သံဃာ၏ ပါတိမောက်ပြု ရဟန်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သံဃာသည် အသျှင်အဇိတကိုလည်း မထေရ်ရဟန်းတို့၏ နေရာခင်းသူ ဟု သမုတ်၏။

ထိုအခါ မထေရ် ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို အဘယ်အရပ်၌ ငြိမ်းစေကုန်ရာ သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မထေရ် ရဟန်းတို့အား “ဤဝါလိကာရုံကျောင်းသည် မွေလျော် ပွယ်ရှိ၏။ အသံနည်း၏။ မြို့ရွာတွန့်သီ နည်း၏။ ငါတို့သည် ဝါလိကာရုံကျောင်း၌ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရမူ ကောင်း၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။

၄၅၇။ ထို့နောက် မထေရ်ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုကုန်၍ ဝါလိကာရုံ ကျောင်းသို့ သွားကုန်၏။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် သဗ္ဗကာမိ မထေရ်အား ဝိနည်းကို မေးပါအံ့” ဟု (သိစေ၏)။

အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည်လည်း သံဃာကို သိစေ၏။

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ် သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ရေဝတသည် ဝိနည်းကို မေးလတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုအံ့” ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် အသျှင်သဗ္ဗကာမိအား—

“အသျှင်ဘုရား သိင်္ဂီလောဏကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် သိင်္ဂီလောဏကပ္ပ ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား “ဆားမရှိရာအရပ် (ဆားမပါသော ဘောဇဉ်)၌ သုံးဆောင်ကုန်အံ့” ဟု သားချိုဗူးဖြင့် ဆားကို ဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သို့မိုးခြင်းပြု၍ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ဤရှေးဦးစွာသော ဝတ္ထုကို သံဃာသည် ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ရှေးဦးစွာ ဤစာရေးတံမံကို ချပါ၏။ (၁)

အသျှင်ဘုရား ဒွဂ်လကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဒွဂ်လကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား မွန်းလွဲအရိပ်လက်နှစ်သစ် လွန်ချိန်၌ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မွန်းလွဲချိန်၌ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို)နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် နှစ်ခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ နှစ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၂)

အသျှင်ဘုရား ဂါမန္တရကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဂါမန္တရကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား “ယခု ရွာတပါးသို့ သွားအံ့” ဟု ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ် သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိက် ဝိနည်းကံ မပြုပဲ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုပဲ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော)ပါစိတ်အပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို)နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သုံးခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ သုံးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၃)

အသျှင်ဘုရား အာဝါသကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာဝါသကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ကျောင်းများစွာတို့သည် တသိမ်ထည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ အသီးအသီး ဥပုသ်ပြုရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ဥပေါသထက္ခန္ဓက၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဝိနည်းကို လွန်ကျူးခြင်းကြောင့် (သင့်သော)ဒုက္ကဋ် အပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏(စကားကို)နာတော်မူလော့၊ လေးခုမြောက် ဤ ဝတ္ထုကို သံဃာသည် ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ လေးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၄)

အသျှင်ဘုရား အနုမတိကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အနုမတိကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား “ကြွလာသော ရဟန်းတို့ကို ခွင့်ပြုစေကုန်အံ့” ဟု ဝက်ဖြစ်သော သံဃာသည် ကံပြုရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

စမေယျကုဋက ဝိနယဝတ္ထု၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဝိနည်းကို လွန်ကျူးခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ဒုက္ခန္ဓ အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ငါးခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ငါးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၅)

အသျှင်ဘုရား အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာစိဏ္ဏကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည် ဤအမှုကို လေ့ကျက်၏၊ ငါ၏ ဆရာသည် ဤအမှုကို လေ့ကျက်၏ ဟု ထိုအမှုကို လေ့ကျက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အချို့ အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်၏၊ အချို့ အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ခြောက်ခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ခြောက်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၆)

အသျှင်ဘုရား အမထိတကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အမထိတကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား နို့ ရည်သဘောကိုလည်း စွန့်၊ နို့ ဓမ်းသဘောသို့လည်း မရောက်သော နို့ ရည် ကို ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ် သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိက် ဝိနည်းကံ မပြုပဲ သောက်ရန် အပ်ပါ၏ လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါဝိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အတိရိတ် ဝိနည်းကံ မပြုပဲ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ခုနစ်ခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ခုနစ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၇)

အသျှင်ဘုရား ဇဇ္ဇောဂီကို သောက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။
 ငါ့သျှင် ဇဇ္ဇောဂီ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။
 အသျှင်ဘုရား အဆောက်အဦဖြင့် စီရင်ထားသော အရက်အဖြစ်သို့ မရောက်သေးသော
 သေရည်နုကို သောက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။
 ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။
 အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။
 ကောသမ္မိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။
 အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။
 သေရည်အရက်ကို သောက်သောကြောင့် (သင့်သော)ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု
 (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ရှစ်ခု
 မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊
 ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ရှစ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၈)

အသျှင်ဘုရား အဆာအမြိတ် မရှိသော နိသိဒ္ဓိင်သည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။
 ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။
 အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။
 သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။
 အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။
 ဆေဒနက ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ကိုးခု
 မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊
 ဝိနည်းမဟုတ် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ကိုးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၉)

အသျှင်ဘုရား ရွှေငွေသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။
 ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။
 အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။
 ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။
 အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။
 ရွှေငွေကို ခံယူသောကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဆယ်ခု
 မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊
 ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ဆယ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၁၀)

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤ ဝတ္ထုဆယ်မျိုးတို့ကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ “ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုတို့သည် တရားမဟုတ် ကုန်၊ ဝိနည်း မဟုတ်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်းကုန်၏” ဟု သိစေ၏။

၄၅၈။ ငါ့သျှင်တို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို နှုတ်အပ်ပြီ၊ ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ အထူး ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ ကောင်း စွာ အထူးငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သို့ဖြစ်သော်လည်း ငါ့သျှင် သင်သည် ငါ့ကို သံဃာ့ အလယ်၌လည်း ဤဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေခြင်းငှါ မေးဦးလော့ ဟု မိန့်ဆို၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတ သည် အသျှင်သဗ္ဗကာမိကို သံဃာ့အလယ်၌လည်း ဤဝတ္ထုဆယ်မျိုးတို့ကို မေးလျှောက်၏၊ မေးတိုင်း မေးတိုင်း အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည် ဖြေဆို၏။ ဤဝိနယသင်္ဂါယနာတင်ရာ၌ အလျှော့အပိုအလွန်မရှိ ကုန်သော ရဟန်း ခုနစ်ရာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ဤဝိနယသင်္ဂါယနာကို “သတ္တသတိက သင်္ဂါယနာ” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဒွါဒသမသတ္တသတိကကုန္ဒကပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတို့သည် နှစ်ဆယ်ငါးခုတို့တည်း။

ထိုခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်—

ဝတ္ထုဆယ်မျိုးတို့၎င်း၊ ရေဖြင့် ပြည့်စေခြင်း၎င်း၊ ပဋိသာရဏိယကံ၎င်း၊ နောက်လိုက်တမန် ရဟန်းနှင့်အတူ ဝင်ခြင်း၎င်း၊ အညစ်အကြေးလေးမျိုး၎င်း၊ တဖန် အညစ်အကြေးလေးမျိုး၎င်း၊ ရွှေငွေ၎င်း၊ ကောသမ္မိပြည်နေ ရဟန်း၎င်း၊ ပါဝါပြည်နေ ရဟန်း၎င်း။

လမ်းခရီး၎င်း၊ သောရေယျမြို့၎င်း၊ သင်္ကယမြို့၎င်း၊ ကဏ္ဍကုဇမြို့၎င်း၊ ဥဒုမ္မရမြို့၎င်း၊ သဟဇာတိ မြို့၎င်း၊ တိုက်တွန်းခြင်း၎င်း၊ ကြားခြင်း၎င်း၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါတို့ အလွန်အားရှိကုန်မည်နည်း။

သပိတ်၎င်း၊ လှေဖြင့် ဆန်တက်ခြင်း၎င်း၊ ရဟန်းအား အဝေးမှ ထင်ရှားဖြစ်ခြင်း၎င်း၊ ကြမ်း တမ်းခြင်း၎င်း၊ သံဃာ၎င်း၊ ဝေသာလီပြည်၎င်း၊ မေတ္တာဈာန်၎င်း၊ သံဃာ၎င်း၊ ဥဗ္ဘာဟိကကမ္မဝါစာ ၎င်း၊ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

သတ္တသတိကကုန္ဒက ပြီး၏။

ရုဋ္ဌဝဂ် ပြီး၏။

ရုဋ္ဌဝဂ်ပါဠိတော်မြန်မာပြန် ပြီးပြီ။

www.dhammadownload.com

ဂူဇွန်ပါဠိတော် မြန်မာပြန် မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အကာသုံးမျိုးတို့ကိုကာရံခြင်းငှါ	၂၈၆
အကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက်ငြင်းခုံခြင်း	၂၁၂
အက္ခရာတရားခြင်း	၂၂
အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်	၄၂၆
အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်ခြင်း	၉
အကျင့်သိက္ခာကိုလိုလား၏	၁၉
အကျိုးထူးသုံးမျိုးတို့ကို	၃၆၃
အကျိုးမဲ့မပျက်စီးကုန်မီ	၃၆၇
အကျိုးဝင်သတတ်	၁၆၆
အကြား၌ဆောက်အပ်သော	၁၇၂
အကြီးအမှူးအရာ၌မထားရ	၁၀
အကြွင်းရှိသောအာပတ်	၃၇၄
အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို	၂၆၁
အချင်းချင်းကုစားစေကုန်မှု	၂၃၄
အခြားလမ်းဖြင့်လွတ်လိုက်၏	၃၅၈
အခြေအမြစ်မရှိသော	၁၉၁
အပ်ချုပ်သမားသူဆင်းရဲ	၃၁၂
အဂ္ဂဋ္ဌမြို့မှ	၅၀၂
အဂ္ဂသမောဓာနပရိဝါသ်	၁၃၁
အင်္ဂါဇာတ်မပါသော	၄၆၁
အင်္ဂါဇာတ်ကိုပြသကဲ့သို့	၂၄၆
အင်္ဂါဇာတ်ကိုဖွင့်၍	၄၅၃
အငှါးပစ္စည်းနှင့်တူ၏	၆၄
အငြိမ်းဓာတ်လျော့ခြင်း၊ ပြည့်ခြင်း	၄၂၃
အစာစားပါး၏	၃၃၃
နိုးသုံးပါးမှစင်ကြယ်၏	၃၆၅
ဘာတလျှင်ဝင်၏	၃၇၉
ဘကေသကမ္မလသည်	၂၄၅
ညစ်အကြေးတို့တည်း	၄၉၆

၂၆၆ ၄-၃၄

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အတုလိုက်၍ပြုသောဒေဝဒတ်	၃၇၀
အတ္တဘောကြီးမားသော	၄၂၁
အတွင်းနိရိဒါအကျည်စွန်း	၂၄၈
အတွန်းများစွာချ၍ဝတ်ဆင်ခြင်း	၂၈၁
အတိုင်းအရှည်ရှိသော	၁၆၇
အတိုးပေးကုန်၏	၄၅၉
အထူးယုတ်မာသော	၂၀၁
အဓိကရုဏ်းတို့သည်လေးမျိုးရှိကုန်၏	၂၀၇
အဓမ္မစောဒကရဟန်း	၄၃၈
အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်	၁၈၁
အဓမ္မဝါဒီသံဃာ	၁၈၁
အနာထပိဏ်သူဌေး	၃၇
အနာဝသေသအာပတ်	၂၀၈
အနုပိယမည်သော	၃၄၁
အနုမောဒနာပြုခြင်းငှါ	၃၈၄
အနုဝါဒါဒိကဂ္ဂဏ	၂၀၈
အနန္တနိယကံကိုဆည်းပူး၏	၃၅၉
အန္တရာယ်မရှိပဲ	၈၄
အန္တရာယ်ဆယ်ပါးတို့တွင်	၄၃၀
အပ္ပင်္ဂစ္ဆန္နမာနတ်	၉၉
အပိုင်းအခြားမရှိခြင်း	၉
အဖကိုသတ်၍မင်းဖြစ်လော့	၃၅၅
အဖွားသေခြင်းကြောင့်	၃၂၄
အဖျင်းဖျင်းပြောဆို၏	၂၀၁
အဖိုးထိုက်သောကမ္မလာ	၃၃၁
အဗ္ဗာန်သွင်းလျက်	၁၃
အဘယမင်းသားမှူးစားသော	၂၅၆
အမှုသစ်ကိုပေးကုန်၏	၃၂၈
အမှုငွေဝိနည်း	၂၂၇

စုဋ္ဌဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[အ]

အမည်တူအာပတ်တို့ကို	၁၆၄
အမည်သဘောတူသော	၁၆၇
အမိုက်ကဲ့သို့ဖြစ်သော	၄၁၉
အမိုးငါးမျိုးကို	၃၀၆
အမျိုးချွေးမ	၂၃
အယုဝါဒပျက်စီးခြင်း	၂၃
အယုပျက်စီးခြင်းကြောင့်	၄၂၇
အရံ အရံရွာ	၃၂၅
အရံအတွင်းသို့ဝင်ကုန်၏	၃၇၉
အရညကင်စုတင်	၈၇
အရသာကြောတို့မစင်ကြယ်	၂၈၂
အရိဋ္ဌအမည်ရှိသောရဟန်း	၆၃
အရိအရုံယို၏	၂၁၂
အရေပါးကိုတပ်စွန်းစေလျက်	၂၃၇
အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော	၈၃
အရင်းသို့ငင်လျက်	၁၃
အရက်တက်သောအာပတ်	၁၆၆
အရိုးတပ်လင်္ကာစားငယ်	၂၅၀
အရုံးမပေးလင့်	၄
အလဇ္ဇီရဟန်းယုတ်	၂၁
အလေ့အထပင်	၂၅
အလွန်အားရှိသူ	၂
အလွန်တော့ဝေသော	၁၉၄
အလွန်ယုတ်မာ၏	၃၆၃
အဝတ်မပါသောရဟန်းကို	၂၅၉
အဝတ်မပါပဲပက်လက်အိပ်နေ၏	၃၈၇
အဝန္တီဒက္ခိဏပထတိုင်းသား	၅၀၀
အဝတ်ကြက်သောရေစစ်	၂၅၅
အဝတ်ကြမ်းဖြင့်သုတ်ရမည်	၃၈၀
အဝန်းသုံးပါးကို	၃၉၀
အသပြာစွန်းချင်းထိအောင်	၃၁၁
အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်း	၄၂၇
အသဇိပုနဗ္ဗသုကရဟန်း	၃၃
အသျှင်ဥဒါယီ	၉၉

စာမျက်နှာ

[အ]

အသျှင်ဥပနန္ဒသည်	၃၂၂
အသျှင်ဒဗ္ဗသည်	၁၈၅
အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါလသည်	၂၄၅
အသျှင်သာဓု၏	၅၀၅
အသျှင်သုဓမ္မ	၃၇
အဟောဂင်္ဂါမည်သောတောဝိဇ္ဇာ	၅၀၁
အိတ်တို့ကိုဆွဲချိတ်ကုန်၏	၃၀၃
အိပ်မက်နှင့်တူကုန်၏	၆၄
အိပ်ရာနေရာခင်းသူ	၁၈၆
အိပ်ရာအပိုင်းအခြားဖြင့်	၃၂၁
အိမ်တို့၌တောင်း၍တောင်း၍စား၏	၃၆၃
အိမ်ဝန်းကြီးကိုပေးရမည်	၃၃၅
အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၏	၃၁၈
အိုးကင်းဖြင့်ဆွမ်းခံကုန်၏	၂၅၀
အိုးခွံမီးထွန်း၍ခိုးတတ်သော	၄၄၇
အိုးနီနှစ်ဖက်ရှိနေရာ	၃၂၄
အူနီမည်သောရောဂါမျိုး	၄၄၈
အင်းပျဉ် ခုံရည် တည်း	၁၈၇
အောက်မေ့စေရမည်	၃

[အာ]

အာဂန္တုကဘတ်	၃၆
အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့်	၂၅
အာဇီဝက၏တပည့်	၂၅၂
အာဇာမာန်ပျက်ခြင်းကို	၃၆၄
အာပတ်ကိုမဂဉ္ဇစားပဲ	၄၅၁
အာပတ်အချို့ကိုသိ၏	၁၆၁
အာပတ္တာဓိကရုဏ်း	၂၃၁
အာယုကပ်ပတ်လုံး	၄၈၈
အာယုကပ်ပတ်လုံးတည်လတ္တံ့	
အာယောဂပတ်ဖွဲ့၍	
အာဝါသကပ္ပသည်	
အာသဝေါတဏှာမရှိပဲ	

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ဣ]	
ဣစ္စာတရားတို့၏အလိုသို့	၃၂၆
ဣရိယာပုထ်နှင့်	၂၂
ဣရိယာပုထ်နှင့်ပြည့်စုံစွာ	၂၉၅
ဣသီဂီလိတောင်နံပါး	၁၈၇

[ဤ]	
ဤအကပ္ပိယဘဏ္ဍာကား	၃၂၄
ဤအကြောင်းရင်းသုံးမျိုး	၂၁၀
ဤစကားကိုစောင့်စည်းလော့	၃၈၄
ဤစိတ္တသုကြယ်	၆၃
ဤမြေမင်းလေးမျိုးတို့ကို	၂၄၃
ဤသာသနာတော်၌	၁၄၆
ဤသိက္ခာစဉ်ရှိခြင်း	၄၂၂
ဤသို့မပြေရှင်းကြကုန်	၂၆၅

[ဥ]	
ဥက္ကေပနိယကံ	၄၅
ဥတုနိုးသက်နိုးကို	၄၆၃
ဥတေနမင်း၏မောင်းမ	၄၉၀
ဥဒမ္မရမ္မိသို့	၅၀၂
ဥဓ္ဓေသဘတ်ကိုရင်း	၃၃၃
ဥဒေါင်းပြီးဖြင့် ပြီးသောယပ်	၂၇၂
ဥပစာမရှိဖြစ်၏	၃၀၃
ဥပစာသိမ်ပိတ်	၃၂၂
ဥပဇ္ဈာန်ဆရာတို့၌	၃၉၆
ဥပဇ္ဈာန်တို့အဘို့	၃၁၃
ဥပဓိကိလေသာမရှိသော	၃၀၈
ဥပပတ်သတ္တဝါအား	၂၄၄
ဥပဝါဠရဟန်းသည်	၂၀၁
ဥပါလိကိုခေါ်၍	၃၄၅
ဥပါသကာတို့ဟူ၍	၃၅၈
ဥပါသကာသည်သံဃာကိုမခွဲနိုင်	၃၇၄
ဥပေါသထိကဘတ်ကိုရင်း	၃၃၃
ဥပုသ်အိမ်သို့ရင်း	၃၃၁

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ဥ]	
ဥပုသ်ကိုဆိုင်းငံ့၍မထားရ	၁၀
ဥပုသ်မပြုတော့အံ့	၄၂၄
ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာ	၂၁၉-၅၀၉
ဥဘတောဗျည်း	၄၆၃
ဥဘတောဝိဘင်း	၂၂၁
ဥယျာဉ်ကိုအရံပြုလုပ်ရန်	၃၁၁
ဥရုဝေလကဿပသည်	၂၈၉

[ဦး]	
ဦးကင်းကိုပုတ်သပ်တော်မူလျက်	၃၆၂
ဦးခေါင်းခြုံလျက်လည်း	၃၇၉
ဦးခေါင်းဆေးလျှော်ပြီးသော	၄၄၇
ဦးခေါင်းထက်၌ဖြန့်ကြဲပြီးလျှင်	၃၆၃
ဦးချိုကမ္မတ်သီးကိုရင်း	၂၈၁
ဦးချိုဓားရိုး	၂၅၁
ဦးစွာဆိုလေ့ရှိကုန်၏	၂၃
ဦးဆောက်ပန်းကိုပြုကုန်၏	၂၁

[•]	
ကေသိကိုစမွယ်တင်၍	၁၂၆
ငြိမ်းနေသောရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်	၃၀၈
ရောပထမြေမင်းမျိုး	၂၄၃
သောဏခါဖြစ်မှု	၃၈၁

[ဇ]	
ဇြဇာညောင်းသူဖြစ်၏	၃၁၀
ဇြဝါဒကိုတန်ထားရန်	၄၅၄
ဇြဝါဒမပေးရ	၁၈

[• ဇွန်]	
ဇြော်ချမ်းသာလေစွ	၁၄၅

[က]	
ကကုဓနတ်သားအား	၃၄၇
ကဏ္ဍပက္ခနဝက	၁၈၂

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[က]

ကဏှာဂေါတမမြွေမင်း	၂၄၃
ကတိကဝတ်ကိုပြောရမည်	၃၈၃
ကနုတံမရို	၂၈၇
ကနုတံဖြင့်မသုတ်အပ်	၃၉၅
ကမ္မဝါစာကံဖြင့်	၁၆၇
ကလျာဏဘတ္တိကဒါယကာ	၁၈၈
ကပ္ပိခြင်းငါးမျိုး	၂၄၃
ကပေါတချောက်	၁၈၇
ကမ္ပတ်သီးကို၎င်း	၂၈၁
ကသယ်မှုန်ကိုပေးရမည်	၄၀၂
ကာကဏှကပုဏှား၏သား	၄၉၅
ကာယဂတာသတိဖြင့်	၄၈၃
ကိစ္စာဓိကရုဏ်း	၂၃၆
ကိလေသာမိုးစွတ်သော	၄၁၉
ကိဋ္ဌာဂိရိမုန့်ထုတ်မှု	၃၃
ကိဋ္ဌာဂိရိဇနပုဒ်	၂၁
ကုစား၍မရနိုင်	၃၇၀
ကုဋမည်သောပုဏှားမျိုးရဟန်းညီနောင်	၂၈၄
ကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက်ငြင်းခုံကုန်၏	၂၁၂
ကောကနဒမည်သောပြာသာဒ်	၂၆၈
ကောသမ္ပိပြည်သို့	၃၄၆
ကောဠိယမင်းသား	၃၄၇
ကံမထွက်မြောက်ကြောင်း	၁၀
ကားပေါင်၏အတွင်းဘက်	၂၅၂
ကင်းသန်းမြေ	၂၄၄
ကတ်ကျေးဖြင့်ဆံပင်တို့ကိုမဖြတ်အပ်	၂၇၈
ကန်သင်းဖွဲ့သကဲ့သို့	၄၄၈
ကမ်းကိုမလွန်ခြင်း	၄၂၀
ကိန်းအောင်းခြင်းငှါ၎င်း	၂၉၇
ကောက်မော်သံခြင်း	၃၇၈
ကောက်ရိုးအင်းပျဉ်	၂၉၉
ကောင်းထုဂတိကိုကုန်၏	၃၁၅
ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်း	၃၀၇
ကိုယ်ချင်းပွတ်တိုက်၍	၂၃၉

စာမျက်နှာ

[က]

ကိုယ်တိုင်ကောက်ယူ၍စားခြင်းငှါ	၂၇၆
ကိုယ်တိုင်ယူသောအဓိကရုဏ်း	၄၃၅
ကိုးပါးထက်လွန်သောရဟန်း	၃၇၃
ကိုယ်ဝန်ကိုကျစေ၏	၄၆၀
ကျသို့ဆောင်ခြင်း	၃၇၈
ကျူဇားရိုး	၂၅၁
ကျူသီးသည်ကျူပင်ကို	၃၅၁
ကျေးဇူးကိုချေဖျက်တတ်၏	၂၁၀
ကျားကွက်ဖော်ထားသော	၂၃၈
ကျင်ငယ်စွန့်ရန်ခြေနှင်းခုံ	၂၈၆
ကျင့်စဉ်ပဋိပဒါရှိခြင်း	၄၂၂
ကျဉ်းမြောင်းရာ၌အနာဖြစ်၏	၂၇၇
ကျည်းသားရိုက်ခြင်း	၂၂
ကျပ်ဒဂ်ါးကို၎င်း	၄၉၅
ကျောက်ခဲလေးလုံးတို့၌	၃၈၄
ကျောက်နက်ဂူ	၁၈၇
ကျောက်မျက်သပိတ်	၂၄၆
ကျောင်းအပိုင်းအခြားဖြင့်	၃၂၁
ကျောင်းဦးဆင်ဝင်နှင့်တကွ	၃၂၄
ကျောင်းကိုပညတ်တော်မမူရသေး	၂၉၅
ကျောင်းယူစေသောရဟန်း	၃၂၁
ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိပဲ	၂၀၈
ကျိုးယောင်ကန်းယောင်	၂၂
ကြာမြင့်စွာမတည်တန်နိုင်	၄၄၇
ကြာချုပ်သဏ္ဌာန်ဆူးထသော	၂၇၀
ကြီးပါးကြောင်းသာဖြစ်၏	၂၆၆
ကြေးနီသပိတ်ကိုမဆောင်အပ်	၂၄၇
ကြေးသံခားရိုး	၂၅၁
ကြေးအိုးစရည်း	၃၂၆
ကြက်သွန်ဖြူကိုစားခဲ့၏	၂၈၆
ကြမ်းတမ်းပါကုန်၏	၂၈
ကြွေးကြော်ကုန်၏	၄၆၁
ကြိမ်ခက်သောညောင်စောင်း	၂၉၈
ကြောင်လည်ခန်းကို၎င်း	၃၀၃

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[ခ]

[ခ]

ခရီးဦးမကြိုဆို	၅၉
ခရီးသွားအံ့ဆဲဆဲဖြစ်သော	၄၅၇
ခရုသင်းစားရိုး	၅၅၁
ခါ, မျော့က်, ဆင်ဟူသော	၃၁၄
ခုဒ္ဒကဝတ္ထုများ	၂၃၄
ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်	၄၈၅
ခနစ်လတိုင်အောင်ဆိုင်းငံ့လော့	၃၄၃
ခဲပုပ်သပိတ်ကိုမဆောင်အပ်	၂၄၇
ခဲမဖြူသပိတ်	၂၄၇
ခါးစဉ်းကြိုးကိုဆောင်ကုန်၏	၂၃၉
ခါးတောင်းကျိုက်၍	၂၈၂
ခါးထောက်၍မသွားအပ်	၃၈၆
ခါး၌မြေကိုပတ်၍	၃၄၇
ခါးပန်းကြိုး၏အမြိတ်အဆာ	၂၈၀
ခွေး၏နှာခေါင်း၌	၃၅၀
ခက်ထန်ပါကုန်၏	၂၈
ခွန်မတောင်းရ	၁၀
ခေါင်းပါးမှုကိုကြည်ညိုကြစမြဲ	၃၆၄
ခေါက်ရိုးမကျိုးပါစေလင့်	၃၉၇
ခိုင်မြဲစွာယူတတ်သော	၂၀၉
ခိနန်းထားကာမျှဖြင့်	၃၂၈
ခိုးသူအန္တရာယ်ကြောင့်	၄၃၀
ခိုးသူပစ်ချရာချောက်	၁၈၇
ချေဖျက်ခြင်းသဘော	၁၆၆
ချက်ထားတိုင်းသောပအုံးရည်	၁၈၈
ချမ်းသာခြင်းငှါငှင်း	၂၉၇
ချင်းချက်ရှိသောအာပတ်	၃၇၄
ချိတ်စားရိုး	၂၅၁
ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏	၃၆၉
ချောက်ချားငြားအံ့	၂၃၁
ချောင်းဟန်တော်မူ၏	၃၁၃
ခြူးပန်းခြယ်လှယ်ခြင်း	၂၆၁
ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို	၃၉၇
ခြေပွတ်သုံးမျိုး	၂၇၁

ခြေသုတ်ကြိုးဝန်း	၄၉၁
ခြင် နှင်ယပ်	၂၇၁
ခြိမ်းချောက်မှု 'တဇ္ဇနိယ' ကံ	၄
ခြောက်ဆယ်သောကျောင်းတို့ကို	၂၉၆
ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး	၁၀၀

[ဂ]

ဂဂုရဟန်းသည်ရှူးသွပ်၏	၁၉၃
ဂယာသီသအရပ်သို့	၃၆၇
ဂရုကအာပတ်သို့	၂၂၉
ဂရုခံရှစ်ပါးတို့ကို	၄၄၅
ဂါမဇေတ်နှစ်ခုသုံးခုလောက်	၃၄၇
ဂါမန္တရကပ္ပသည်	၅၀၃
ဂိဇ္ဇကုဋ်တောင်၌	၁၈၇
ဂေါမိအမျိုးသားသည်	၃၅၃
ဂေါလီကစားခြင်း	၂၂
ဂွေခိုချယ်ခြင်းတို့ကို	၃၀၁
ဂွေဖြင့်အချောကိုင့်ခြင်း	၅၅၃
ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်ပြုတတ်၏	၂၀၉
ဂွမ်းထိုးခြင်း	၂၂

[င]

ငါ၏သီလသည်စင်ကြယ်၏	၃၆၀
ငါဒေဝဒတ်တည်း	၃၄၇
ငါပညတ်ထားသောသိက္ခာပုဒ်	၄၂၂
ငါဘုရားအားသွေးကိုဖြစ်စေ၏	၄၅၉
ငါးအမကိုမစားပါစေကုန်လင့်	၃၆၄
ငါ့ကိုမသိပါစေလင့်	၈၄
ငါးပါးသီလ၌တည်စေ၏	၃၁၅
ငါးမြီးကဲ့သို့ချ၍	၂၈၁
ငါးမျိုးသောဘဏ္ဍာ	၃၂၅
ငွေကိုဆောင်ကုန်လော့	၃၁၁
ငွေသပိတ်ကိုမဆောင်အပ်	၂၄၆
ငန်သောအရသာတပျိုးတည်းသာ	၄၂၁

စူဠဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[ဝ]

[ဝ]

ငိုကြွေးလျက်	၄၄၃
ငိုလျက်ရပ်၏	၃၆၈
ငိုသောထိုမာတုဂါမတို့၏	၄၈၇
ငှက်ပျောပင်သည်မိမိကိုယ်ကို	၃၅၁
ငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်း	၂၀၉

စဉ်းတီတုံးနှင့်တူကုန်၏	၆၄
စည်းဝေးရာသို့ငှင်း	၃၃၁
စိတ်ပျံ့လွင့်သူဖြစ်၏	၁၆၄
စိတ်ဖောက်ပြန်၏	၂၂၇
စွတ်ခတ်ရေးခြင်း	၂၂
စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသောထိုပုဂ္ဂိုလ်	၃၄၆

[ဝ]

[ဆ]

စက်သီးကိုငှင်း	၂၆၀
စင်ကြယ်ခြင်းအဆုံးရှိသော	၁၄၉
စကြိုမလျှောက်ရ	၉၃
စကြိုဝရံတာကိုခွင့်ပြု၏	၂၅၆
စကြောခြင်ပိတ်တပ်သော	၂၆၂
စတုက္ကဘတ်ကို	၁၈၈
စတုဝဂ်သံဃာ	၈၁
စန္ဒကူးနံ့သာတုံးကိုရ၏	၂၄၄
စမ္မယ်သောမိန်းမ	၂၂
စမြို့ပြန်တတ်၏	၂၇၅
စလွယ်ကိုဆောင်ကုန်၏	၂၃၉
စဉ့်သပိတ်ကိုမဆောင်အပ်	၂၄၇
စာရေးတံမဲယူပြီး	၂၀၀
စာရင်းစစ်အမတ်ကြီးများကဲ့သို့	၂၇၂
စာမရိသားမြီးယပ်ကို	၂၇၁
စိခြင်းသုံးမျိုးဘို့ကို	၂၅၃
စုဆောင်းပါ၏လော	၄၃၇
စုတေခါနီးသော်	၄၅၉
စားဖတ်အရိုးလုတ်ဆေးရေ	၂၅၀
စားသောက်ဖွယ်ကို	၄၆၂
စေ့စပ်စွာရှုစေကုန်၏	၁၈၂
စေတနာနှင့်စေဆော်၍	၉၉
စောဒကရဟန်းသည်	၄၃၆
စွဲလမ်းမှုကင်းခြင်းငှါ	၄၅၀
စွန့်သော်လည်း စွန့်ရာမရောက်	၃၂၅
စွမ်းရည်မရှိသောရဟန်း	၄၅၇
စစ်သိမ်ပန်း (လန်ဘူးပန်း)	၄၄၇

ဆံပင်ဖြူကိုမနုတ်အပ်	၂၇၈
ဆတ္တာသည်ဥပါလိလျှင်	၃၄၄
ဆန္ဒပေးသောရဟန်း	၂၁၇
ဆန္ဒရဟန်းအား	၄၅
ဆရာငါးဦးတို့	၃၄၈
ဆရာတို့အဖို့ဖြစ်လတ္တံ့	၃၁၃
ဆေးရောင်စုံအရေးအကြောင်း	၃၀၁
ဆဗျာပုတ္တမြေမင်းမျိုး	၂၄၃
ဆင်စွယ်၌ငှင်း	၂၄၉
ဆင်တို့သည်လိုက်ကုန်၏	၂၈၃
ဆင်နှာမောင်းကဲ့သို့ချ၍	၂၈၁
ဆင်သည်ညှဉ်းဆဲအပ်လတ္တံ့	၃၆၂
ဆင်းရဲများကုန်၏	၆၅
ဆန်ကဲ့ထမင်းဖြင့်	၁၈၉
ဆန်ကျင်ဖက်ပြောကြားခြင်း	၄၃၆
ဆယ်ရက်ဖိုးလွမ်းအပ်သော	၁၃၁
ဆွဲကိုင်ရာလက်တန်း	၂၅၃
ဆွမ်းကိုလှူလိုသလော	၃၈၈
ဆွမ်းခံရွာကိုမေးရမည်	၃၈၀
ဆွမ်းအုပ်ငါးရာတို့ကို	၃၅၀
ဆွမ်းစားစရပ်၌ကျင့်ဝတ်	၃၈၅
ဆွမ်းညှဉ်းရဟန်း	၃၃၃
ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌မေ့လျော့ကုန်၏	၃၁၀
ဆောက်လုံးသဏ္ဍာန်	၂၈၀
ဆောင်လည်း ဆောင်တတ်၏	၃၇၀
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ	၁၂

မုတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[ဆ]

ဆောင်းဥတု နွေဥတုကာလ၌	၃၃၀
ဆိုင်း၌သပိတ်ကိုထည့်၍	၂၇၂
ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော	၄၂၈
ဆုံးမခြင်းကိုမပြုရ	၁၀
ဆိုးရည်ပေါက်မပြတ်စဲမိ	၄၁၀

[ဇ]

ဇနပုဒ်တွင်း၌လည်း	၃၄၆
ဇရုံးအိမ်၏နံရံခြေ	၂၅၇
ဇဋ္ဌောဂီကို	၅၀၄
ဇီဝက၏သရက်ဥယျာဉ်	၁၈၇
ဇေတမင်းသားထံသို့	၃၁၁

[ဈ]

ဈာန်ဝင်စားခြင်းငှါ၎င်း	၂၉၇
ဈေးခင်းကျင်းကုန်၏	၄၅၉

[ည]

ညီညွတ်ခြင်းကိုတဖန်ယူ၏	၄၂၉
ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း	၁၇
ညဉ့်အပိုင်းအခြား	၁၄၈
ညဉ့်ပြတ်ခြင်း	၉၃
ညည်းတူးကုန်လျက်လည်း	၃၉၅
ညွှန်ရေးဖြင့်လောင်းကုန်၏	၄၅၃
ညွှန်ပြကုန်၏	၁၈၂
ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်	၃၂၆
ညောင်စောင်းခင်	၁၈၇

[တ]

တံခါးမုခ်၌	၁၈၈
တံခါးရွက်ကိုမတုန်းအပ်	၂၄၉
တံထွေး ထွေးသဖြင့်	၃၃၂
တံထွေးနှင့်တူသောပစ္စည်းများကို	၃၅၂
တံတိုင်းသုံးမျိုးကာရံခြင်း	၂၅၈

[တ]

တက္ကတပြားစီဖြစ်လျက်	၂၀၂
တက္ကတုန်းကို	၄၈၁
တကပ်လုံးငရဲ၌ခံရ၏	၃၆၆
တခက်ထည်း၌မသောက်အပ်	၂၆၃
တစိန်းစိန်းကြည့်ရှုကုန်၏	၄၆၁
တဆေးမှုန့်၌လည်း	၂၅၁
တဇနိယကံကိုမငြိမ်းစေရ	၁၁
တတိယယာမပတ်လုံး	၁၆၆
တပေါင်းတည်းခံအပ်သောဘောဇဉ်	၃၆၄
တဖက်မိုးကျောင်း	၂၉၅
တမုဟုတ်ချင်းဖြင့်ပင်	၃၆၈
တမင်သက်သက်	၁၈၇
တမန်ဖြင့်သွားခြင်းငှါ	၃၇၀
တမိုးထည်းသောကျောင်း	၄၉
တရား၏မျက်မှောက်	၂၁၇
တရားကိုရိုသေသဖြင့်	၃၂၃
တရားဆုံးဖြတ်သူအမတ်ကြီး	၃၁၁
တရားတော်၏ကျေးဇူးမဲ့	၉
တရားလမ်းကျသောကြောင့်	၁၄၀
တရားသဖြင့်ပြုလုပ်ခြင်း	၁၇
တရားသောကတဆယ့်နှစ်ပါး	၇
တရက်ဖုံးလွှမ်းသော	၁၀၅
တသူ့မျှတက်ခြင်းငှါ	၂၈၃
တထာပါပိယသိကာဝိနည်း	၂၂၉
တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကံ	၂၃၁
တိတ္ထိတို့ကို	၅၁
တိတ္ထိတို့စင်လျက်လည်း	၄၄၉
တိတ္ထိဘောင်သို့ပြေးဝင်သူ	၃၃၀
တူမျှသောသိမ်၌	၃၇၄
တေဇောကသိုဏ်းလျှင်	၁၈၇
တောကိုမီးတိုက်ကုန်၏	၂၈၃
တောနေရဟန်းသည်	၄၅၇
တောဝေလျက်လဲကျ၏	၃၈၅
တည်ပင်ရောက်သောချောက်	၁၈၇

စူဠဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[ဇ]

ဘပ်မက်သောစိတ်ရှိ၏	၂၁၁
တုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့်သမျှတံ	၂၇၄
တောင်တန်းသောကျိယံဖြင့်	၃၅၇
တောင်ထိပ်ပဲ့သည်ဖြစ်၏	၃၀၀
တောင်ငွေးကိုပြောကြားရမည်	၃၈၃

[ဈ]

ထမင်းကိုမြွေးရွက်ကုန်၏	၂၈၂
ထိန်မိဒ္ဓကင်း၏	၃၆၈-၃၆၉
ထီးကိုမဆောင်းအပ်	၂၇၂
ထုလ္လစဉ်းသို့	၁၉၈
ထက်ဝက်သောနှံရံကို	၃၀၂
ထက်ဝန်းကျင်ပြည့်စုံလျက်	၄၃၇
ထင်ရှားသောလူပေတည်း	၃၁၁
ထန်းရွက်ယပ်ကို၎င်း	၂၇၁
ထပ်ကာထပ်ကာရွှေဆင်ခြင်	၁၈၂
ထွက်သက်ဝင်သက်ရှိသောသတ္တဝါ	၂၄၄
ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း	၂၂
ထုတ်ချင်းပေါက်လမ်း၌	၄၅၁
ထိုအာပတ်ကိုခွဲ၍	၁၃၉
ထိုကျောက်ကုန်းကိုဆန့်၌းဖန့်	၃၆၈
ထိုလရားကိုသိ၍	၂၉၇
ထိုဟိရုစ္ဆာန်ဖြစ်သော	၃၁၅
ထိုလူထွက်သူသည်	၁၅၁
ထိုသူသည်ယမင်းမရှိ	၂၈၂

[ည]

ဒက္ခိဏဂိရိဇနပုဂ်	၄၈၈
ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကိုဖြစ်စေ၏	၃၄၅
ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို	၁၆၅
ဒုက္ကဋ်တို့ကိုတင်၍	၃၃၆
ဒုတိယယာမိပတ်လုံး	၁၆၆
ဒုဗ္ဘာသိသို့ရောက်၏	၁၉၈
ဒေသနာခရုပန်း	၂၃၁

[ဋ]

ဒေသနာဂါမ်ပဟုတ်	၅
ဒေသနာကြားစေရမည်	၁၆၅
ဒေါသစိတ်ထားလျက်	၄၃၈
ဒဏ်ပေးရန်ခွင့်ပြု၏	၄၅၄
ဒန်ပွဲခဲကုန်လျက်လည်း	၃၉၅
ဒွဂ်လကပ္ပသည်	၅၀၃

[ဌ]

ဓမကရိုဏ်လောဘုတ်နေစစ်	၂၅၄
ဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်	၄၈၂
ဓမ္မဝါဒိရဟန်းတို့	၂၂၅
ဓမ္မဝိနယနှင့် မာဟိကာ	၁၃၉

[ဍ]

နံရံကိုမမှီအပ်	၃၃၂
နံရံတံ၌၎င်း	၂၇၆
နံရံ၌မပတ်တိုက်အပ်	၂၃၈
နံရံသည်မှီတက်အံ့	၃၉၂
နန္ဒင်းရောသောပွဲမှုန့်	၂၅၁
နာနာသံဝါသကရဟန်း	၈၅
နာဠာဂိရိမည်သောဆင်	၃၆၁
နိဂဏ္ဌာနာဠပုတ္တသည်	၂၄၅
နိဂြောဓာရုကျောင်း၌	၄၄၃
နိဒါန်းကိုလည်းမေး၏	၄၈၃
နိမန္တနဘတ်ကို၎င်း	၃၃၃
နိယထကံ	၁၆
နိဏရည်းမပေးရ	၄၉
နိသိဒ္ဓိအိပ်ရာခင်းကို	၄၀၅
နေရာဦးရေဦး	၃၁၄
နေရာကျောင်းကိုခွင့်ပြုတော်မူ၏	၂၉၅
နေပုဗ္ဗသကန်းကို	၄၈၃
နေရာဖြင့်တားမြစ်ကုန်၏	၃၈၅
နားဆွဲကိုဆောင်ကုန်၏	၂၃၉
နားဖာကော်တို့ကိုမဆောင်အပ်	၂၇၉

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်

[န]

နှားဒူးရိုးဖြင့်	၄၅၈
နှားဘဝမှတုတေရွေ့လျော့သည်မှာ	၂၇၆
နှယ်ဝါးဖြူဆီမြက်	၃၂၆
နတ်လူတို့အစီးအပါးမဲ့ခြင်းငှါ	၂၁၁
နမ ဤနေရာ၌ကလေး	၂၂
နလုံးမသာယာကုန်	၃၂၀
နှာခေါင်းမွှေးတို့ကိုမဆောင်အပ်	၂၇၈
နှစ်ပက်မိုးကျောင်း	၂၉၅
နှစ်ပက်ဝန်ရှိသောထမ်းပိုး	၂၈၂
နှစ်လပရိဝါသ်	၁၃၄
နှစ်သက်ဖွယ်မျက်နှာရှိပါပြီ	၄၁၉
နှုတ်ခမ်းနုဆိုးခြင်း	၄၅၈
နှုတ်ချိုကုန်၏	၂၃
နောက်ထပ်ဝေစုယူပြီးသော်	၃၂၁
နောက်လိုက်ရဟန်းမပြုအပ်	၄၀၇
နောင်အခါစောင့်ရှောက်လော့	၂၃၂
နို့ ဓမ်းလည်းပဖြစ်သေး	၅၀၄
နို့ ရည်ပေးသောသူတည်း	၄၈၈

[ဝ]

ပအုံးရည်လျှင်နှစ်ခုမြောက်	၁၈၉
ပကတိခွေးသွားဟူသော	၂၄၇
ပကတိအတိုင်းဖြစ်သော	၁၈၈
ပကတတ်ရဟန်းနှင့်	၃၄
ပကာသနီယကံကို	၃၅၂
ပကုဓကစွာယနသည်	၂၄၅
ပံသုကုရတင်ဆောင်ဖြစ်ပါစေ	၃၆၄
ပက္ခမာနတ်ကို	၄၄၆
ပက္ခိကဘတ်ကို၎င်း	၃၃၃
ပစ္ဆိမဝါ၌ကျောင်းခံယူခြင်း	၃၂၂
ပဉ္စင်းခံမပေးရ	၁၀
ပညတ်ကိုလည်းမေး၏	၄၈၃
ပညောင်ပင်၏အညွန့်များ	၃၁၅
ပဋိညာတကရထဝိနည်း	၂၃၁

အက္ခရာစဉ်

[ဝ]

ပဋိသာရဏီယကံ	၃၈
ပဌမယာမ်ပတ်လုံး	၁၆၆
ပဏ္ဍိကလောဟိတကရဟန်း	၁
ပဏ္ဍိကမ် ဖြစ်သော	၄၆၃
ပတ္တမြားသပိတ်ကို	၂၄၆
ပဗ္ဗာဇနီယကံ	၂၈
ပရိက္ခရာအနည်းငယ်မျှ	၃၃၅
ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး	၄၈၅
ပရိမာဏစသောပါဠိ	၁၇၉
ပရိဝါသ်ပေးလျက်	၁၃
ပရိဝုဏ်ကျောင်းပိုင်း	၂၅၉
ပရိသတ်သည်ထာ့	၄၃၁
ပါဠိဒေသနီသို့	၁၉၈
ပါဠိပဒိကဘတ်ကို၎င်း	၃၃၃
ပါတိမောက်ကိုထားရန်	၄၂၅
ပါရာဇိကဒာပတ်ဖြင့်	၁၉၁
ပါဝါပြည်သားရဟန်း	၅၀၈
ပိယရုပ်သာတရုပ်ကို	၄၉၇
ပီပီမှတ်သဖြင့်	၂၂
ပုဂ္ဂလိကဒာလှူကို	၄၆၂
ပုဆိုးအနီးကံခွင့်ပြု၏	၂၄၈
ပုဆိုးဖြူတို့ဖြင့်ခင်းစေပြီးလျှင်	၂၆၈
ပုဇွန်သဏ္ဍာန်ခြေရှိသော	၂၉၈
ပုထုဏမထေရ်ကြီး	၄၈၉
ပုရိမဝါ၌ကျောင်းခံယူခြင်း	၃၂၂
ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်မှောက်	၂၁၇
ပူအိုက်သောအခါဖြစ်မှ	၃၈၂
ပူရဏကထာပသည်	၂၄၅
ပံဟင်း၌သရက်သီးခြမ်း	၂၄၃
ပေါ့ပါးသောသက်နိုးကြီးတို့ကို	၂၈၀
ပင်လယ်ရေမြှုပ်ခြေပွတ်	၂၇၁
ပင်ကုအိမ်မြှောင်	၂၄၄
ပန်းချီဆေးရေးမှုကို	၃၀၂
ပန်းပွင့်တို့ဖြင့်ပြုပေးသော	၂၆၂

ရူဇွန်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[ဝ]

ပန်းရင်းမြက်ဖြင့်ပြီးသော
 ပွင့်ညာတဖက်ဆိုင်ပန်းကုံး
 ပွင့်လင်းသောစာရေးတံမံ
 ပေါင်ကိုဖွင့်၍
 ပေါင်၌စားမြောင်ကိုဖွင့်၍
 ပုံးသုံးမျိုးတို့ကို
 ပျားဖယောင်းဖြင့်လမ်းကျံခြင်း
 ပျင်းရိရန်မဖြစ်ကုန်
 ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်
 ပြာသာဒ်ဦးပြည်
 ပြာသာဒ်ရည်
 ပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ
 ပြန်လည်ပြောတတ်၏
 ပြောင်းပြန်လှန်၍

၂၇၂
 ၂၁
 ၂၂၄
 ၄၅၃
 ၃၅၅
 ၂၆၁
 ၂၅၁
 ၄၅၀
 ၄၁၀
 ၂၉၅
 ၂၉၅
 ၃၆၀
 ၃၇၀
 ၄၆၁

[ဝ]

ဖယောင်းဆီဖြင့်ဖြိုးကုန်၏
 ဖလံဖြူမည်သောရောဂါမျိုး
 ဖဝါးစွန်ဖြင့်နင်း၍
 ဖိ၍ရွာတွင်း၌ထိုင်ကုန်၏
 ဖိလာဖြစ်သောအတတ်ကို
 ဖိလာဖြစ်သောစကား
 ဖူးမြော်ရန်အလို့ငှါ
 ဖူးဖူးရောင်သောခြေတို့ဖြင့်
 ဖော်ရွေစွာကြိုဆို
 ဖက်သကတ်နာလည်းစွဲ၏
 ဖန်ရည်ဆိုးသောအဝတ်
 ဖမ်း၍မှိုက်နှက်၏
 ဖလံခားရိုး
 ဖလံသပိတ်ကိုမဆောင်အပ်
 ဖို့မြေသည်ပြိုကျ၏
 ဖုံးလွှမ်းခြင်းသုံးမျိုး
 ဖုံးလွှမ်းပြီးသောအာပတ်
 ဖျက်ဆီးလိုသောစိတ်

၂၄၀
 ၄၄၇
 ၃၈၆
 ၃၈၅
 ၂၈၅
 ၁၈၆
 ၂၅
 ၄၄၄
 ၂၃
 ၂၁၁
 ၄၄၃
 ၃၈၈
 ၂၅၁
 ၂၄၆
 ၂၅၆
 ၂၆၀
 ၄၂၄
 ၃၅၉

[ဝ]

ဖြူစင်သောရဟန်းတို့အား
 ဖြစ်တိုင်းဆိုအံ့
 ဖြစ်ပြီးသောငြင်းခုံမှု
 ဖွဲ့မြေသရွတ်လိမ်းကျ၍
 ဖွတ်မြီးထိုးချုပ်ခြင်းကို၎င်း
 ဖွပ်လျှော်သင့်သည်ဖြစ်အံ့

၄၂၅
 ၁၈၉
 ၂
 ၃၀၁
 ၂၈၀
 ၄၁၀

[ဝ]

ဗိတန်မျက်နှာကြက်
 ဗူးတောင်းဖြင့်ဆွမ်းခံကုန်၏
 ဗွက်ပေါက်၏
 ဗြဟ္မဒဏ်ကိုထားစေလော့

၃၂၁
 ၂၄၉
 ၃၀၅
 ၄၈၉

[စ]

ဘဂ္ဂတိုင်းသို့
 ဘဒ္ဒိယမည်သောသင်္ကာဝင်မင်း
 ဘယာဂတိသို့မလိုက်
 ဘိက္ခုနီမသည်သံဃာကိုမခွဲနိုင်
 ဘိနပ်စီးလျက်လည်း
 ဘိလူးအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ
 ဘုရားဘုရားဟူသောအသံ
 ဘေးရှိပါသည်
 ဘေသကဋ္ဌမည်သောသမင်တော
 ဘုန်းကံလည်းနည်းကုန်၏
 ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို

၂၆၇
 ၃၄၂
 ၁၉၉
 ၃၇၃
 ၃၇၉
 ၄၃၀
 ၃၀၇
 ၁၉၀
 ၂၆၇
 ၁၈၇
 ၃၈၁

[ဝ]

မအောက်မေ့နိုင်ပါ
 မက္ခလိဂေါသာလသည်
 မကရ်းသွားဖော်ခြင်းကို
 မကုစားခြင်းကြောင့်
 မကောင်းသဖြင့်ပြေငြိမ်းသောကံ
 မကောင်းသောမဲယူခြင်း

၁၉၃
 ၂၄၅
 ၂၅၁
 ၁၅၂
 ၅
 ၂၂၅

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်

[မ]

မကိုင်းညွတ်ကုန်ပဲ
 မချွတ်ချယ်ရ
 မင်္ဂလာကိုအလိုရှိကုန်၏
 မစင်ကြယ်သောတရားဟောခြင်း
 မညီမညွတ်သောစကြို
 မဏ္ဍပ်အခင်းနေရာတို့ကို
 မတရားသောကံ
 မဒ္ဒကုစ္ဆိတော
 မဖြစ်ဘူးမြဲဖြစ်သော
 မရေမတွက်နိုင်သောရတနာ
 မရောင်းရဲမကျေနပ်ကုန်
 မလ္လမင်း၏သား
 မဟာဝိဟာရကျောင်းနေ
 မာတုဂါမကိုရှိမခိုးအပ်
 မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော
 မိဂါရသူဌေး၏အမိသဖွယ်
 မိမိနားရင်း၌ကပ်၍ပေးသော
 မီးအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ
 မီးကြိုကိုပေးရန်ငှား
 မီးခိုးဆိုးချိန်တိုင်အောင်
 မီးပုတ်ခုံပုတ်ကျေ
 မုရိုးစည်သဏ္ဍာန်ပြုအပ်သော
 မေတ္တာစိတ်နှင့်တွေ့ထိသောကြောင့်
 မေတ္တာချော့နပ်ဝင်စားသဖြင့်
 မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်း
 မေထုန်အကျင့်ကို
 မင်္ဂနစ်ခစပ်နေသော
 မင်းကျမ်းဝင်သောသူတို့ပေတည်း
 မစ္ဆိကာသဏ္ဍနေပုဒ်
 မင်းတုတ်ကျည်ငယ်ကို
 မင်းသားနှင့်ဒေဝဒတ်ကို
 မန်းစွဲ၏
 မာန်တည်းဟူသောအမွှေးကိုမချ
 မနွှာရဝမည်သောနတ်ပန်း

စာမျက်နှာ

၃၁၅
 ၄၉
 ၂၇၀
 ၃၄၉
 ၂၅၆
 ၃၁၆
 ၃၉
 ၁၈၇
 ၄၂၀
 ၄၂၄
 ၂၂၄
 ၁၈၅
 ၁၇၉
 ၃၁၆
 ၈၁
 ၂၇၁
 ၂၂၄
 ၄၃၀
 ၂၈၃
 ၃၂၉
 ၃၈၉
 ၂၈၀
 ၃၆၂
 ၅၀၈
 ၁၈၇
 ၄၉၇
 ၄၆၃
 ၃၆၁
 ၃၅
 ၂၅၇
 ၃၅၆
 ၂၁၂
 ၁၀
 ၄၈၁

အက္ခရာစဉ်

[ဝ]

မိတ်ဆွေယုတ်ပျိုပူ
 မိန်းမ၏မျက်နှာကို
 မောင်းလက်ကိုငှား
 မိုက်မဲ၍မလိပွာသူ
 မိုးရေခဲသင်္ကန်းကိုနှင်း၍
 မျက်စိမကြည်လင်
 မျက်စဉ်းကျည်တောက်ကိုငှား
 မျက်နှာကိုကျိကုန်၏
 မြူပြုမီးသောကိုယ်ဖြင့်
 မြေညက်ကိုပေးရမည်
 မြေဘဏ္ဍာကိုခွင့်ပြုသလော
 မြေဘုတ်ဘီလူးကြီးပါဘဲ
 မြေမှလွတ်သွားစဉ်
 မြက်ဖြင့်ဖုံးဖိခြင်း
 မြင်းကြွန်အတတ်
 မြင်းသီလာဖြင့်မျက်နှာကို
 မြစ်ကြီးအားလုံးတို့သည်
 မြတ်စွာဘုရားကိုသတ်နိုင်ရာသော
 အကြောင်း
 မြေဦးခေါင်းနှင့်တူကုန်၏
 မှီထုတ်ကဲပျဉ်ကို
 မှားသောအသက်မေးမှု
 မှန်သောစကားဖြင့်ပြောဆိုအံ့
 မွေးသည့်အခါမှစ၍

စာမျက်နှာ

၃၇၁
 ၃၈၉
 ၂၆၀
 ၁၃
 ၄၈၇
 ၂၈၂
 ၂၇၉
 ၄၅၈
 ၄၄၃
 ၃၉၇
 ၂၈၉
 ၂၅၀
 ၄၈၃
 ၂၀၅
 ၂၂
 ၂၄၁
 ၄၂၁
 ၃၆၀
 ၆၄
 ၃၈၁
 ၄၉၇
 ၄၃၈
 ၁၉၁

[ဃ]

ယနေ့ပင်ရောက်နိုင်၏
 ယာဂုကျိကုန်လော့
 ယာဂုကိုပေးရမည်
 ယေဘုယျသိကာဝိနည်း
 ယောဂကုန်ရာန်ဗွန်မှ
 ယောကျ်ားအင်္ဂါကို
 ယင်းအနာမျိုးဖြင့်
 ယင်းဝိုက်တော့၍ချင်းကပ်၏

၈၁
 ၃၀၆
 ၄၀၈
 ၂၂၂
 ၃၇၅
 ၄၆၁
 ၂၁၁
 ၃၀၈

စူဠဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[ယ]

ယဇ်ကြီးကိုပင်ဆောက်တည်သလော	၃၀၆
ယုတ်မာသောစကား	၄၁
ယုတ်မာသောမိစ္ဆာအာယု	၆၃
ယုံမှားတွေးတောဖွယ်	၄၂၂

[ခ]

ရံခါအဗျာကတတည်း	၂၁၂
ရထားငါးထုတို့ဖြင့်	၃၅၀
ရဟန်းဂေါတမကိုသတ်အံ့	၃၅၉
ရဟန်းတို့၏အညစ်အကြေး	၄၉၇
ရာဇဂြိုဟ်သုဋ္ဌေးနှမ	၃၀၆
ရှူးကျွန်ယောင်ပြု၏	၁၉၆
ရှူးသွပ်၏	၂၂၇
ရေအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ	၄၃၀
ရေကန်ကိုခွင့်ပြု၏	၂၆၂
ရေတံခြင်းနှိပ်စက်သောကြောင့်	၂၅၄
ရေစစ်ကိုတောင်းလျှင်ပေးရမည်	၂၅၅
ရေစုတ်စက်ကိုရိုင်း	၂၆၀
ရေထုတ်ပြန်ကို	၃၀၅
ရေမြေဦးခေါင်းသဏ္ဍာန်	၂၈၀
ရဲရဲဝံ့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း	၂၅၅
ရက်ကန်းစင်လက်ခတ်ချုပ်	၂၇၉
ရင်ခွင်၌သပိတ်ကိုမထားအပ်	၂၄၉
ရုန့်ရင်းသောအပြစ်ရှိသော	၂၃၅
ရောင်ရဲသည်တိုင်အောင်	၂၆၉
ရွာတွင်းဆမ်းစားကျောင်း	၃၁၇
ရှိမခိုးထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်	၃၁၆
ရွှေအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍	၁၂၃
ရွေးဦးစွာရသောဆွမ်းကို	၄၆၀
ရွေး၌ဖြစ်သောအမည်အနွယ်	၄၂၃
ရွေးရှူဆောင်ခြင်း	၅၉
ရှစ်သျှားသီးသဏ္ဍာန်	၂၉၉
ရှုန်နက်တို့အားအစာကျွေးရာ	၁၈၅
ရှည်သောတုတ်နှင့်ကင်း၍	၂၇၃

စာမျက်နှာ

[ခ]

ရွှေငွေသည်မအပ်	၄၉၅
ရွှေသပိတ်ကိုမဆောင်အပ်	၂၄၆

[လ]

လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော	၁၁၉
လဟုကအာပတ်သက်သက်	၁၆၅
လူအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ	၄၃၀
လူဦးခေါင်းခွံသပိတ်	၂၅၀
လူစော်မန်ရ	၃၁၁
လူတို့၏တံခွန်ဖြစ်သော	၅၃
လူလူချင်းကွဲပြားစေ၏	၄၀
လေတိုက်ခတ်ခြင်းရှိခဲ့ပါသည်	၁၉၀
လေသာပြုတင်းသုံးမျိုး	၂၉၈
လေးတိုင်စင်စိုက်၍	၂၅၅
လေးထောင့်ယပ်ကို	၂၇၁
လေးနှင့်တောင့်ကိုချ၍	၃၅၇
လေးပါးမြောက်ရဟန်း	၃၇၃
လဲမေ့ရာသည်ဖြစ်ပေါ်လာ၏	၃၀၀
လဲဖြင့်မြှေးရှက်သောညောင်စောင်း	၃၁၇
လောကယတကျမ်း၌	၂၈၄
လက်အုပ်ချီခြင်း	၄၄၅
လက်ကောက်ကိုဆောင်ကုန်၏	၂၄၀
လက်ခုလက်ခံတို့ကို	၂၅၂
လက်ဝေ့ သမားများကဲ့သို့	၂၃၇
လက်သည်းခြေသည်းဆိုးခြင်း	၂၄၁
လက်သည်းတို့ဖြင့်ကိုယ်ကို	၂၇၆
လဇ္ဇီသဘောသက်ဝင်၏	၁၄၃
လည်ရွဲတန်ဆာကိုဆောင်ကုန်၏	၂၃၉
လဘတ်သပ်ပကာကို	၃၄၆
လယ်ထွန်စေရမည်	၃၄၁
လုပ်ငန်းစဉ်ရှိခြင်း	၄၂၂
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကိုပေးအံ့	၃၁၀
လှုံလမပြုရပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏	၃၆၁
လျော့မှု ပြည့်မှုထင်ရှားခြင်း	၄၂၁

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်

[လ]

လျှော်အဆာသွတ်မွေရာ	၃၀၁
လျှော်ဖြင့်ပြီးသောယပ်	၂၇၂
လျှို့ဝှက်သောစာရေးတံမဲ	၂၂၄
လှံတံကျင်နှင့်တူကုန်၏	၆၄
လှံဘံမပါပဲ	၃၆၃
လေ့ကားသုံးမျိုးတို့ကို	၂၅၃
လွင်တီးခေါင်၌	၃၈၄
လွင်ပုန်းဖြင့်ချော့ကုန်၏	၂၄၁

[ဝ]

ဝံစသောတိရစ္ဆာန်သည်းခြေကို	၃၅၀
ဝံပိုင်ငရအခင်း	၃၁၇
ဝါနုသောဆင်ငယ်တို့သည်	၃၇၀
ဝါပဉ္စိကျောင်းခံယူခြင်း	၃၂၂
ဝါမှထပြီး၍	၂၂
ဝါးလုံးဖျား၌ဆွဲလျက်	၂၄၄
ဝါးလုံးလှံတံကို	၂၅၄
ဝိနယဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်	၄၈၂
ဝိနယသင်္ဂါယနာတင်ရာ၌	၅၁၅
ဝိနည်း၏မျက်မှောက်	၂၁၇
ဝိပဿနာရှုခြင်းငါးရပ်	၂၉၇
ဝိဂ္ဂဟကွေ့မြေမင်းမျိုး	၂၄၃
ဝိသတိဝင်္ဂသံဃာ	၉၀
ဝေဒနာနှိပ်စက်မခံရသူ	၁၅၂
ဝက်မင်ဘီးဖြင့်	၂၄၀
ဝဇ္ဇကုဋိ၌မြက်မှုန့်သည်ကျ၏	၂၈၇
ဝဇ္ဇတိုင်းသားရဟန်းတို့သည်	၃၆၇
ဝဋ်၌ယှဉ်ရန်သာ	၄၅၀
ဝစုလိစ္စဝိမင်းသား	၂၆၃
ဝတ်အတွင်း၌	၁၁၂
ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့်	၃၆၅
ဝတ္ထုဆယ်ပါးတို့ကို	၄၉၅
ဝန်ခံတိုင်းပြုခြင်းဖြစ်၏	၁၉၉
ဝန်ခံသဖြင့်ပြုလုပ်ခြင်း	၁၇

စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ်

[ဝ]

ဝမ်းပိုက်ကိုထိ၏	၃၁၅
ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရသောရဟန္တာ	၃၁၄

[သ]

သံကြေးဘဏ္ဍာကို	၂၈၉
သံကွင်းပျောက်လက်းကို	၂၅၇
သံသာအားဖြစ်ပါစေ	၄၆၀
သံသာ၏ကတိကဝတ်တည်း	၁၈၇
သံသာ၏မျက်မှောက်	၂၁၇
သံသာကွဲခြင်းကိုမနှစ်သက်လင့်	၃၆၆
သံသာကိုမခွဲဝေကုန်လင့်	၃၆၃
သံသာဒိသိသ်အာပတ်	၁၃၁
သံသာ၌အဓိကရုဏ်း	၁
သံသိကကျောင်းမှနှင်ထုတ်	၃၂၀
သပိတ်မှောက်အင်္ဂါ	၂၆၅
သခိုးပေးမင်္ဂလာပွဲ	၃၀၆
သလကဘတ်ကို၎င်း	၃၃၃
သတိပြုန်ပြောခြင်းသို့	၁၉၁
သဘိဝိနည်း	၂၂၆
သပိတ်ကိုချွေယူ၏	၂၄၆
သပိတ်နှိုးဝန်းတို့ကို	၂၄၇
သပိတ်ပွတ်စေရမှု	၂၄၄
သဗ္ဗကာမိမည်သော	၅၀၇
သမာနသံဝါသကရဟန်း	၈၅
သမောဓာနပရိဝါသ်	၁၂၂
သယောက်လင်ဖြင့်	၄၆၀
သရက်သီးနုကိုပင်	၂၄၂
သရဏ္ဍာယ်ခြင်ကိုပြုကုန်လျက်	၃၆၀
သလိပ်သည်းခြေပြောသောကိုယ်	၂၅၆
သဟဇာတိမြို့သို့	၅၀၂
သက္ကတဘာသာဖြင့်တင်ပါကုန်အံ့	၂၈၄
သက်သေမြို့သို့	၅၀၂
သင်္ဂါယနာတင်ရပူ	၄၈၂
သစ်ပင်၌ကိုယ်ကိုပွတ်တိုက်	၂၃၇

စာမျက်နှာ

စုဋ္ဌာန်ပါဠိတော် ပြန်မာပြန်

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

သက္ကယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည် ၂၄၅
 သဋ္ဌိကာပုဏ္ဏားမ၏သားမြို့သော ၂၈၆
 သစ်ဘဏ္ဍာမြေဘဏ္ဍာ ၃၈၃
 သတ္တရသဝဂ္ဂိရဟန်း ၃၂၀
 သဒ္ဓါရိပ်ဖြင့်အနက်ကိုတားနှိမ်၏ ၂၂၁
 သန့်သက်ရေအိုး၌ ၃၉၆
 သပ္ပသောဏ္ဍကချိုင့်ဝှမ်း ၁၈၇
 သဗ္ဗစိရပုဋိစ္ဆန္တ ၁၃၂
 သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ၂၁၆
 သမ္မုတိချစ်လည်း ၃၄
 သမ္မုခါဝိနယ ၁၈၁
 သာကီဝင်မင်းသားအနုရုဒ္ဓါ ၂၄၁
 သာမဏေကိုစေခိုင်းသော ၂၂၆
 သာမဏေသည်သံသယကံမခွဲနိုင် ၂၇၂
 သာမုက္ကံသီကတထူးဒေသနာ ၂၀၈
 သာယာဖွယ်နည်းကုန်၏ ၆၅
 သံရဏီယဝတ်ကို ၄၆၀
 သာဝသေသအာပတ် ၂၀၈
 သာဏအရပ်၌နေသော ၅၀၉
 သွားဖုံးကိုမခြစ်စေအပ် ၄၅၈
 သီဝကကံခါးသို့ ၂၀၇
 သီဝကနတ်သည် ၂၀၈
 သီက္ခာချသောစကား ၄၂၉
 သီဂီလောဏကပ္ပ ၅၀၂
 သိမ်မွေ့သောစကားဖြင့် ၄၂၉
 သိချင်းသံဖြင့်တရားကိုသိဆို ၂၄၁
 သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ၈၂

[သ]

သီတင်းငယ်ရဟန်းသည် ၃၂၃
 သီလအရာ၌သီလပျက်စီးခြင်း ၉
 သီလကိုချစ်မြတ်နိုးသော ၄၂၅
 သုညတဖိုလ်ကို ၅၀၈
 သုတ္တန်ကိုဆောင်ကုန်၏ ၁၈၆
 သုဒတ္တလာလော့ ၂၀၈
 သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ် ၁၄၈
 သုဘဒိမည်သောတောထွက်ရဟန်း ၄၈၁
 သုသုမာရဂိုရိမြို့ ၂၆၇
 သုသာန်သို့မသွားအပ် ၄၀၈
 သူ့ထက်အကြားအမြင်ရှိသူ ၁
 သေက္ခဟုသမုတ်အပ်ကုန်သော ၂၈၀
 သေတင်းကုပ်ကိုထားကုန်၏ ၄၅၉
 သေးဒုတ်သောပိုက်ဆံတပ်ထောက် ၂၄၆
 သေယျသကရဟန်း ၁၈
 သေရည်ကိုသောက်ကုန်၏ ၄၉၇
 သောရေယျမြို့၌ ၅၀၁
 သားရဲအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ ၄၃၀

[ဟ]

ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ၂၁၄
 ဟင်းအတွက်နေထုထားရမည် ၂၈၆
 ဟင်းတို့ကိုပြည့်စုံစေကုန်လော့ ၂၀၆
 ဟင်းလျာဖြင့်မေးကုန်လတ္တံ့ ၁၈၈
 ဟတ်ချိုးတုအသံ၏ ၂၅၅
 ဟယ်ကျွန်မနက်ဖြန်ထွမ်းစားလာသော ၁၈၈

မ.မ.သ.စ - ၃၆/၁၃.၁၁.၉၈.(၃၀၀၀)လက်မှတ်

